

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A NOVEL

MAYBE SOMEDAY

COLLEEN HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

BELKİ BİR GÜN
COLLEEN HOOVER

önsöz

Sydney

Bir kızın yüzüne yumruk attım. Sadece *herhangi bir* kız değil. En iyi arkadaşım. Oda arkadaşım.

Beş dakika önce, sanırım ona *eski* oda arkadaşım demeliyim.

Burnu neredeyse anında kanamaya başladı ve bir an için ona vurduğum için kendimi kötü hissettim. Ama sonra onun ne kadar yalancı, ihanet eden bir fahişe olduğunu hatırladım ve ona tekrar yumruk atmak istedim. Hunter aramıza girerek engellemeseydi yapardım.

Bunun yerine, onu *yumrukladım* . Ona zarar vermedim maalesef. Elime verdiğim zarar gibi değil.

Birini yumruklamak, tahmin ettiğimden çok daha fazla acıtıyor. İnsanları yumruklamanın nasıl bir his olduğunu hayal etmek için çok fazla zaman harcadığımdan değil. Yine de Ridge'den gelen metne telefonuma bakarken o dürtüyü tekrar yaşıyorum. Ödeşmek istediğim başka biri. Teknik olarak şu anki durumumla ilgisi olmadığını biliyorum ama bana biraz daha erken haber verebilirdi. Bu yüzden onu da yumruklamak istiyorum.

Rıdvan: İyi misin? Yağmur durana kadar yukarı gelmek ister misin?

Tabii ki gelmek istemiyorum. Yumruğum yeterince ağrıyor ve Ridge'in dairesine gidersem onunla işim bittiğinde çok daha fazla acır.

Dönüp balkonuna bakıyorum. Sürgülü cam kapısına yaslanıyor; telefon elimde, beni izliyor. Neredeyse karanlık, ama avludan gelen ışıklar yüzünü aydınlatıyor. Kara gözleri benimkilere kilitlendi ve ağzının yumuşak, pişmanlık dolu bir gülümsemeyle kıvrılması, en başta ona neden kızdığımı hatırlamamı zorlaştırıyor. Boşta kalan elini alnında gevşekçe sarkan saçların arasından geçirerek ifadesindeki endişeyi daha da fazla ortaya çıkardı. Ya da belki bu bir pişmanlık bakışıdır. Olması gerektiği gibi.

Cevap vermemeye karar verdim ve onu tersledim. Başını sallıyor ve sanki *denedim* der gibi omuzlarını silkiyor ve sonra dairesine geri dönüp kapısını kaydırarak kapatıyor.

Telefonu ıslanmadan cebime geri koydum ve iki ay boyunca yaşadığım apartmanın avlusuna baktım. İlk taşındığımızda sıcak Texasyaz, baharın son

izlerini de yutuyordu ama bu avlu bir şekilde hayata tutunmuş gibiydi. Canlı mavi ve mor ortancalar, merdivenlere çıkan yürüyüş yollarını ve avlunun ortasına yapılandırılmış çeşmeyi kaplıyordu.

Şimdi o yaz en çekici olmayan zirvesine ulaştı, çeşmedeki su çoktan buharlaştı. Ortancalar, Tori ve ben buraya ilk taşındığımızda hissettiğim heyecanın hüznü, solmuş bir hatırlatıcısı. Şimdi sezona yenik düşmüş avluya bakmak, şu an hissettiklerimin ürkütücü bir paraleli. Mağlup ve üzgün.

Şimdi boş olan çimento çeşmesinin kenarında oturuyorum, dirseklerimi eşyalarımın çoğunu içeren iki valize dayamış bir taksinin beni almasını bekliyorum. Beni nereye götüreceği hakkında hiçbir fikrim yok ama şu an bulunduğum yer dışında herhangi bir yerde olmayı tercih edeceğimi biliyorum. Bu da evsiz.

Ailemi arayabilirim, ama bu onlara, *sana söylediğimiz her şeyi ateşlemeye başlamaları için cephane verir* .

Sana bu kadar uzağa gitme demiştik, Sydney.

Sana o adamla ciddi olma demiştik.

Müzik yerine ön kanunu seçmiş olsaydın, bunun bedelini ödeyeceğimizi söylemiştik.

Başparmağınızla yumruğunuzun dışına yumruk atmanızı söylemiştik.

Tamam, belki bana doğru yumruk atma tekniklerini hiç öğretmediler, ama eğer her zaman bu kadar doğrusalar, öğretmeleri *gerekirdi* .

Yumruğumu sıkıyorum, sonra parmaklarımı açıyorum, sonra tekrar sıkıyorum. Elim şaşırtıcı derecede ağrıyor ve eminim ki üzerine buz koymalıyım. Erkekler için üzülüyorum. Yumruk atmak berbat.

Başka ne berbat biliyor musun? Yağmur. Ben evsizken, şu anki gibi düşmek için her zaman en uygunsuz zamanı bulur.

Sonunda taksi yanaştı ve ayağa kalkıp valizlerimi aldım. Taksi şoförü inip bagajı açarken onları arkamda yuvarladım. Daha ona ilk bavulu bile vermeden, çantamın bile yanımda olmadığını fark ettiğimde kalbim sıkışıyor.

Bok.

Etrafıma bakıyorum, bavulların üzerinde oturduğum yere dönüyorum, sonra çantam sihirli bir şekilde omzumun üzerinden geçecekmiş gibi vücudumda hissediyorum. Ama çantamın tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Tori'yi aşırı pahalı Cameron Diaz burnuna yumruk atmadan hemen önce omzumdan çekip yere düşürdüm.

iç çekiyorum. Ve gülüyorum. Tabii ki çantamı bıraktım. Yanımda bir çantam olsaydı, evsiz kaldığım ilk gün çok kolay olurdu.

“Üzgünüm,” diyorum, şimdi ikinci bagajımı yüklemekte olan taksi şoförüne. “Fikrimi değiştirdim. Şu anda bir taksiye ihtiyacım yok.”

Buradan yarım mil uzakta bir otel olduğunu biliyorum. Cesaretimi toplayıp içeri girip çantamı alabilirsem oraya yürür ve ne yapacağıma karar verene kadar bir oda tutarım. Daha fazla ıslanabileceğim gibi değil.

Şoför valizleri kabinden geri alıyor, önümde kaldırıma koyuyor ve hiç göz teması kurmadan sürücü tarafına geri dönüyor. Arabasına bindi ve sanki iptal etmem beni rahatlatacakmış gibi uzaklaştı.

O kadar acınası mı görünüyorum?

Bavullarımı alıp, daha cüzdansız olduğumu fark etmeden oturduğum yere geri dönüyorum. Daireme bir göz attım ve cüzdanımı almak için oraya geri dönersem ne olacağını merak ediyorum. Kapıdan çıktığımda her şeyi dağınık bırakmıştım. Sanırım oraya geri dönmektense yağmurda evsiz kalmayı tercih ederim.

Tekrar bavuluma oturdum ve durumumu düşündüm. Benim için yukarı çıkması için birine para ödeyebilirim. Ama kim? Dışarıda kimse yok ve Hunter ya da Tori'nin o kişiye çantamı vereceğini kim söyleyebilir?

Bu gerçekten berbat. Arkadaşlarımdan birini aramak zorunda kalacağımı biliyorum ama şu anda kimseye son iki yıldır ne kadar budala olduğumu söylemekten utanıyorum. Tamamen kör oldum.

Zaten yirmi iki olmaktan nefret ediyorum ve daha 364 günüm var.

Benim olmam o kadar kötü ki. . . *ağlıyor* mu?

Harika. Şuan ağlıyorum. Ben çantasız, ağlayan, saldırgan, evsiz bir kıyım. Ve itiraf etmek istemesem de, sanırım kalbim kırılmış da olabilir.

Evet. Şimdi hıçkırarak. Kalbinin kırılması böyle bir duygu olsa gerek.

"Yağmur yağıyor. Acele et."

Kafamı kaldırıp bana bakan bir kız görüyorum. Başında bir şemsiye tutuyor ve bir ayağından diğerine atlarken heyecanla bana bakıyor, bir şeyler yapmamı bekliyor. "Sırılsıklam oluyorum. *Acele etmek.* "

Sesi biraz talepkar, sanki bana bir tür iyilik yapıyor da ben nankörlük ediyormuşum gibi. Kaşlarını kaldırıp ona bakarken elimle yağmuru gözlerimden koruyorum. *Islanacak* fazla giysi yokken neden ıslanmaktan şikayet ettiğini bilmiyorum . Neredeyse hiçbir şey giymiyor. Alt yarısının tamamı eksik olan gömleğine bakıyorum ve bir Hooters kıyafeti giydiğini fark ediyorum.

Bu gün daha da tuhaflaşabilir mi? Sağanak bir sağanak içinde sahip olduğum hemen hemen her şeyin üzerinde oturuyorum, orospu bir Hooters garsonu tarafından etrafta dolanıyorum.

Elimi tutup beni bir hışımla yukarı çektiğinde hâlâ gömleğine bakıyorum. "Ridge bunu yapacağını söyledi. İşe gitmeliyim. Beni takip et, sana dairenin yerini göstereyim." Bavullarımdan birini aldı, kolu çıkardı ve bana doğru itti. Diğerini alır ve hızla avludan çıkar. Bavullarımdan birini yanına almış olması dışında hiçbir sebep olmadan onu takip ediyorum ve onu geri istiyorum.

Merdivenleri tırmanmaya başlarken omzunun üzerinden bağıyor. "Ne kadar kalmayı planlıyorsun bilmiyorum ama benim tek bir kuralım var. Odamdan uzak dur."

Bir daireye ulaşır ve kapıyı açar, onu takip edip etmediğini görmek için arkasına bile bakmaz. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, apartmanın dışında durdum ve kapının dışındaki bir saksıda ısıdan etkilenmeyen eğreltiotuna baktım. Yaprakları, sıcağa yenik düşmemeleri ile yaza orta parmak verircesine gür ve yeşildir. Bitkiye gülümsüyorum, biraz gurur duyuyorum. Sonra bir bitkinin esnekliğini kıskandığımı fark ederek kaşlarımı çattım.

Başımı salladım, başka yöne baktım, sonra yabancı daireye tereddütle bir adım attım. Düzen benim kendi daireme benziyor, sadece bu, toplam dört yatak odası olan çift kişilik bir yatak odası. Benim ve Tori'nin dairesinde sadece iki yatak odası vardı ama oturma odaları aynı büyüklükte.

Göze çarpan diğer tek fark, burada duran yalancı, arkadan bıçaklayan, kanlı burunlu fahişe görmemem. Ayrıca etrafta Tori'nin kirli bulaşıklarını veya çamaşırlarını da görmüyorum.

Kız bavulumu kapının yanına bıraktı, sonra kenara çekildi ve benim gitmemi bekliyor. . . Benden ne yapmamı beklediğini bilmiyorum.

Gözlerini devirdi ve kolumdan tuttu, beni kapı aralığından dışarı ve daireye doğru çekti. "Senin sorunun ne? Hatta konuşur musun?" Kapıyı arkasından kapatmaya başlar ama duraklar ve gözleri iri iri arkasını döner. Parmağını havada tutuyor. "Bekle" diyor. "Değilsin . . ." Gözlerini deviriyor ve alına şaplak atıyor. "Aman Tanrım, sağırsın."

Ha? Bu kızın suçu ne? Başımı sallayıp ona cevap vermeye başladım ama sözümü kesti.

Tanrım, Bridgette, diye mırıldandı kendi kendine. Ellerini yüzünü ovuşturuyor ve inliyor, başımı salladığım gerçeğini tamamen görmezden geliyor. "Bazen çok duyarsız bir kaltak oluyorsun."

Vay. Bu kızın insan becerileri bölümünde ciddi sorunları var. O bir tür kaltak, öyle olmamak için çaba sarf etmesine rağmen. Şimdi sağır olduğumu düşünüyor. Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Kendinde hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı, sonra doğrudan bana baktı.

"BENCE . . . SAHİP OLMAK . . . İLE . . . GİT . . . İLE . . . İŞ . . . ŞİMDİ!" çok yüksek sesle ve acı verici bir şekilde yavaşça bağıır. Yüzümü buruşturup geri çekildim, bu onun neredeyse bağırdığını duyabildiğim için büyük bir ipucu olmalı, ama o fark etmiyor. Koridorun sonundaki bir kapıyı işaret ediyor. "ÇIKINTI . . . DIR-DİR . . . İÇİNDE . . . ONUN . . . ODA!"

Ben ona bağırmaıy kesebileceğini söylemeye fırsat bulamadan apartmandan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Ne düşüneceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da şimdi ne yapmalı. Tanıdık olmayan bir apartmanın ortasında sırlıklam sırlıklam duruyorum ve Hunter ve Tori dışında yumruk atmak istediğim tek kişi şimdi sadece birkaç metre ötede başka bir odada. Ve Ridge'den bahsetmişken, neden psikopat Hooters kız arkadaşını beni alması için gönderdi? Telefonumu çıkardım ve yatak odasının kapısı açıldığında ona mesaj atmaya başladım.

Bir kucak dolusu battaniye ve bir yastıkla koridora çıkıyor. Benimle göz teması kurduğunda nefesim kesiliyor. Umarım gözle görülür bir sızı değildir. Sadece onu daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim ve birkaç metre öteden, apartman avlusunun karşısından olduğundan bile daha iyi görünüyor.

Gerçekten konuşabilen gözler gördüğümü sanmıyorum. Bununla ne demek istediğimden emin değilim. Sanki o kara gözleriyle bana en ufak bir bakış atabilirmiş ve benden ne yapmamı istediklerini tam olarak anlamış gibiyim. Delici ve yoğunlar ve - aman Tanrım, bakıyorum.

Yanımdan geçerken ağzının kenarı bilmiş bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve doğruca kanepeye yöneldi.

Çekici ve biraz masum görünen yüzüne rağmen, bu kadar aldatıcı olduğu için ona bağırarak istiyorum. Bana söylemek için iki haftadan fazla beklememeliydi. Bütün bunları biraz daha iyi planlama şansım olabilirdi. Bana erkek arkadaşımın ve en iyi arkadaşımın yattığını söyleme gereği duymadan iki haftalık sohbetimizi nasıl yapabildiğimizi anlamıyorum.

Ridge battaniyeleri ve yastığı kanepeye atar.

Burada kalmıyorum Ridge, dedim misafirperverliğiyle vakit kaybetmesini engellemeye çalışarak. Benim için üzüldüğünü biliyorum ama onu pek tanımıyorum ve bir otel odasında garip bir kanepede uyumaktan çok daha rahat hissederim.

Sonra tekrar, otel odaları para gerektirir.

Şu an üzerimde olmayan bir şey.

Çantamın içinde, avlunun karşısında, şu anda dünyada görmek istemediğim sadece iki kişinin olduğu bir apartman dairesinde olan bir şey.

Belki de kanepesi o kadar da kötü bir fikir değildir.

Kanepeyi düzeltti ve arkasını döndü ve gözlerini sırlıklam giysilerime dikti. Yerinin ortasında yarattığım su birikintisine bakıyorum.

"Ah, üzgünüm," diye mırıldandım. Saçlarım yüzüme keçeleşmiş; gömleğim artık dış dünya ile çok pembe, çok dikkat çekici sutyenim arasındaki bir bariyer için şeffaf, acıklı bir bahane. "Banyo nerede?"

Başımı banyo kapısına doğru salladı.

Arkamı döndüm, bir bavulun fermuarını açtım ve Ridge yatak odasına geri dönerken içini karıştırmaya başladım. Daha önceki konuşmamızdan sonra olanlarla ilgili soru sormamasına sevindim. Bunun hakkında konuşacak havamda değilim.

Bir yoga pantolonu ve bir atlet seçtim, sonra banyo malzemeleri çantamı alıp banyoya gittim. Bu daireyle ilgili her şeyin, sadece birkaç küçük farkla bana kendimi hatırlatması beni rahatsız ediyor. Bu, sol ve sağdaki Jack-and-Jill kapıları ile bitişik iki yatak odasına açılan aynı banyo. Biri Ridge'in, belli ki. Diğer yatak odasının kime ait olduğunu merak ediyorum ama onu açacak kadar da meraklı değilim. Hooters kızının tek kuralı odasından uzak durmaktı ve o dalga geçilecek bir tipe benzemiyor.

Oturma odasına giden kapıyı kapatıp kilitliyorum, sonra kimsenin giremeyeceğinden emin olmak için yatak odalarının her iki kapısının da kilitlerini kontrol ediyorum. Bu dairede Ridge ve Hooters kızından başka birinin yaşıyıp yaşamadığını bilmiyorum. , ama şans vermek istemiyorum.

Yerin ıslanmaması için sırlıslık olan kıyafetlerimi çıkarıp lavaboya atıyorum. Duşu açtım ve su ısınana kadar bekledim, sonra içeri girdim. Suyun altında durdum ve yağmurda dışarıda oturmadığım için şükrederek gözlerimi kapattım. Aynı zamanda, olduğum yerde olmaktan da pek mutlu değilim.

Yirmi ikinci yaş günümün, benim tuhaf bir dairede duş almam ve iki haftadır tanımadığım bir adama ait olan bir kanepede uyumamla bitmesini hiç beklemiyordum, hepsi değer verdiğim ve güvendiğim iki kişinin ellerindeydi. çoğu.

Birinci bölüm

İKİ HAFTA ÖNCE

Sidney

Balkon kapımı kaydırarak açtım ve dışarı çıktım, güneşin yan taraftaki binanın arkasına dalmasına ve havayı mükemmel bir düşüş sıcaklığı olarak geçebilecek bir sıcaklığa kadar soğutmasına şükrediyorum. Neredeyse sıraya girmişken, ben oturup verandadaki şezlonga yaslanırken gitarının sesi avluda dolaşıyor. Tori'ye ödevlerini halletmek için geldiğimi söylüyorum çünkü her gece saat sekizde dışarıda olmamın tek sebebinin gitar olduğunu kabul etmek istemiyorum.

Avlunun karşısındaki dairedeki adam haftalardır balkonunda oturmuş en az bir saat oyun oynuyor. Her gece dışarıda oturup dinliyorum.

Birkaç komşunun oyun oynarken balkonlarına çıktığını fark ettim ama kimse benim kadar sadık değil. Bir insan nasıl olup da bu şarkıları duyup da her gün özlem duymaz anlamıyorum. Sonra tekrar, müzik her zaman benim için bir tutku olmuştur, bu yüzden belki de sesine diğer insanlardan biraz daha aşığım. Hatırlayabildiğim kadarıyla piyano çalıyorum ve hiç kimseyle paylaşmamış olmama rağmen müzik yazmayı seviyorum. Hatta iki yıl önce anadalımı müzik eğitime çevirdim. Planım ilkokul müzik öğretmeni olmak, ancak babamın istediği gibi olsaydı, yine de hukukçu olurum.

“Sıradan bir hayat, bir hayatın boşa gitmesidir” dedi ona branşımı değiştireceğimi söylediğimde.

Ortalama bir hayat. Bunu aşağılamaktan çok eğlenceli buluyorum, çünkü o tanıdığım en tatminsiz insan gibi görünüyor. Ve o bir avukat. Şekil git.

Tanıdık şarkılardan biri biter ve gitarlı adam daha önce hiç çalmadığı bir şeyi çalmaya başlar. Her gece aynı şarkıları aynı sırayla çaldığı için onun resmi olmayan çalma listesine alıştım. Ancak, daha önce bu şarkıyı çaldığını hiç duymadım. Aynı akorları tekrarlama şekli bana şarkıyı tam burada, tam burada yarattığını düşündürüyor. Buna tanık olmam hoşuma gidiyor, özellikle birkaç

akordan sonra şimdiden yeni favorim olduğu için. Bütün şarkıları orijinal gibi geliyor. Bunları yerel olarak mı icra ediyor yoksa sadece eğlence için mi yazıyor merak ediyorum.

Sandalyede öne eğildim, kollarımı balkonun kenarına dayadım ve onu izledim. Balkon doğrudan avlunun karşısında, onu izlediğimde garip hissetmeyeceğim kadar uzakta ama Hunter etraftayken onu asla izlemeyeceğimden emin olacak kadar yakın. Hunter'ın bu adamın yeteneğine küçücük bir aşk duymamı seveceğini sanmıyorum.

Yine de inkar edemem. Bu adamın ne kadar tutkuyla oynadığını izleyen herkes onun yeteneğine bayılır. Tüm zaman boyunca gözlerini kapalı tutması, her gitar teline yaptığı her vuruşa dikkatle odaklanması. En çok gitarı bacaklarının arasına dikmiş, bağdaş kurup oturmasını seviyorum. Göğsüne doğru çekiyor ve sürekli olarak gözlerini kapalı tutarak bir stand-up bas gibi çalışıyor. Onu izlemek o kadar büyüleyici ki bazen kendimi nefesimi tutarken buluyorum ve nefesim kesilene kadar bunu yaptığının farkına bile varmıyorum.

Ayrıca sevimli olmasına da yardımcı olmuyor. En azından buradan sevimli görünüyor. Açık kahverengi saçları asi ve onunla birlikte hareket ediyor, gitarına her baktığında alnına düşüyor. Göz rengini veya belirgin özelliklerini ayırt edemeyecek kadar uzaktadır, ancak müziğine duyduğu tutkuyla birleştiğinde ayrıntıların önemi yoktur. Ona karşı çekici bulduğum bir güven var. Etraflarındaki herkesi ve her şeyi akort edebilen ve tüm odaklarını müziklerine verebilen müzisyenlere her zaman hayran olmuşumdur. Dünyayı kapatabilmek ve tamamen süpürülmek için kendinize izin vermek, her zaman yapmak istediğim bir şeydi, ama buna sahip değilim.

Bu adamda var. Kendinden emin ve yetenekli. Müzisyenler için her zaman enayi oldum, ama daha çok fantezi tarzında. Onlar farklı bir cins. Nadiren iyi erkek arkadaş edinen bir cins.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi bana baktı ve sonra yüzünde yavaş bir sırıtış belirdi. Beni izlemeye devam ederken şarkıyı bir kez bile duraklatmıyor. Göz teması beni kızardı, bu yüzden kollarımı indirdim ve defterimi kucağıma geri çekip aşağıya baktım. Beni öyle sert bakarken yakalamasından nefret ediyorum. Yanlış bir şey yaptığımdan değil; Onu izlediğimi bilmesi garip hissettiriyordu. Tekrar başımı kaldırıyorum ve hala beni izliyor ama artık gülmüyor. Bakışları kalbimin hızlanmasına neden oluyor, bu yüzden başka tarafa bakıp defterime odaklandım.

Bir sarmaşık olmanın yolu, Sydney.

İşte benim kızım, dedi arkamdan rahatlatıcı bir ses. Hunter'ı balkona çıkarken izlemek için başımı arkaya yasladım ve gözlerimi yukarı kaldırdım. Onu gördüğüme şaşırdığım gerçeğini saklamaya çalışıyorum çünkü geleceğini hatırlamam gerektiğinden oldukça eminim.

Guitar Boy hala izliyorsa, Hunter'ın merhaba öpücüğüne gerçekten katılmaya özen gösteriyorum, böylece belki daha az ürkütücü bir takipçi gibi görünebilirim ve daha çok onun balkonunda rahat rahat dinlenen biri gibi görünebilirim. Koltuğumun arkasına yaslanıp beni baş aşağı öperken, elimi Hunter'ın boynunda gezdirdim.

Yukarı çık, dedi Hunter, omuzlarımı iterek. İstediyini yaptım ve bacağını sandalyenin üzerinden kaldırıp arkama geçtiğinde koltukta öne doğru kaydım. Sırtımı göğsüne yaslıyor ve kollarını etrafıma sarıyor.

Gitarın sesi aniden durduğunda gözlerim beni ele veriyor ve bir kez daha avluya bakıyorum. Guitar Boy ayakta dik dik bize bakıyor, sonra dairesine geri dönüyor. İfadesi tuhaf. Neredeyse kızgın.

"Okul nasıldı?" Avcı sorar.

"Konuşmak çok sıkıcı. Senden ne haber? İş nasıldı?"

"İlginç," dedi eliyle saçımı boynumdan çekerek. Dudaklarını boynuma bastırdı ve köprücük kemiğimden aşağısını öptü.

"Bu kadar ilginç olan ne?"

Beni daha sıkı tutuyor, sonra çenesini omzuma yaslıyor ve beni sandalyeye geri çekiyor. "En tuhaf şey öğle yemeğinde oldu" diyor. "Bu İtalyan restoranındaki adamlardan biriyle birlikteydim. Verandada yemek yiyorduk ve bir polis arabası köşeyi döndüğünde garsona tatlı için ne önerdiğini sormuştum. Restoranın tam önünde durdular ve iki polis silahları çekilmiş halde dışarı fırladı. Garsonumuz 'Kahretsin' diye mırıldandığında bize doğru emirler yağdırmaya başladılar. Yavaşça ellerini kaldırdı ve polis bariyerden avluya atladı, ona doğru koştu, yere attı ve ayaklarımızın dibine kelepçeledi. Ona haklarını okuduktan sonra onu ayağa kaldırdılar ve polis arabasına kadar eşlik ettiler. Garson bana baktı ve 'Tiramisu gerçekten çok iyi!' diye bağırdı. Sonra onu arabaya bindirdiler ve gittiler."

Başımı geriye atıp ona bakıyorum. "Ciddi anlamda? Bu gerçekten oldu mu?"

Başını sallıyor, gülüyor. "Yemin ederim Syd. Çılgıncaydı."

"Peki? Tiramisuyu denedin mi?"

"Kahretsin, evet, yaptık. Hayatımda yediğim en iyi tiramisuydu." Yanağımdan öpüyor ve beni öne doğru itiyor. "Yemekten bahsetmişken, açlıktan ölüyorum." Ayağa kalkıp elini bana uzatıyor. "Bu gece yemek yaptın mı?"

Elini tutuyorum ve beni yukarı çekmesine izin veriyorum. "Az önce salata yedik, ama sana bir tane yapabilirim."

İçeri girdikten sonra Hunter, Tori'nin yanındaki kanepeye oturdu. Aynı anda hem ödeve hem de televizyona gönülsüzce odaklandığı için kucağına yayılmış bir ders kitabı var. Dolaptan kapları çıkarıp salatasını yapıyorum. Bu gecenin geleceğini söylediği gecelerden biri olduğunu unuttuğum için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Burada olacağını bildiğim zaman genellikle bir şeyler pişiririm.

Neredeyse iki yıldır çıkıyoruz. Onunla üniversitede ikinci sınıftayken, son sınıftayken tanıştım. O ve Tori yıllardır arkadaşı. Yurduma taşındıktan ve arkadaş olduktan sonra onunla tanışmam için ısrar etti. Başaracağımızı söyledi ve haklıydı. Sadece iki randevudan sonra resmi hale getirdik ve o zamandan beri her şey harika oldu.

Elbette iniş çıkışlarımız var, özellikle de o bir saatten fazla uzaklaştığından beri. Geçen sömestr muhasebe firmasındaki işi kabul ettiğinde, onunla taşınmamı önerdi. Ona hayır dedim, böyle büyük bir adım atmadan önce lisans eğitimimi gerçekten bitirmek istediğimi söyledim. Dürüst olmak gerekirse, sadece korkuyorum.

Onun yanına taşınma düşüncesi, sanki kaderimi mühürleyecekmişim gibi son derece kesin görünüyor. Bu adımı attığımızda sonraki adımın evlilik olduğunu biliyorum ve o zaman asla yalnız yaşama şansına sahip olamamaya bakıyor olacağım. Her zaman bir oda arkadaşım oldu ve kendi evimi bulana kadar Tori ile aynı daireyi paylaşacağım. Henüz Hunter'a söylemedim ama gerçekten bir yıl yalnız yaşamak istiyorum. Evlenmeden önce yapacağıma dair kendime söz verdiğim bir şey. Birkaç haftalığına yirmi iki yaşına girmiyorum bile, bu yüzden acelem yokmuş gibi.

Hunter'ın yemeklerini oturma odasında ona götürüyorum.

"Bunu neden izliyorsun?" diyor Tori'ye. "Bu kadınların tek yaptığı birbirleri hakkında boş konuşmak ve masaları çevirmek."

Tori, gözlerini televizyondan ayırmadan, "İşte tam da bu yüzden izliyorum," diyor.

Hunter bana göz kırptı ve yemeğini aldı, sonra da ayaklarını sehpaye uzattı. "Teşekkürler bebeğim." Televizyona döner ve yemeye başlar. "Bana bir bira alırmısın?"

Başımla onaylayıp mutfığa geri dönüyorum. Buzdolabının kapağını açtım ve her zaman fazladan birasını sakladığı rafa baktım. "Onun" rafına bakarken, muhtemelen böyle başladığını anlıyorum. İlk olarak, buzdolabında bir rafı var. Sonra banyoda bir diş fırçası olacak, şifoniyerimde bir çekmece olacak ve sonunda eşyaları o kadar çok şekilde benimkine sızacak ki, asla kendi başıma kalmam imkansız olacak.

Ellerimi kollarımda gezdirdim, ani başlayan rahatsızlığı ovuşturarak üzerimi ovuşturdum. Sanki geleceğimin önümde oynanmasını izliyormuşum gibi hissediyorum. Hayal ettiğim şeyi sevdiğimden pek emin değilim.

Buna hazır mıyım?

Bu adamın her akşam işten eve geldiğinde yemek getirdiğim adam olmasına hazır mıyım?

Onunla bu rahat hayata düşmeye hazır mıyım? Bütün gün ders verdiğim ve insanların vergilerini yaptığı, sonra eve gelip akşam yemeği pişirdiğim ve

ayaklarını dikip bana *bebeğim dediği sırada ona “bira alıyorum”* ve sonra yatağıımıza gidip seviştiğimiz bir yer. yaklaşık dokuz P. M. _ ertesi gün uyanmak, giyinmek, işe gitmek ve her şeyi yeniden yapmak için yorulmayalım mı?

Hunter, "Dünyadan Sidney'e" diyor. Parmaklarını iki kez şıklattığını duyuyorum. "Bira? Bebeğim Lütfen?"

Hızla birasını alıp ona verdim, sonra doğruca banyoma yöneldim. Duşta suyu açıyorum ama giremiyorum. Bunun yerine kapıyı kilitleyip yere çöküyorum.

İyi bir ilişkimiz var. Bana karşı iyi ve beni sevdiğini biliyorum. Onunla bir gelecek hakkında her düşündüğümde neden heyecan verici bir düşünce olmadığını anlamıyorum.

ıkıntı

Maggie ne eğilip alnımı öpüyor. "Gitmek gerek."

Sırt st yatıyorum, başıım ve omuzlarıım kısmen başılığıma dayalı. Kucağıma oturuyor ve bana pişımanlıkla bakıyor. Şimdi çok uzakta yaşıamaktan nefret ediyorum ama bu birlikte geçirdiğimiz zamanı çok daha anlamlı kılıyor. Susması için ellerini tutuyorum ve onu henüz gitmemesi için ikna etmeyi umarak kendime çekiyorum.

Gülüyor ve başıını sallıyor. Beni öpüyor ama kısa bir süre sonra tekrar geri çekildi. Kucağıımdan kayıyor ama ne atılıp onu Şilteye itmeden önce fazla uzaklaşımasına izin vermiyorum. göğsünü işıaret ediyorum.

"Sen" -Eğilip burnunun ucunu öpüyorum- "bir gece daha kalman gerek."

"Yapamam. Sınıfım var."

Bileklerini yakalayıp kollarını başıının üstüne sabitledim, sonra dudaklarıımı onunkilere bastırdım. Bir gece daha kalmayacağını biliyorum. Hareket edemeyecek kadar hasta olmadıkça, hayatında hiçbir ders gününü kaçırmadı. Keşıke Şu anda biraz hasta hissediyor olsaydı, böylece benimle yatakta kalmasını sağlayabilirdim.

Ellerimi bileklerinden kaydırdım, yüzünü kavrayana kadar nazıkçe kollarını kaldırdım. Sonra isteksizce ondan uzaklaşımadan önce ona son bir öpücük verdim. "Gitmek. Ve dikkatli ol. Eve vardığıında bana haber ver."

Başıını sallıyor ve kendini yataktan itiyor. Yanıma uzandı ve gömleğini aldı, sonra başıına geçirdi. Odada dolaşıp aceleyle üstünden çıkardığım kıyafetleri toplarken onu izliyorum.

Beşı yıllık flrtten sonra, çoğu ift Şimdiye kadar birlikte taşıınmışı olurdu. Ancak, çoğu insanın diğer yarısı Maggie değildir. O kadar bağımsız ki neredeyse ürkütücü. Ama hayatının nasıl geçtiğini düşünürsek bu anlaşılabılır bir durum. Onunla tanıştığıımdan beri bykbabasına bakıyor. Ondan önce, gençlik yıllarının çoğunu Maggie on altı yaşıındayken ölen büyükannesine bakmasına yardım ederek geçirdi. Dedesi huzurevinde olduğu için nihayet okulu bitirirken tek başıına yaşıama Şansına sahip oldu ve onu burada yanımda ne kadar istesem de bu stajın onun için ne kadar önemli olduğunu da biliyorum. Bu yüzden gelecek yıl için, o San Antonio'dayken ben de burada, Austin'deyken onu emeyeğim. Austin'den taşıınırsam, özellikle San Antonio için lanetlenirim.

Tabii o sormadıysa.

"Kardeşine iyi şanslar dediğimi söyle." Yatak odamın kapısında duruyor, gitmeye hazırlanıyor. "Ve kendini hırpalamayı bırakmalısın, Ridge. Müzisyenlerin blokları vardır, tıpkı yazarların yaptığı gibi. İlham perinizi yeniden bulacaksınız. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Gülümseyip yatak odamdan çıktı. Yazarın blok olayına olumlu yaklaşımaya çalıştığını bilerek inliyorum ama bu konuda strese girmeden duramıyorum. Brennan'ın şu anda bu şarkılara çok fazla bindiği için mi yoksa tamamen tükenmiş olduğum için mi bilmiyorum, ama kelimeler gelmiyor. Kendime güvendiğim sözler olmadan, yazmanın gerçek müzikal yönü hakkında iyi hissetmek zor.

Telefonum titrer. Bu, Brennan'dan bir mesaj, sıkışıp kaldığım gerçeği beni daha da kötü hissettiriyor.

Brennan: Haftalar oldu. Lütfen bana bir şeyin olduğunu söyle.

Ben: Üzerinde çalışıyorum. Tur nasıl?

Brennan: Güzel, ama bana Warren'ın bir sonraki etapta bu kadar çok konser planlamasına izin vermememi hatırlat.

Ben: Konserler, adınızı oraya çıkaran şeydir.

Brennan: Bizim adımız. Sana bunun yarısı değilmişsin gibi davranmayı bırakmanı söylemeyeceğim.

Ben: Bu lanet bloktan geçemezsem yarım olmayacağım.

Brennan: Belki daha fazla dışarı çıkmalısın. Hayatında bazı gereksiz dramalara neden ol. Sanat uğruna Maggie'den ayrıl. Anlayacak. Kalp ağrısı lirik ilham ile yardımcı olur. Hiç country dinlemez misin?

Ben: İyi fikir. Bunu önerdiğini Maggie'ye söylerim.

Brennan: Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey Maggie'nin benden nefret etmesine neden olamaz. Onu benim için öp ve yazmaya başla. Kariyerlerimiz tam olarak sizin omuzlarınızda duruyor.

Ben: Pislik.

Brennan: Ah! Metninizde tespit ettiğim öfke bu mu? Kullan. Git küçük kardeşinden ne kadar nefret ettiğin hakkında kızgın bir şarkı yaz, sonra bana gönder. ;)

Ben: Evet. Sonunda eski yatak odandan bokunu çıkardıktan sonra sana vereceğim. Bridgette'in kız kardeşi gelecek ay taşınabilir.

Brennan: Brandi ile hiç tanıştınız mı?

Ben: Hayır. İster miyim?

Brennan: Sadece iki Bridgette ile yaşamak istiyorsan.

Ben: Ah, kahretsin.

Brennan: Aynen. SONRA KONUŞURUZ.

Brennan'a gelen metni kapattım ve Warren'a bir metin açtım.

Ben: Oda arkadaşı arayışına girmekte fayda var. Brennan, Brandi'ye hayır diyor. İkiniz çok iyi anlaştığınıza göre, Bridgette'e haber vermene izin vereceğim.

Warren: Pekala, orospu çocuğu.

Gülüp yataktan atladım, sonra gitarımla verandaya gittim. Saat neredeyse sekiz ve balkonunda olacağını biliyorum. Hareketlerimin ona ne kadar tuhaf geldiğini bilmiyorum ama yapabileceğim tek şey denemek. Kaybedecek bir şeyim yok.

İkinci bölüm

Sidney

O şarkının ortasında çalmayı bıraktığında, ben düşüncesizce ayaklarımı yere vuruyor ve kendi uydurduğum sözlerle onun müziğine eşlik ediyorum. Şarkının ortasında asla durmaz, o yüzden doğal olarak onun yönüne bakıyorum. Öne doğru eğiliyor, bana bakıyor. *Bekle* der gibi işaret parmağını kaldırıyor ve gitarını yanına koyuyor ve dairesine koşuyor.

Ne yapıyor?

Ve aman Tanrım, beni kabul etmesi neden beni bu kadar gerginleştiriyor?

Elinde kağıt ve keçeli kalemle dışarı çıkıyor.

Yazıyor. Ne yazıyor?

İki yaprak kağıt tutuyor ve yazdıklarına daha iyi bakmak için gözlerimi kısıyorum.

Bir telefon numarası.

Bok. Onun telefon numarası?

Birkaç saniye hareket etmediğimde kağıtları sallıyor ve onları işaret ediyor, sonra beni işaret ediyor.

O deli. Onu aramayacağım. Onu arayamıyorum. Bunu Hunter'a yapamam.

Adam başını sallıyor, sonra yeni bir kağıt alıyor ve üzerine başka bir şey yazıyor, sonra onu havaya kaldırıyor.

Bana yaz.

Ben hala kıpırdamayınca kağıdı ters çevirip yeniden yazıyor.

bende var?

Bir soru. Bir metin. Yeterince zararsız görünüyor. Tekrar telefon numarasının yazılı olduğu kağıtları eline aldığı anda, telefonumu çıkardım ve telefon numarasını girdim. Metinde ne diyeceğimi bilemeden birkaç saniye ekrana bakıyorum, bu yüzden devam ediyorum:

Ben: Sorunuz ne?

Telefonuna bakıyor ve mesajımı aldığında gülümsediğini görebiliyorum. Kağıdı düşürür ve sandalyesine yaslanarak yazmaya başlar. Telefonum titrediğinde, ona bakmadan önce bir saniye tereddüt ettim.

O: Duşta şarkı söyler misin?

Başımı sallayarak ilk şüphemi onayladım. O bir flört. Tabii ki öyle, o bir müzisyen.

Ben: Nasıl bir soru bilmiyorum ama bu senin flört etme girişiminse benim bir erkek arkadaşım var. Zamanını boşa harcama.

Gönder'e bastım ve metni okumasını izledim. Gülüyor ve bu beni rahatsız ediyor. Çoğunlukla gülümsemesi öyle olduğu için. . . *gülen* _ Bu bir kelime bile mi? Başka nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Sanki tüm yüzü ağzıyla birlikte gülümsüyor. Bu gülümsemenin yakından nasıl görüldüğünü merak ediyorum.

O: İnan bana, bir erkek arkadaşın olduğunu biliyorum ve kesinlikle böyle flört etmem. Sadece duşta şarkı söyleyip söylemediğini bilmek istiyorum. Duşta şarkı söyleyen insanları çok düşünüyorum ve bir sonraki sorumu size sormak isteyip istemediğime karar vermek için bu sorunun cevabını bilmem gerekiyor.

Hızlı yazmasına hayran kalarak uzun metni okudum. Konu hızlı mesajlaşmaya gelince erkekler normalde kızlar kadar yetenekli değiller ama cevapları neredeyse anında oluyor.

Ben: Evet, duşta şarkı söylüyorum. Banyoda şarkı söyler misin?

O: Hayır, istemiyorum.

Ben: Duşta şarkı söylemiyorsan, duşta şarkı söyleyen insanlar hakkında nasıl iyi düşünebilirsin?

O: Belki de duşta şarkı söylemediğim gerçeği, duşta şarkı söyleyen insanları çok düşünmemin nedenidir.

Bu konuşma bir yere varmaz.

Ben: Neden benden bu hayati bilgiye ihtiyacın vardı?

Bacaklarını uzattı ve ayaklarını verandanın kenarına dayadı, sonra dikkatini telefonuna vermeden önce birkaç saniye bana baktı.

O: Henüz şarkı sözleri eklememişken, şarkılarıma nasıl şarkı sözleri söylediğini bilmek istiyorum.

Yanaklarım utançtan anında kızardı. Paçayı ele vermek.

Mesajına baktım, sonra ona baktım. Bana bakıyor, ifadesiz.

Neden beni burada otururken görebileceğini düşünmedim ki? Müziğine eşlik ettiğimi fark edeceğini hiç düşünmemiştim. Lanet olsun, dün geceye kadar beni fark ettiğini bile düşünmemiştim. Başta onunla hiç göz teması kurmamış olmayı dileyerek nefes alıyorum. Bunu neden utanç verici bulduğumu bilmiyorum ama buluyorum. Sanki bir şekilde onun mahremiyetini ihlal etmişim gibi görünüyor ve bundan nefret ediyorum.

Ben: Sözlü şarkıları tercih etme eğilimindeyim ve şarkılarınızın sözlerinin ne olduğunu merak etmekten yoruldum, bu yüzden sanırım kendimden birkaç tane uydurdum.

Metni okudu, sonra bulaşıcı gülümsemesinden hiçbir iz bırakmadan bana baktı. Ciddi bakışlarını sevmiyorum. Mideme yaptıklarından hoşlanmıyorum. Ayrıca onun gülen gülümsemesinin mideme yaptığı şeyden de hoşlanmıyorum. Keşke basit, çekici olmayan, duygusuz bir ifadeye sadık kalsa ama bunu yapabileceğinden emin değilim.

O: Onları bana gönderir misin?

Aman Tanrım. Asla.

Ben: Cehennem, hayır.

O: Lütfen?

Ben: Hayır.

O: Güzel lütfen?

Ben: Hayır, teşekkür ederim.

O: Adın ne?

Ben: Sidney. senin mi?

O: Ridge.

Çıkıntı. Bu ona uyuyor. Müzikal-sanatçı-karamsar tip.

Ben: Ridge, üzgünüm ama kimsenin duymak isteyeceği sözler yazmıyorum. Kendi şarkılarına söz yazmıyor musun?

Mesaj atmaya başlar ve bu gerçekten uzun bir metindir. Yazarken parmakları telefonun üzerinde hızla hareket ediyor. Korkarım ondan bütün bir roman almak üzereyim. Telefonum titrerken bana baktı.

Ridge: Sanırım kötü bir yazar blokajı vakası yaşadığımı söyleyebilirsin. Bu yüzden, gerçekten, gerçekten, ben çalarken söylediğin sözleri bana göndermeni isterdim. Aptal olduklarını düşünsen bile, onları okumak istiyorum. Burada antrenman yaptığım zamanlar dışında hiç kimse için çalmamış olmama rağmen, çaldığım her şarkıyı bir şekilde biliyorsun.

Bütün şarkılarını bildiğimi nereden biliyor? Kızardığını hissettiğimde elimi yanağıma götürdüm, beni düşündüğümünden çok daha uzun süredir izlediğini biliyordum. Yemin ederim, bu dünyadaki en sezgisiz insan olmalıyım. Ona baktım ve başka bir mesajla devam ediyor, bu yüzden telefonuma bakıp bekliyorum.

Ridge: Bunu tüm vücudunun gitara verdiği tepkide görebiliyorum. Ayağına vurursun, başını hareket ettirirsin. Hatta arada bir fark edip etmeyeceğinizi görmek için şarkıyı yavaşlatarak sizi test etmeye çalıştım ve her zaman fark ediyorsunuz. Bir şeyi değiştirdiğimde vücudun tepki vermeyi kesiyor. Yani sadece seni izleyerek, müzik kulağın olduğunu söyleyebilirim. Ve duşta şarkı söylediğine göre bu muhtemelen iyi bir şarkıcı olduğun anlamına geliyor. Bu aynı zamanda şarkı sözü yazmak için bir yeteneğiniz olduğu anlamına da gelir. Sydney, şarkı sözlerinin ne olduğunu bilmek istiyorum.

Başka bir metin geldiğinde hala okuyorum.

Ridge: Lütfen. Çaresizim.

Derin bir nefes alıyorum, bu konuşmanın hiç başlamamış olmasını her şeyden çok diledim. Beni izlediğini hiç fark etmeden tüm bu sonuçlara nasıl varabildiğini bilmiyorum. Bir bakıma, *onu* izlediğimi görmesi beni utandırıyor . Ama şimdi hangi sözleri uydurduğumu öğrenmek istediğine göre, tamamen farklı bir nedenden dolayı utanıyorum. Şarkı söylerim ama onunla profesyonel olarak bir şey yapacak kadar iyi değilim. Benim tutkum çoğunlukla müziğin kendisi, onu icra

etmek için değil. Ve şarkı sözü yazmayı ne kadar sevsem de yazdığım hiçbir şeyi paylaşmadım. Fazla samimi görünüyor. Neredeyse bana kaba, apkın bir gelin göndermesini tercih ederdim.

Telefonum tekrar titreyince sıçradım.

Ridge: Tamam, bir anlaşma yapacağız. Bir şarkımı seç ve bana sadece o şarkının sözlerini gönder. O zaman seni yalnız bırakacağım. Özellikle de aptallarsa.

Güldüm. Ve ağla. O pes etmeyecek. Numaramı değiştirmek zorunda kalacağım.

Ridge: Artık telefon numaranı biliyorum, Sydney. Bana en az bir şarkının sözlerini gönderene kadar pes etmeyeceğim.

İsa. O gitmiyor.

Ridge: Ayrıca nerede yaşadığını da biliyorum. Ön kapıda dizlerimin üzerinde dilenmekten öteye gitmiyorum.

Ah!

İyiyim. Ürpertici tehditlere son verin. Bir şarkı. Ama önce sen çalarken sözlerini yazmam gerekecek çünkü daha önce hiç yazmamıştım.

Ridge: Anlaşma. Hangi şarkı? Hemen oynayacağım.

Ben: Sana hangi şarkıyı nasıl söyledim, Ridge? Hiçbirinin adını bilmiyorum.

Ridge: Evet, ben de, ben de. almamı istediğin kişiye geldiğimde elini kaldır.

Telefonunu bırakıp gitarını aldı ve şarkılardan birini çalmaya başladı. Yine de oynamasını istediğim oyun değil, bu yüzden başımı sallıyorum. Başka bir şarkıya geçiyor ve favorilerimden birinin tanıdık akorları kulaklarımla buluşana kadar başımı sallamaya devam ediyorum. Elimi kaldırıyorum ve sırtıyor, ardından şarkıyı baştan başlatıyor. Defterimi önüme çekip kalemimi alıyorum, sonra da ona yazdığım sözleri yazmaya başlıyorum.

Sonunda hepsini çıkarmadan önce şarkıyı üç kez alması gerekiyor. Şimdi neredeyse karanlık ve görmek zor, bu yüzden telefonumu alıyorum.

Ben: Okumak için çok karanlık. İçeri girip sana mesaj atacağım ama benden bunu bir daha asla istemeyeceğine söz vermelisin.

Telefonunun ışığı gülümsemesini aydınlattı ve bana başını salladı, sonra gitarını alıp dairesine geri döndü.

Odama gidip yatağa oturdum ve fikrimi değiştirmek için çok mu geç olduğunu merak ettim. Sanki tüm bu konuşma sekizdeki veranda zamanımı mahvetmiş gibi hissediyorum. Bir daha dışarı çıkıp onu dinleyemem. Orada olduğumu bilmediğini düşündüğümde daha çok hoşuma gitti. Kendi kişisel konserimle kendi kişisel alanım gibiydi. Şimdi dinlemekten zevk alamayacak kadar onun farkında olacağım ve bunu mahvettiği için ona lanet ediyorum.

Ona şarkı sözlerimi üzümlere mesaj atıyorum, sonra telefonumu sessize alıp oturma odasına giderken yatağımın üzerine bırakıp bu olanları unutmaya çalışıyorum.

çıkıntı

Vay be. O iyi. Gerçekten iyi. Brennan buna bayılacak. Onları kullanmayı kabul ederse, bir tahliye imzalamasına ihtiyacımız olacağını ve ona bir şey ödememiz gerektiğini biliyorum. Ama buna değer, özellikle de sözlerinin geri kalanı bunlar kadar iyiye.

Ama soru şu ki, yardım etmeye istekli olacak mı? Belli ki yeteneğine pek güvenmiyor, ama bu endişelerimin en küçüğü. En büyük endişe, onu bana daha fazla şarkı sözü göndermeye nasıl ikna edeceğim. Ya da onu benimle yazmaya nasıl ikna *edeceğimi* . Erkek arkadaşının bunu kabul edeceğinden şüpheliyim. Gördüğüm en büyük pislik olmalı. O adamın taşaklarına inanamıyorum, özellikle dün gece onu izledikten sonra. Verandada dışarı çıkıyor ve Sydney'i öpüyor, dünyanın en özenli erkek arkadaşı gibi sandalyede ona sarılıyor. Sonra, arkasını döndüğü anda, diğer hatunla birlikte verandaya çıkıyor. Sydney duşta olmalıydı, çünkü ikisi sanki bir zamanlayıcıdaymış gibi dışarı fırladılar ve piliç bacaklarını onun beline doladı ve ağzı benim gözümü bile kırpamayacak kadar hızlıydı. Ve bu ilk kez olan bir olay değildi. Bunun olduğunu o kadar çok gördüm ki, sayısını unuttum.

Çıktığı adamın oda arkadaşını becerdiğini Sydney'e söylemek bana düşmez. Özellikle onu bir metin aracılığıyla söyleyemem. Ama Maggie beni aldatıyorsa, kesinlikle bilmek isterim. Sydney'i ona böyle bir şey söyleyecek kadar iyi tanımıyorum. Genelde, haberi veren kişi zaten tüm suçu üstlenen kişidir. Özellikle aldatılan kişi buna inanmak istemiyorsa. Ona isimsiz bir not gönderebilirdim, ama ahmak erkek arkadaş büyük ihtimalle konuşarak bundan kurtulabilirdi.

Şimdilik bir şey yapmayacağım. Bu benim işim değil ve onu daha iyi tanıyana kadar bana güvenebileceği bir konumda değilim. Telefonum cebimde titredi ve Sydney'in bana daha fazla şarkı sözü göndermeye karar vermesini umarak telefonu çıkardım ama mesaj Maggie'dendi.

Maggie: Neredeyse evde. İki hafta içinde görüşürüz.

Ben: Neredeyse evdeyken bana mesaj at demedim. Evdeyken bana mesaj at dedim. Şimdi, mesajlaşmayı ve araba kullanmayı bırak.

Maggie: Tamam.

Ben: Dur!

Maggie: Tamam!

Telefonu yatağa fırlattım ve ona mesaj atmayı reddettim. Eve dönene kadar ona tekrar mesaj atması için bir sebep vermeyeceğim. Bir bira içmek için mutfağa yürüdüm, sonra kanepede baygın bir Warren'ın yanına oturdum. Ne izlediğini görmek için kumandayı alıp info'ya basıyorum.

Porno.

Figürler. Adam çıplaklık olmadan hiçbir şey izleyemiyor. Kanalı değiştirmeye başladım ama kumandayı elimden kaptı. "Bu benim gecem."

TV'yi paylaşmamıza Warren mı yoksa Bridgette mi karar verdi bilmiyorum ama bu şimdiye kadarki en kötü fikirdi. Özellikle hangi gecenin gerçekten benim olduğundan emin olamadığım için, teknik olarak burası benim dairem olsa da. İkisinden biri üç ayda bir kira ödüyorsa şanslıyım. Buna katlandım çünkü Warren liseden beri en iyi arkadaşım ve Bridgette de öyle. . . Şey, onunla bir konuşma başlatmak istemem için çok kaba. Brennan altı ay önce taşınmasına izin verdiğinden beri bundan kaçındım. İşim ve Brennan'ın bana verdiği pay sayesinde şu anda gerçekten para konusunda endişelenmeme gerek yok, bu yüzden onu rahat bırakıyorum. Brennan'ın Bridgette'le nasıl tanıştığını veya nasıl bir ilişki içinde olduklarını hâlâ bilmiyorum ama ilişkileri cinsel olmasa da, belli ki onu umursamış. Nasıl ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü Hooters üniformasının içinde nasıl görüldüğünden başka göze çarpan bir kurtarma özelliği yok.

Ve elbette, bu düşünce aklımdan geçtiği anda, Maggie'nin Bridgette'in yanımıza taşındığını öğrendiğinde söylediği sözler de öyle.

"Taşınması umurumda değil. Olabilecek en kötü şey senin beni aldatman olur. O zaman senden ayrılmak zorunda kalırdım, sonra kalbin paramparça olurdu ve ikimiz de ömür boyu mutsuz olurduk ve sen o kadar depresyona girerdin ki bir daha asla ayağa kalkamazsın. Bu yüzden aldatırsanız, sahip olduğunuz en iyi seks olduğundan emin olun, çünkü aynı zamanda sahip olduğunuz son seks olacak."

Onu aldatmam konusunda endişelenmesine gerek yok ama çizdiği senaryo, Bridgette'e üniformasıyla bakmamamı sağlamaya yetti.

Düşüncelerim nasıl bu kadar uzağa gitti?

Bu yüzden yazar blokajı yaşıyorum; Son zamanlarda önemli bir şeye odaklanamıyor gibiyim. Sydney'in gönderdiği sözleri kağıda aktarmak için odama dönüyorum ve onları müziğe nasıl ekleyeceğimi düşünmeye başlıyorum. Sydney'e onlar hakkında ne düşündüğümü söylemesi için mesaj atmak istiyorum ama

yapmıyorum. Onu biraz daha asılı bırakmalıyım. Birine kendinizden bir parça göndermenin ve sonra arkanıza yaslanıp yargılanmasını beklemenin ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorum. Onu yeterince bekletirsem, belki ona ne kadar zeki olduğunu söylersem, bana daha fazlasını göndermek için can atacaktır.

Biraz acımasız olabilir ama ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyor. Artık ilham perimi bulduğumdan oldukça emin olduğum için, kayıp gitmesin diye doğru şekilde çalışmalıyım.

Üçüncü bölüm

Sidney

Onlardan nefret ediyorsa, en azından bir teşekkür gönderebilirdi. Beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyorum ama oluyor. Özellikle de en başta onları ona göndermek istemediğim için. Beni övmesini beklemiyordum ama onlar için çok yalvarıp sonra görmezden gelmesi beni biraz rahatsız ediyor.

Ve neredeyse bir haftadır her zamanki saatinde dışarı çıkmadı. Ona bu konuda birçok kez mesaj atmak istedim, ama yaparsam, şarkı sözleri hakkında ne düşündüğünü umursuyormuşum gibi görünecek. umursamak istemiyorum. Ama ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı umursadığımı söyleyebilirim. Şarkı sözlerimi beğenmesini istememden nefret ediyorum. Ama bir şarkıda gerçekten parmağının olması düşüncesi biraz heyecan verici.

"Yemekler birazdan burada olur. Giysileri kurutucudan çıkaracağım," diyor Tori. Ön kapıyı açıyor ve dışarıdan gitarın tanıdık sesini duyduğumda kanepede ayağa kalktım. Kapıyı arkasından kapattı ve ne kadar görmezden gelmek istesem de odama koştum ve elimde kitaplarla sessizce balkona çıktım. Sandalyeme yeterince gömülürsem, burada olduğumu fark etmeyebilir.

Ama dışarı çıktığımda doğruca balkonuma bakıyor. Koltuğuma oturduğumda beni gülümseyerek ya da başını sallayarak kabul etmiyor. Çalmaya devam ediyor ve geçen haftaki konuşmamız hiç yaşanmamış gibi davranıp davranmayacağını merak ediyorum. Öyle umuyorum çünkü hiç olmamış gibi davranmak *istiyorum*.

Tanındık şarkıları çalıyor ve şarkı sözlerimin aptalca olduğunu düşündüğü gerçeğinden dolayı duyduğum utançtan kurtulmam uzun sürmüyor. Onu uyarmaya çalıştım.

O hala çalarken ödevimi bitiriyorum, kitaplarımı kapatıp arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bir dakika sessiz kaldı ve sonra ona sözlerini gönderdiğim şarkıyı çalmaya başladı. Şarkının ortasında gitar birkaç saniye duraklıyor ama gözlerimi açmayı reddediyorum. Telefonum gelen bir metinle titrerken çalmaya devam ediyor.

Ridge: Şarkı söylemiyorsun.

Ben ona bakıyorum, o bana bir sırtıyla bakıyor. Tekrar gitarına bakıyor ve şarkıyı bitirirken ellerini izliyor. Sonra telefonunu alır ve bir mesaj daha gönderir.

Ridge: Şarkı sözleri hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?

Ben: Hayır, ne düşündüğünü bildiğimden oldukça eminim. Onları sana göndereli bir hafta oldu. Endişelenme. Sana aptal olduklarını söylemiştim.

Ridge: Evet, sessizlik için üzgünüm. Birkaç günlüğüne şehirden ayrılmak zorunda kaldım. Aile acil durumu.

Doğru mu söylüyor bilmiyorum ama şehir dışında olduğunu iddia etmesi benim yüzümden balkona çıkmamış olma korkumu hafifletiyor.

Ben: Her şey yolunda mı?

Sırt: Evet.

Ben: İyi.

Ridge: Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, Sydney. Hazır mısın?

Ben: Aman Tanrım. Hayır. Telefonumu kapatıyorum.

Ridge: Nerede yaşadığını biliyorum.

İyiyim.

Ridge: İnanılmazsın. O şarkı sözleri. Şarkı için ne kadar mükemmel olduklarını size tarif bile edemem. Bu senin içinden nasıl çıkıyor? Ve neden onun senden çıkmasına izin vermen gerektiğini göremiyorsun? Tutmayın. Alçakgönüllülüğünüzle dünyaya büyük bir kötülük yapıyorsunuz. Senden daha fazlasını istememeyi kabul ettiğimi biliyorum, ama bu senden aldığımı gerçekten beklemediğim içindi. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ver bana, ver bana, ver bana.

Kocaman bir nefes verdim. Bu ana kadar, onun görüşünün ne kadar önemli olduğunu tam olarak fark etmemiştim. Henüz ona bakamıyorum. Telefonuma, metni okumamdan çok daha uzun süre bakmaya devam ediyorum. Ona mesaj bile atmıyorum çünkü hala iltifatın tadını çıkarıyorum. Sevdiğini söyleseydi, fikrini gönül rahatlığıyla kabul eder, yoluma devam ederdim. Ama az önce yazdığı sözler,

üst üste yığılmış merdivenler gibiydi ve her iltifat, lanet olası dünyanın tepesine ulaşana kadar her adımda koşan benim gibiydi.

Lanet olsun. Sanırım bu tek metin bana ona başka bir şarkı gönderecek kadar güven verdi. Bunu asla tahmin edemezdim. Heyecanlanacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Tori, "Yiyecek burada," diyor. "Burada yemek ister misin?"

Bakışlarımı telefonda ayırıp ona baktım. "Ah. Evet. Elbette."

Tori yemeği balkona getirir. Gitarını çalarken Ridge'e sert bir şekilde bakarak, "O adama daha önce hiç bakmadım ama *kahretsin* ," diyor. "O gerçekten çok seksi ve ben sarışınlardan *hoşlanmıyorum bile* ."

"Saçları sarı değil. Bu kahverengi."

"Hayır, bu sarışın" diyor. "Ama koyu sarışın, bu yüzden sorun değil, sanırım. Neredeyse kahverengi, belki. Dağınık sevişmeyi seviyorum ve bu vücut, saçının siyah olmadığı gerçeğini telafi ediyor." Tori bir içki alır ve hâlâ ona bakarak sandalyesinde arkasına yaslanır. "Belki de çok seçici davranıyorum. Saçının ne renk olduğu umurumda mı? Nasılsa ellerimi içine soktuğumda hava karanlık olacak."

başımı sallıyorum. "Gerçekten yetenekli," diyorum. Hala mesajına cevap vermedim, ama etrafta beklemiyor gibi görünüyor. Oynarken ellerini izliyor, bize hiç dikkat etmiyor.

Tori, "Bekar olup olmadığını merak ediyorum" diyor. "Başka ne gibi yetenekleri olduğunu görmek isterim."

Bekar olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama Tori'nin onu düşünme şekli midemi bulandırıyor. Tori inanılmaz derecede sevimli ve gerçekten isterse başka yetenekleri olup olmadığını öğrenebileceğini biliyorum. Erkek bölümünde istediğini elde etme eğiliminde. Bu zamana kadar hiç kafama takmadım.

"Bir müzisyenle birlikte olmak istemezsin," diyorum, sanki ona tavsiye vermemi sağlayacak herhangi bir deneyimim varmış gibi. "Ayrıca, Ridge'in bir kız arkadaşı olduğundan oldukça eminim. Birkaç hafta önce verandasında onunla bir kız gördüm." Bu teknik olarak yalan değil. Bir kere görmüştüm.

Tori bana baktı. "Adını biliyor musun? Adını nereden biliyorsun?"

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. Çünkü, dürüst olmak gerekirse, önemli *bir şey* değil. "Geçen hafta şarkı sözleri konusunda yardıma ihtiyacı vardı, ben de ona mesaj attım."

Sandalyesine oturur. "Telefon numarasını biliyor musun?"

Sesindeki suçlayıcı tonu sevmediğim için aniden savunmaya geçtim. "Sakin ol Tori. Onu tanımıyorum bile. Tek yaptığım ona birkaç şarkı sözü yazmaktı."

Güler. Yargılamıyorum Syd, diyor savunmak için ellerini havaya kaldırarak. "Hunter'ı ne kadar sevdiğin umurumda değil, eğer onunla bir *açığın varsa* , " - elini Ridge'e doğru salladı - " Bundan yararlanmasaydın kıpkırmızı olurdu."

gözlerimi deviriyorum. "Bunu Hunter'a asla yapmayacağımı biliyorsun."

İçini çeker ve sandalyesinde geriye yaslanır. "Evet. Biliyorum."

Şarkıyı bitirdiğinde ikimiz de Ridge'e bakıyoruz. Telefonunu eline alıp bir şeyler yazdı, sonra telefonum titrerken gitarını eline aldı ve başka bir şarkı çalmaya başladı.

Tori telefonuma uzandı ama önce ben aldım ve onun ulaşamayacağı bir yerde tuttum. "Bu ondan, değil mi?" diyor. metni okudum.

Ridge: Barbie gittiğinde daha fazlasını istiyorum.

Sinirleniyorum çünkü Tori'nin bu metni okumasına izin veremem. Bir kere, ona hakaret etti. Ayrıca, metnin ikinci kısmı okursa tamamen farklı bir anlama sahip olacaktı. Sil tuşuna bastım ve telefonumu benden kapması durumunda kilitlemek için güç düğmesine bastım.

Flört ediyorsun, dedi alayla. Boş tabağını alıp ayağa kalktı. "Seks yaparken iyi eğlenceler."

Ah. Hunter'a bunu yapacağımı düşünmesinden nefret ediyorum. Yine de onu daha sonra ayarlama konusunda endişelenirim. Bu arada defterimi çıkarıp şu anda çalmakta olduğu şarkıya yazdığım sözlerin olduğu sayfayı buluyorum. Onları bir metne aktarıyorum, gönder'e basıyorum ve aceleyle içeri giriyorum.

Bu çok iyiydi, dedim tabağımı lavaboya koyarken. Bu muhtemelen Austin'deki en sevdiğim İtalyan restoranı. Kanepeye yürüdüm ve Hunter'ı aldattığımı düşündüğü gerçeği hakkında rahat görünmeye çalışarak Tori'nin yanına düştüm. Bu konuda ne kadar savunmacı olursam, inkar etmeye çalıştığımda bana inanması o kadar az olası olacak.

"Aman Tanrım, bu bana hatırlatıyor" diyor. "En komik şey birkaç hafta önce bu İtalyan restoranında oldu. ile öğle yemeği yiyordum. . . Annem ve verandadaydık. Garsonumuz bize tatlıdan bahsediyordu ki, birdenbire bu polis arabası, sirenleri öttürerek köşeyi dönerek ciyaklayarak geldi. . "

Nefesimi tutuyorum, hikayesinin geri kalanını duymaktan korkuyorum.

Ne oluyor be? Hunter bir iş arkadaşıyla birlikte olduğunu söyledi. İkisinin de orada birlikte olmadan aynı restoranda olma ihtimalleri tesadüften çok daha fazlasıdır.

Ama neden birlikte oldukları konusunda yalan söylesinler?

Kalbim kendini katlıyor. Sanırım hasta olacağım.

Nasıl yapabildiler. . .

"Sid? İyi misin?" Tori bana gerçek bir endişeyle bakıyor. "Hasta olacaktı gibi görünüyorsun."

Elimi ağzıma kapattım çünkü haklı olabileceğinden korkuyorum. Ona hemen cevap veremem. Ona bakacak gücü bile bulamıyorum. Elim hareket ettirmeye çalışıyorum ama ağzımda titrediğini hissedebiliyorum.

Neden birlikte olup bana söylemiyorlar? Ben olmadan asla birlikte olmazlar. Bir şey planlamıyorlarsa birlikte olmaları için hiçbir sebepleri olmazdı.

Bir şeyler planlamak.

Ey.

Bir saniye bekle.

Avucumu alnıma bastırıp başımı ileri geri sallıyorum. Neredeyse yirmi iki yıllık varlığımın en aptal anın ortasındaymışım gibi hissediyorum. Tabii ki birlikteydiler. Elbette bir şeyler saklıyorlar. Önümüzdeki cumartesi doğum günüm.

Bana böyle bir şey yapacaklarına inandığım için kendimi inanılmaz derecede aptal hissetmekle kalmıyor, affedilmez bir suçluluk da hissediyorum.

"İyi misin?" diyor Tori.

Başımla onayladım. "Evet." Hunter'la olduğunu bildiğim gerçeğinden bahsetmemeye karar verdim. Şaşkınlıklarını mahvedersem daha da kötü hissedecektim. "Sanırım İtalyan yemeği beni biraz mide bulandırıyor. Hemen döneceğim." Ayağa kalkıp yatak odama doğru yürüdüm, sonra yatağımın kenarına oturdum, kendimi toparlamak için. Bir şüphe ve suçluluk karışımıyla doluyum. Şüphe, çünkü ikisinin de kısaca yaptıklarını düşündüğüm şeyi yapmayacaklarını biliyorum. Suçluluk, çünkü kısa bir an için gerçekten yapabileceklerine inandım.

ıkıntı

İlk arkı sözü setinin tesadüf olmadığını umuyordum ama bana gönderdiği ikinci seti gördükten ve onları müziğe ekledikten sonra Brennan'a mesaj attım. Artık ona ondan bahsedemem.

Ben: Sana iki arkı göndermek üzereyim. Onlar hakkında ne düşündüğünü söylemene bile ihtiyacım yok çünkü onları seveceğini biliyorum. Hadi bunu geçelim çünkü benim için bir ikilemi çözmene ihtiyacım var.

Brennan: Ah, kahretsin. Maggie konusunda aka yapıyordum. İlham almak için onu gerçekten terk etmedin, değil mi?

Ben: Ciddiyim. Bu dünyaya özellikle bizim için getirildiğinden emin olduğum bir kız buldum.

Brennan: Üzgünüm dostum. Ben o pisliğin içinde değilim. Yani, belki kardeşim olmasaydın, ama yine de.

Ben: Saçmalamayı bırak Brennan. arkı sözleri. Onlar mükemmel. Ve ona çok zahmetsizce geliyorlar. Sanırım ona ihtiyacımız var. O zamandan beri böyle şarkılar yazamıyorum. . . peki, hiç. arkı sözleri mükemmel ve onlara bir göz atmalısın çünkü onları sevmene ve ondan satın almayı kabul etmene ihtiyacım var.

Brennan: Ne oluyor Ridge? Bizim için arkı sözü yazacak birini tutamayız. Telif ücretinin bir yüzdesini isteyecek ve ikimiz ve gruptaki adamlar arasında buna değmeyecek.

Ben: Sana az önce gönderdiğim e-postayı kontrol edene kadar bunu görmezden geleceğim.

Telefonumu bıraktım ve az önce gönderdiğim şeye bakması için ona zaman tanıyarak odanın içinde volta attım. Kalbim çarpıyor ve bu oda hiç sıcak olmasa da

terliyorum. Bana hayır demesine dayanamıyorum çünkü onu kullanamazsak altı ay daha beton bir duvarla karşı karşıya kalacağımdan korkuyorum.

Birkaç dakika sonra telefonum titredi. Yatağıma atıyorum ve alıyorum.

Brennan: Tamam. Ne almak istediğini gör ve bana haber ver.

Gülümseyip telefonu havaya fırlattım ve bağırarak gibi oldum. Ona mesaj atacak kadar sakinleştikten sonra telefonumu alıp düşündüm. Onu korkutmak istemiyorum çünkü bu tür şeylerde tamamen yeni olduğunu biliyorum.

Ben: Yakın zamanda konuşabilir miyiz diye merak ediyordum? Sana bir teklifim var. Ve aklını o oluktan çıkar, tamamen müzikle ilgili.

Sidney: Tamam. Heyecanla beklediğimi söyleyemem çünkü bu beni tedirgin ediyor. İşten çıkınca seni aramamı ister misin?

Ben: Çalışıyor musun?

Sidney: Evet. Kampüs kütüphanesi. Bu hafta sonu hariç, çoğunlukla sabah vardiyası.

Ben: Ah. Sanırım bu yüzden hiç fark etmedim. Genelde öğle yemeğine kadar yataktan çıkmam.

Sydney: Eve gittikten sonra seni aramamı ister misin?

Ben: Sadece mesaj at. Sence bu hafta sonu buluşabilir miyiz?

Sydney: Muhtemelen, ama erkek arkadaşım ile konuşmam gerekecek. Beni şarkı sözlerimden daha fazlası için kullandığını öğrenmesini ve düşünmesini istemiyorum.

Ben: K. Kulağa hoş geliyor.

Sydney: İstersen yarın gece doğum günü partime gelebilirsin. Daha kolay olabilir çünkü o burada olacak.

Ben: Yarın doğum günün mü? Erken doğum günün kutlu olsun. Ve bu kulağa hoş geliyor. Ne zaman?

Sidney: Emin değilim. Bunu bilmemem gerekiyor. Daha fazlasını öğrendiğimde yarın gece sana mesaj atacağım.

ben: K.

Dürüst olmak gerekirse, erkek arkadaşının orada olması hoşuma gitmiyor. Onunla bu konuyu yalnız konuşmak istiyorum çünkü hala o pislik ve oda arkadaşı arasında neler olduğunu bildiğim şey hakkında ne yapacağıma karar vermedim. Ama kalbi paramparça olmadan önce bana yardım etmeyi kabul etmesine ihtiyacım var, bu yüzden belki de sessizliğim biraz bencilce olmuştur. Hak etmemesine rağmen ona karşı dürüst olmak istemesine hayranım. Bu da bana Maggie'ye anlatmam gereken bir şey olduğunu düşündürüyor, daha önce hiç aklıma gelmemiş olsa da, uzaktan bile bir sorun olabilir.

Ben: Merhaba. kızım nasıl?

Maggie: Meşgul. Bu tez kışımı tekmeliyor. Adamım nasıl?

Ben: İyi. Gerçekten iyi. Sanırım Brennan ve ben bizimle şarkı sözü yazmaya istekli birini bulduk. O gerçekten çok iyi ve geçen hafta sonu ayrıldığından beri neredeyse iki şarkı bitirdim.

Maggie: Ridge, bu harika! Onları okumak için sabırsızlanıyorum. Belki gelecek haftasonu?

Ben: Buraya mı geliyorsun yoksa ben mi sana gidiyorum?

Maggie: Oraya geleceğim. Huzurevinde biraz zaman geçirmem gerekiyor. Seni seviyorum.

Ben: Seni seviyorum. Bu akşamki görüntülü sohbetimizi unutmayın.

Maggie: Yapmayacağımı biliyorsun. Zaten kıyafetimi seçtim.

Ben: Acımasız bir şaka olsa iyi olur. Biliyorsun, kıyafet görmek umurumda değil.

Maggie: ;)

Sekiz saat daha.

Açım.

Telefonu bir kenara atıyorum. Yatak odamın kapısını açtım ve diğer tarafta yığılmış olan pislik üzerime düşmeye başladığında bir adım geri attım. Önce lamba, sonra dayandığı sehpa, sonra lamba ve diğer sehpa üstüne yığılmış.

Kahretsın Warren.

Bu şakalar kontrolden çıkmaya başladı. Kolumu yatak odamın kapısına itilen kanepeye bastırdım. Onu tekrar oturma odasına itip üzerinden atladım, sonra mutfığa yöneldim.

• • •

Dış macununu bir Oreo'nun üzerine dikkatlice kaşıkladım, sonra kurabiyenin üst kısmını yerine koydum ve hafifçe sıktım. Onu Warren's Oreos'un geri kalanıyla birlikte paketine geri koydum ve telefonum titrerken paketi mühürledim.

Sidney: Bana bir iyilik yapar mısın?

Şu anda onun için ne kadar iyilik yapacağımı bilmiyor. Neredeyse onun merhametine kalmış durumdayım.

Ben: Ne var?

Sydney: Balkon kapısından dışarı bakıp dairemde şüpheli bir şey görürsen bana söyler misin?

Bok. O biliyor mu? Ona ne söylememi istiyor? Bencilce olduğunu biliyorum ama onunla şarkı sözleri hakkında konuşma şansını bulana kadar ona erkek arkadaşından bahsetmek istemiyorum.

Ben: Tamam. Devam etmek.

Balkonuma yürüyorum ve avluya bakıyorum. Olağan dışı bir şey görmüyorum. Yine de neredeyse karanlık, bu yüzden fazla göremiyorum. Ne bulmamı istediğinden emin değilim, bu yüzden yanıt verirken fazla açıklayıcı olmamayı seçiyorum.

Ben: Sessiz görünüyor.

Sidney: Gerçekten mi? Panjurlar açık mı? İnsanları görmüyor musun?

tekrar bakıyorum. Perdeler açık ama buradan görebildiğim tek şey televizyonun parıltısı.

Ben: Kimsenin evinde gibi görünmüyor. Bu gece daha sonra doğum günü partin yok mu?

Sidney: Ben de öyle düşündüm. Gerçekten kafam karıştı.

Pencerelerden birinde hareket var ve oda arkadaşının oturma odasına girdiğini görüyorum. Sydney'in erkek arkadaşı onu yakından takip ediyor ve ikisi de kanepede oturuyorlar ama tek görebildiğim ayakları.

Ben: Bekle. Erkek arkadaşın ve oda arkadaşın kanepede oturdular.

Sidney: Tamam. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.

Ben: Bekle. Bu geceye ne dersin? Hala doğum günü partisi mi veriyorsun?

Sidney: Bilmiyorum. Hunter işten eve döner dönmez beni yemeğe çıkaracağını söylüyor ama ben bunun bir yalan olduğunu düşündüm. Tori'yle birkaç hafta önce birlikte yemek yediklerini biliyorum ama benim bildiğimi bilmiyorlar. Belli ki bir şeyler planlıyorlardı ve ben bunun sürpriz bir parti olduğunu varsaydım ama bu gece olabilecek tek gece.

ürküyorum. Aslında onları bir yalan içinde yakaladı ve onun için güzel bir şey planladıkları için birlikte olduklarını düşündü. İsa. Adamı tanımıyorum bile ve oraya gidip onu dövmek için içimde büyük bir istek var.

Onun doğum günü. Ona doğum gününde söyleyemem. Derin bir nefes alıp tavsiye için Maggie'ye mesaj atmaya karar verdim.

Ben: Soru. Meşgul musun?

Maggie: Hayır. Film çekmek.

Ben: Doğum günün olsaydı ve tanıdığın biri seni aldattığını öğrenseydi, o zaman bilmek ister miydin? Yoksa o kişinin artık doğum gününüz olmayana kadar size söylemek için beklemesini mi umarsınız?

Maggie: Eğer bu varsayımsal bir soruysa, bu kalp krizi için seni öldüreceğim. Varsayımsal değilse, bu kalp krizi için seni öldüreceğim.

Ben: Ben olmadığımı biliyorsun. Doğum günün değil. ;)

Maggie: Kim kimi aldatıyor?

Ben: Bugün Sydney'in doğum günü. Sözleri kimin yazdığından bahsettiğim kız. Erkek arkadaşının onu aldattığını biliyorum ve şüphelenmeye başladığı için ona söylemem gereken bir durumdayım.

Maggie: İsa. Şu anda senin yerinde olmaktan nefret ederdim. Ama eğer şüpheleniyorsa ve onun aldattığını biliyorsan ona söylemelisin, Ridge. Hiçbir şey söylemezseniz, yanlışlıkla yalan söylüyorsunuz demektir.

Ben: Ahh! Bunu söyleyeceğini düşündüm.

Maggie: İyi şanslar. Yine de önümüzdeki hafta sonu kalp krizi için seni öldüreceğim.

Yatağa oturdum, ardından Sydney'e bir mesaj yazmaya başladım.

Ben: Bunu nasıl söyleyeceğimden emin değilim, Sydney. Şu anda araba kullanmıyorsun, değil mi?

Sidney: Tanrım. Orada insanlar var, değil mi? Çoğu?

Ben: Hayır, orada ikisinden başka kimse yok. Öncelikle, bunu sana daha önce söylemediğim için özür dilemeliyim. Nasıl olduğunu bilmiyordum çünkü birbirimizi o kadar iyi tanı mıyorduk. İkincisi, bütün gün doğum gününde yaptığım için üzgünüm, ama bu kadar uzun süre beklemek bile kıçmış gibi hissediyorum. Üçüncüsü, mesaj yoluyla öğrendiğin için üzgünüm ama önce gerçeği bilmeden dairene geri dönmek zorunda kalmanı istemiyorum.

Sydney: Beni korkutuyorsun, Ridge.

Ben: Sadece yara bandını sökeceğim, tamam mı? Ev arkadaşın ve erkek arkadaşın arasında bir süredir bir şeyler oluyor.

Gönder'e basıp gözlerimi kapattım, doğum gününü tamamen mahvettiğimi bilerek. Bugünden sonra da hemen hemen her gün olmasa da.

Sydney: Ridge, onlar benim Hunter'ı tanıdığım dan daha uzun süredir arkadaş. Bence her şeyi yanlış yorumladın.

Ben: Birinin iki yanındayken dilini boğazına sokmak arkadaşlıksa, özür dilerim. Ama hiçbir şeyi yanlış yorumlamadığıma eminim. Haftalardır devam ediyor. Siz duştayken verandaya çıktıklarını varsayıyorum çünkü asla uzun süre dışarıda kalmazlar. Ama çok oluyor.

Sydney: Madem dürüstsün, ilk konuşmaya başladığımızda neden bana söylemedin?

Ben: Bir insan bunu bir başkasına nasıl rahatça söyler, Sydney? Ne zaman uygun bir zaman vardır? Sana şimdi söylüyorum çünkü şüphelenmeye başlıyorsun ve bu olabildiğince uygun bir zaman.

Sydney: Lütfen bana çarpık bir mizah anlayışın olduğunu söyle, çünkü şu anda kalbime ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok.

Ben: Özür dilerim Sidney. Yok canım.

Sabırla cevap bekliyorum. Bana geri mesaj atmıyor. Ona mesaj atmayı düşünüyorum ama bunu sindirmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Lanet olsun, ben tam bir pisliğim. Şimdi muhtemelen bana kızacak ama onu suçlayamam. Sanırım şarkı sözleriyle vedalaşabilirim.

Kapım hızla açıldı ve Warren içeri daldı, sonra bana doğruca bir kurabiye fırlattı. Eğiliyorum ve arkamdaki başlığa çarpıyor.

"Pislik!" diye bağırır. Dönüp yatak odasından çıkıp kapıyı çarpıyor.

Bölüm dört

Sidney

Şokta olmalıyım. Gün nasıl bu hale geldi? Bir kızın en iyi arkadaşı, erkek arkadaşı, çantası ve başının üstünde bir çatısı olması nasıl olur da kalbi kırık ve çıplak olur, garip bir duşta donmuş halde durur, yarım saat boyunca duvara bakar? Yemin ederim, eğer bu benim pahasına yapılmış büyük bir doğum günü aldatmacasıysa, asla kimseyle konuşmam. Asla. Durmadan.

Ancak, bunun bir aldatmaca olmadığını biliyorum. Bir aldatmaca sadece arzulu bir düşüncedir. Ön kapıdan geçip doğruca Hunter'a yöneldiğim anda Ridge'in söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyordum. Hunter'a açıkça Tori ile yatıp yatmadığını sordum ve kalbimi tamamen ezmeseler ve tek bir hamlede güvenimi tüketmeselerdi ikisinin de yüzlerindeki ifade komik olurdu. Yere çöküp inkar edemeyince ağlamak istiyordum. Bunun yerine sakince yatak odama gittim ve eşyalarımı toplamaya başladım.

Tori ağlayarak odaya geldi. Bana bunun hiçbir şey ifade etmediğini, benimle tanışmadan önce bile seksin aralarında her zaman sıradan bir şey olduğunu söylemeye çalıştı. Onun bunu söylediğini duymak onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu, her şeyden daha kötü incitiyordu. İkisi için de bir anlamı varsa, en azından ihanetlerini belli belirsiz anlayabiliyordum. Ama bunun hiçbir şey ifade etmediğini iddia etmesi, yine de oldu, o anda söyleyebileceği her şeyden daha fazla canımı yaktı. Onu o zaman yumrukladığımdan oldukça eminim.

Ridge bana Hunter ve Tori'den bahsettikten birkaç dakika sonra işimi kaybetmemin bir faydası yok. Sanırım çoğu kütüphanede öğrenci işçiler vardiyalarının ortasında ağlamaya ve duvara kitap fırlatmaya başladığında bu hoş karşılanmaz. Ama iki yıllık erkek arkadaşımın oda arkadaşımınla yattığını öğrendiğim an romantizm bölümünü stokladığım gerçeğine engel olamıyorum. Önümdeki arabadaki özlü, romantik kapaklar beni gerçekten sinirlendirdi.

Ridge'in duşundaki suyu kapatıp dışarı çıkıyorum, sonra giyiniyorum.

Sonunda kuru giysilere büründükten sonra fiziksel olarak daha iyi hissediyorum ama kalbim her geçen dakika daha da ağırlaşıyor. Zaman geçtikçe, gerçekliğim

daha çok batmaya başlıyor. Sadece iki saat içinde, hayatımın son iki yılını tamamen kaybettim.

Hayatımdaki en güvenilir insanlar olması gereken iki kişiye yatırım yapmak için çok fazla zaman. Hunter'la evlenir miydim, yoksa gelecekteki çocuklarımın babası mıydı, emin değilim, ama ona bu rolleri dolduracak kadar güvendiğimi bilmek acı veriyor ve sonunda o oldu. olduğunu düşündüğüm kişinin tam tersi.

Sanırım onu yanlış değerlendirmiş olmam, beni aldatmış olmasından daha çok sinirlendiriyor beni. En yakınımıdaki insanları doğru bir şekilde yargılayamazsam, o zaman *kimseye* güvenemem . Durmadan. Bunu benden aldıkları için onlardan nefret ediyorum. Şimdi, bundan sonra hayatıma kim girerse girsin, her zaman şüpheli olacağım.

Oturma odasına geri dönüyorum ve kanepenin yanındaki lamba dışında tüm ışıklar kapalı. Telefonuma bakıyorum ve saat dokuzu zar zor geçiyor. Duştayken birkaç mesaj geldi, bu yüzden kanepeye oturdum ve aralarında gezindim.

Avcı: Lütfen beni ara. Konuşmamız gerek.

Tori: Bana vurduğun için sana kızgın değilim. Lütfen beni ara.

Avcı: Senin için endişeleniyorum. Neredesin?

Ridge: Üzgünüm, sana daha önce söylemedim. İyi misin?

Avcı: Çantayı sana getireceğim. Sadece bana nerede olduğunu söyle.

Telefonu sehpanın üzerine bıraktım ve tekrar kanepeye çöktüm. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Elbette ikisiyle de bir daha konuşmak istemiyorum ama bu beni nereye koyuyor? Mali yardım bir ay daha gelmeyeceği için şu anda kendi daireme param yetmiyor. Depozito yatırmak ve o zamana kadar tüm hizmetleri açmak için yeterli birikimim yok. Burada okula başladığımdan beri edindiğim arkadaşlarımın çoğu hala yurttan kalıyor, bu yüzden onlarla kalmam söz konusu değil. Temelde iki seçeneğim kaldı: Ailemi ara ya da para biriktirmek için Hunter ve Tori ile tuhaf bir çoğul ilişkiye gir.

Her iki seçenek de bu gece eğlendirmeye hazır olduğum bir seçenek değil. Ridge'in evinde kalmama izin verdiği için minnettarım. En azından bir otel odası için para biriktiriyorum. Sabah uyandığımda nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yok ama bu hala on iki saat uzaklıkta. O zamana kadar kendim için üzülürken tüm evrenden nefret etmeye devam edeceğim.

Sarhoşken kendime acımdan daha iyi ne olabilir ki?

Alkole ihtiyacım var. Kötü.

Mutfığa gidip dolapları taramaya başladım. Ridge'in yatak odasının kapısının açıldığını duydum. Omzumun üzerinden odasından çıkarken ona baktım.

Saçları kesinlikle açık kahverengi. Al şunu Tori.

Üzerinde solmuş bir tişört ve kot pantolon var ve yalınayak, mutfığa girerken meraklı gözlerle bana bakıyor. Dolaplarını karıştırırken yakalandığım için biraz utandım, bu yüzden kızardığımı görmeden ona döndüm.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyorum. "Alkolün var mı?"

Telefonuna bakıyor, tekrar mesaj atıyor. Ya iki işi aynı anda yapamıyor ya da bugün ona karşı bir tavrım olduğu için üzgün.

"Sana orospuluk yaptıysam özür dilerim, Ridge, ama kabul etmelisin ki, geçirdiğim günü düşününce yanıtlım biraz haklıydı."

Rastgele telefonunu cebine koydu ve barın karşısından bana baktı ama yarım yamalak özrüme cevap vermemeyi seçti. Dudaklarını büzüyor ve tek kaşını kaldırıyor.

O ukala kaşını ait olduğu yere geri indirmek istiyorum. Onun sorunu ne? Ona yaptığım en kötü şey onu terslemek oldu.

Gözlerimi devirip son dolabı da kapattım, sonra tekrar kanepeye yürüdüm. Durumumu göz önünde bulundurursak gerçekten salaklık ediyor. Onu tanıdığım kısa zamandan beri, aslında iyi bir adam olduğu izlenimine kapılmıştım ama neredeyse Tori ve Hunter ile kendi daireme dönmeyi tercih ederdim.

Hunter'dan yeni bir mesaj bekleyerek telefonumu alıyorum ama bu Ridge'den.

Ridge: Konuşurken bana bakmayacaksan, mesajlaşmaya devam etmek isteyebilirsin.

Metni birkaç kez okudum, anlam vermeye çalıştım ama ne kadar okursam okuyayım anlamıyorum. Belki biraz tuhaf olduğundan ve gitmem gerektiğinden endişeleniyorum. Ben ona bakıyorum, o beni izliyor. Yüzümdeki şaşkınlığı görebiliyor ama yine de kendini açıklamıyor. Bunun yerine, mesajlaşmaya devam ediyor. Telefonuma başka bir mesaj geldiğinde ekrana bakıyorum.

Ridge: Ben sağırım Sydney.

Sağır?

Ey.

Beklemek. *Sağır?*

Ama nasıl? O kadar çok görüşme yaptık ki.

Onu tanımanın ve onunla konuşmanın son birkaç haftası hafızamda canlanıyor ve onun konuştuğunu gerçekten duyduğum tek bir zamanı hatırlayamıyorum.

mi sağır *olduğumu* düşündü ?

Telefonuma bakıyorum, bir utanç yığınınına gömülüyorum. Bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değilim. İhanete uğramış hissetmenin adil bir tepki olmadığına eminim ama elimde değil. Bunu "Dünyanın Sydney'e doğum gününde ihanet edebileceği yollar" listesine eklemem gerektiğini hissediyorum. Erkek arkadaşımın benimle dalga geçtiğini bildiğini söylemekle kalmadı, sağır olduğunu da söylemedi mi?

Sağır olmak, bana söylemek zorunda hissetmesi gereken bir şey değil. Ben sadece . . . Bilmiyorum. Bu gerçeği benimle paylaşmadığı için biraz incindim.

Ben: Sağır olduğunu neden söylemedin?

Ridge: Neden bana duyabildiğini söylemedin?

Yazısını okurken başımı eğdim ve daha da aşağılanmayla doldum. Çok iyi bir noktaya değiniyor.

Oh iyi. En azından bu gece uyumak için ağladığımı duymayacak.

Ben: Alkol var mı?

Ridge metnimi okudu ve güldü, sonra başını salladı. Lavabonun altındaki dolaba doğru yürür ve bir kutu Pine-Sol çıkarır. Dolaptan iki bardak alır, sonra onları doldurmaya devam eder. . . temizlik sıvısı?

"Ne yapıyorsun lan?" Soruyorum.

Arkasını dönmediğinde, beni duyamadığını hatırlayarak alınma bir tokat attım. Bu alışmak biraz zaman alacak. Durduğu yere doğru yürüyorum. Pine-Sol'ü tezgahın üzerine bırakıp iki bardağı da aldığı anda, temizleme solüsyonu şişesini alıp okudum, sonra bir kaşımı kaldırdım. Gülüyor ve bana bir bardak veriyor. İçkisini kokladı, sonra da aynısını yapmamı işaret etti. Onu tereddütle burnuma götürüyorum ve yanan viski kokusuyla karşılaşıyorum. Bardağı uzatıyor, benimkine tıkıyor ve ikimiz de atışlarımızı yapıyoruz. Telefonunu alıp bana tekrar mesaj attığında o korkunç tattan hâlâ kurtuluyorum.

Ridge: Diğer oda arkadaşımızın alkolle ilgili bir sorunu var, bu yüzden ondan saklamamız gerekiyor.

Ben: Onun sorunu ondan nefret etmesi mi?

Ridge: Onun sorunu, parayı kendisinin ödemeyi sevmemesi ve herkesinkini içmesi.

Başımı salladım, telefonumu yerine koydum, kabı aldım ve birbirimize birer atış daha koydum. İkincisini indirerek hareketleri tekrarlıyoruz. Yanık boğazıma ve

göğsüme doğru yayılırken yüzümü buruşturdum. Başımı sallıyorum, sonra gözlerimi açıyorum.

"Dudak okuyabiliyor musun?" Soruyorum.

Omuz silkiyor, ardından yanındaki tezgahın üzerine uygun bir şekilde yerleştirilmiş bir kağıt ve bir kalem alıyor. *Dudaklara göre değişir.*

Sanırım bu mantıklı. "Benimkini okuyabilir misin?"

Başını salladı ve kalemi tekrar aldı. *Çoğunlukla. İnsanların ne söyleyeceğini her şeyden çok tahmin etmeyi öğrendim. İpuçlarımla çoğunlukla beden dilinden ve içinde bulunduğum durumlardan alıyorum.*

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, avuçlarımla tezgahı itip bara atlayarak. Daha önce duyamayan biriyle hiç tanışmadım. Bu kadar çok soruyla dolu olduğumu fark etmemiştim. Zaten bir vızıltı hissediyorum olabilir ya da henüz odasına geri dönmesini istemiyorum. Hunter ve Tori'yi düşünmek için yalnız kalmak istemiyorum.

Ridge not defterini bırakıp telefonumu aldı ve sonra bana fırlattı. Bar taburelerinden birini çekip tezgahıta oturduğum yerin yanına oturdu.

Ridge: Mağazadaysam ve bir kasiyer benimle konuşursa, çoğunlukla ne sorduğunu tahmin edebilirim. Bir restoranda garsonla aynı şey. Rutin bir konuşma olduğunda insanların söylediklerini toplamak oldukça basittir.

Ben: Ama şimdi ne olacak? Bu rutin değil. Geceyi kanepende geçiren pek çok evsiz kız olduğundan şüpheliyim, o halde ne dediğimi nereden biliyorsun?

Ridge: Çünkü ilk başta duyamadığımı anlayan herkesle aynı soruları soruyorsun. Aynı konuşma, sadece farklı insanlar.

Bu yorum beni rahatsız ediyor çünkü bu tür insanlara hiç benzemek istemiyorum. Aynı soruları tekrar tekrar sormak zorunda kalmak, yaşlanmak zorunda.

Ben: Peki, o zaman bunu gerçekten bilmek istemiyorum. Hadi konuyu değiştirelim.

Ridge bana bakıp gülümsüyor.

Lanet etmek. Viski mi yoksa iki saattir bekar olduğum gerçeği mi bilmiyorum ama bu gülümseme midemle ciddi flörtleşmelere neden oluyor.

Ridge: Hadi müzik hakkında konuşalım.

"Tamam," diyorum başımı sallayarak.

Ridge: Bu gece seninle bunun hakkında konuşmak istiyordum. Biliyor musun, hayatını mahvetmeden önce falan. Grubum için şarkı sözü yazmanı istiyorum. Yazdığım şarkılar ve belki de gelecek şarkılar için.

Ona cevap vermeden önce durakladım. İlk cevabım ona grubu hakkında soru sormak çünkü bu adamın performansını görmek için can atıyordum. İkinci cevabım, eğer duymuyorsa nasıl gitar çalabildiğini sormak ama yine “o insanlardan” olmak istemiyorum. Üçüncü yanıtlım, otomatik olarak hayır demek, çünkü birine şarkı sözü vermeyi kabul etmek çok fazla baskı yaratıyor. Şu anda gerçekten istemiyorum baskı, çünkü hayatım bugün epeyce bir dalışa geçti.

başımı sallıyorum. "Numara. Bunu yapmak istediğimi sanmıyorum."

Ridge: Sana para öderdik.

Bu benim dikkatimi çekiyor. Birdenbire üçüncü seçeneğin resme girdiğini hissediyorum.

Ben: Ne tür bir ücretten bahsediyoruz? Şarkı sözü yazmana yardım etmemi istediğin için hâlâ deli olduğumu düşünüyorum, ama beni çok çaresiz ve yoksul bir anda, sanki evsizmişim ve fazladan paraya ihtiyacım varmış gibi yakalamış olabilirsin.

Ridge: Neden kendinden evsiz olarak bahsediyorsun? Kalacak bir yerin yok mu?

Ben: Pekala, ailemle kalabilirdim ama bu, son senemde okulları transfer etmem gerektiği anlamına gelir ve bu beni yaklaşık iki dönem geride bırakırdı. Oda arkadaşım da kalabilirdim ama onun iki yıllık erkek arkadaşımı geceleri ben uyumaya çalışırken becerdiğini duymayı ne kadar isterdim bilmiyorum.

Ridge: Sen bir akıllısın.

Ben: Evet, sanırım bu benim için devam ediyor.

Ridge: Burada kalabilirsin. Dördüncü bir ev arkadaşı arıyoruz. Şarkılarda bize yardım edeceğin anlamına geliyorsa, ayağa kalkana kadar ücretsiz kalabilirsin.

Metni iki kez yavaşça okudum. başımı sallıyorum.

Ridge: Sadece kendi yerinizi alana kadar.

Ben: Hayır. Seni tanımıyorum bile. Ayrıca, Hooters kız arkadaşın şimdiden benden nefret ediyor.

Ridge bu yoruma güler.

Ridge: Bridgette benim kız arkadaşım değil. Ve o neredeyse hiç burada değil, bu yüzden onun için endişelenmene gerek yok.

Ben: Bu çok garip.

Ridge: Başka ne seçeneğin var? Daha önce taksi ücretinin bile olmadığını gördüm. Oldukça merhametime kalmışsın.

Ben: Taksi ücretim var. Çantamı dairemde unuttum ve onu almak için yukarı çıkmak istemedim, bu yüzden şoföre ödeme yapacak halim yoktu.

Ridge mesajımı okuduğunda kaşlarını çatı.

Ridge: İhtiyacın olursa almaya gelirim.

ona bakıyorum. "Emin misin?" Soruyorum.

Gülümseyip ön kapıya doğru yürüdü, ben de onu takip ettim.

çıkıntı

Hala yağmur yağıyor ve duştan sonra kuru giysiler giydiğini biliyorum, bu yüzden merdiven boşluğunun dibine ulaştığımızda telefonumu çıkarıp ona mesaj attım.

Ben: Bir daha ıslanmamak için burada bekle. Gidip kendim alacağım.

Metni okudu ve başını salladı, sonra tekrar bana baktı. "Numara. Seninle gidiyorum."

Sağır olmama ondan beklediğim gibi tepki vermediği gerçeğini takdir etmekten kendimi alamıyorum. Çoğu insan benimle nasıl iletişim kuracağından emin olmadığına huzursuz olur. Çoğunluğu Bridgette gibi sesini yükseltiyor ve yavaş konuşuyor. Sanırım daha yüksek sesle olmanın mucizevi bir şekilde tekrar duymamı sağlayacağını düşünüyorlar. Ancak, onlar benimle bir aptalmışım gibi konuşurken, bu beni kahkahalarımı dizginlemeye zorlamaktan başka bir şey yapmıyor. Elbette, insanların bunu saygısızlık etmek için yapmadığını biliyorum. Bu sadece basit bir cehalet ve sorun değil. O kadar alıştım ki artık fark etmiyorum bile.

Ancak Sydney'in tepkisini fark ettim. . . çünkü gerçekten yoktu. Öğrenir öğrenmez, tezgâha yaslandı ve konuşmaktan mesajlaşmaya geçmesine rağmen benimle konuşmaya devam etti. Ve bu onun hızlı bir mesajcı olmasına yardımcı oluyor.

Onun dairesine çıkan merdivenlerin tabanına ulaşana kadar avluyu koşarak geçiyoruz. Yukarı çıkmaya başladım ve merdivenlerin dibinde donmuş olduğunu fark ettim. Gözlerindeki bakış gergindi ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu fark etmediğim için anında kendimi kötü hissettim. Muhtemelen açığa çıkardığından çok daha fazla acı çektiğini biliyorum. En iyi arkadaşının ve erkek arkadaşının sana ihanet ettiğini öğrenmek zor olmalı ve bunu öğreneli bir gün bile olmadı. Merdivenlerden aşağı inip elini tuttum, sonra güven verici bir şekilde ona gülümsedim. elini çekiyorum; derin bir nefes alıyor ve benimle birlikte merdivenlerden yukarı çıkıyor. Kapısına ulaşmadan önce omzuma dokundu ve ben arkamı döndüm.

"Burada bekleyebilir miyim?" diyor. "Onları görmek istemiyorum."

Dudaklarının okunması kolay olduğu için rahatlayarak başımı salladım.

"Ama iyi inek kıcını öyleyse benim kuşum?" diyor.

Ya da *bence* öyle dedi. Dudaklarını tamamen yanlış okuduğumu bilerek gülüyorum. Yüzümdeki şaşkınlığı görünce tekrar söylüyor ama ben hala onu anlamıyorum. Bana mesaj atabilmesi için telefonumu kaldırdım.

Sydney: Ama onlardan çantamı nasıl isteyeceksin?

Evet. Ben o konuda biraz gerilmiştim.

Ben: Çantamı getireyim Sydney. Burada bekle.

Başımı sallıyor. Ön kapıya gidip kapıyı çalarken bir mesaj yazıyorum. Bir dakika geçiyor ve kimse kapıya gelmiyor, bu yüzden belki ilk vuruşumun duyulamayacak kadar hafif olduğunu düşünerek daha güçlü bir şekilde tekrar vurdum. Kapı kolu döner ve Sydney'in arkadaşı kapıda belirir. Bir an merakla bana baktı, sonra arkasına baktı. Kapı daha da açıldı ve Hunter belirdi, bana şüpheyile baktı. "Size yardım edebilir miyim?" gibi görünen bir şey söylüyor. Sydney'in çantası için buradayım yazan metni kaldırdım ve o aşağıya bakıp okudu, sonra başını salladı.

"Sen de kimsin?" dedi, görünüşe göre Sydney'in adına burada olmamdan hoşlanmamış. Kız kapıdan gözden kayboluyor ve kapıyı daha da açıyor, sonra kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik bakıyor. Kulağımı işaret edip başımı salladım ve ne dediğini duyamadığımı anlamasını sağladım.

Duraklıyor, sonra başını arkaya atıyor ve gülerek kapı aralığından kayboluyor. Merdivenlerin tepesinde gergin bir şekilde durup beni izleyen Sydney'e bakıyorum. Yüzü solgun ve ona göz kırparak her şeyin yolunda olduğunu bildiriyorum. Hunter geri gelir, bir kağıt parçasını kapıya vurur ve üzerine bir şeyler yazar. Kağıdı okumam için bana uzattı.

Onu beceriyor musun?

Tanrım, ne pislik. Kalem ve kağıt için işaret ediyorum ve onları bana veriyor. Cevabımı yazıp ona geri veriyorum. Kağıda bakar ve çenesi gerilir. Kağıdı buruşturuyor, yere düşürüyor ve ben daha tepki veremeden yumruğu bana doğru geliyor.

Buna hazırlıklı olmam gerektiğini bilerek darbeyi kabul ediyorum. Kız yeniden ortaya çıkıyor ve kime bağırdığını ya da ne söylediğini bilmesem de çılgılık attığını anlayabiliyorum. Kapıdan bir adım geri adım atar atmaz, Sydney önümde, aceleyle daireye giriyor. Koridorda koşarken gözlerim onu takip ediyor, bir odaya kayboluyor ve elinde bir çantayla geri çıkıyor. Kız onun önüne geçer ve ellerini Sydney'in omzuna koyar ama Sydney kolunu geri çeker, yumruk yapar ve kızın yüzüne yumruk atar.

Hunter gitmesini engellemek için Sydney'in önüne geçmeye çalıştı, ben de omzuna dokundum. Arkasını döndüğünde, burnuna düz bir yumruk attım ve

tökezledi. Sydney'in gözleri kocaman açıldı ve bana baktı. Elini tuttum ve onu apartmandan dışarı, merdivenlere doğru çektim.

Neyse ki yağmur sonunda durdu, bu yüzden ikimiz de daireme doğru koşmaya başladık. İkisinin de bizi takip etmediğinden emin olmak için birkaç kez arkama baktım. Avluyu geçip merdivenleri çıktığımızda, kapıyı açıp içeri girmesi için kenara çekildim. Kapıyı arkamızdan kapattım ve eğildim, nefes almak için dizlerimi ellerimle kenetledim.

Ne pislik. Sydney'in onda ne bulduğundan emin değilim ama onunla çıkmış olması, yargısını biraz sorgulamama neden oluyor.

Gözyaşları içinde görmeyi umarak ona baktım ama onun yerine gülüyordu. Yerde oturuyor, nefesini toplamaya çalışıyor, histerik bir şekilde gülüyor. Tepkisini görünce gülümsemeden edemiyorum. Ve o kızın suratına bir an bile tereddüt etmeden yumruk atması mı? Ona teslim etmeliyim, ilk düşündüğümünden daha sert.

Bana baktı ve sakinleştirici bir nefes aldı, ardından çantasını tutarken ağzından *teşekkür etti*. Ayağa kalkıyor ve yüzündeki ıslak saçları fırçalıyor, sonra mutfığa gidiyor ve bir bulaşık bezi bulup çıkarana kadar birkaç çekmeceyi açıyor. Musluğun altını ıslatıyor, arkasını dönüyor ve beni işaret ediyor. Ona ulaştığımda, çenemi tutup yüzümü sola çevirirken tezgaha yaslandım. Havluyu dudağıma bastırıyor ve yüzümü buruşturuyorum. O dokunana kadar acıdığını fark etmemiştim bile. Bezi geri çekiyor ve üzerinde kan var, bu yüzden musluğun altında durulayıp ağzıma geri koyuyor. Kendi elinin kırmızı olduğunu fark ettim. alıp inceliyorum. Zaten şişiyor.

Paçavrayı elinden çekip yüzümdeki kalan kanı sildim, sonra dolaptan kilitli bir poşet alıp dondurucuya gittim ve içini buzla doldurdum. Elini tuttum ve üzerine buzu bastırdım, orada tutması gerektiğini bilmesini sağladım. Yanındaki tezgaha yaslanıp telefonumu çıkardım.

Ben: Ona iyi vurdun. Elin zaten şişiyor.

Bir eliyle bana mesaj atıyor, diğer eliyle buzları tezgahın üzerine koyarken.

Sydney: Bugün onu ilk yumruklayışım olmadığı için olabilir. Ya da bugün Hunter'ı ilk yumruklayan sen olmadığın için şişmiş de olabilir.

Ben: Vay. Etkilendim. Ya da korkmuş. Üç yumruk günlük ortalamanız mı?

Sydney: Üç yumruk artık benim yaşam ortalamam.

Güldüm.

Omuz silkip telefonunu bıraktı, sonra elindeki buzu alıp ağzıma geri getirdi. "Dudağın şişiyor" diyor.

Ellerim arkamdaki tezgahı sıkıyor. Bütün bunlarla ne kadar rahat olduğu konusunda giderek daha fazla huzursuz oluyorum. Maggie'nin düşünceleri kafamda beliriyor ve şu anda ön kapıdan içeri girse bu senaryoyu kabul edip etmeyeceğini düşünmeden edemiyorum.

Dikkat dağıtmaya ihtiyacım var.

Ben: Doğum günü pastası ister misin?

Gülümsüyor ve başını sallıyor.

Ben: Bu gece beni azgın bir alkoliğe dönüştürdüğün için muhtemelen araba kullanmamalıydım, ama eğer yürümek istiyorsan, Park's Diner çok güzel bir tatlı yapar ve buradan bir milden daha az. Yağmurun bittiğine eminim.

Giyinmeme izin ver, dedi kıyafetlerini göstererek. Bavulundan kıyafetlerini çıkarır, sonra banyoya gider. Üstünü Pine-Sol'ün üstüne koydum ve dolabın altına sakladım.

Beşinci Bölüm

Sidney

Yemek yerken fazla etkileşime girmeyiz. İkimiz de stantta sırtımızı duvara vererek oturuyoruz ve bacaklarımızı önümüzde koltuklarda uzatıyoruz. Sessizce restoran kalabalığını izliyoruz ve onun için nasıl bir şey olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum, etrafımızda olup bitenleri duyamıyorum. Muhtemelen kendi iyiliğim için fazla körüm ama ona aklımdan ne geçtiğini sormak zorundayım.

Ben: Sağır olmak nasıl bir şey? Kimsenin bilmediği bir sırrın içinde olduğunuzu hissediyor musunuz? Sanki duyamıyor olman diğer tüm duyularını büyüttüğü ve insanüstü güçlerin olduğu ve kimsenin sadece sana bakarak anlayamadığı için herkese ayak uydurmuşsun gibi mi?

Yazımı okurken neredeyse içkisini tükürecekti. Gülüyor ve bana öyle geliyor ki, onun gülüşünü çıkardığını duyduğum tek ses. Duyamayanların hâlâ konuşabildiğini biliyorum ama bütün gece tek bir kelime söylediğini duymadım. Garsona bile değil. Menüde istediğini ya işaret ediyor ya da yazıyor.

Ridge: Dürüstçe söyleyebilirim ki, daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Yine de böyle düşünmen hoşuma gitti. Dürüst olmak gerekirse, bunun hakkında hiç düşünmüyorum. Benim için normal. Karşılaştıracak hiçbir şeyim yok, çünkü şimdiye kadar bildiğim tek şey bu.

Ben: Üzgünüm. Yine o insanlardan biri oluyorum, değil mi? Sanırım senden sağır olmayı sağır olmamakla karşılaştırmayı istemem, senin kız olmayı erkek olmakla karşılaştırmamı istemene benziyor.

Ridge: Özür dileme. Bana soracak kadar ilgilenmen hoşuma gitti. Çoğu insan buna biraz şaşırır, bu yüzden hiçbir şey söylemezler. Arkadaş edinmenin biraz zor olduğunu fark ettim ama bu aynı zamanda iyi bir şey.

Sahip olduğum birkaç arkadaşım gerçek, bu yüzden tüm sığ, cahil pislikleri ayıklamanın kolay bir yolu olarak görüyorum.

Ben: Sığ, cahil bir pislik olmadığımı bilmek güzel.

Ridge: Keşke ben de eski sevgilin için aynı şeyi söyleyebilseydim.

i çekiyorum. Ridge haklı ama Hunter'ın saçmalıklarını göremediğimi bilmek canımı acıtmıyorsa kahretsın.

Telefonumu bırakıp pastamın sonunu yiyorum. "Teşekkür ederim," dedim çatalımı bırakırken. Bana pasta yemeyi teklif edene kadar bugünün benim doğum günüm olduğunu bir süreliğine unutmuytum.

 nemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor, ama önemli *bir şey* . Yaşadığım günden sonra aslında yarı makul bir ruh hali içinde olduğuma inanamıyorum. Ridge bunun için kredi alabilir, çünkü o olmasaydı, bu gece nerede olurum ya da ne tür bir duygusal durumda olurum bilmiyorum.

Sodasından bir yudum alıyor, sonra dimdik ayakta oturuyor. Başını kapıya doğru salladı ve gitmeye hazır olduğumu kabul ettim.

Alkolün gürültüsü dindi ve restorandan çıkıp karanlığa geri dönerken, yeniden kalp ağrısına yenik düşmeye başladığımı hissedebiliyorum. Sanırım Ridge yüzümdeki ifadeyi görüyor çünkü kolunu omzuma atıyor ve kısa bir süre omuzlarımı sıkıyor. Kolunu indirip telefonunu çıkardı.

Ridge: Değer ne olursa olsun, seni hak etmiyor.

Ben: Biliyorum. Ama yine de beni hak ettiğini düşünmem beni üzüyor. Dürüst olmak gerekirse, Hunter'a olanlardan daha çok Tori'ye k rg nım. oğ nlukla Hunter'a k zɡ nım.

Ridge: Evet, adamı tanımıyorum bile ve ona oldukça k zɡ nım. Nasıl hissetmen gerektiğini hayal edemiyorum. Henüz kötü bir intikam planıyla misilleme yapmamış olmana şaşırdım.

Ben: O kadar zeki değilim. Keşke olsaydım, çünkü şu anda tamamen intikam almak üzereydim.

Ridge yürümeyi bırakıp bana döndü. Tek kaşını kaldırıyor ve hafif kötü bir sırıtış beliriyor. Bu beni güldürüyor çünkü gülümsemesinden bir plan hazırladığını anlayabiliyorum.

Tamam, diyorum, ne teklif edeceğini bile bilmeden başımı sallayarak. "Bizi hapse atmadığı sürece."

Ridge: Arabasını kilitlemeden bırakıp bırakmadığını biliyor musun?

• • •

"Balık?" diye sordum, tiksintiyle burnumu kırıstırarak. Apartmanın yanındaki yerel bir bakkalda mola verdik ve o kocaman, pullu bir bütün balık alıyor. Bunun ayrıntılı intikam planının bir parçası olduğunu varsayıyorum, ama aç olabilir.

Ridge: Koli bandına ihtiyacımız var.

Onu, bir rulo ağır hizmet tipi koli bandı aldığı donanım koridoruna kadar takip ediyorum.

Taze balık ve koli bandı.

Hala ne planladığından emin değilim, ama bu işin nereye varacağını seviyorum.

• • •

Daireye döndüğümüzde Hunter'ın arabasını işaret ettim. Ridge balığı koli bandıyla sararken, çantamdan yedek araba anahtarını almak için daireye koşuyorum, hala duruyor. Aşağı inip anahtarı ona verdim.

Ben: Peki bu balıkla tam olarak ne yapmak üzereyiz?

Ridge: İzle ve öğren, Sydney.

Hunter'ın arabasına yürüyoruz ve Ridge yolcu kapısının kilidini açıyor. Yolcu koltuğunun altına uzanırken bana birkaç parça koli bandı koparttı. Yakından izliyorum -gelecekte herhangi birinden intikam almam gerekirse diye- ve onu koltuğun alt tarafına bastırıyor. Çiğ balıkları bantla sabitlerken kahkahalarımı bastırmaya çalışarak ona birkaç parça daha koli bandı verdim. Gevşemeyeceğinden emin olduktan sonra arabadan iner ve kapıyı kapatır, masumca etrafına bakınır. Elim ağzımın üzerinde, kahkahamı bastırıyor ve o olabildiğince soğukkanlı ve sakin.

Rastgele arabadan uzaklaşıyoruz ve daireye giden merdivenlere çıktığımızda gülmeye başlıyoruz.

Ridge: Arabası yirmi dört saat içinde ölüm gibi kokacak. Asla bulamayacak.

Ben: Sen çok kötüsün. Daha iyi bilmeseydim, bunu daha önce yaptığını düşünürdüm.

Biz içeri girerken gülüyor. Ayakkabılarımızı kapıda tekmeliyoruz ve o koli bandını tezgahın üzerine fırlatıyor. Banyoyu kullanıyorum ve dışarı çıkmadan önce yatak odasının kapısını açtığımdan emin oluyorum. Oturma odasında, kanepenin yanındaki lamba dışında tüm ışıklar kapalı. Yatağı uzandım ve telefonu sessize almadan önce son bir kez kontrol ettim.

Rize: İyi geceler. Üzgünüm, doğum günün berbattı.

Ben: Senin sayende, olabileceğinden daha iyiydi.

Telefonu yastığının altına koyup üstümü örttüm. Gözlerimi kapatıyorum ve sessizlik hakim olduğunda gülümsemem anında soldu. Gözyaşlarının geldiğini hissedebiliyorum, bu yüzden başımı battaniyeyle örtüyorum ve uzun bir kalp ağrısı gecesine kendimi hazırlıyorum. Ridge'le ara vermek güzeldi ama şu anda hayatımın en kötü gününü geçirdiğim gerçeğinden dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyim yok. Tori'nin bana böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlayamıyorum. Neredeyse üç yıldır en iyi arkadaşız. Ona her şeyi anlattım. Ona her konuda güvendim. Ona Hunter'a söylemeyi asla hayal edemeyeceğim şeyleri söyledim.

Neden seks için arkadaşlığımızı riske atsın ki?

Bu acıyı hiç hissetmemiştim. Battaniyeyi gözlerimin üzerine çekip hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyorum.

Doğum günün kutlu olsun.

...

Yastığı kafamın üzerine sıkıca çektim ama bu, ayakkabıların altında çatırdayan çakılların sesini bastırmıyor. Bir insan neden bir araba yolunda bu kadar gürültülü yürüyor? Ve neden onu duyabiliyorum?

Beklemek. Neredeyim?

Dün gerçekten oldu mu?

Gözlerimi isteksizce açtım ve güneş ışığıyla karşılaştım, bu yüzden yastığı yüzüme daha sıkı çektim ve kendime alışmak için bir dakika verdim. Ses giderek yükseliyormuş gibi geliyor, bu yüzden yastığı yüzümden kaldırıp tek gözüm açık dışarı bakıyorum. İlk gördüğüm şey benim olmayan bir mutfak.

Ah evet. Doğru. Ridge'in koltuğundayım ve yirmi iki, şimdiye kadarki en kötü yaş.

Yastığı kafamdan tamamen kaldırdım ve gözlerimi tekrar sınıksıkı kapatırken inledim.

"Sen kimsin ve neden benim kanepemde uyuyorsun?"

Bedenim sıçradı ve gözlerim bir adım ötede olmayan derin sesle açıldı. İki göz bana bakıyor. Kime bağlandıklarını daha iyi görebilmek için meraklı gözlerle aramda daha fazla boşluk bırakmak için başımı kanepeye yasladım.

Bu bir erkek. Daha önce hiç görmediğim bir adam. Kanepenin tam önünde yerde oturuyor ve elinde bir kase tutuyor. Kaşığı kaseye daldırır ve ağzına sokar, sonra tekrar yüksek sesle çatırdamaya başlar. Sanırım yediği şey çakıl değil.

"Yeni oda arkadaşısı sen misin?" diyor ağzı dolu.

başımı sallıyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum. "Ridge'in bir arkadaşısıyım."

Kafasını kaldırıp bana şüpheyle bakıyor. Adam, "Ridge'in yalnızca bir arkadaşısı var," diyor. "Ben." Ağzına bir kaşık mısır gevreği daha tıkıyor ve benim kişisel alanımdan çıkamıyor.

Avuçlarımı kanepeye bastırdım ve tam karşımda olmaması için doğruldum. "Kıskanç?" Soruyorum.

Adam bana bakmaya devam ediyor. "Onun soyadı ne?"

"Kimin soyadı?"

Çok iyi arkadaşın Ridge, dedi ukala bir şekilde.

Gözlerimi devirdim ve başımı kanepenin arkasına yasladım. Bu adam kim bilmiyorum ama Ridge ile olan dostluk seviyemiz üzerinde rekabet etmek umurumda değil. "Ridge'in soyadını bilmiyorum. Onun göbek adını bilmiyorum. Onun hakkında bildiğim tek şey, kötü bir sağ kroşeye sahip olduğu. Ve ben sadece senin kanepende uyuyorum çünkü iki yıllık erkek arkadaşım oda arkadaşımı becermenin eğlenceli olacağına karar verdi ve ben de gerçekten oturup izlemek istemedim."

Başımı sallıyor, sonra yutkunuyor. "Bu Lawson. Ve göbek adı yok."

Sanki sabah daha da kötüleşebilirmiş gibi, Bridgette koridordan belirir ve mutfığa girer.

Yerdeki adam bir kaşık daha mısır gevreği aldı ve Bridgette'e baktı ve sonunda rahatsız edici kilidini üzerimde kırdı. Sesinde tuhaf, alaycı bir tonla, Günaydın Bridgette, dedi. "İyi uykular?"

Ona kısaca bakıp gözlerini devirdi. "Siktir git Warren," diye çıktı.

Alaycı bir gülümsemeyle bakışlarını bana çevirdi. "Bu Bridgette," diye fısıldıyor. "Gündüz benden nefret ediyormuş gibi yapıyor ama geceleri beni seviyor."

Gülüyorum, Bridgette'in birini sevebileceğine pek güvenmiyorum.

"Bok!" diye bağırıyor, yola çıkmadan önce kendini barda yakalıyor. "İsa Mesih!" Hala yerde barın yanında duran bavullarımdan birine tekme attı. "Küçük arkadaşına söyle, eğer burada kalıyorsa, bokunu odasına götürmesi gerekiyor!"

Warren benim için korkuyormuş gibi yüzünü ekşitti, sonra başını Bridgette'e çevirdi. "Ben neyim senin kaltağın? Ona kendin söyle."

Bridgette neredeyse takılıp düştüğü bavulu işaret ediyor. "ALMAK . . . SENİN . . . kahretsin. . . DIŞARI . . . NİN-NİN MUTFAK!" diyor, yatak odasına geri dönmeden önce.

Warren yavaşça yüzünü bana çevirip gülüyor. "Neden senin sağır olduğunu düşünüyor?"

omuz silkiyorum. "Hiç bir fikrim yok. Dün gece bu sonuca vardı ve ben onu düzeltemedim."

Tekrar gülüyor, çok daha yüksek sesle. "Ah, bu klasik," diyor. "Evcil hayvanın var mı?"

başımı sallıyorum.

"Porno'ya karşı mısın?"

Twenty Questions oynamaya nasıl başladığımızı bilmiyorum ama yine de ona cevap veriyorum. "Porno ilkesine karşı değil, birinde yer almaya karşı."

Cevabımı çok uzun süre düşünerek başını salladı. "Sinir bozucu arkadaşların var mı?"

başımı sallıyorum. "En iyi arkadaşım arkadan bıçaklayan bir fahişe ve artık onunla konuşmuyorum."

"Duş alma alışkanlığınız nedir?"

Güldüm. "Günde bir kez, arada sırada atlanan bir günle. On beş dakikadan fazla değil."

"Yemek yapar mısın?"

"Sadece acıktığımda."

"Kendini mi temizliyorsun?"

"Muhtemelen senden daha iyi," diyorum, bu konuşma sırasında gömleğini en az üç kez peçete olarak kullandığını göz önünde bulundurarak.

"Disko dinler misin?"

"Dikenli tel yemeyi tercih ederim."

"Tamam o zaman" diyor. "Sanırım kalabilirsin."

Ayaklarımı kaldırıp bağdaş kurup oturuyorum. "Röportaj yaptığının farkında değildim."

Bavullarıma baktı, sonra bana döndü. Kalacak bir yere ihtiyacın olduğu açık ve boş bir odamız var. Kabul etmezsen Bridgette kız kardeşini gelecek ay taşımak istiyor ve bu Ridge ve benim ihtiyacımız olan son şey."

"Burada kalamam," diyorum.

"Neden? Sesine bakılırsa, gününüzü zaten bir daire arayarak geçirmek üzeresiniz. Bunun nesi var? Buraya gelmek için çok uzağa gitmeniz bile gerekmeyecek."

Sorunun Ridge olduğunu söylemek istiyorum. İyi biriydi, ama bence sorun bu olabilir. Yirmi dört saatten daha az bir süredir bekarım ve bütün gece Hunter ve

Tori hakkında kabuslarla tüketilmem gerekse de, bunun yerine son derece uyumlu bir Ridge içeren biraz rahatsız edici bir rüya görmem hoşuma gitmiyor. .

Yine de Warren'a burada kalamamamın nedeninin Ridge olduğunu söylemiyorum. Kısmen bu, Warren'a sorular için daha fazla cephane sağladığı için ve kısmen de Ridge mutfaka girip bize baktığı için.

Warren bana göz kırptı, sonra ayağa kalktı ve kasesiyle lavaboya gitti. Ridge'e bakıyor. "Yeni oda arkadaşımızla tanıştınız mı?" diye soruyor.

Ridge ona bir şey imzalar. Warren başını sallıyor ve işaret ediyor. Kanepede oturuyorum ve Warren'ın işaret dili bilmesine biraz hayretle sessizce konuşmalarını izliyorum. Acaba Ridge'in iyiliği için mi öğrendi? Belki onlar kardeşler? Warren gülüyor ve Ridge yatak odasına geri dönmeden önce bana bakıyor.

"Ne dedi?" diye sordum, aniden Ridge'in artık beni burada istemediğinden endişelendim.

Warren omuz silkti ve yatak odasına doğru yürümeye başladı. "Tam olarak ne diyeceğini düşündüm." Odasına giriyor, sonra elinde şapka ve anahtarlarla geri çıkıyor. "İkinizin zaten bir anlaşma yaptığınızı söyledi." Warren ön kapının yanında bir çift ayakkabı giyiyor. "Şimdi işe gidiyoruz. Eşyalarını içine koymak istiyorsan o senin odan. Yine de Brennan'ın bütün boklarını köşeye atmak zorunda kalabilirsiniz." Kapıyı açar ve dışarı çıkar, sonra arkasını döner. "Ey. Adınız ne?"

"Sidney."

"Pekala, Sidney. Hayatınızda yaşayacağınız en tuhaf yere hoş geldiniz." Kapıyı arkasından kapatır.

Bununla rahat olduğumdan emin değilim, ama başka seçeneğim var mı? Telefonumu yastığımın altından çıkarıyorum. Ridge'e mesaj atmaya başladım, çünkü dün gece yaşam düzenlemelerime ilişkin bir anlaşma imzaladığımı hatırlamıyorum. Metni bitirmeden önce bana bir tane gönderiyor.

Ridge: Bu konuda iyi misin?

ben: sen?

Ridge: Önce sana sordum.

Ben: Sanırım. Ama sadece sen varsan.

Ridge: Öyleyse, sanırım bu oda arkadaşı olduğumuz anlamına geliyor.

Ben: Eğer oda arkadaşıysak bana bir iyilik yapar mısın?

Ridge: Bu ne?

Ben: Bir daha çıkmaya başlarsam Tori gibi olma ve erkek arkadaşım la yatma, tamam mı?

Ridge: Söz veremem.

Birkaç saniye sonra yatak odasından çıkıp doğruca valizlerime gitti. Onları alır ve diğer yatak odasının kapısından geçirir. Kapıyı açtı ve onunla gelmem gerektiğini belirtmek için başını odaya doğru salladı. Ayağa kalkıp onu yatak odasına kadar takip ediyorum. Bavulları yatağın üzerine bırakır, sonra telefonunu tekrar çıkarır.

Ridge: Brennan'ın burada hâlâ bir sürü eşyası var. Onu kutulayıp, o hepsini alana kadar köşeye koyacağım. Bunun dışında, sayfaları değiştirmek isteyebilirsiniz.

Çarşaf ların durumuyla ilgili bana temkinli bir bakış attı ve ben güldüm. Banyoyu işaret ediyor.

Ridge: Banyoyu paylaşıyoruz. İçerideyken koridorun ana kapısını ve yatak odalarının iki kapısını da kilitleyin. Belli ki ne zaman duşta olduğunu bilemeyeceğim, o yüzden sana dalmamı istemiyorsan, kapıyı kilitlediğine emin ol.

Banyoya gidiyor ve kapının dış tarafındaki ışık anahtarını çevirip banyonun içindeki ışıkları açıp kapatıyor, sonra dikkatini tekrar telefona çeviriyor.

Ridge: Dış kısma anahtarlar ekledim çünkü bir vuruş duyamadığım için birisinin dikkatimi çekmesi için bu kolay bir yol. Banyoya gelmen gerekiyorsa düğmeyi çevir, ben de bileceğim. Bütün daire bu şekilde düzenlenmiştir. Yatak odamın kapısının dışında bana ihtiyacın olursa ışıklarımı açıp kapatan bir anahtar var. Ama genelde telefonum yanımda olduğundan sürekli mesajlaşıyorum.

Bana temiz çarşaf ların yerini gösteriyor ve ben yeni çarşaf ları yatağa koyarken şifonyerde kalanları temizliyor.

"Mobilyaya ihtiyacım var mı?"

Ridge başını sallıyor.

Ridge: Onu terk ediyor. Burada olanı kullanabilirsin.

Beklenmedik bir şekilde yeni evim haline gelen yatak odasını alarak başımı salladım. Yardımına minnettar olduğumu belirtmek için Ridge'e gülümsedim. "Teşekkürler."

Geri gülümsüyor.

Ridge: Bir şeye ihtiyacın olursa birkaç saat odamda çalışacağım. Bu öğleden sonra mağazaya gitmem gerekiyor. Benimle gidebilir ve daire için ihtiyacın olanı alabilirsin.

Yatak odasından çıkıp bana selam veriyor. Yatağın kenarına oturdum ve kapıyı kapatırken onu selamladım. Yatağa geri döndüm ve büyük bir rahatlamayla nefes verdim.

Artık yaşayacak bir yerim olduğuna göre, tek ihtiyacım olan bir iş. Ve belki bir araba, çünkü Tori ve ben çoğunlukla onunkini paylaştık. O zaman belki ailemi ararım ve onlara taşındığımı söylerim.

Ya da belki değil. İşlerin nasıl sonuçlanacağını görmek için buraya birkaç hafta vereceğim.

Ridge: Oh, ve btw, bunu alnına yazmadım.

Ne?

Bugün ilk kez şifonyere koşup aynaya baktım. Alnıma siyah mürekkeple yazılmış: *Biri alnına yazmış.*

ıkıntı

Ben: Sabah. Tez nasıl gidiyor?

Maggie: Ŗekerlememi mi istiyorsun, yoksa dürüstçe bana havalandırma için bir açıklık mı veriyorsun?

Ben: Çok açık. Havalandırın.

Maggie: Mutsuzum Ridge. Nefret ettim. Her gün saatlerce bunun üzerinde çalışıyorum ve sadece bilgisayarıma bir sopa alıp tüm *Ofis Alanına gitmek istiyorum* . Bu tez bir ocuk olsaydı, onu evlatlık verirdim ve hiç düşünmezdim. Bu tez sevimli, tüylü bir köpek yavrusu olsaydı, onu yoğun bir kavşağın ortasında bırakıp hızla uzaklaşırdım.

Ben: Sonra bir U dönüşü yaparsın ve geri dönüp onu alır ve bütün gece onunla oynardın.

Maggie: Ben ciddiylim, Ridge. Sanırım aklıma kaybediyorum.

Ben: Ne düşündüğümü zaten biliyorsun.

Maggie: Evet, ne düşündüğünü biliyorum. Hemen buna girmeyelim.

Ben: Hava atmak isteyen sendin. Bu tür bir strese ihtiyacınız yok.

Maggie: Dur.

Ben: Yapamam, Maggie. Nasıl hissettiğimi biliyorsun ve ikimiz de haklı olduğumu bildiğimizde fikrimi kendime saklamıyorum.

Maggie: İşte bu yüzden sana bu konuda asla sızlanmıyorum, çünkü hep aynı şeye geri dönüyor. Senden durmanı istedim. Lütfen, Ridge. Durmak.

Ben: Tamam.

Ben: Üzgünüm.

Ben: Şimdi, “Sorun değil Ridge. Seni seviyorum.”

Ben: Merhaba?

Ben: Bunu yapma Maggie.

Maggie: Bir kıza çiş yapması için bir dakika verin! Lanet olsun. Ben deli değilim. Sadece artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Nasılsınız?

Ben: Vay. İyi. Yeni bir oda arkadaşımız var.

Maggie: Gelecek aya kadar taşınmayacağını sanıyordum.

Ben: Hayır, Bridgette'in kardeşi değil. Sidney. Birkaç gün önce sana bahsettiğim kişi mi? Ona erkek arkadaşıyla ilgili haberi vermeye karar verdikten sonra gidecek yeri kalmadı. Warren ve ben, kendi yerini bulana kadar burada kalmasına izin veriyoruz. Onu seveceksin.

Maggie: Sanırım erkek arkadaşı konusunda sana inandı?

Ben: Evet. Başta ona daha önce söylemediğim için çok kızdı, ama bunu kabul etmesi için birkaç günü oldu, bu yüzden sanırım anladı. Peki Cuma günü saat kaçta burada olacaksın?

Maggie: Emin değilim. Tezim üzerinde yeterince çalışıp çalışmadığıma bağlı olduğunu söyleyebilirim, ama bir daha sana tezimden bahsetmiyorum. Sanırım oraya vardığımda oraya gideceğim.

Ben: Peki o zaman, seni gördüğümde görüşürüz sanırım. Seni seviyorum. Yola çıktığında bana haber ver.

Maggie: Ben de seni seviyorum. Ve biliyorum sadece endişelisin. Kararlarımı katılmanı beklemiyorum ama onları anlamanı istiyorum.

Ben: Anlıyorum bebeğim. Yaparım. Seni seviyorum.

Maggie: Ben de seni seviyorum.

Başımı sert bir şekilde yatak başlığına dayadım ve sırf hayal kırıklığıyla avuç içlerimi yüzümde yukarı ve aşağı ovuşturdum. Tabii ki kararını anlıyorum, ama bu

konuda asla iyi hissetmeyeceğim. O kadar sinir bozucu bir şekilde kararlı ki, ona nasıl ulaşacağımı cidden anlamıyorum.

Ayağa kalkıp telefonumu arka cebime koydum, sonra yatak odamın kapısına yürüdüm. Açıp açtığımda, cennetin tam olarak böyle kokacağından emin olduğum bir kokuyla karşılaşıyorum.

Domuz pastırması.

Warren yemek masasından bana baktı ve sırtarak yemekle dolu tabağını gösterdi. "O bir kaleci" diye işaret ediyor. "Yine de yumurtalar berbat. Onları sadece şikayet etmek istemediğim için yiyorum, yoksa bir daha bizim için yemek yapmayabilir. Diğer her şey harika." Söylediği her şeyi sözlü olarak ifade etmeden imzalar. Warren, genellikle etrafımızdaki diğerlerine saygı duymadan, imzalı tüm iletişimlerini sözlü olarak ifade eder. Sözlü konuşmadığında, konuşmamızın ikimiz arasında kalmasını istediğini biliyorum.

Şu anda Sydney mutfaktayken yaptığımız sessiz şey gibi.

"Kahvemizi nasıl sevdiğimizi bile sordu" diye işaret ediyor.

Mutfağa bir göz atıyorum. Sydney gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum. Onu bugün iyi bir ruh halinde görünce şok oldum. Birkaç gün önce mağazaya yaptığımız geziden döndükten sonra, zamanının çoğunu odasında geçiriyor. Dün bir noktada, Warren ona yemek isteyip istemediğini sormak için içeri girdi ve onun yatağında ağladığını söyledi, bu yüzden geri çekildi ve onu yalnız bıraktı. Onu kontrol etmek istedim, ama onu daha iyi hissettirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Yapabileceği tek şey zamana bırakmak, bu yüzden en azından bugün yataktan çıktığı için mutluyum.

"Ve hemen bakma Ridge. Ama ne giydiğini gördün mü? O elbiseyi gördün mü?" Yumruğundaki eklemleri ısırtıyor ve sanki sadece ona bakmak ona gerçek fiziksel acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

Başımı sallayıp karşısına oturdum. "Daha sonra bakarım."

O sırtır. "Erkek arkadaşının onu aldatmasına çok sevindim. Aksi takdirde, kahvaltıda artık diş macunuyla doldurulmuş Oreos yiyor olurum."

Güldüm. "En azından dişlerini fırçalamak zorunda kalmazsın."

"Bu şimdiye kadar verdiğimiz en iyi karardı" diyor. "Belki daha sonra biz kanepede oturup izlerken o elbiseyi süpürmesi için onunla konuşabiliriz."

Warren kendi yorumuna gülüyor, ama ben gülmüyorum. Son cümleyi *imzalayıp* söylediğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Ben ona söyleyemedim, bir bisküvi kafamın yanından hızla geçip yüzüne tokat attı. Şok içinde geri sıçrar ve Sydney'e bakar. Yüzünde *benimle uğraşma bakışıyla* masaya doğru yürüyor. Bana bir tabak yemek uzatıyor, sonra kendi tabağını önüne koyup oturuyor.

"Bunu sesli söyledim değil mi?" diye soruyor. Başımla onayladım. Sydney'e bakıyor ve o hâlâ ona dik dik bakıyor. En azından sana iltifat ediyordum, dedi omuz silkerek.

Sanki iyi bir noktaya değinmiş gibi gülüyor ve bir kez başını sallıyor. Telefonunu alır ve mesaj yazmaya başlar. Telefonum cebimde titrediğinde başını hafifçe sallayarak bana kısa bir bakış attı. Bana bir şey mesaj attı ama görünüşe göre bunu belli etmemi istemiyor. Rastgele elimi cebime sokup telefonumu çıkardım, sonra masanın altındaki mesajı okudum.

Sydney: Yumurtaları yeme.

Ona baktım ve yumurtaların nesi var diye merak ederek bir kaşımı kaldırdım. Warren ile sohbet ederken rastgele bir mesaj daha gönderiyor.

Sydney: İçlerine bulaşık deterjanı ve bebek pudrası döktüm. Bir daha alnıma yazmamayı öğretecek.

ben: WH? Ona ne zaman söyleyeceksin?

Sidney: Değilim.

Warren: Sen ve Sydney ne hakkında mesajlaşıyorsunuz?

Başımı kaldırdığımda Warren'ın elinde telefonuyla bana baktığını gördüm. Çatalını alıp yumurtalardan bir ısırık daha aldı ve manzara beni güldürdü. Masanın üzerinden atlayıp telefonumu elimden kaptı, sonra metinler arasında gezinmeye başladı. Onu geri almaya çalışıyorum ama kolunu benim ulaşamayacağım yerden çekiyor. Okurken birkaç saniye duraklıyor, sonra ağzındaki doluyu hemen tabağına geri tükürüyor. Telefonumu bana geri fırlattı ve bardağına uzandı. Sakince bir içki alır, masaya geri koyar, sonra sandalyesini geri iter ve ayağa kalkar.

Sydney'i işaret ediyor. "Az önce batırdın küçük kız" diyor. "Bu, savaş demek."

Sydney, gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla ona sırtıyor. Warren yatak odasına geri dönüp kapısını kapattığında kendinden emin gülümsemesini kaybetti ve gözleri iri iri bana döndü.

Sidney: Bana yardım et! Fikirlerle ihtiyacım var. Şakalara bayılırım!

Ben: Evet, öylesin. Bulaşık sabunu ve bebek pudrası? Ciddi yardıma ihtiyacın var. İyi ki usta yanınızda.

Gülümsüyor, sonra kahvaltısını yemeye başlıyor.

Bridgette gülümseyerek odasından çıkmadan önce ilk lokmamı bile alamadım. Doğruca mutfığa gider ve kendine bir tabak yemek yapmaya devam eder. Warren odasından döner ve tekrar masaya oturur.

"Dramatik etki için uzaklaştım" diyor. "Daha yemeyi bitirmedim."

Bridgette oturur, domuz pastırmasından bir ısırık alır, sonra Sidney'e bakar. "YAPTI . . . SEN . . . YAPMAK . . . BU?" diyor, dramatik bir şekilde yemeği işaret ederek. Başımı iki yana salladım çünkü benimle konuştuğu gibi Sydney'le de konuşuyor. Sanki sağırmış gibi.

Bridgette'e yanıt veren Sydney'e baktım. Bridgette'e dönüp baktığımda, "TEŞEKKÜRLER. . . SEN!" Yumurtalardan bir ısırık alır.

Ve onları tabağına geri tükürür.

Öksürüyor ve bir şeyler içmek için acele ediyor, sonra masadan uzaklaşıyor. Sydney'e dönüp baktı. "BENCE . . . YAPAMAMAK . . . YEMEK . . . BU . . . BOK!" Mutfağa geri döner, yemeğini çöp kutusuna bırakır ve yatak odasına geri döner.

Kapı kapandıktan sonra üçümüz kahkahalara boğulduk. Kahkahalar dindiğinde Warren'a döndüm.

"Bridgette neden Sydney'in sağır olduğunu düşünüyor?"

Warren güler. "Bilmiyoruz" diyor. "Ama henüz onu düzeltmek istemiyoruz."

Dışarıdan gülüyorum ama içeride biraz kafam karıştı. Warren ne zaman kendisinden ve Sydney'den *biz* diye bahsetmeye başladı bilmiyorum ama hoşuma gittiğinden emin değilim.

...

Yatak odamın ışığı yanıp sönüyor, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı kapatıp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açıyorum ve Sydney, elinde dizüstü bilgisayarıyla koridorda duruyor. Bana bir kağıt parçası uzatıyor.

Haftanın geri kalanı için ödevimi çoktan bitirdim. Hatta Bridgette'in odası hariç tüm daireyi temizledim elbette. Warren televizyon izlememe izin vermiyor çünkü bu benim gecem değil, ne anlama geliyorsa. Yani seninle bir süre takılabilir miyim diye umuyordum? Aklımı meşgul etmeliyim, yoksa tekrar Hunter'ı düşünmeye başlayacağım ve sonra kendime acımaya başlayacağım ve sonra Pine-Sol isteyeceğim ve gerçekten de hiç Pine istemiyorum. -Sol, çünkü senin gibi azgın bir alkolik olmak istemiyorum.

Gülümsedim, kenara çekildim ve onu yatak odama yönlendirdim. Etrafa bakıyor. Oturacak tek yer yatağımdı, bu yüzden onu işaret ettim, sonra oturdum ve dizüstü bilgisayarımı kucağıma çektim. Yatağın diğer tarafına oturur ve aynısını yapar.

"Teşekkürler" diyor gülümseyerek. Dizüstü bilgisayarını açar ve gözlerini ekrana indirir.

Warren'ın bu sabah giydiği elbiseye hayran olma konusundaki tavsiyesini dinlememeye çalıştım ama özellikle o açıkça gösterdiğinde bakmamak çok zordu.

O ve Bridgette arasında ne tür tuhaf bir şey olduğundan emin değilim ama o ve Sydney'in bu kadar iyi anlaşmış olması beni yanlış anlıyor.

Ve gerçekten de beni yanlış şekilde ovuyor, beni yanlış şekilde ovuyor. Ona öyle bakmıyorum, bu yüzden neden burada oturup bunu düşündüğümü anlamıyorum. Ve Maggie'nin yanında duruyor olsaydı, aklımda Maggie'nin fiziksel olarak benim tipim olduğuna dair hiçbir şüphe olmazdı. Maggie minyondur, koyu renk gözleri ve düz siyah saçları vardır. Sidney ise tam tersi. Maggie'den daha uzun - oldukça ortalama bir boy - ama vücudu Maggie'ninkinden çok daha belirgin ve kıvrımlı. Sydney elbiseyi kesinlikle iyi dolduruyor, bu yüzden Warren onu beğendi. En azından yatak odamın kapısına gelmeden önce şort giydi. Bu biraz yardımcı olur. Giydiği üstler genellikle onun için çok büyük ve omuzlarından sarkıyor, bu da çantalarını toplarken yanına bir sürü Hunter's T-shirt aldığını düşündürüyor.

Maggie'nin saçları her zaman düzdür, oysa Sydney'in saçını anlamak zordur. Hava ile değişiyor gibi görünüyor, ama bu mutlaka kötü bir şey değil. Onu balkonda otururken ilk gördüğümde, kahverengi saçları olduğunu düşünmüştüm ama saçlarının sadece ıslak olduğu ortaya çıktı. O gece yaklaşık bir saat gitar çaldıktan sonra, dairesine geri dönerken ona baktım, saçları tamamen kurumuştü ve omuzlarını aşan sarı dalga yığınları halindeydi. Bugün kıvrırcık ve başının üstünde dağınık bir düğüm haline geldi.

Sidney: Bana bakmayı kes.

Bok.

Gülümsüyorum ve az önce girdiğim o içsel yol her ne ise onu üzerimden atmaya çalışıyorum.

Ben: Üzgün görünüyorsun.

Buraya geldiği ilk gece, şu an olduğundan daha mutlu görünüyordu. Belki de gerçeğin batması zaman aldı.

Sydney: Bilgisayarda sohbet etmemizin bir yolu var mı? Benim için mesajlaşmaktan çok daha kolay.

Ben: Tabii. Soyadın ne? Seninle Facebook'ta arkadaş olacağım.

Sidney: Blake.

Dizüstü bilgisayarımı açıp adını aratıyorum. Profilini bulduğumda ona arkadaşlık isteği gönderiyorum. Neredeyse anında kabul ediyor, sonra bana bir mesaj gönderiyor.

Sidney: Merhaba, Ridge Lawson.

Ben: Merhaba, Sydney Blake. Daha iyi?

Başımı sallıyor.

Sidney: Bilgisayar programcısı mısınız?

Ben: Profilimi zaten takip ediyor musun? Ve evet. Evden çalışıyorum. İki yıl önce bilgisayar mühendisliği bölümünden mezun oldu.

Sidney: Kaç yaşındasın?

ben: 24.

Sydney: Lütfen bana 24'ün 22'den çok daha iyi olduğunu söyle.

Ben: 22 sana iyi gelir. Belki bu hafta veya önümüzdeki hafta değil, ama daha iyi olacak.

İçini çeker ve bir elini ensesine koyup ovuşturur, sonra tekrar yazmaya başlar.

Sidney: Onu özlüyorum. Bu çılgınca mı? Ben de Tori'yi özlüyorum. Onlardan hâlâ nefret ediyorum ve acı çektiklerini görmek istiyorum ama onunla yaşadıklarımı özlüyorum. Gerçekten acıtmaya başladı. İlk olduğunda onsuz daha iyi olabilirim diye düşünmüştüm ama şimdi kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Cevabımda sert olmak istemiyorum ama aynı zamanda ben bir kız değilim, bu yüzden ona hissettiklerinin normal olduğunu söylemek üzere değilim. Çünkü bana göre normal *değil*.

Ben: Sadece onun fikrini özlüyorsun. Aldattığını öğrenmeden önce bile onunla mutlu değildin. Sadece rahat olduğu için onunla birlikteydin. Sadece ilişkiyi özlüyorsun ama Hunter'ı özlemiyorsun.

Bana baktı ve başını kaldırdı, gözlerini birkaç saniyeliğine benim yönüme doğru kıstı ve sonra onları bilgisayara geri bıraktı.

Sydney: Onunla mutlu olmadığımı nasıl söylersin? Ben ... idim. Ne yaptığını öğrenene kadar, dürüst olmak gerekirse, onun o olduğunu düşündüm.

Ben: Hayır. Yapmadın. Onun olmasını istedin, ama gerçekten böyle hissetmedin.

Sydney: Şu anda biraz pisliksin, biliyor musun?

Dizüstü bilgisayarımı yanıma koydum ve masama doğru yürüdüm. Defterimi ve kalemimi alıp yatağa geri dönüp yanına oturdum. Bana gönderdiği ilk şarkı sözleri için defterimi açtım.

Bunları oku , sayfanın en üstüne yazıyorum. Defteri kucağına koydum.

Sözlere bakar, sonra kalemi alır. *Onları okumama gerek yok , diye yazıyor. onları yazdım.*

Ona yaklaştım ve defteri kucağıma koydum, sonra korosunun birkaç satırını daire içine aldım. Onlara tekrar işaret ediyorum. *Bunları yazan siz değilmişsiniz gibi okuyun.*

İsteksizce deftere bakar ve koroyu okur.

Beni düşündüğün gibi tanımıyorsun

Gerçekten iki tane istediğimde bana bir tane döküyorsun

Oh, bir yalanı yaşıyorsun

Bir yalanı yaşamak

İyi olduğumuzu düşünüyorsun, ama gerçekten değiliz

Bir şeyleri düzeltebilirsin, ama şansını kaçırdın

bir yalanı yaşıyorsun

Bir yalanı yaşamak

Onları okumak için zamanı olduğundan emin olduğumda, kalemi alıp yazıyorum: *Bu sözler senin içinde bir yerden geldi, Sydney. Kendine onunla daha iyi olduğunu söyleyebilirsin, ama yazdığın sözleri oku. Onları yazarken hissettiklerine geri dön.* Birkaç satırı daire içine alıyorum, sonra onunla birlikte sözlerini de okuyorum.

Sağa dönüşle lastikler yanmaya başlar

Gülüştüğünü görüyorum, bir süredir saklanıyor

Bir süre için

Ayağınız yere basar

Dünya bulanıklaşmaya başlıyor, kim olduğunu hatırlayamıyorum

Sen kimdin

Ona bakıyorum ve o hala kağıda bakıyor. Yanağından bir damla yaş süzüldü ve hemen sildi.

Kalemi alır ve yazmaya başlar. *Onlar sadece kelimeler, Ridge.*

Cevap veriyorum, *Bunlar senin sözlerin, Sydney. Senden gelen sözler. Onsuz kaybolmuş hissettiğini söylüyorsun ama onunlayken bile kaybolmuş hissediyorsun . Gerisini okuyun.*

Derin bir nefes alıyor, sonra tekrar kağıda bakıyor.

*Bağırıyorum, yavaşla, neredeyse şehir dışındayız
Yol zorlaşıyor, doydun mu
Yeter*

*Bana bak, bir ağaca doğru gitmeye başla
Kapıyı açıyorum, daha fazla dayanamıyorum
Artık değil*

Sonra diyorum ki,

*Beni düşündüğün gibi tanımıyorsun
Gerçekten iki tane istediğimde bana bir tane döküyorum
Oh, bir yalanı yaşıyorsun
Bir yalanı yaşamak*

*İyi olduğumuzu düşünüyorsun, ama gerçekten değiliz
Bir şeyleri düzeltebilirsin, ama şansını kaçırdın
bir yalanı yaşıyorsun
Bir yalanı yaşamak*

Altıncı Bölüm

Sidney

Defterdeki kelimelere bakmaya devam ediyorum.

o haklı mı? Bunları gerçekten böyle hissettiğim için mi yazdım?

Şarkı sözü yazarken asla fazla düşünmem, çünkü her zaman kimsenin onları okumayacağını hissettim, bu yüzden kelimelerin arkasındaki anlamın ne olduğu önemli değil. Ama şimdi düşününce, belki de onları fazla düşünmediğim gerçeği, onların gerçekten nasıl hissettiğimin bir yansıması olduğunu kanıtlıyor. Bana göre, arkalarındaki duyguları icat etmeniz gerektiğinde şarkı sözleri yazmak daha zordur. İşte o zaman şarkı sözleri, orijinal olmadıklarında çok fazla düşünülür.

Vay canına. Ridge kesinlikle haklı. Bu sözleri haftalar önce, Hunter ve Tori'yi tanımadan çok önce yazdım.

Başlığa yaslandım ve dizüstü bilgisayarımı tekrar açtım.

Ben: Tamam sen kazandın

Ridge: Bu bir yarışma değil. Belki de bu ayrılığın tam da ihtiyacın olan şey olduğunu görmene yardım etmeye çalışıyorum. Seni çok iyi tanımıyorum ama yazdığın sözlere bakılırsa bir süredir kendi başına olma şansını özlediğini tahmin ediyorum.

Ben: Pekala, beni çok iyi tanımadığını iddia ediyorsun ama beni benden daha iyi tanıyor gibisin.

Ridge: Ben sadece o şarkı sözlerinde bana ne söylediğini biliyorum. Bunlardan bahsetmişken, içinden geçmek ister misin? Onları Brennan'a göndermek için müzikle derlemek üzereydin ve senin kulaklarını kullanabilirdim. Amaçlanan kelime oyunu.

Gülüyorum ve ona dirsek atıyorum.

Ben: Tabii. Ben ne yaparım?

Ayağa kalkıp gitarını aldı, sonra başını balkona doğru salladı. O balkona çıkmak istemiyorum. Hunter'dan ayrılmaya hazır olmam umurumda değil, Tori'den ayrılmaya kesinlikle hazır değildim. Ve dışarıda olmak çok fazla dikkat dağıtıcı olacak.

Burnumu kırıstırıp başımı sallıyorum. Avluda benim daireme bir göz attı, sonra dudaklarını sıkı, ince bir çizgi haline getirdi ve anlayışla başını yavaşça salladı. Yatağa doğru yürüyor ve yanımdaki şilteye oturuyor.

Ridge: Ben çalarken şarkı sözlerini söylemeni istiyorum. Seni izleyeceğim, böylece notalara yerleştirilmesi gereken yerle aynı sayfada olduğumuzdan emin olabilirim.

Ben: Hayır. Senin önünde şarkı söylemiyorum.

Yutkunur ve gözlerini devirir.

Ridge: Kulağa ne kadar korkunç geldiğine güleceğimden mi korkuyorsun? Seni duyamıyorum, SYDNEY!

O sinir bozucu gülümsemesiyle bana gülümsüyor.

Ben: Kapa çenenin. İyi.

Telefonu kapatıp şarkıyı çalmaya başladı. Sözlerin gelmesi gerektiğinde, o yukarı bakıyor ve ben donup kalıyorum. Gergin olduğumdan değil ama. Donuyorum çünkü nefesimi tuttuğum o şeyi tekrar yapıyorum çünkü onu oynarken görmek sadece . . . o inanılmaz.

Girişimi atladığımda hiçbir ritmi kaçırmıyor. En baştan başlıyor ve açılışı tekrar oynuyor. Acınası korkumdan kendimi sallıyorum ve kelimeleri söylemeye başlıyorum. Muhtemelen asla böyle bire bir kimsenin önünde şarkı sözü söylemezdim, ama beni duyamamasına yardımcı oluyor. Yine de oldukça sert bakıyor, bu biraz sinir bozucu.

Her kıtadan sonra duruyor ve bir sayfaya notlar alıyor. Eğilip ne yazdığına bakıyorum. Boş bir nota kağıdına şarkı sözleriyle birlikte notalar koyuyor.

Hatlardan birini işaret ettikten sonra telefonunu aldı.

Ridge: Bu dizeyi hangi anahtarla söylüyorsun?

ben: B.

Ridge: Biraz daha yükseğe çıkarsan daha iyi olacağını düşünüyor musun?

Ben: Bilmiyorum. Sanırım deneyebiliriz.

Şarkının ikinci bölümünü tekrar çalıyor ve ben de onun tavsiyesine uyup daha yüksek bir tonda şarkı söylüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, o haklı. Kulağa daha iyi geliyor.

"Bunu nasıl bildin?" Soruyorum.

Omuz silkiyor.

Ridge: Sadece yapıyorum.

Ben: Ama nasıl? Eğer duyamıyorsan, neyin kulağa hoş geldiğini ve neyin çıkmadığını nereden biliyorsun?

Ridge: Duymama gerek yok. Hissediyorum.

Anlamadan başımı sallıyorum. Kendi kendine gitar çalmayı nasıl öğrendiğini belki anlayabilirim. Yeterince pratik, iyi bir öğretmen ve belki de bir ton çalışma ile onun olduğu gibi oynaması mümkün. Ancak bu, bir sesin hangi tuşta olması gerektiğini ve özellikle hangi tuşun *kulağa daha iyi* geldiğini nasıl bilebileceğini açıklamaz .

Ridge: Neyin var? Kafan karışmış gibi gözüküyor.

Ben: Kafam karıştı. Titreşimleri nasıl ayırt edebildiğini veya nasıl hissettiğini söylediğini anlamıyorum. Senin ve Warren'ın en büyük eşek şakasını yapmaya çalıştığınızı ve sadece sağır numarası yaptığınızı düşünmeye başlıyorum.

Ridge gülüyor, sonra sırtı yatak başlığına değene kadar yatağın üzerinde kayıyor. Dik oturur ve gitarını yanına tutar. Bacaklarını açtı, sonra aralarındaki boş yeri okşadı.

Ne oluyor be? Umarım gözlerim düşündüğüm kadar açık değildir. Ona bu kadar yakın oturmamın imkanı yok. başımı sallıyorum.

Gözlerini devirir ve telefonunu alır.

Rıdvan: Buraya gel. Sana nasıl hissettiğimi göstermek istiyorum. Kendine gel ve seni baştan çıkarmaya çalıştığımı düşünmeyi bırak.

Birkaç saniye daha tereddüt ettim ama yüzündeki tedirginlik bana biraz olgunlaşmamış olduğumu düşündürüyor. ne doğru srndm, sonra arkamı

döndüm ve sırtım göğsüne dönük, ancak aramızda birkaç santim olacak şekilde dikkatlice önüne oturdum. Gitarı önüme çekiyor ve diğer kolunu yerine oturuncaya kadar bana sarıyor. Onu daha da yakınına çekiyor, bu da beni ona doğru itiyor. Ridge yanına uzanıp telefonunu alıyor.

Ridge: Bir akor çalacağım ve bana nerede hissettiğini söylemeni istiyorum.

Başımı salladım ve elini gitara geri götürdü. Bir akor çalıyor ve birkaç kez tekrarlıyor, sonra duraklıyor. telefonumu alıyorum.

Ben: Gitarında hissettim.

Başımı sallayıp telefonunu tekrar eline aldı.

Ridge: Gitarda hissettiğini biliyorum aptal. Ama bunu vücudunun neresinde hissettin?

Ben: Tekrar çal.

Bu sefer gözlerimi kapatıyorum ve bunu ciddiye almaya çalışıyorum. Ona nasıl hissettiğini sordum ve bana göstermeye çalışıyor, bu yüzden en azından anlamaya çalışıyorum. Akoru birkaç kez çalıyor ve gerçekten konsantre olmak için çok çalışıyorum ama titreşimi her yerde hissediyorum, özellikle de göğsüme bastırılan gitarda.

Ben: Benim için zor Ridge. Sadece her yerdeymiş gibi hissettiriyor.

Beni öne doğru itiyor ve ben ayağa kalkıyorum. Gitarı bırakır, ayağa kalkar ve yatak odasından çıkar. Onu bekliyorum, ne yaptığını merak ediyorum. Geri döndüğünde, yumruğunun içinde bir şey tutuyor. Yumruğunu uzatıyor, ben de avucumu kaldırıyorum.

Kulak tıkacı.

Arkamdan içeri girdi ve ben tekrar göğsüne yaslandım, sonra kulak tıkaçlarını taktım. Gözlerimi kapatıp başımı omzuna yasladım. Kollarını bana doladı ve gitarını aldı ve göğsüme doğru çekti. Başını hafifçe benimkine dayadığını hissedebiliyorum ve oturduğumuz samimi yol birdenbire kendini belli ediyor. Cidden çıkmadığım biriyle hiç böyle oturmam.

Garip, çünkü onunla çok doğal görünüyor. Sanki aklında müzikten başka bir şey yokmuş gibi. Onun hakkında bu hoşuma gitti çünkü Warren'a bu şekilde baskı yapsaydım ellerinin gitarda olmayacağından eminim.

Kollarının hafifçe hareket ettiğini hissedebiliyorum, bu yüzden onu duyamasam da çaldığını biliyorum. Titreşime konsantre oldum ve tüm dikkatimi göğsümün

içindeki harekete odakladım. Tam olarak nerede hissettiğimi saptayabildiğimde, elimi göğsüme götürüp okşadım. Başını salladığını hissedebiliyorum ve sonra oynamaya devam ediyor.

Hala göğsümde hissedebiliyorum ama bu sefer çok daha düşük. Elimini aşağı indiriyorum ve tekrar başını sallıyor.

Ondan uzaklaşıp ona doğru döndüm.

"Vay."

Omuzlarını kaldırıyor ve utangaç bir şekilde gülümsüyor. O çok şirin.

Ben: Bu çılgınlık. Böyle bir enstrümanı nasıl çalabildiğini hala anlamıyorum, ama şimdi nasıl hissettiğini biliyorum.

İltifatımı görmezden geliyor ve ne kadar mütevazı olduğunu seviyorum çünkü tanıdığım herkesten daha fazla yeteneğe sahip olduğu açık.

"Vay canına," dedim tekrar başımı sallayarak.

Sırt: Dur. iltifatları sevmiyorum. Garip.

Telefonumu bıraktım ve ikimiz de dizüstü bilgisayarlara geri döndük.

Ben: O zaman bu kadar etkileyici olmamalıydın. Ne kadar inanılmaz bir yeteneğe sahip olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum, Ridge. Bunun için çok çalıştığını söylediğini biliyorum ama duyabilen ve senin gibi şarkıları bir araya getiremeyen binlerce insan da öyle. Demek istediğim, şimdi açıkladığınıza göre tüm gitar olayını anlayabilirim, peki ya sesler? Bir sesin neye benzediğini ve hangi anahtarda olması gerektiğini nasıl bilebilirsin?

Ridge: Aslında, bir sesin seslerini ayırt edemiyorum. Hiç bir insanın benim gitar "dinlediğim" şekilde şarkı söylediğini hissetmedim. Bir şarkıya vokal yerleştirebilir ve melodiler geliştirebilirim çünkü birçok şarkı çalıştım ve müziğin yazılı formuna göre hangi tuşların hangi notalara uyduğunu öğrendim. Sadece doğal olarak gelmiyor. Bunun için çok çalışıyorum. Müzik fikrini seviyorum ve onu duyamasam da onu farklı bir şekilde anlamayı ve takdir etmeyi öğrendim. Melodiler üzerinde daha çok çalışmak zorunda kaldım. Bir şarkı yazacağım zamanlar olacak ve Brennan bana bunu kullanamayacağımızı söyleyecek çünkü ya var olan bir şarkıya çok benziyor ya da tahmin ettiğim gibi kulağa hoş gelmiyor.

Bunu istediği kadar küçümseyebilir ama ben bir müzik dehasının yanında oturduğuma eminim. Yeteneğinin çok çalışmaktan geldiğini düşünmesinden nefret

ediyorum. Demek istediğim, eminim yardımcı olur, çünkü üstün olmak için tüm yeteneklerin beslenmesi gerekir, yetenekli olanlar için bile. Ama yeteneği akıllara durgunluk veriyor. Duyabilseydi, hediyesiyle neler yapabileceğini bilmek beni onun için incitiyor.

Ben: Bir şey duyabiliyor musun? Hiç mi?

Başımı sallıyor.

Ridge: Daha önce işitme cihazı taktım ama yardımcı olmaktan çok rahatsız ediciydiler. Çok ileri derecede işitme kaybım var, bu yüzden konu sesleri veya gitarımı duymaya geldiğinde hiç yardımcı olmadılar. Onları kullandığımda sesler olduğunu anlayabiliyordum ama deşifre edemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, işitme cihazları duyamadığımı sürekli hatırlatan bir şeydi. Onlar olmadan, bunu düşünmüyorum bile.

Ben: Gitarı asla duyamayacağını bile bile gitar öğrenmek istemene neden olan şey neydi?

Sırt: Brennan. Biz çocukken öğrenmek istedi, bu yüzden birlikte öğrendik.

Ben: Eskiden burada yaşayan adam mı? Onu ne zamandır tanıyorsun?

Sırt: 21 yıl. O benim küçük kardeşim.

Ben: O senin grubunda mı?

Ridge şaşkınlıkla bana bakıyor.

Ridge: Sana grubumuzdan bahsetmemiş miydin?

başımı sallıyorum.

Ridge: O şarkıcı. Ayrıca gitar çalıyor.

Ben: Bir daha ne zaman oynayacaksın? İzlemek istiyorum.

Güler.

Ridge: Ben oynamıyorum. Biraz karmaşık. Brennan, müziğin çoğunluğunu ben yazdığım için grubun mülkiyetinde onun kadar hisse sahibi olduğumda ısrar ediyor, bu yüzden bazen kendimi grubun bir parçası olarak

görüyorum. Bence bu çok saçma ama bensiz bu noktada olmayacağımıza ikna oldu, bu yüzden şimdilik kabul ediyorum. Ama elde etmek üzere olduğunu düşündüğüm başarı ile eninde sonunda onu yeniden müzakere ettireceğim. Ondan faydalaniyormuşum gibi hissetmekten hoşlanmıyorum.

Ben: O öyle hissetmiyorsa, sen kesinlikle öyle hissetmemelisin. Ve neden onlarla oynamıyorsun?

Ridge: Birkaç seferim var. Bir şarkı sırasında grupla olan her şeyi duyamamak biraz zor, bu yüzden onlarla çaldığımda onları atıyormuşum gibi hissediyorum. Ayrıca şu an turdalar ve seyahat edemiyorum, bu yüzden ona yazdıklarımı gönderiyorum.

Ben: Neden onlarla gezemiyorsun? Evden çalışmıyor musun?

Ridge: Diğer yükümlülükler. Ama bir daha Austin'e geldiklerinde seni götüreceğim.

seni götüreceğim . Sanırım mesajının bu kısmını biraz fazla beğendim.

Ben: Grubun adı ne?

Sırt: Sedir Sesleri.

Dizüstü bilgisayarımı sertçe kapattım ve gözlerimi onunkilere çevirdim. "Kapa çeneni!" Başını salladı, sonra uzandı ve dizüstü bilgisayarımı tekrar açtı.

Ridge: Bizi duydun mu?

Ben evet. Geçen yıl neredeyse her hafta sonu çaldıklarını düşünürsek, kampüsteki herkes grubunuzu duymuştur. Hunter sizi seviyor çocuklar.

Sırt: Ah. İlk defa bir hayranımız daha az olmasını diledim. Yani Brennan'ı oynarken gördün mü?

Ben: Hunter ile sadece bir kez gittim ve son programlardan biriydi ama evet. Sanırım şarkıların çoğu telefonumda olabilir aslında.

Sırt: Vay canına. Küçük dünya. Bir rekor anlaşılmaya yakınız. Bu yüzden bu şarkılar hakkında çok stresliyim. Ve neden bana yardım etmen gerektiğini.

Ben: OMG! SOUNDS OF CEDAR için şarkı sözü yazdığımı fark ettim!!!

Dizüstü bilgisayarımı yana kaydurdım, sonra karnımın üzerinde yuvarlandım ve bacaklarımı aşağı yukarı tekmelerken şilteye gıcırdıyordum.

Vay canına! Bu çok havalı.

Ridge'in kahkahasını duymazdan gelerek kendimi toparladım, sonra tekrar dik oturdum ve dizüstü bilgisayarımı aldım.

Ben: Yani o şarkıların çoğunu sen mi yazdın?

Başını sallıyor.

Ben: “Bir Şey” şarkısının sözlerini sen mi yazdın?

Tekrar başını salladı. Cidden bunun şu anda olduğuna inanamıyorum. Bu sözleri onun yazdığını ve şimdi burada onun yanında oturduğumu bilmek beni fazlasıyla heyecanlandırıyor.

Ben: Şarkınızı dinlemek üzereyim. Madem sen benim sözlerimi çözeceksin, seninkini deşifre etme sırası bende.

Ridge: Bu şarkıyı iki yıl önce yazdım.

Ben: Hala. Senden geldi. İçinde bir yerden, Ridge. ;)

Bir yastık alıp kafama fırlatıyor. Güldüm ve şarkıyı bulana kadar telefonumdaki müzik klasöründe gezindim ve play'e bastım.

BİR ŞEY

nedenini merak etmeye devam ediyorum

sana hoşçakal diyemiyorum

Ve yapabileceğim tek şey

düşünmek gerçektir

yeniden başlamak zor

O dikizi de kontrol etmeye devam et

Ama bir şey geliyor

senin için doğru bir şey

biraz daha bekle

İstediğin bir şeyi bulacaksın

ihtiyacın olan bir şey

Tekrarlamak istediğin bir şey

Oh, bu his tamam

*dinlersen bulursun
Tüm öpüşmeler arasında
Ne işe yaradı
eksik yara
Oh, bu doğru gibi görünüyor*

*Sanırım yapacağımızı düşündüm
Hep aynı kal
Ve bulduğunu söyleyebilirim
Suçlanacak biri*

*Ve kalbimde biliyorum,
Aklımda, hepsi bir oyun
Umutlarımız ve dileklerimiz
alevi yeniden yakmayacak
biraz daha bekle*

*İstediğin bir şeyi bulacaksın
ihtiyacın olan bir şey
Tekrarlamak istediğin bir şey
Oh, bu his tamam*

*dinlersen bulursun
Tüm öpüşmeler arasında
Ne işe yaradı
eksik yara
Oh, bu doğru gibi görünüyor*

*hiç merak etmene gerek yok
Çünkü her zaman bileceksin
Sahip olduğumuz şey kesinlikle buydu
Kesinlikle
Şimdi o şey artık yok
Daha fazla yok*

*istediğini bulacaksın
ihtiyacın olanı bulacaksın
istediğini bulacaksın
ihtiyacın olanı bulacaksın
ihtiyacın olanı bulacaksın*

Şarkı bittiğinde tekrar yatağa oturdum. Ona şu anda şarkı sözlerini ve arkasındaki anlamı sorardım ama isteyip istemediğimden emin değilim. O beni izlemeden tekrar dinlemek istiyorum çünkü o bana bakarken konsantre olmak gerçekten zor. Çenesini ellerinin arasına almış gelişigüzel bir şekilde beni izliyor. Sırtımamı saklamaya çalışıyorum ama bu çok zor. Telefonuna bakmadan önce dudaklarında bir gülümsemenin yayıldığını gördüm.

Ridge: Neden şu anda fangirling yapıyormuşsun gibi hissediyorum?

Muhtemelen ben olduğum için.

Ben: Ben fangirl değilim. Kendinizi pohpohlamayın. İntikam planlarınızla ne kadar kötü olabileceğine tanık oldum ve şiddetli alkolizmine maruz kaldım, bu yüzden sana olabileceğim kadar aşık değilim.

Ridge: Babam şiddetli bir alkolikti. Şakalarınız biraz itici.

Ona özür dilercesine ve bir miktar utançla bakıyorum. "Üzgünüm. Şaka yapıyordum."

Ridge: Ben de şaka yapıyorum.

Dizine tekme atıyorum ve ona dik dik bakıyorum.

Ridge: Şaka gibi. Babam gerçekten azgın bir alkolik ama bu konuda şaka yapman umurumda değil.

Ben: Şimdi yapamam. Eğlenceyi mahvettin.

Gülüyor ve bunu garip bir sessizlik anı takip ediyor. Gülümseyip gözlerimi telefonuma geri verdim.

Ben: OMG. İmzanızı alabilir miyim?

Gözlerini deviriyor.

Ben lütfen? Ve seninle fotoğrafımı çektirebilir miyim? OMG, Ridge Lawson'ın yatağındayım!

Gülüyorum ama Ridge beni eğlenceli bulmuyor.

Ben: Ridge Lawson, göğüslerimi imzalar mısın?

Dizüstü bilgisayarını yanına koydu, komodinin üzerine eğildi ve bir keçeli kalem aldı, sonra bana döndü.

Onun imzasını *gerçekten* istemiyorum . Elbette şaka yaptığımı biliyor.

Kalemin kapağını kaldırıyor, hızla yatağın üzerinden atlıyor ve beni sırtıma vurarak kalemi alnıma getiriyor.

Yüzümü imzalamaya mı çalışıyor ?

Bacaklarımı kaldırdım ve ellerini çekmeye çalışırken dizlerimle bir bariyer oluşturdum.

Kahretsin, o güçlü.

Bir elimi dizinin altına koydu ve kolumu yatağa kilitledi. Diğer eli yüzünü iten kolumu kavradı ve o eli de yatağa itti. Çılgılık atıyor, gülüyor ve yüzümü ondan başka yöne çevirmeye çalışıyorum ama her hareket ettiğimde, o ismini imzalamaya çalışırken işaretçi yüzümde hareket ediyor.

Onu alt edemiyorum, bu yüzden sonunda iç çekip başımı sabit tutuyorum ki yüzümün her yerine çizmeyi bıraksın.

Ayağa kalktı, kapağı tekrar işaretleyiciye koydu ve bana sırtıttı.

Dizüstü bilgisayarına uzanıyorum.

Ben: Artık benim şaka ustam değilsin. Bu resmen üç yönlü bir savaşa dönüştü. İntikamımı Google'a giderken affedin.

Dizüstü bilgisayarımı katladım ve o bana gülerken sessizce odadan çıktım. Oturma odasından yatak odama doğru ilerlerken, Warren bana baktı. İki defa.

"Burada kalıp benimle porno izlemeliydin," diyor yüzümün her yerindeki kalemi alarak.

Yorumunu görmezden geliyorum. "Ridge ve ben TV kurallarını tartışmayı yeni bitirdik," diye yalan söyledim. "Perşembeleri alıyorum."

Hayır, bilmiyorsun, diyor Warren. "Yarın perşembe. Perşembe gecesi porno izliyorum Perşembe günü."

"Artık değilsin. Sanırım benimle röportaj yaparken televizyon alışkanlıklarımı sormalıydın."

İnliyor. "İyi. Perşembeleri olabilir, ama sadece daha önce giydiğin elbiseyi giyersen."

Güldüm. "O elbiseyi yakıyorum."

çıkıntı

"Bu gece televizyonu neden Sydney'e verdin?" Warren işaretleri. Yanımdaki kanepeye düşüyor. "Perşembe gecesini sevdiğimi biliyorsun. Cuma günleri işten çıkıyorum."

"Sydney'le televizyon gecelerinden hiç bahsetmedim."

Yüzünde kaşlarını çatarak Sydney'in yatak odasının kapısına bakıyor. "Ne küçük bir yalancı. Hem sen onunla nasıl tanıştın?"

"Müzikle ilgili. Grup için şarkı sözü yazıyor."

Warren'ın gözleri şişti ve kanepede doğruldu, sanki ona ihanet etmişim gibi bana bakmak için döndü.

"Bunun yöneticinizin bilmesi gereken bir şey olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Gülüyorum ve ona geri işaret ediyorum. "İyi bir nokta. Hey, Warren, Sydney resmen bizim için şarkı sözü yazıyor."

Kaşlarını çattı. "Ve sence müdürünün onunla mali bir anlaşmayı görüşmesi gerekmez miydi? Ona yüzde kaç veriyoruz?"

"Değildi. Kira ödemediği halde yüzde aldığı için kendini suçlu hissediyor, bu yüzden şimdilik iyiyiz."

Şimdi ayakta duruyor, bana bakıyor. "Ona güvенеbileceğini nereden biliyorsun? Ya yazmasına yardım ettiği bir şarkıya bir şey olursa? Ya albümde kesinti yaparsa ve aniden bir yüzde istediğine karar verirse? Ve neden artık sözleri yazmıyorsun?"

İç çekiyorum. Bunu o kadar çok konuştuk ki başımı ağrıtıyor. "Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun. Engelimi aşana kadar kısa bir süreliğine. Ve sakın ol, yardım ettiği her şeyi imzalamayı kabul etti."

Sinirli bir şekilde kanepeye geri düşüyor. "Önce bana danışmadan grubumuza daha fazla insan ekleme, tamam mı? Beni dahil etmeyince dışlanıyormuşum gibi hissediyorum." Kollarını göğsünde kavuşturur ve somurtur.

"Tatlı küçük Warren somurtuyor mu?" Öne eğilip kollarımı ona doladım ve beni itmeye çalıştı. Üstüne çıkıp yanağını öpüyorum ve koluma vurmaya başladı, elimden kurtulmaya çalıştı. Güldüm ve yüzünü bıraktım, sonra odaya giren Sydney'e baktım. Bize bakıyor. Warren elini uyluğumdan yukarı kaydırды ve başını omzuma koydu. İkimiz de ona dik dik bakarken uzanıp yanağını okşadım. Yavaşça başını sallar ve yatak odasına geri döner.

Yatak odasının kapısı kapanır kapanmaz ayrılıyoruz.

Warren, "Keşke Bridgette'den geceleri nefret ettiğimden biraz daha fazla nefret edebilseydim, çünkü Sydney'in bana kesinlikle ihtiyacı var," diye işaret ediyor.

Gülüyorum, Sydney'in geçirdiği haftaya dayanarak erkeklere küfür etme ihtimalinin yüksek olduğunu bilerek. "Bu kızın bir süre yalnız kalma fırsatından başka bir şeye ihtiyacı yok."

Warren başını sallıyor. "Hayır, o kızın kesinlikle bana ihtiyacı var. Benimle seks yapmayı kabul etmesini içeren ayrıntılı bir şakayı nasıl başarabileceğimi merak ediyorum."

"Bridgette," diye hatırlattım ona. Ona neden hatırlattığımı bilmiyorum. Diğer kızlardan bahsettiğinde ona Bridgette'i hiç hatırlatmadım.

"Sen bir rüya kırıcısın," diye işaret ediyor, bir mesaj aldığım anda kanepeye geri düşüyor.

Sidney: Sana bir soru sorabilir miyim?

Ben: Yeter ki bir daha asla bir soru önerip öneremeyeceğinize dair bir soruya başlamayacağınıza söz verin.

Sydney: Tamam, pislik. Onu hiç düşünmemem gerektiğini biliyorum ama merak ediyorum. Çantamı almaya gittiğimizde o kağıda ne yazdı? Ve sana vurmasını sağlayan ne yazdın?

Ben: Onu hiç düşünmemene katılıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bunu bana sorman bu kadar uzun sürdüğü için şok oldum.

Sidney: Peki?

Ah. Bunu kelimesi kelimesine yazmaktan nefret ediyorum ama o bilmek istiyor, yani. . .

Ben: "Onu beceriyor musun?" yazdı.

Sidney: Aman Tanrım! Ne salak!

Ben: Evet.

Sydney: Peki ona seni yumruklatan ne söyledin?

Ben: Yazdım, "Neden onun çantası için buradayım sanıyorsun? Ona bu gece için yüz verdim ve şimdi bana bir bozuk para borçlu."

Metni yeniden okudum ve kulağa düşündüğüm kadar komik geldiğinden pek emin değilim.

Gözlerim, şimdi sallanarak açılan yatak odasının kapısına takıldı. Oturma odasına koşuyor, doğrudan kanepeye doğru. Yüzündeki ifadeden mi yoksa bana doğru gelen ellerden mi bilmiyorum ama hemen başımı kapatıp Warren'ın arkasına geçtim. Yine de insan kalkanı olarak kullanılmayı sevmiyor, bu yüzden kanepeden atlıyor. Kanepede cenin pozisyonunda kıvrılana kadar kollarımı tokatlamaya devam ediyor. Gülmemeye çalışıyorum ama kız gibi vuruyor. Bu, onun Tori'ye yaptıklarını gördüğümle karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Geri çekildi ve isteksizce başımı açtım. Odasına geri dönüyor ve kapısını çarparken onu izliyorum.

Warren şimdi elleri kalçalarında kanepenin yanında duruyor. Bana baktı, sonra tekrar Sydney'in kapısına baktı. Avuçlarını kaldırıp başını salladı, sonra yatak odasına çekildi.

Muhtemelen ondan özür dilemeliyim. Bu sadece bir şakaydı, ama sanırım onu nasıl kızdıracağını görebiliyorum. Kapısını birkaç kez çalıyorum. Açmıyor, ben de ona mesaj atıyorum.

Ben: İçeri girebilir miyim?

Sidney: Bu duruma göre değişir. Bu sefer yüzden az faturanız var mı?

Ben: O zaman komik görünüyordu. Üzgünüm.

Birkaç saniye geçer ve sonra kapısı açılır ve kenara çekilir. Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim, masum görünmeye çalışıyordum. Bana pis bir bakış atıp yatağına geri döndü.

Sydney: Bunu söylemeni istemezdim ama neden söylediğini anlayabiliyorum. O bir pislik ve muhtemelen ben de o anda onu kızdırmak isterdim.

Ben: O bir pislik, ama muhtemelen farklı cevap vermeliydim. Üzgünüm.

Sidney: Evet, yapmalısın. Belki bir fahişe olduğumu ima etmek yerine, "Keşke bu kadar şanslı olabilseydim" diyebilirdin.

Yorumuna gülüyorum, sonra başka bir alternatif cevap sunuyorum.

Ben: "Yalnızca ona sadık olduğun zaman gidebilirdim. Hangisi asla."

Sydney: Ya da "Hayır, değilim. Warren'a delicesine aşığım."

En azından bu konuda şaka yapıyor. Bunu ona söylediğim için gerçekten biraz kötü hissediyorum, ama o zaman garip bir şekilde uygun geldi.

Ben: Dün gece gerçekten hiç iş yapmadık. Birlikte güzel müzikler yapma havasında mısınız?

Yedinci Bölüm

Sidney

Ridge bir saatten fazla bir süre sonra ilk kez gitarını bıraktı. Hiç mesajlaşmadık, çünkü bir rulodaydık. Birlikte ne kadar iyi çalıştığımız çok güzel. Ben önümde bir defterle yatağının karşısında uzanırken o tekrar tekrar bir şarkı çalıyor. Sözleri aklıma geldikçe yazıyorum, çoğu zaman kâğıdı buruşturuyor, odanın öbür ucuna fırlatıyor ve baştan başlıyorum. Ama bu gece neredeyse bir şarkının sözlerini bitirdim ve sevmediği sadece iki satırın üstünü çizdi. Bu bir ilerleme diyebilirim.

Müzik yazarken bu anlarda kesinlikle sevdiğim bir şey var. Hayatımdaki yanlış olan her şeyle ilgili tüm endişelerim ve düşüncelerim, birlikte yazdığımız kısa zamanlar için kayboluyor gibi görünüyor. Bu iyi.

Ridge: Şimdi tüm şarkıyı yapalım. Otur da şarkı söylemeni izleyebileyim. Brennan'a göndermeden önce mükemmel olduğundan emin olmak istiyorum.

Şarkıyı çalmaya başladı, ben de şarkı söylemeye başladım. Beni yakından izliyor ve gözlerinin her hareketimi okuması beni rahatsız ediyor. Belki konuşarak kelimeleri ifade edemediğindendir, ama onunla ilgili her şey bunu telafi ediyor gibi görünüyor.

Okuması ne kadar kolaysa , ancak okunmak *istediğinde böyle olur*. Çoğu zaman, mimiklerini tutabiliyor ve ne düşündüğünü bilmiyorum. Sözsüz bölümde tacı elinde tutuyor. Eminim ki o bakışlarla *konusabilseydi* , asla konuşmak zorunda kalmayacaktı.

Onu şarkı söylerken izlemekten rahatsız oluyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıp şarkıyı çalmaya devam ederken sözleri hatırlamaya çalışıyorum. Onunla sadece birkaç metre ötede şarkı söylemek garip. Sözleri ilk yazdığım da gitar çalıyordu ama iki yüz metre ötede balkonundaydı. Yine de, o sırada onları Hunter hakkında yazıyormuş gibi davranmaya çalışsam da, Ridge'in hep onları söylerken hayal ettiğimi biliyordum.

BİRAZ DAHA

neden bana izin vermiyorsun

seni alıp götürmek

İstediğin gibi yaşayabiliriz

Bir yerden bir yere

senin evin olacağım

kendimiz yapabiliriz

Çünkü birlikte olmak yalnız olmayı oldukça zorlaştırıyor

İstediğimiz her şeye sahip olabiliriz

Ve biraz daha

Sadece biraz daha

Gitarı duruyor, *ben de doğal olarak* duruyorum. Gözlerimi açıyorum ve o ifadesiz ifadelerinden biriyle beni izliyor.

Onu geri alırım. Bu ifade hiç de ifadesiz değil. Düşünüyor. Gözlerindeki şaşılıktan bir fikir bulduğunu anlayabiliyorum.

Telefonunu almak için gözlerini kaçırdı.

Ridge: Bir şey denememin sakıncası var mı?

Ben: Yeter ki bir daha bir şey deneyip deneyemeyeceğimi sorarak bir soru önermeyeceğine söz ver.

Ridge: İyi deneme, ama bu hiç mantıklı gelmedi.

Gülüyorum, sonra ona bakıyorum. "Deneyeceği" şeyden korkarak hafifçe başımı salladım. Dizlerinin üstüne oturdu ve öne doğru eğildi ve iki elini omuzlarıma koydu. Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama bu başarısız bir girişim. Ne yaptığını ya da neden bana bu kadar yaklaştığını bilmiyorum ama kahretsin.

Lanet olsun.

Kalbim neden şu an atıyor?

Yatağına yaslanana kadar beni itiyor. Arkasına uzanıp gitarını aldı, sonra diğer yanına koydu. Yanımda yatıyor.

Sakin ol, kalp. Lütfen. Ridge'in süpersonik duyuları vardır ve şiltenin titreşimleriyle attığınızı hissedecektir.

Ridge bana yaklaştı ve bu arada tereddüt etmesi, ona daha fazla yaklaşmasına izin verip vermeyeceğimden emin olmadığını düşündürüyor.

Yapacağım. Kesinlikle yapacağım.

Şimdi bana bakıyor, bir sonraki hamlesini düşünüyor. Bana pas vermek üzere olmadığını söyleyebilirim. Her ne yapacaksa, beni öpmeyi planlıyormuş gibi, onu daha çok endişelendiriyor. Belli bir parçamı arıyormuş gibi boynuma ve göğsüme bakıyor. Gözleri karnımda durdu, durakladı, sonra telefonuna döndü.

Aman Tanrım. Ne yapmak üzere? Ellerini üzerime mi koydu? Bu şarkıyı söylediğimi hissetmek istiyor mu? Hissetmek dokunmayı, dokunmak ise elleri gerektirir. *Elleri . Beni hissetmek .*

Rıdvan: Bana güveniyor musun?

Ben: Artık kimseye güvenmiyorum. Güvenim bu hafta tamamen tükendi.

Ridge: Yaklaşık beş dakikalığına güvenini tazeleyebilir misin? Sesini hissetmek istiyorum.

Nefes alıyorum, sonra yanımda yatan ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. Gözümü ayırmadan telefonunu kapattı. Beni sakın kalmam için uyarıyormuş gibi izliyor ama tam tersi etki yapıyor. Şu an biraz panik oldum.

Yaklaştı ve kolunu ensemin altına kaydırды.

Ey.

Şimdi o daha da yakın.

Şimdi yüzü benimkinin üzerinde geziniyor. Vücuduma uzandı ve gitarı yanıma doğru çekerek bize yaklaştırdı. Hala sakinleştirici bir etki yaratmaya niyetli gibi bir bakışla bana bakıyor.

Öyle değil. Beni hiç sakinleştirmiyor .

Başını göğsüme indirdi, sonra yanağını gömleğime bastırdı.

Bu harika. Şimdi kesinlikle kalbimin şu anda ne kadar spastik attığını hissediyor. Gözlerimi kapatıyorum ve utançtan ölmek istiyorum ama buna zamanım yok çünkü yanımda gitarın tellerini tıngırdatmaya başlıyor. Biri başımın altından, diğeri benim üstümde olmak üzere iki eliyle oynadığını fark ettim. Başı göğsümdeydi ve saçlarının boynumu okşadığını hissedebiliyordum. Gitarına iki koluyla ulaşmak için hemen hemen üzerime yayıldı.

Ah, benim tatlı bebeğim İsa hasır sepet içinde.

Nasıl *şarkı söylememi bekliyor* ?

Nefesimi düzenleyerek sakinleşmeye çalışıyorum ama bu şekilde pozisyon aldığımızda zor oluyor. Her zamanki gibi, bir girişi kaçırdığımda, şarkıyı baştan sorunsuz bir şekilde yeniden başlatıyor. İçeri girdiğim noktaya geldiğinde, şarkı söylemeye başlıyorum. Bir çeşit. Gerçekten sessiz, çünkü hala havanın ciğerlerime geri dönmesini bekliyorum.

İlk birkaç satırdan sonra sesimde bir sabitlik buluyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve şu anda son bir saattir olduğum gibi yatağında oturduğumu hayal etmek için elimden geleni yapıyorum.

*bavulumu getireceğim
O eski haritayı getir
Kitapla yaşayabiliriz
Yoksa asla geri dönemeyiz*

*Esintiyi hissetmek
Hiç bu kadar doğru hissetmedim
yıldızları izleyeceğiz
Işığa dönüşene kadar*

*İstediğimiz her şeye sahip olabiliriz
Ve biraz daha
Sadece biraz daha*

Son akoru bitiriyor ama hareket etmiyor. Elleri gitarının üzerinde hareketsiz kaldı. Kulağı sıkıca göğsüme bastırılmış halde duruyor. Bütün bir şarkıyı söylediğim için nefeslerim daha ağırlaştı ve kafası her hava alımında yükseliyor.

Derin bir iç çekti, sonra başını kaldırdı ve benimle göz teması kurmadan sırt üstü döndü. Birkaç dakika sessizce yatıyoruz. Neden bu kadar tepkisiz olduğundan emin değilim ama ani hareketler yapamayacak kadar gerginim. Kolu hâlâ altımda ve onu çıkarmak için hiçbir çaba göstermiyor, bu yüzden bu küçük deneyi bitirip bitirmedikten bile emin değilim.

Ayrıca hareket edebileceğimden bile emin değilim.

Sidney, Sidney, Sidney. Ne yapıyorsun?

Kesinlikle, kesinlikle, şu anda bu tepkiyi almak istemiyorum . Hunter'dan ayrılalı bir hafta oldu. İstediğim ve hatta ihtiyacım olan en son şey bu adama aşık olmak.

bu haftadan önce olmuş olabileceğini düşünüyorum .

Saçmalık.

Başımı eğip ona bakıyorum. Beni izliyor ama yüzünün ne anlatmak istediğini anlayamıyorum. Tahmin etmem gerekseydi, " *Oh, hey, Sydney*" diye düşündüğünü söyledim. *Ağızlarımız kesinlikle birbirine yakın. Onlara bir iyilik yapalım ve bu açığı kapatalım.*

Gözleri ağzıma kayıyor ve telepatik yeteneklerimden inanılmaz derecede etkilendim. Birkaç yavaş, derin nefesi sessizce alırken dolgun dudakları hafifçe aralandı.

Aslında nefesini duyabiliyorum, bu beni şaşırtıyor, çünkü bu onun tam ve tam kontrolünü elinde tuttuğu seslerinden bir diğeri. Şu anda kontrol edemiyormuş gibi görünmesi hoşuma gidiyor. Erkeklerden bağımsız, bağımsız ve güçlü olmak istediğimi iddia etsem de, düşündüğüm tek şey onun benim üzerimde tam ve tam kontrol sahibi olmasını ne kadar isterdim. Üzerimde yuvarlanarak ve o inanılmaz ağzı benimkinin üzerine bastırarak, beni nefes almak için tamamen ona bağımlı kılarak bu duruma hakim olmasını istiyorum.

Telefonuma, açıkça aşırı aktif olan hayal gücümü kesintiye uğratan bir mesaj geliyor. Ridge gözlerini kapatır ve yüzünü ters yöne döner. Metni duymadığını bile bildiğimden iç çekiyorum, bu yüzden arkamı dönüp gitmek kendiliğinden oldu. Bu da şu anda zihnimde o zengin iç diyalogun dolaştığı için kendimi oldukça garip hissettiğim anlamına geliyor. Başımın arkasına uzandım ve telefonumu bulana kadar etrafımda hissettim.

Avcı: Henüz konuşmaya hazır mısın?

gözlerimi deviriyorum. *Anı mahvetmenin yolu, Hunter.* Mesajlarından ve telefon görüşmelerinden günlerce kaçtıktan sonra sonunda bir ipucu bulacağını umuyordum. Başımı sallayıp ona mesaj attım.

Ben: Davranışın taciz sınırında. Benimle iletişime geçmeyi bırak. Yapılmıştı.

ıkıntı

Suçluluk duygusunu bırak, Ridge. Yanlış bir şey yapmadın. Yanlış bir şey yapmıyorsun. Kalbin böyle atıyor çünkü daha önce kimsenin şarkı söylediğini hissetmedin. Çok zordu. Ezici bir olaya normal bir tepki verdiniz. Bu kadar.

Gözlerim hala kapalı ve kolum hala onun altında. Onu hareket ettirmeliyim, ama hala iyileşmeye çalışıyorum.

Ve *gerçekten* başka bir şarkı duymak istiyorum.

Bu onu rahatsız ediyor olabilir ama rahatsızlığını atlatmam gerekiyor çünkü bunu yapabileceğim başka bir durum düşünemiyorum.

Ben: Bir tane daha oynayabilir miyim?

Telefonunu tutuyor, ben olmayan birine mesaj atıyor. Hunter'a mesaj atıyor mu merak ediyorum ama telefonuna istediğim kadar bakmıyorum.

Sidney: Tamam. İlki senin için hiçbir şey yapmadı mı?

Güldüm. Sanırım kabul etmek istediğimden daha fazla şekilde biraz fazla yaptı. şarkının sonunda, ona karşı bastırılma şeklimle onun için de bariz olduğu neredeyse kesin. Ama onun sesini ve diğer tüm parçalarım ne yaptığını hissetmek, *bana* ne yaptığından çok daha önemliydi .

Ben: Daha önce hiç kimseyi böyle “dinlememiştim”. İnanılmazdı. Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Demek istediğim, buradaydın ve şarkı söyleyen sendin, bu yüzden sanırım onu tarif etmem için bana ihtiyacın yok. Ama bilmiyorum. Keşke bunu hissedebilseydin.

Sidney: Rica ederim, sanırım. Burada gerçekten derin bir şey yapmıyorum.

Ben: Hep birinin benim şarkılarımdan birini söylediğini hissetmek istemişimdir ama bunu gruptaki adamlardan biriyle yapmak biraz garip olurdu. Ne dediğimi anladın sen?

Gülüyor, sonra başını sallıyor.

Ben: Dün gece çalıştığımız parçayı çalacağım ve sonra sonuncusunu tekrar oynamak istiyorum. İyi misin? Şarkı söylemekten bıktıysan, söyle bana.

Sidney: İyiyim.

Telefonunu bıraktı ve ben de göğsüne yaslandım. Bütün vücudum kendiyle savaşıyor. Sol beynim bana bunun bir şekilde yanlış olduğunu söylüyor, sağ beynim onun şarkısını tekrar duymak istiyor, midem hiçbir yerde yok ve kalbim bir koluyla yüzüme yumruk atıyor, diğeriyle de kendine sarılıyor.

Bu fırsatı bir daha asla bulamayabilirim, bu yüzden kolumu onun üzerine sardım ve oynamaya başladım. Gözlerimi kapatıyorum ve ilk şarkıdan beri biraz yavaşlamış olan kalp atışlarını arıyorum. Sesinin titreşimi yanağımla buluşuyor ve yemin ederim kalbim titriyor. Bir şarkı sırasında bir sesin hissedeceğini hayal ettiğim gibi hissediyor ama binle çarpıyor. Sesinin gitarın titreşimiyle nasıl harmanlandığına odaklanıyorum ve tam bir hayranlık duyuyorum.

Sesinin aralığını hissetmek istiyorum ama hissetmek için ellerimi kullanmadan zor. Elimin gitardan çekip çalmayı bıraktım. Aynen öyle, şarkı söylemeyi bırakır. Başımı hayır anlamında salladım ve artık akorları çalmasam da şarkı söylemeye devam etmesini isteyerek parmağımla havada bir daire çizdim.

Sesi tekrar yükseldi ve avucumu karnına yaslarken kulağımlı sıkıca göğsüne bastırdım. Elimin altındaki kasları kasılıyor ama şarkı söylemeyi bırakmıyor. Sesini her yerde hissedebiliyorum. Onu kafamda, göğsümde, elimde hissedebiliyorum.

Ona karşı rahatlıyorum ve ilk defa bir sesin sesini dinliyorum.

...

Kolumu Maggie'nin beline doladım ve onu daha da yakınına çektim. Altımda çırpındığını hissedebiliyorum, bu yüzden onu daha da sıkı çekiyorum. Henüz eve gitmesine hazır değilim. Eli alnıma vurdu ve altımdan sıyrılmaya çalışırken beni göğsünden kaldırdı.

Yataktan kalkması için sırt üstü dönüyorum ama onun yerine yanaklarıma tokat atıyor. Gözlerimi açtım ve Sydney'in üzerimde süzüldüğünü görmek için yukarı baktım. Ağzı hareket ediyor ama görüşüm ne demeye çalıştığını göremeyecek kadar bulanık. Flaş ışığının yardımcı olmadığından bahsetmiyorum bile.

Beklemek. Yanıp sönen ışığım yok.

Yatakta dik oturuyorum. Sydney telefonumu bana veriyor ve mesaj atmaya başlıyor ama telefonum çalışmıyor. Uyuyakaldık mı?

Işıklar. Işıklar açılıp kapanıyor.

Sydney'in telefonunu elinden alıp saate bakıyorum: 08:15 Bana göndermeye çalıştığı mesajı da okudum.

Sydney: Yatak odanızın kapısında biri var.

Warren bir Cuma günü bu kadar erken kalkmazdı. Onun izin günü.

Cuma.

Maggie.

BOK!

Aceleyle yataktan atladım ve Sydney'in bileklerini tuttum, sonra onu ayağa kaldırdım. Paniklediğime şaşırılmış görünüyor ama odasına geri dönmesi gerekiyor. Banyo kapısını açıp ona o yolu seçmesini işaret ediyorum. Banyoya giriyor, sonra dönüyor ve yatak odama geri dönüyor. Onu omuzlarından tutup tekrar banyoya girmeye zorladım. Ellerimi tokatladı ve yatak odamı işaret etti.

"Telefonumu istiyorum!" diyor yatağımı göstererek. Telefonunu alıyorum ama ona vermeden önce üzerine bir mesaj yazıyorum.

Ben: Üzgünüm ama sanırım bu Maggie. Burada olamazsın, yoksa yanlış anlar.

Telefonu ona veriyorum ve metni okudu, sonra tekrar bana baktı. "Maggie kim?"

Maggie kim? Nasıl olur da hatırlamaz. . .

Ey.

Ona daha önce Maggie'den bahsetmemiş olmam mümkün mü?

Tekrar telefonunu alıyorum.

Ben: Kız arkadaşım.

Metne bakar ve çenesi gerilir. Yavaşça gözlerini benimkilere çevirdi ve telefonu elimden kaptı, kapı kolunu tuttu ve tekrar banyoya girdi. Kapı yüzüme kapanıyor.

Yani bu tepkiyi beklemiyordu.

Ama cevap verecek zamanım yok çünkü ışığım hala titriyor. Doğruca yatak odasının kapısına gidip kilidini açtım, sonra açtım.

Warren, kolu çerçeveye bastırılmış halde kapıda duruyor. Maggie'den iz yok.

Geriye doğru yürüyüp yatağıma düştüğümde paniğim anında azaldı. Bu çirkin olabilirdi. Warren'a bakıyorum çünkü belli ki bir şey için burada.

"Mesajlarıma neden cevap vermiyorsun?" kapıdan imzalıyor.

"Telefonum bozuldu." Telefonuma uzanıp komodinin üzerindeki şarj tabanına yerleştiriyorum.

"Ama telefonunun ölmesine asla izin vermedin."

"Her şey için ilk kez," diye imzalıyorum.

Başını sallıyor, ama bu sinir bozucu, şüpheli bir baş sallama gibi *bir şey saklıyorsun* .

Ya da belki sadece paranoyak oluyorum.

"Bir şey saklıyorsun," diye işaret etti.

Ya da belki paranoyak olmuyorum .

"Az önce Sydney'in odasını kontrol ettim." Şüpheli bir kaşını kaldırıyor. "O içeride değildi."

Banyoya bir göz attım, sonra Warren'a dönüp bu konuda yalan söylesem mi diye düşündüm. Tek yaptığımız uykuya dalmaktı. "Biliyorum. O buradaydı."

Sert ifadesini koruyor. "Tüm gece?"

başım la onaylıyorum. "Şarkı sözleri üzerinde çalışıyorduk. Sanırım uyuya kalmışız."

Garip davranıyor. Onu daha iyi tanımasaydım, kıskandığını düşünürdüm. Beklemek. Onu *daha* iyi tanıyorum. O *kıskanç* .

"Bu seni rahatsız ediyor mu, Warren?"

Omuz silkiyor ve geri işaret ediyor. "Evet. Bir miktar."

"Neden? Neredeyse her geceyi Bridgette'in yatağında geçiriyorsun."

Başını sallıyor. "Öyle değil."

"Öyleyse nedir?"

Bakışlarını kırıyor ve nefes vermeden önce yüzündeki rahatsızlığın geçtiğini görebiliyorum. Maggie'nin adını gösteren işareti yapar. Gözlerini tekrar benimkilere getiriyor. "Bunu yapamazsın, Ridge. Sen kendin için bu seçimi yıllar önce yaptın ve ben de o zaman ne düşündüğümü sana anlatmaya çalıştım. Ama şimdi işin içindesin ve sana bunu hatırlatmak için can sıkıcı bir arkadaş olmam gerekiyorsa, öyle olsun."

Yüzümü buruşturdum çünkü benim ve Maggie'nin ilişkisinden bahsetmesi beni biraz sinirlendiriyor. "Maggie ile olan ilişkimden bir daha asla 'içinde' olarak bahsetme."

İfadesi özür diler gibi büyüyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Ridge."

Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum. "Ne zamandan beri en iyi arkadaşsınız?"

Omuz silkiyor. "Senin için bu kadar mıyım? En iyi arkadaş? Ridge, bundan çok daha fazlası olduğumuzu sanıyordum." Komik olmaya çalışıyormuş gibi sırtıyor ama ben gülmüyorum. Sözlerinin beni ne kadar rahatsız ettiğini gördüğünde, ifadesi çabucak ayıldı. "On yıl."

"On. On yıl. Beni bundan daha iyi tanıyorsun, Warren."

Başını sallıyor ama yüzü hâlâ şüpheyle dolu.

"Hoşçakal" diye imzalıyorum. "Çıkarken kapıyı kapat." Dönüp yatağıma geri yürüyorum ve tekrar kapıya döndüğümde o gitmişti.

Sekizinci Bölüm

Sidney

Neden bu kadar sinirliyim? Hiçbir şey yapmadık.

Yaptık mı?

Dün gece biz uykuya dalmadan önce neler olduğunu anlatamıyorum bile. Teknik olarak bir şey değildi, ama yine de öyleydi, muhtemelen bu yüzden çok kızgınım çünkü kafam çok karışık.

Önce bana iki hafta boyunca Hunter'dan bahsetmiyor. Sonra sağır olduğunu söylemedi, gerçi buna gerçekten üzölmeye hakkım yok. Bu bana söylenmiş olmak zorunda hissetmem gereken bir şey değil.

Ama Maggie?

Kız arkadaşı?

Onunla konuştuğum üç hafta içinde bir kız arkadaşı olduğunu nasıl söylemez?

O tıpkı Hunter gibi. Siki ve iki taşığı var ve kalbi yok ve bu da onu Hunter'ın ikizi yapıyor. Muhtemelen ona Hunter demeye başlamalıyım. *Hepsine* Hunter demeliyim . Şu andan itibaren, tüm erkekler Avcı olarak anılacak.

Hukuk faköltesinde okumadığım için babam allaha şükretmeli, çünkü ben şimdiye kadar gezegende yüröyen en kötü karakter yargıcıyım.

Sırt: Yanlış alarm. Sadece Warren'dı. Bunun için üzgünüm.

Ben: VİDA. SEN.

Çıkıntı: ???

Ben: Hatta yapma.

Sessiz telefonuma bakarken birkaç saniye geçti ve sonra banyodan bir tıkırtı geldi. Ridge kapıyı açıp odama girdi, sanki neden üzgün olduğum hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi avuçlarını havada tutarak odama girdi. Gülüyorum ama bu hiç de mutlu bir gülüş değil.

Ben: Bu konuşma bir dizüstü bilgisayar gerektirecek. Söyleyecek çok şeyim var.

O odasına geri dönerken bilgisayarımı açtım. Ona oturma açması için bir dakika veriyorum, sonra sohbetimizi açıyorum.

Ridge: Lütfen neden bu kadar sinirli olduğunı açıklar mısın?

Ben: Hımm. Yollarını saymama izin ver. (1) Bir kız arkadaşın var. (2) Bir kız arkadaşın var. (3) Eğer bir kız arkadaşın varsa, neden YATAK ODASI'ndaydım? (4) Bir kız arkadaşın var!

Ridge: Benim bir kız arkadaşım var. Evet. Ve sen benim odamdaydın çünkü şarkı sözü üzerinde birlikte çalışmak konusunda anlaşmıştık. Dün gece aramızda bu tepkiyi vermeni gerektirecek hiçbir şey olduğunu hatırlamıyorum. Yoksa yanılıyor muyum?

Ben: Ridge, üç hafta oldu! Seni üç haftadır tanıyorum ve bir kez bile bir kız arkadaşın olduğundan bahsetmedin. Maggie'den bahsetmişken, taşındığımı biliyor mu?

Sırt: Evet. Ona her şeyi anlatıyorum. Bak, kasıtlı bir ihmal değildi, yemin ederim. Sen ve ben onun geldiği yerde hiç konuşmadık.

Ben: Tamam, ondan bahsetmediğini bırakacağım, ama diğer her şeyin kaymasına izin vermeyeceğim.

Ridge: İşte burada kafam karıştı çünkü ne yaptığımızı düşündüğünüz konusunda net değilim.

Ben: Sen tam bir adamsın.

Ridge: Ah? Sanırım.

Ben: Daha önce kapınızda olma ihtimaline karşı tepkinizin normal, masum bir tepki olduğunu dürüstçe söyleyebilir misiniz? Beni yanında göreceği için çıldırıyordun, bu da onun görmesini istemediğin bir şey yaptığın anlamına geliyor. Tek yaptığımızın uykuya dalmak olduğunu biliyorum, peki ya uykuya dalma şeklimiz? Bütün gece kollarını bana dolamış olman ve yüzünün neredeyse göğsüme yapıştırılmış olması onun hoşuna gider miydi sence? Sadece bu da değil, geçen gece bacaklarının arasına oturduğum gerçeğine

ne demeli? O anda içeri girseydi gülümseyip sana merhaba öpücüğü verir miydi? Şüpheliyim. Bunun benim yumruklanmamla sona ereceğinden oldukça eminim.

Ah! Bu beni neden bu kadar üzüyor? Hayal kırıklığıyla başımı hafifçe yatak başlığına vurdum.

Birkaç dakika sonra, banyomuzla yatak odam arasındaki kapıda Ridge belirdi. Alt dudaklarının kenarını çiğniyor. Yüz hatları, birkaç dakika önce buradayken olduğundan çok daha sakin. Yavaşça odama girdi, sonra diz üstü bilgisayarıyla yatağımın kenarına oturdu.

Ridge: Üzgünüm.

Ben: Evet. İyi. Her neyse. Çekip gitmek.

Ridge: Gerçekten, Sidney. Ben olaya hiç öyle bakmadım. İstedğim son şey aramızda tuhaf şeyler olması. Senden hoşlanıyorum. Seninle eğleniyorum. Ama seni bir anlığına aramızda bir şeyler olacağına inandırdıysam, çok, çok üzgünüm.

İç çekiyorum ve göz yaşlarımı kırpmaya çalışıyorum.

Ben: Aramızda bir şey olacağını düşündüğüm için üzgün değilim Ridge. Aramızda bir şey olmasını İSTEMİYORUM. Daha bir haftadır bekar bile değilim. Üzülüyorum çünkü ikimiz de o çizgiyi geçmek istemesek de neredeyse aştığımız bir ya da iki an varmış gibi hissediyorum. Ve hareketlerinle kendi başına başa çıkabilirsin ama bir kız arkadaşın olduğundan habersiz olmam bana gerçekten haksızlıktı. Gibi hissediyorum-

Başımı yatak başlığına dayadım ve gözlerimi bir kez daha gözyaşlarımı geri akıtmaya yetecek kadar sıkarak kapattım.

Ridge: Ne gibi hissediyorsun?

Ben: Bana neredeyse bir Tori yapmışsın gibi hissediyorum. Dün gece seni kesinlikle öperdim ve biriyle ilişkisi olduğunu bilmemem beni Tori yapardı. Tori olmak istemiyorum, Ridge. İhanetlerinin beni ne kadar incittiğini sana anlatamam ve bunu asla başka bir kıza yapmayacağım. Bu yüzden sinirliyim. Maggie'yi tanımıyorum bile ama bana ona ihanet etmişim gibi hissettirdin. Ve ne kadar masum olursan ol, bunun için seni suçluyorum.

Ridge mesajımı okumayı bitiriyor, sonra sakince yatağa uzanıyor. Avuçlarını alnına götürür ve derin bir nefes alır. Durum hakkında düşünürken ikimiz de hareketsiz kaldık. Birkaç sessiz dakikadan sonra tekrar oturur.

Ridge: Şu anda ne diyeceğimi bilmiyorum, üzgünüm. Haklısın. Maggie'yi bildiğini düşünmeme rağmen, ne dediğini kesinlikle görebiliyorum. Ama ona asla böyle bir şey yapmayacağımı da bilmeni istiyorum. Kabul ediyorum, dün gece aramızda olanlar Maggie'nin görmesini isteyeceğim bir şey değildi ama bu çoğunlukla Maggie'nin müzik yazma sürecini anlamamasından kaynaklanıyor. Bu çok mahrem bir şey ve duyamadığım için başkalarına doğal gelen şeyleri anlamak için ellerimi veya kulaklarımı kullanmam gerekiyor. Hepsi bu kadardı. Aramızda bir şey olmasına neden olmaya çalışmıyordum. Sadece merak ettim. merak ettim. Ve yanılmışım.

ben: anladım Benden senin için şarkı söylememi istediğinde niyetinin gerçek olmadığını bir an olsun düşünmedim. Az önce her şey çok hızlı oldu ve ben hala senin yatağında uyandığım ve ışıkların titrediği gerçeğinden kurtulmaya çalışıyordum. Sonra gidip yüzüme “kız arkadaş” kelimesini çakıyorsun. İşlenecek çok şey var. Ve onu tanıdığımı sandığını söylediğinde sana inanıyorum.

Rize: Teşekkürler.

Ben: Bana bir şey için söz ver. Bana asla Avcı olmayacağına söz ver ve ben de asla ama asla Tori olmayacağım.

Rıdvan: Söz veriyorum. Ve bu imkansız çünkü biz onlardan çok daha yetenekliyiz.

Bana baktı ve gülen gülümsemesiyle gülümsedi, bu da karşılığında otomatik olarak gülümsememe neden oldu.

Ben: Şimdi git buradan. Uyuyacağım çünkü biri bütün geceyi göğüslerimin üzerine salyalar akarak ve çok yüksek sesle horlayarak geçirdi.

Ridge gülüyor ama gitmeden önce bana son bir kez mesaj atıyor.

Ridge: Onunla tanışacağın için heyecanlıyım. Onu gerçekten seveceğini düşünüyorum.

Dizüstü bilgisayarını kapatır, ayağa kalkar ve odasına geri döner.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve örtüleri başıma çektim.

Kalbimin onun bir kız arkadaşı olmamasını bu kadar çok istemesinden nefret ediyorum.

• • •

Bridgette, "Hayır, o çoktan taşındı," diyor. Cep telefonu omzuna dayamıştı ve sesinden, boş yatak odasını aldığım haberini kız kardeşine verdi. Bridgette onunla aynı odada olduğumu bile tamamen görmezden geliyor ve benim hakkımda konuşmaya devam ediyor.

Sağır olmadığımı açıklamamış olmamın biraz kaba olduğunu biliyorum ama dudak okuyamadığımı kim düşünebilir?

"Bilmiyorum; O Ridge'in bir arkadaşı. *Yağmurda* , kusura bakmayın, gidip onu daireye getirip getirmeyeceğimi sorduğunda onu görmezden gelmeliydim . Görünüşe göre erkek arkadaşı onu terk etti ve gidecek başka yeri yoktu."

Barda bir koltuk çekip arkası bana dönük oturuyor. Hattın diğer ucundaki kişinin söylediği bir şeye gülüyor. "Bana bundan bahset. Başboş dolaşmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor, değil mi?"

Uzaktan kumandayı elimde tutuyorum ve kafasının arkasına fırlatmamak için sıkıca tutuyorum.

"Sana Warren'ı sormamanı söylemiştim," dedi içini çekerek. "Beni çok sinirlendirdiğini biliyorsun, ama ben sadece. . . *kahretsin* , uzak duramıyorum."

Beklemek. Az önce doğru mu duydum? Bridgette olabilir. . . *duygular* ?

Warren'dan hoşlandığım için şanslı, yoksa uzaktan kumanda şu anda onun güzel kafasını selamlıyor olurdu. Ayrıca, biri onu incitmekten dikkatimi dağıtacak kadar yüksek sesle kapıyı çaldığı için şanslı.

Bridgette ayağa kalktı ve yüzünü bana dönerek ön kapıyı işaret etti. "KİMİSİNİN. . . AT KAPI!" Cevap vermek yerine yatak odasına gider ve kapısını kapatır.

O kadar misafirperver ki.

Büyük ihtimalle Maggie olduğunu bilerek ön kapıya doğru ilerliyorum. Elimi kapı koluna koydum ve düzenli bir nefes aldım.

İşte başlıyoruz.

Kapıyı açıyorum ve karşımda gördüğüm en güzel kadınlardan biri duruyor. Saçları düz ve simsiyah ve iki doğal bronz omzun etrafına dökülüyor. Yüzü gülümsüyor. Bütün yüzü ıslık ıslık parlıyor. O güzel beyaz dişlerle dolu bir yüzden başka bir şey değil ve bana gülümsüyorlar ve gerçekten istemesem de bu beni gülümsetiyor.

Gerçekten çirkin olmasını umuyordum. Neden bilmiyorum.

"Sidney?" diyor. Sadece bir kelime, ama sesinden onun da Ridge gibi sağır olduğunu anlayabiliyorum. Ama Ridge'in aksine o konuşuyor. Ve gerçekten iyi ifade ediyor.

"Sen kız arkadaş olmalısın!" Dedim sahte bir heyecanla. Sahte *mi* ? Belki değil. Tüm tavrı beni neşeli ve mutlu hissettiriyor ve belki onunla tanışacağım için biraz heyecanlıyım?

Garip.

Öne çıkıyor ve bana sarılıyor. Kapıyı arkamızdan kapatıyorum, ayakkabılarını çıkarıp buzdolabına yöneliyor.

Bir gazoz açıp bir bardak almak için dolaba doğru yürürken, "Ridge bana senden çok bahsetti," diyor. "Bence yazar blokajının üstesinden gelmesine yardım ediyor olman harika. Zavallı adam aylardır stres yapıyor." Bardağını buz ve soda ile doldurur. "Peki nasıl uyum sağlıyorsun? Görüyorum ki Bridgette'den kurtulmuşsun. Ve Warren tam bir baş belası olmalı." Bana beklentiyle bakıyor, ama yine de onun böyle olduğu gerçeğini seviyorum. . . Güzel? Sevimli mi? Neşeli?

Ona gülümseyip tezgaha yaslandım. Ona tam olarak nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışıyorum. Sanki beni duyuyormuş gibi konuşuyor, ben de aynı şekilde cevap veriyorum.

"Beğendim," diyorum. "Daha önce hiç bu kadar çok insanla yaşamadım, bu yüzden alışmak biraz zaman alıyor."

Gülümsüyor ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Ah. Kulakları bile güzel.

"İyi" diyor. "Ridge bana geçen hafta sonu senin boktan doğum gününden ve seni pasta yemeye nasıl çıkardığından bahsetti ama bu senin hiç kutlama yapma şansın olmamasını telafi etmedi."

Dürüst olmak zorundayım. Beni pasta yemeye götürdüğünü söylemesi beni rahatsız ediyor. Bu beni rahatsız ediyor çünkü belki de haklıdır ve ona her şeyi anlatmaktadır. Ayrıca beni rahatsız ediyor çünkü bana hiçbir şey söylemiyor. Bu hakkı ondan kazandığımdan değil.

Tanrım, duygulardan nefret ediyorum. Ya da vicdanımdan nefret ediyorum. İkisi sürekli savaş halinde ve hangisini kapatmayı tercih edeceğimden emin değilim.

"Yani," diyor, "bu gece kutlamak için dışarı çıkıyoruz."

duraklıyorum. "Biz?"

Başını sallıyor. "Evet. Ben, sen, Ridge, Warren, eğer meşgul değilse. Bridgette'i davet edebiliriz ama bu gülünç." Yanımdan geçerek Ridge'in yatak odasına doğru yürüdü, sonra tekrar bana döndü. "Bir saate hazır olabilir misin?"

"Hım." omuz silkiyorum. "Peki."

Ridge'in yatak odasının kapısını açar ve içeri girer. Donmuş duruyorum, dinliyorum. Neden dinliyorum?

Kapalı kapının arkasından Maggie'nin kıkırdadığını duydum ve bu beni irkiltti.
Evet . *Bu eğlenceli* olmalı .

çıkıntı

"Bu gece burada kalmak istemediğine emin misin?"

Maggie başını sallıyor. "Zavallı kızın geçirdiği haftayla biraz eğlenmeye ihtiyacı var. Ve stajımdan ve T kelimesinden çok bunaldım. Bir geceye ihtiyacım var." Öne eğilip beni çenemden öpüyor. "İçmek için bir taksiye mi binmek istersin, yoksa araba kullanmak mı?"

Yanında içki içmeyeceğimi biliyor. Neden hep ters psikolojisini benim üzerimde denediğini bilmiyorum. "İyi deneme," diye imzalıyorum. "Ben sürerim."

Güler. "Üzerimi değiştirip hazırlanmam gerekiyor. Bir saat sonra ayrılıyoruz." Üzerimden kaymaya çalışıyor ama beline sarılıyorum ve sırtına yatırıyorum. Hazırlanmasının asla yarım saatten fazla sürmediğini biliyorum. Geriye iyi bir otuz dakika kalıyor.

"O zaman kıyafetlerini çıkarmana yardım etmeme izin ver." Gömleğini başının üzerinden çıkardım ve gözlerim üzerindeki çok ince, karmaşık bağcıklı sutyenine takıldı. sırtırım. "Bu yeni mi?"

Başını sallıyor ve seksi gülümsemesiyle gülümsüyor. "Senin için aldım. Ön toka, tam istediğiniz gibi."

Tokayı sıkıştırıyorum ve geri alıyorum. "Teşekkürler. Denemek için sabırsızlanıyorum."

Gülüyor ve koluma tokat atıyor. Sutyenini çıkardım, sonra kendimi onun üzerine indirdim ve ağzımı onunkinin üzerine bıraktım.

Sonraki yarım saati kendime onu ne kadar özlediğimi hatırlatarak geçirdim. Onu ne kadar sevdiğimi kendime hatırlatıyorum. Kendime birlikte olduğumuzda ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatıyorum. Kendime tekrar tekrar hatırlatıp duruyorum çünkü son bir haftadır unutmaya başlıyormuşum gibi hissettim.

...

Ben: Otuz dakika içinde hazır ol. Dışarı çıkıyoruz.

Warren: Gitmek istemiyorum, yarın erken vardiyam var.

Hayır. Gitmesi gerekiyor. Maggie ve Sydney ile tek başıma dışarı çıkamam.

Ben: Hayır, gidiyorsun. Otuz dakika içinde hazır ol.

Warren: Hayır, değilim. İyi eğlenceler.

Ben: Gidiyorsun. 30.

Warren: Gitmiyorum.

Gidiyorum.

Warren: Hayır.

Ben evet.

Warren: Hayır.

Ben lütfen? Bana borçlusun.

Warren: Sana ne borçluyum?

Ben: Bakalım, bir yıllık kira bedeli kadar.

Warren: Düşük darbe, adamım. İyi.

Tanrıya şükür. Sydney içki içerken nasıl olur bilmiyorum ama Maggie gibi hafif biriye ikisini tek başıma kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Mutfığa yürüyorum ve Maggie lavabonun başında Pine-Sol şişesini çıkarıyor. İsteyip istemediğimi sormak için uzatıyor ve başımı sallıyorum.

"Önce burada birkaç atış yaparsam paradan tasarruf edeceğimi düşündüm. Sydney'in istediğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silktim ama ona sormak için telefonumu çıkardım.

Ben: Gitmeden önce bir atış ister misin?

Sidney: Hayır, teşekkür ederim. Bu gece içmek istediğimden emin değilim, ama sen devam et.

Maggie'ye, "O istemiyor," diye işaret ettim. Warren yatak odasından çıkar ve Maggie'nin Pine-Sol konteynirından bir atış yaptığını görür.

Bok. Saklanma yeri oraya gidiyor.

Onun shot bardağını doldurduğunu gördüğünde gözünü bile kırpmıyor. "İki yap," diyor ona. "Ridge beni bu gece dışarı çıkmaya zorluyorsa, o kadar sarhoş oluyorum ki pişman olacak."

başımı eğiyorum. "Bunun temizleme solüsyonu olmadığını ne zamandır biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sen sağırsın, Ridge. Arkanda ne kadar çok kaldığıma şaşırırsın ve sen bunun farkında bile değilsin." Maggie'nin yaptığı şutu aldı ve ikisi de dikkatlerini arkamdaki bir şeye çevirdi. Şok olmuş ifadeleri beni dönüp neye baktıklarını görmeye zorluyor.

Vay canına.

Arkamı dönmemeliydim.

Sydney yatak odasından çıkıyor, ama gerçekten Sydney olup olmadığından emin değilim. Bu kız bol gömlek giymiyor ya da saçlarını toplayıp çıplak bir yüzle dolaşmıyor. Bu kız hiç de basit olmayan askısız siyah bir elbise giyiyor. Sarı saçları dökülmüş ve gür ve bence görüldüğü kadar inanılmaz kokuyor. Yanımdan geçip gülümsedi ve biri ona ne kadar harika görüldüğünü söyleyen Maggie ya da Warren'a "Teşekkürler" dedi. Onlara gülümsüyor ama sonra ellerini kaldırıp "Hayır!" diye bağıyor. tıpkı arkamdan üzerime bir sıvı sisinin yağması gibi.

Arkamı dönüyorum ve Warren ve Maggie hem öksürüyor hem de lavaboya tükürüyorlar. Warren doğrudan musluktan yudumlarırken, boğazından aşağı inen şeyden hoşlanmadığını belirten bir surat ifadesi takındı.

"Ne oluyor be?" diyor Maggie, yüzünü buruşturup ağzını silerek.

Sydney eliyle ağzını kapatarak mutfığa koşuyor. Başını sallıyor, gülmemeye çalışıyor ama aynı zamanda özür diliyor gibi görünüyor. "Üzgünüm," deyip duruyor tekrar tekrar.

Ne oldu öyle?

Warren kendini toparlıyor, ardından Sydney'e dönüyor. Aynı anda konuşuyor ve işaretler veriyor, ki bunu takdir ediyorum. Duyan bir grup insanın içinde olmanın ne kadar tecrit edici olduğunu bilmiyor, ama ne olursa olsun, ben onunla odadayken her zaman imza atıyor. "Aslında az önce bir kadeh Pine-Sol içtik mi?"

Sydney'e sert bakıyor. O ona cevap veriyor ve o da benim yararına cevabını imzalıyor. "İkinizin içmemeliydiniz" diyor. Ridge olması gerekiyordu. Ve hayır, oraya Pine-Sol'ü ben koymadım, salak. Adamı öldürmeye çalışmıyorum. Elma suyu ve sirkeydi."

Bana şaka yapmaya çalıştı.

Ve başarısız oldu.

Gülmeye başlıyorum ve ona mesaj atıyorum.

Ben: İyi deneme. Geri tepse de bu cesur bir çabaydı.

Beni tersliyor.

Maggie'ye bakıyorum; neyse ki, buna gülüyor. “Burada yaşamamın imkanı yok” diyor. Buzdolabına yürür ve sütü çıkarır, sonra kendine ve Warren'a ağızda kalan tadı yok etmek için hızlıca bir içki hazırlar.

Haydi gidelim, dedi Warren sütü boşaltıp bardağını lavaboya fırlattıktan sonra. "Ridge sürüyor çünkü üç saat içinde yürüyemeyeceğim."

Dokuzuncu Bölüm

Sidney

Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok ama nişanlı görünmek için elimden geleni yapıyorum. Warren'la arka koltukta oturuyorum ve o benimle grup hakkında konuşuyor, gruba katılımını açıklıyor. Uygun soruları soruyorum ve uygun anlarda başımı sallıyorum ama aklım hiç burada değil.

Acının ve kalp ağrısının bu kadar çabuk geçmesini bekleyemeyeceğimi biliyorum ama bugün gerçek doğum günümünden beri en kötü gündü. Hissettiğim tüm acıların bu hafta Ridge'i geçirdiğim için o kadar da kötü olmadığının farkındayım. O etraftayken böyle komik bir rahatlama mı getiriyor yoksa gerçekten ona aşık olduğum için mi bilmiyorum ama onunla geçirdiğim zamanlar uzaktan mutlu hissettiğim tek zamanlardı. Hunter ve Tori'nin bana yaptıklarını düşünmediğim tek zamanlardı.

Ama şimdi, Maggie'nin elini sıkarken onu ön koltukta izliyordu. . . sevmiyorum. Başparmağının ara sıra ileri geri hareket etmesinden hoşlanmıyorum. Ona bakışından hoşlanmıyorum. Özellikle ona bakışından hoşlanmıyorum. Apartmanın merdivenlerinin dibine vardığımızda parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirmesi hoşuma gitmedi. Kapıyı açıp sonra arabaya binerken elini beline koyması hoşuma gitmedi. Arabayı geri vitese alırken sessizce konuşmaları hoşuma gitmedi. Söylediklerine gülüp sonra alnını öpebilmek için onu kendine çekmesi hoşuma gitmedi. Tüm bunların, geçen haftadan beri yaşadığım tek güzel anların artık sona ermiş gibi hissetmemi sağlamasından hoşlanmıyorum.

Hiçbir şey değişmedi. İkimiz arasında önemli bir şey olmadı ve her şeyin olduğu gibi devam edeceğimizi biliyorum. Yine birlikte şarkı sözü yazacağız. Hala şarkı söylerken beni dinliyor olabilir. Onunla tanıştığımızdan beri yaptığımız gibi iletişim kurmaya devam edeceğiz, bu yüzden bu durum beni rahatsız etmemelidir.

Özellikle hayatımın bu noktasında onunla hiçbir şey olmasını istemediğimi kalbimden biliyorum. Kendi başıma olmam gerektiğini biliyorum. Kendi başıma olmak *istiyorum* . Ama aynı zamanda tüm bu durumla bu kadar çelişkili hissetmemin sebebinin biraz umudum olduğunu da biliyorum. Şu anda hiçbir şeye

hazır olmasam da, olasılığın orada olacağını düşündüm. Belki bir gün hazır olduğumda aramızda bir şeyler gelişebilir diye düşündüm.

aramızda *belki* bir gün olamayacağını anlıyorum . *Belki* bir gün asla olmayacak . Onu seviyor ve belli ki onu seviyor ve onları suçlayamam çünkü sahip oldukları her şey güzel. Birbirlerine bakışları, etkileşimleri ve açıkça birbirlerini önemsemeleri, Hunter ve benim aramda eksik olduğunu fark etmediğim bir şeydi.

Belki bir gün buna sahip olacağım, ama Ridge ile olmayacak ve bunun benim haftamın fırtınasında parlayan umut ışığını azalttığını bilmek.

Tanrım, çok moralim bozuk.

Hunter'dan nefret ediyorum.

Tori'den gerçekten nefret ediyorum.

Ve şu anda o kadar sefil durumdayım ki kendimden bile nefret ediyorum.

"Ağlıyor musun?" diye soruyor.

"Numara."

Başımı sallıyor. "Evet öylesin. ağlıyorsun." başımı sallıyorum. "Ben değilim."

"Yapmak üzereydin," dedi bana anlayışlı bir şekilde bakarak. Kolunu omzuma atıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Çeneni kaldır küçük kız. Belki bu gece eski pislik fikrini o güzel kafandan silecek birini bulabiliriz."

Gülüp göğsüne bir tokat atıyorum.

"Bunu yapmak için gönüllü olurum ama Bridgette paylaşmaktan hoşlanmıyor" diyor. "Farkında değilsen, tam bir orospu gibi."

Tekrar güldüm ama dikiz aynasında gözlerim Ridge'inkilerle buluştuğunda gülümsemem soldu. Çenesi sağlam ve önündeki yola yeniden odaklanmadan önce gözleri birkaç saniye benimkilere kilitlendi.

Çoğu zaman okunmaz biri ama yemin ederim o gözlerin arkasında küçük bir kıskançlık parıltısı gördüm. Ve Warren'a yaslandığımı kışkırdığını görmekten hoşlanmıyorum, aslında iyi hissettiriyor.

Yirmi iki yaşına girmek ruhumu çürüttü. Ben kimim ve neden bu korkunç tepkileri alıyorum?

Bir kulübün otoparkına giriyoruz. Tori ile birkaç kez burada bulundum, bu yüzden tamamen yabancı olmayacağı için rahatladım. Warren elimi tuttu ve arabadan inmeme yardım etti, sonra kolunu omzuma atıp benimle girişe doğru yürüdü.

"Seninle bir anlaşma yapacağım" diyor. "Bu gece ellerimi senden uzak tutacağım, böylece erkekler bana deli gibi aşık olduğunu düşünmezler. Horoz engelleyicilerden nefret ediyorum ve biri olmayı reddediyorum. Ama eğer biri seni rahatsız ederse, bana bak ve bana bir işaret ver ki seni bu durumdan kurtarayım."

Başımla onayladım. "Bir plan gibi görünüyor. Sana ne tür bir sinyal veriyorum?"

"Bilmiyorum. Dudaklarınızı baştan çıkarıcı bir şekilde yalayabilirsiniz. Belki göğüslerinizi birbirine sıkın."

Onu yan tarafa dirseğim. "Ya da belki sadece burnumu kaşırım?"

Omuz silkiyor. "Bu da işe yarıyor sanırım." Kapıyı açıyor ve hepimiz içeri giriyoruz. Müzik bunaltıcıydı ve kapılar arkamızdan kapanır kapanmaz Warren eğilip kulağıma bağıyor. "Genellikle balkon seviyesinde açık kabinler vardır. Hadi oraya gidelim!" Elimdeki tutuşunu daha da sıkılaştırdı, sonra Ridge ve Maggie'ye dönerek onları takip etmelerini işaret etti.

...

Warren'la anlaştığımız gizli kodu kullanmak zorunda kalmadım ve iki saatten fazladır buradayız. Birkaç kişiyle dans ettim ama şarkı biter bitmez kibarca gülümseyip kabine geri döndüm. Warren ve Maggie içki stokunda iyi bir düşüş yapmış görünüyorlar ama Ridge'in bir damlası yok. İlk geldiğimizde Warren'ın beni ikna ettiği bir iğne dışında içecek bir şeyim de olmadı.

"Ayaklarım ağrıyor" diyorum.

Maggie ve Ridge birkaç kez dans ettiler ama bu şarkıları yavaşlatmak içindi, ben de onları izlememeye özen gösterdim.

"Numara!" diyor Warren, beni yukarı çekmeye çalışarak. "Dans etmek istiyorum!"

başımı sallıyorum. Sarhoş ve gürültülü biri ve onunla ne zaman dans etmeye çalışsam, en az hareketleri kestiği kadar ayaklarımı da kesiyor.

Seninle dans edeceğim, dedi Maggie ona. Kabinde Ridge'e tırmanıyor ve Warren elini tutuyor. Dans etmek için alt kata iniyorlar ve Ridge ile ben ilk kez kabinde yalnız kalıyoruz.

sevmiyorum.

Beğendim.

Yapmıyorum.

Yaparım.

Görmek? Çürümüş ruh. Bozulmuş, çürümüş ruh.

Ridge: Eğleniyor musun?

Aslında değilim ama başımı salladım çünkü etrafındaki herkesin onun ne kadar sefil olduğunu hissetmesini isteyen sinir bozucu, kalbi kırık bir kız olmak istemiyorum.

Ridge: Bir şey söylemem gerekiyor ve burada temelden çok uzak olabilirim ama istemeden senden bir şeyler çıkarmayı geliştirmeye çalışıyorum.

Ona bakıyorum ve tekrar başımı sallıyorum.

Ridge: Warren, Bridgette'e aşıktır.

Yazısını iki kez okudum. Bunu bana neden söylemesi gereksin ki? Warren'dan hoşlandığımı düşünmediği sürece.

Ridge: O her zaman bir flörttü, bu yüzden bunu açıklığa kavuşturmak istedim. Tekrar incindiğini görmek istemiyorum. Bu kadar.

Ben: Endişenizi takdir ediyorum ama gereksiz. Yok canım. Orada hiçbir ilgi yok.

O gülüyor.

Ben: Haklıydın. Maggie'yi severim.

Ridge: Yapacağını biliyordum. Herkes Maggie'yi sever. O çok sevimli.

Bir Sounds of Cedar şarkısı çalmaya başladığında gözlerimi kaldırıp etrafa baktım. Kabinin arkasına kayıyorum ve korkulukların üzerinden bakıyorum. Warren ve Maggie, DJ'in masasının yanında duruyorlar ve Warren, Maggie yanında dans ederken, DJ ile etkileşime giriyor.

Ben: Şarkılarınızdan birini çalıyorlar.

Ridge: Evet? Warren etraftayken bu her zaman olur. Kaçış mı oynuyorlar?

Ben: Evet. Nasıl bildin?

Ridge düz bir avucunu göğsüne bastırıyor ve gülümsüyor.

Ben: Vay. Şarkılarınızı böyle ayırt edebiliyor musunuz?

Başımı sallıyor.

Ben: Maggie'nin hikayesi nedir? Gerçekten iyi iletişim kuruyor. Gerçekten iyi dans ediyor gibi görünüyor. Sizinkinden farklı bir işitme kaybı seviyesi mi var?

Ridge: Evet, hafif işitme kaybı var. İşitme cihazlarıyla çoğu şeyi duyuyor, bu yüzden çok iyi konuşuyor. Ve iyi dans ediyor. Onunla dans etmemi istediğinde yavaş şarkılara bağlı kalıyorum çünkü onları duyamıyorum.

Ben: Bu yüzden mi Maggie yüksek sesle konuşuyor da sen konuşmuyorsun? Duyabildiği için mi?

Gözleri birkaç saniyeliğine benimkilere çevrildi ve sonra tekrar telefonuna baktı.

Ridge: Hayır. İstersem konuşabilirim.

durmalıyım. Muhtemelen bu sorulardan rahatsız olduğunu biliyorum, ama ben çok merak ediyorum.

Ben: O zaman neden yapmıyorsun?

Omuz silkiyor ama bana mesaj atmıyor.

Ben: Hayır, bilmek istiyorum. Bir nedeni olmalı. Senin için işleri çok kolaylaştıracak gibi görünüyor.

Ridge: Sadece istemiyorum. Artık işleri nasıl yaptığım konusunda iyi anlaşıyorum.

Ben: Evet, özellikle Maggie ve Warren etraftayken. Onlar senin için yapabilecekken neden konuşmaya ihtiyacın olsun ki?

Muhtemelen bunu söylememem gerektiğini anlamadan gönder tuşuna bastım. Yine de Maggie ve Warren'ın onun için çok konuştuğunu fark ettim. Garson ne zaman kabine gelse onun için sipariş verdiler ve Warren'ın bu hafta farklı durumlarda birkaç kez yaptığını fark ettim.

Ridge mesajımı okudu, sonra tekrar bana baktı. Görünüşe göre onu rahatsız ettim ve yaptığımı söylediğim için hemen pişman oldum.

Ben: Üzgünüm. Kulağa nasıl geldiğinin ortaya çıkmasını istemedim. Sadece, kendi adına konuşursan yapmaları gerekmeyecek şeyleri senin için yapmalarına izin veriyor gibisin demek istedim.

Açıklamam onu ilk metinden daha fazla rahatsız ediyor gibi görünüyor. Kendime bir çukur kazıyormuşum gibi hissediyorum.

Ben: Üzgünüm. Duracağım. Durumunu yargılamak bana düşmez çünkü açıkçası kendimi senin yerine koyamam. Sadece anlamaya çalışıyordum.

Bana baktı ve alt dudağının kenarını ağzına çekti. Bir şey hakkında çok düşünürken bunu yaptığını fark ettim. Bana bakmaya devam etmesi boğazımı

kurutuyor. Bakışlarını kırıp pipeti ağzıma çektim ve sodamdan bir yudum aldım. Arkamı döndüğümde tekrar mesaj atıyordu.

Ridge: Sözlü konuşmayı bıraktığımda dokuz yaşındaydım.

Mesajı mideme bakışından daha çok zarar veriyor. Neden bilmiyorum.

Ben: Eskiden konuşur muydun? Neden durdun?

Ridge: Açıklamayı kısa mesajla yazmam biraz zaman alabilir.

Ben: İyi. Dizüstü bilgisayarlarımız olduğunda bunu bana evde anlatabilirsin.

Kabinin kenarına kayıyor ve balkona bakıyor. Bakışlarını hâlâ DJ kabininin etrafında dolanan Maggie ve Warren'a kadar takip ettim. Hâlâ meşgul olduklarını görünce korkuluktan uzaklaştı ve masaya doğru eğildi, mesaj yazmaya başlarken dirseklerini önüne dayadı.

Ridge: Ayrılmaya hazır görünmüyorlar, bu yüzden sanırım artık zamanımız var. Brennan ve ben ebeveyn bölümünde şansımız yaver gitmedi. İkisinin de bağımlılık sorunları vardı. Hâlâ ellerinde olabilir ama bilemeyiz çünkü ikisiyle de yıllardır konuşmadık. Annem çocukluğumuzun çoğunu yatakta, ağrı kesicilerle geçirdi. Babamız çocukluğumuzun çoğunu barlarda geçirdi. Beş yaşındayken sağırılar için bir okula kaydoldum. İşaret dilini orada öğrendim. Eve gelir ve Brennan'a öğrettirdim çünkü ailemin hiçbiri ASL'yi bilmiyordu. Ona öğrettim çünkü beş yaşındaydım ve daha önce hiç kimseyle konuşmadım. İletişim kurmak için o kadar çaresizdim ki, sırf konuşacak biri olsun diye iki yaşındaki erkek kardeşimi “kurabiye” ve “pencere” gibi işaretleri öğrenmeye zorluyordum.

Kalbim mideme batıyor. Ona bakıyorum ama hala mesaj atıyor.

Ridge: Okulun ilk gününe girdiğinizi ve aslında iletişim kurmanın bir yolu olduğunu idrak ettiğinizi hayal edin. Çocukların elleriyle sohbet ettiğini görünce şaşırdım. Hayatımın ilk beş yılını iletişim kurmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeden yaşadım. Okul bana sesimi kullanarak nasıl kelime oluşturacağımı, nasıl okuyacağımı, nasıl imzalayacağımı öğretmeye başladı. Sonraki birkaç yılı Brennan'da öğrendiğim her şeyi uygulayarak geçirdim. ASL'de benim kadar akıcı oldu. Bunu bilmesini istiyordum ama aynı zamanda onu ailemle iletişim kurma yöntemim olarak kullanmak da istemiyordum. Bu yüzden onlarla konuştuğumda her zaman sözlerimi

söylerdim. Tabii ki kendi sesimi duyamıyordum ve sağır insanlar konuşurken kulağa farklı geldiğini biliyorum ama ASL'yi bilmedikleri için onlarla iletişim kurmanın bir yolunu istedim. Bir gün babamla konuşurken, Brennan'a çenemi kapamamı söylemesini ve sonra Brennan'ın benim yerime konuşmasını istedi. Nedenini anlamadım ama sinirlendi. Bundan sonra babamla ne zaman konuşmaya çalışsam aynı şey olurdu ve Brennan'a sözlerimi dile getirmeyi bırakmamı söylemesini söylerdi. Brennan, babamın söylemesini istediğini bana geri çevirirdi. Sonunda babamın konuşmamı istemediğini çünkü sesimi beğenmediğini fark ettim. Duyamıyor olmam onu utandırdı. Halkın içindeyken konuşmamdan hoşlanmazdı çünkü insanlar sağır olduğumu bilirdi, bu yüzden her yaptığımda susmamı söylerdi. Bir gün evde, o kadar sinirlendi ki, hala bunu yapıyordum ve Brennan'a bağırırmaya başladı. Sözlerimi söylemeye devam ettiğim için Brennan'ın konuşmamı istemediğini söylemediğini varsayıyordu. O gün gerçekten sarhoştı ve öfkesini çok ileri götürdü, ki bu alışılmadık bir şey değildi. Ama Brennan'ın kafasına o kadar sert vurdu ki bayıldı.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı ve sakinleştirici bir nefes almam gerekiyor.

Ridge: O sadece altı yaşındaydı, Sydney. Altı. Babama ona vurmak için başka bir sebep vermeyi asla istemedim, bu yüzden yüksek sesle konuştuğum son gündü. Sanırım sonradan alışkanlık oldu.

Telefonu masanın üzerine bırakır ve kollarını önünde kavuşturur. Benden bir cevap bekliyor gibi görünmüyor. Hatta bir tane bile istemeyebilir. Beni izliyor ve yanaklarımdan süzülen yaşları gördüğünü biliyorum ama onlara tepki vermiyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra uzanıp bir peçete alıp gözlerimi siliyorum. Keşke böyle cevap verdiğimi görmese ama kendimi tutamıyorum. Usulca gülümsüyor ve elimi almak için masanın üzerinden uzanmaya başlıyor ve sonra Warren ve Maggie tekrar kabinde beliriyor.

Ridge elini geri çeker ve onlara bakar. Maggie'nin kolları Warren'ın omuzlarına dolanmış ve özellikle hiçbir şeye gülmüyor. Warren standın arkasını tutmaya çalışıyor - görünüşe göre onun da desteğe ihtiyacı olacak, ama hiçbir şeyi kavrayamıyor gibi görünüyor. Ridge ve ben ayağa kalkıp onlara yardım ediyoruz. Ridge, Maggie'yi Warren'dan çekiyor ve ben Warren'ın kolunu omuzlarıma sarıyorum. Alnını benimkine bastırıyor.

Syd, aldatıldığın için çok mutluyum. Taşındığınız için çok mutluyum."

Gülüp yüzünü kendimden uzaklaştırdım. Ridge başını çıkışa doğru salladı, ben de onaylayarak başımı salladım. Bir içki daha ve muhtemelen bu ikisini dışarı çıkarmamız gerekecek.

"Giydiğin elbiseyi beğendim, Syd. Şu mavi olan mı? Ama lütfen bir daha giyme." Biz merdivenlere doğru ilerlerken Warren başını benimkine dayadı. "Kıcını sevmedim, çünkü bence Bridgette'i sevebilirim ve elbisen bana senin kıcını sevdirebilir."

Vay. Bridgette'i sevebileceğini itiraf ediyorsa gerçekten sarhoş demektir.

Sana o elbiseyi yaktığımı söylemişim, dedim gülerek.

"İyi" diyor iç çekerek.

Çıkışa ulaşıyoruz ve şimdi Ridge'in Maggie'yi taşıdığını fark ettim. Kolları boynuna dolanmış ve gözleri kapalı. Arabaya ulaştığımızda, Ridge onu ayağa kaldırmaya çalışırken gözlerini açtı. Bir adım atmaya çalışıyor ama tökezliyor. Ridge arka kapıyı açar ve neredeyse içeri girer. Onu koltuğun diğer tarafına itiyor ve kapıya çarparak gözlerini tekrar kapatıyor. Ridge yoldan çıkıyor ve Warren'a tırmanması için işaret ediyor. Warren öne çıkıyor ve Ridge'in yüzüne uzanıyor. Ridge'in yanağını okşadı ve "Senin için üzülüyorum dostum. Bahse girerim Sydney'i öpmemek gerçekten zor, çünkü benim için zor ve ondan senin kadar hoşlanmıyorum bile."

Warren arabanın içine tırmanır ve Maggie'ye karşı düşer. Bunları imzalayamayacak kadar sarhoş olduğu için minnettarım çünkü Ridge'in ne dediğini anlamadığını biliyorum. Ridge'in bana attığı şaşkın bakışlardan bunu anlayabiliyorum. Gülüyor ve eğiliyor, Warren'ın hala arabadan sarkan bacağını kaldırıyor. Arabanın içine itip kapıyı kapatıyor ve aklım hâlâ Warren'ın sözlerine takılıp kalıyor.

Ridge önüme uzandı ve ön yolcu kapısının kolunu çekti, sonra açtı. Bir adım öne çıkıyorum ama Ridge'in ikinci eli belime dayadığı için duraklıyorum.

Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor. Kendimi araba ile aramdaki boşluğu yavaşça kapatmaya zorlarken, eli belimde kaldı. Kendimi koltuğa indirmeye başladığım an, eli uzaklaştı ve ben tamamen arabaya girene kadar bekledi, sonra kapıyı kapattı.

Başımı koltuğa yasladım ve bu basit hareketin bana yapacağı şeyden korkarak gözlerimi kapattım.

Direksiyonun başına geçtiğini ve arabanın marşa bastığını duydum ama gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Ona bakmak istemiyorum. Ona baktığımda hissettiklerimi hissetmek istemiyorum. Onunla geçirdiğim her dakikadan hoşlanmıyorum, kendimi giderek daha çok Tori gibi hissediyorum.

Telefonuma bir mesaj geldi, bu yüzden gözlerimi açmak zorunda kaldım. Ridge telefonunu tutuyor, beni izliyor.

Ridge: Bunu pek yapmaz. Muhtemelen yılda üç kez bile değil. Son zamanlarda çok stres altında ve dışarı çıkmayı seviyor. Yardımcı olur.

Ben: Onu yargılamıyordum.

Rize: Biliyorum. Onun benim gibi azgın bir alkolik olmadığını bilmeni istedim.

Bana göz kırpmıyor ve ben gülüyorum. Warren'ın Maggie'nin üzerine örttüğü arka koltuğa baktım. İkisi de üşüyor. Koltuğumda arkamı dönüp ona tekrar mesaj attım.

Ben: Bunları bana daha önce anlattığın için teşekkür ederim. Zorunda değildin ve muhtemelen istemediğini biliyorum ama teşekkür ederim.

Bana yan yan bir bakış atıp dikkatini tekrar telefonuna verdi.

Ridge: Bu hikayeyi hiç kimseye anlatmadım. Brennan bile değil. Muhtemelen hatırlayamayacak kadar gençti.

Telefonu bırakıp arabayı geri vitese atıyor, sonra geri geri gitmeye başlıyor.

Neden şu anda ona sormak istediğim tek soru en uygunsuz soru? Maggie'ye daha önce söyleyip söylemediğini sormak istiyorum ama cevabı benim için önemli olmamalı. Hiç önemli olmamalı, ama öyle.

Arabayı sürmeye başladı ve uzanıp radyoyu açtı, bu benim kafamı karıştırdı. Duyamıyor, bu yüzden açık veya kapalı olmasını neden umursadığını anlamıyorum.

Ama sonra bunu kendisi için yapmadığını anladım.

Benim için açtı.

çıkıntı

Yemek için arabaya serviste durduktan sonra apartman kompleksine yanaşıyoruz. Arabayı parka koydum.

Ben: Ben onları uyandırırken yemeği kaldır ve kapıyı aç.

İki içkimizi ve yiyecek torbasını alıyor. Daireye yöneliyor ve ben arka kapıya gidip kapıyı açıyorum. Warren'ı sarsarak uyandırdım ve arabadan çıkmasına yardım ettim. Sonra Maggie'yi uyandırıp ona yardım ediyorum. Hâlâ yürüyemeyecek kadar dışında, bu yüzden onu kaldırıp kapıyı arkamdan kapattım. Warren'ın merdivenlerden önümde yürüdüğünden emin oluyorum çünkü merdivenlerden düşmeyeceğinden emin değilim.

İçeri girdiğimizde Warren yatak odasına tökezledi ve Maggie'yi odama götürdüm. Onu yatağa yatırıp önce ayakkabılarını sonra kıyafetlerini çıkardım. Üzerine yorganı çektim, sonra Sydney'in yemeğimizi hazırladığı yemek odasına geri döndüm. Neredeyse gece yarısı oldu ve öğle yemeğinden beri bir şey yemedik. Ben onun önünde oturuyorum.

Ben: Artık benim derin, karanlık sırlarımdan birini bildiğine göre, ben de seninkilerden birini bilmek istiyorum.

Yemek yerken ikimiz de telefonlarımızı masanın üzerinde tutuyoruz. Gülümseyip bana mesaj atmaya başladı.

Sydney: Birden fazla derin, karanlık sırrınız mı var?

Ben: Şu an senden bahsediyoruz. Eğer birlikte çalışacaksa, neye bulaştığımı bilmem gerekiyor. Bana aileden bahset. Öfkeli alkolik var mı?

Sydney: Hayır, sadece azgın pislikler. Babam bir avukat ve hukuk fakültesine gitmememden nefret ediyor. Annem evde kalıyor. Hayatında bir gün bile çalışmadı. O harika bir anne ama aynı zamanda o mükemmel annelerden biri, biliyor musun? Düşünün *Kundura Bırakın Stepford Wives* ile tanışır .

Ben: Kardeşler mi?

Sidney: Hayır. Tek çocuk.

Ben: Seni tek çocuk olarak belirlemezdim. Ben de senin bir avukatın kızı olduğunu tahmin edemezdim.

Sidney: Neden? Gösterişli ve şımarık olmadığım için mi?

Ona gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

Sidney: Peki, teşekkürler. Denerim.

Ben: Duyarsız gibi görünmesini istemem ama baban bir avukatsa ve anne babanla hala bir ilişkin varsa geçen hafta neden onları aramadın? Gidecek hiçbir yerin olmadığı mı?

Sydney: Annemin bana aşıladığı en önemli şey, kendisi olmamı istememesiydi. Eğitimi yoktu ve her zaman tamamen babama bağımlıydı. Beni çok bağımsız ve mali açıdan sorumlu biri olarak yetiştirdi, bu yüzden onlardan yardım istememekle her zaman gurur duydum. Bazen zor oluyor, özellikle de gerçekten onların yardımına ihtiyacım olduğunda, ama her zaman idare ediyorum. Ben de onlardan yardım istemiyorum çünkü babam pek de hoş olmayan bir şekilde, hukuk fakültesinde olsaydım bunun için para ödeyeceğini söylerdi.

Ben: Bekle. Okul parasını kendi başına mı ödüyorsun? Ama ana dalını ön yasaya çevirsen, baban mı ödeyecek?

Başımı sallıyor.

Ben: Bu gerçekten adil değil.

Sydney: Dediğim gibi, babam bir pislik. Ama her şey için ailemi suçlamıyorum. Şükredecek çok şeyim var. Nispeten normal bir evde büyüdüm, anne ve babamın ikisi de hayatta ve iyiler ve beni bir yere kadar destekliyorlar. Çoğundan daha iyiler, sadece bazılarında daha kötüler. İnsanların tüm hayatlarını, başlarına gelen her kötü şey için ebeveynlerini suçlayarak geçirmelerinden nefret ediyorum.

Ben: Evet. Kesinlikle katılıyorum, bu yüzden on altı yaşında özgürdüm. Hayatımı kendi ellerime almaya karar verdim.

Sidney: Gerçekten mi? Brennan'a ne dersin?

Ben: Onu yanıma aldım. Mahkemeler onun ailemle kaldığını düşündü ama o benim yanıma taşındı. Warren'la. On dört yaşımızdan beri arkadaşız. Ebeveynlerinin ikisi de sağır, bu yüzden ASL'yi biliyor. Özgürleştirdim, benim ve Brennan'ın yanlarında kalmamıza izin verdiler. Ailemin hâlâ Brennan üzerinde vesayeti vardı ama onlara göre onu ellerinden alarak onlara büyük bir iyilik yaptım.

Sydney: Şey, bu Warren'ın anne babasına karşı inanılmaz düşünceli bir davranıştı.

Ben: Evet, onlar harika insanlar. Yine de Warren'ın neden böyle olduğundan emin değilim.

Güler.

Sydney: Üniversiteye gittikten sonra Brennan'ı büyötmeye devam ettiler mi?

Ben: Hayır, aslında onlarla sadece yedi ay kaldık. On yedi yaşına geldiğimde bizi bir daireye taşıdım. Okulu bıraktım ve üniversiteye daha erken başlamak için GED aldım.

Sidney: Vay. Demek kardeşini büyöttün?

Ben: Pek. Brennan benimle yaşadı ama asla yetiştirilebilecek bir tip değildi. Kendi yerimizi aldığımızda on dört yaşındaydı. Henüz on yedi yaşındaydım. Sorumlu, olgun bir yetişkin olduğumu söylemek istesem de tam tersiydim. Dairemiz bizi tanıyan herkesin uğrak yeri oldu ve Brennan da benim kadar sıkı parti yaptı.

Sidney: Bu beni şok ediyor. Çok sorumlu görünüyorsun.

Ben: O genç yaşta tek başıma olduğum için olabileceğim kadar vahşi değildim. Neyse ki tüm paramız faturalara ve kiraya gitti, bu yüzden hiçbir kötü alışkanlığım olmadı. Biz sadece eğlenmeyi severdik. Grubumuz Brennan on altı, ben on dokuz yaşındayken kuruldu, bu yüzden çok

zamanımızı aldı. Aynı zamanda Maggie ile çıkmaya başladığım yıld ve ondan sonra çok sakinleştım.

Sydney: On dokuz yaşından beri Maggie'yle mi birliktesin?

Başımı salladım ama ona mesaj atmadım. Mesajlardan yemeğime neredeyse hiç dokunulmadı, bu yüzden burgerimi alıyorum. O da aynısını yapıyor ve ikimiz de bitene kadar yiyoruz. Ayağa kalkıp masayı topluyoruz. Sonra bana el sallıyor ve odasına gidiyor. Kanepeye oturup televizyonu açıyorum. Yaklaşık on beş dakikalık bir kanal gezintisinden sonra nihayet bir film kanalında duruyorum. Altyazı TV'de kapatıldı, ama tekrar açmakla uğraşmıyorum. Zaten okuyup filme devam edemeyecek kadar yorgunum.

Sydney'in yatak odasının kapısı açılıyor ve benim hala uyanık olduğumu görünce biraz ürkmüş görünerek dışarı çıkıyor. Yine bol gömleklerinden birini giymiş ve saçları ıslak. Odasına geri döndü, sonra telefonuyla çıktı ve benimle kanepeye oturdu.

Sidney: Yorgun değilim. Ne izliyorsun?

Ben: Bilmiyorum ama daha yeni başladı.

Ayaklarımı yukarı çekiyor ve başını kanepenin koluna yaslıyor. Gözleri televizyonda ama benim gözüm onda. İtiraf etmeliyim ki, bu gece dışarı çıkan Sydney, burada yatandan tamamen farklı bir Sydney. Makyajı gitmiş, saçları artık mükemmel değil, kıyafetlerinde delikler bile var ve ona bakıp gülmeden edemiyorum. Hunter olsaydım, şu anda suratımı yumrukluyor olurum.

Gözlerini bana çevirdiğinde telefonu için öne eğilmeye başladı. Tekrar televizyona bakıp beni ona bakarken yakalamamış gibi yapmak istiyorum ama bu durumu daha da garipleştirirdi. Neyse ki, ona bakmamı umursamıyor gibi görünüyor çünkü dikkatini telefonuna veriyor.

Sydney: Bunu altyazısız nasıl izliyorsun?

Ben: Şu anda okumak için çok yorgunum. Bazen filmleri altyazısız izlemeyi seviyorum ve ne dediklerini tahmin etmeye çalışıyorum.

Sidney: Denemek istiyorum. Sessize al, birlikte sağız izleyelim.

Güldüm. Sağır-izle? Bu yeni bir tane. Uzaktan kumandayı televizyona doğrultup sessize alma düğmesine basıyorum. Dikkatini tekrar televizyona verdi, ama bir kez daha ona bakmayı başaramadım.

Ona bakma konusundaki ani saplantımı anlamıyorum, ama duramıyor gibiyim. Birkaç metre ötede. dokunmuyoruz. Konuşmuyoruz. Bana bakmıyor bile. Yine de ona bakıyor olmam, sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi kendimi inanılmaz derecede suçlu hissettiriyor. Bakmak zararsızdır, öyleyse neden bu kadar suçlu hissediyorum?

Kendimi suçluluk duygusundan vazgeçirmeye çalışıyorum ama derinlerde, tam olarak ne olduğunu biliyorum.

Ona baktığım için kendimi suçlu hissetmiyorum. Bana hissettirdikleri için kendimi suçlu hissediyorum.

• • •

Bu, arka arkaya iki kez böyle uyandırılmamı sağlıyor. Bana tokat atan eli itip gözlerimi açtım. Warren tepemde duruyor. Göğsüme bir kağıt parçası vuruyor, sonra elini başımın yanına vuruyor. Ön kapıya yürür ve anahtarlarını alır, sonra işe gitmek için ayrılır.

Neden bu kadar erken işe gidecek?

Telefonumu alıyorum ve sabah 6:00 diyor, sanırım erken çıkmıyor .

Kanepeye oturdum ve Sydney'in hala diğer ucunda kıvrılmış, derin bir uykuda olduğunu gördüm. Kağıdı Warren'in göğsünden çekip aşağıya bakıyorum.

Odana gidip kız arkadaşınla yatakta uyumaya ne dersin!

Notu toparlayıp ayağa kalktım, sonra çöp kutusuna götürdüm ve gömdüm. Kanepeye geri döndüm, elimi Sydney'in omzuna koydum ve onu sarsarak uyandırdım. Sırt üstü dönüp gözlerini ovuşturdu, sonra bana baktı.

Beni gördüğünde gülümsüyor. Bu kadar. Az önce yaptığı tek şey gülümsemekti, ama birden göğsüm yandı ve sanki bir ısı dalgası tüm vücudumu kapladı. Bu hissi tanıyorum ve bu iyi değil. Hiç iyi değil. On dokuz yaşımdan beri böyle hissetmemiştim.

Maggie'ye karşı hisler geliştirmeye başladığımdan beri.

Yatması gerektiğini bildirmek için Sydney'in odasını işaret ettim, sonra hızla arkamı dönüp yatak odama yöneldim. Kot pantolonumu ve tişörtümü çıkardım ve yavaşça Maggie'nin yanına yattım. Kollarımı ona doladım, onu göğsüme çektim ve sonraki yarım saati kırık bir hatıra kaydıyla uykuya dalarak geçirdim.

Maggie'ye aşıksın.

Maggie senin için mükemmel.

Onun için mükemmelsin.

Sana ihtiyacı var.

Onunlayken mutlusun.

Birlikte olman gereken tek kızla birliktesin.

Onuncu Bölüm

Sidney

Ridge ve ben şarkı sözü üzerinde birlikte çalışalı iki hafta oldu. Maggie eve gittikten birkaç gün sonra, Ridge ailevi bir acil durum nedeniyle altı günlüğüne ayrıldı. Acil durumun ne olduğu konusunda belirsizdi ama bu bana hâlâ Tori ile yaşadığımı ve onun birkaç gün balkonunda olmadığı zamanları hatırlattı. Ailevi bir acil durum onun da bahanesiydi.

Warren'ın Brennan'la telefonda yaptığı konuşmalara dayanarak, Brennan'la bir ilgisi olmadığını biliyorum. Ama Brennan'dan başka bir ailesi olduğundan hiç bahsetmedi. Ridge birkaç gün önce döndüğünde ona her şeyin yolunda olup olmadığını sordum ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Hiçbir ayrıntıyı paylaşmak istemiyor gibiydi ve kendime onun özel hayatının beni ilgilendirmedığını hatırlatmaya çalışıyorum.

Kendimi okula verdim ve ara sıra kendi başıma şarkı sözü yazmaya çalışacağım, ancak onunla birlikte müzik çaldığımda aynı olmuyor. Ridge birkaç gündür evde, ama zamanının çoğunu odasında işlerine yetişmek için harcıyor ve kendimi başka sebeplerden dolayı uzak tutup tutmadığını merak etmeden edemiyorum.

Warren'la çok takılıyorum ve Bridgette ile olan ilişkisi hakkında daha çok şey öğrendim. Onunla daha fazla etkileşimim olmadı, bildiğim kadarıyla hala sağır olduğumu varsayıyor.

Warren'ın bana anlattıklarına göre ilişkileri tipik değil. Warren, altı ay önce taşınmadan önce Bridgette ile hiç tanışmadı, ama o Brennan'ın uzun zamandır arkadaşı. Warren, Bridgette ile hiç anlaşılmadıklarını ve gün içinde ayrı hayatlar yaşadıklarını söylüyor. Ama geceleri, tamamen farklı bir hikaye. Duymayı umduğumdan daha fazla ayrıntıya girmeye çalıştı, bu yüzden fazla paylaşmaya başladığında onu susması için zorluyorum.

Şu anda çenesini kapamasını gerçekten istiyorum çünkü aşırı paylaşım anlarından birinin ortasında. Yarım saat sonra derse gitmem gerekiyor ve son dakika bölümünü okumayı bitirmeye çalışıyorum ama bana dün geceyi ve onun

Hooters üniformasını çıkarmasına nasıl izin vermediğini anlatmaya niyetli. rol yapmayı seviyor ve aman Tanrım, bunu duymak beni neden ilgilendiriyor?

Neyse ki Bridgette odasından çıkıyor ve muhtemelen onu ilk gördüğümde mutlu oluyorum.

Günaydın Bridgette, dedi Warren, gözleri oturma odasında onu takip ederek. "İyi uykular?"

"Siktir git Warren," diyor karşılığında.

Bunun onların tipik sabah selamlaması olduğunu anlamaya başlıyorum. Mutfağa girdi ve bana baktı, sonra kanepede yanımda oturan Warren'a. Gözlerini kıstı ve buzdolabına doğru döndü. Ridge yemek masasında dizüstü bilgisayarına odaklanmış durumda.

Bridgette bana arkasını dönerek, "Onun her zaman senin kışının üstünde olması hoşuma gitmiyor," dedi.

Warren bana bakıp gülüyor. Görünüşe göre Bridgette hâlâ onu duyamadığımı varsayıyor ama benim hakkımda saçma sapan konuşmasına pek de mizah gelmiyor.

Dönüyor ve Warren'a bakıyor. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" ona diyor. "Kızın senin için kötü olduğu açık ve sen bana, ben evden çıkana kadar ondan uzaklaşacak kadar saygı göstermiyorsun, öyle mi?" Yine bize sırtını dönüyor. "Önce Ridge'e biraz acıklı bir hikaye anlatıyor, böylece içeri girmesine izin verecek ve şimdi seninle flört edebilmek için işaret dili bilmenden faydalanıyor."

"Bridgette, dur." Warren artık gülmüyor çünkü kitabımın etrafına kenetlenmiş parmak eklemlerimin ne kadar beyaz olduğunu görebiliyor. Bence Bridgette'in kafasına bir ciltle vurulacağından korkuyor. Korkmakta haklı.

Dur , Warren, dedi, onunla yüzleşmek için arkasını dönerek . "Ya geceleri benimle yatağa girmeyi bırak ya da gündüzleri *onunla kanepede yatmayı bırak.*"

Kitabımı yüksek bir tokatla kucağıma bıraktım, sonra hayal kırıklığı, öfke ve açıkçası sıkıntıdan ayaklarımı yere indirip kaldırdım. Bu kıza bir saniye daha katlanamam.

"Bridgette, lütfen!" Bağırıyorum. "Kapa çeneni! Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni ! Tanrım! Neden sağır olduğumu düşünüyorsun bilmiyorum, kesinlikle fahişe *değilim* ve Warren'la flört etmek için işaret dili kullanmıyorum. Ben işaret dili bile *bilmiyorum* . Ve şu andan itibaren lütfen benimle konuşurken bağırma kes!"

Bridgette, küçük, güzel kafasını salladı ve ağzı şok içinde açık kaldı. Birkaç saniye sessizce bana baktı. Odada kimse bir hareket yapmıyor. Dikkatini Warren'a çevirir ve gözlerindeki öfkenin yerini acı alır. Acıyı ele geçirdiğinde hemen bakışlarını kaçırır ve doğruca odasına geri döner.

Başımı çevirdiğimde Ridge'in bana baktığını gördüm, büyük ihtimalle az önce ne olduğunu merak ettim. Kafamı kanepeye yaslayıp iç çekiyorum.

Bunun iyi hissettireceğini umuyordum ama hiç iyi hissettirmedi.

"Eh," diyor Warren, "hayal ettiğim tüm rol yapma sahnelerini canlandırma şansım var. Çok teşekkürler Sidney."

Lanet olsun Warren, dedim Bridgette'in tavrının nereden geldiğini biraz anlayarak.

Kitabımı kucağımdan indirip ayağa kalktım, sonra Bridgette'in kapısına yürüdüm. Kapıyı çalıyorum ama açmıyor. Tekrar vuruyorum, kolu çeviriyorum ve içeriye bakmak için kapıyı hafifçe aralıyorum.

"Bridgette?"

Kapının arkasıyla bir yastık gümbürtüyle buluşuyor. "Odamdan defol!"

Onu görmezden geldim ve onu görene kadar kapıyı biraz daha açtım. Yatağında oturuyor, dizlerini göğsüne çekmiş. Odasına girdiğimi görünce hızlıca gözlerini sildi, sonra başka yöne döndü.

Ağlıyor ve şimdi gerçekten boktan hissediyorum. Yatağına doğru yürüyorum ve ulaşamayacağı kadar uzağa, kenarına oturuyorum. Kendimi kötü hissedebilirim ama yine de ondan ölümüne korkuyorum.

"Üzgünüm," diyorum.

Gözlerini deviriyor ve hiddetle yatağına geri düşüyor. "Sen değilsin," diyor. "Seni suçlamıyorum. Bunu hak ettim."

başımı eğiyorum. Gerçekten hak ettiğini kabul etti mi? "Yalan söylemeyeceğim Bridgette. Sen bir tür kaltaksın."

Hafifçe gülüyor, sonra kolunu gözlerinin üzerine kapatıyor. "Tanrım, biliyorum. İnsanlara çok sinirleniyorum ama elimde değil. Hayattaki amacım orospu olmak değil."

Onunla yatakta sırt üstü yatıyorum. "Öyleyse öyle biri olma. Orospu olmak, olmamaktan çok daha fazla çaba gerektirir."

Başımı sallıyor. "Bunu söyleyebilirsin çünkü orospu değilsin."

iç çekiyorum. Orospu olduğumu düşünmüyor olabilir ama son zamanlarda kesinlikle öyle hissediyorum. "Değeri ne olursa olsun, düşündüğünüzden daha kötüyüm. Duygularımı seninle aynı şekilde ifade edemeyebilirim ama kesinlikle kötü düşüncelerim var. Ve son zamanlarda, kötü niyetler. Her zaman düşündüğüm kadar iyi olmadığımı düşünmeye başlıyorum."

Bridgette birkaç sessiz dakika boyunca kabulüme yanıt vermedi. Sonunda derin bir iç çekip yatağına oturdu. "Sana bir şey sorabilir miyim? Artık bana gerçekten cevap verebileceğini bildiğime göre?"

Ben de oturuyorum ve başımla onaylıyorum.

"Sen ve Warren mısınız? . " Duraklıyor. "Siz çok iyi anlaşıyorsunuz gibi görünüyor ve merak ettim. . "

Gülümsüyorum, çünkü bununla nereye varacağını biliyorum ve düşüncesini böldüm. "Warren ve ben arkadaşız ve asla arkadaştan fazlası olamayız. Tanıdığım bu fahişe Hooters garsonuna tuhaf bir şekilde âşık."

Bridgette gülümsüyor, ama sonra gülümsemeyi çabucak kesip doğruca bana bakıyor. "Warren senin sağır olduğunu düşündüğümü ne zamandan beri biliyor?"

Geçen haftaları düşünüyorum. "Taşındıktan sonraki sabahtan beri mi?" Warren'ın Bridgette'in hepimizin çok iyi bildiği yanını deneyimlemek üzere olduğunu bilerek irkildim. "Ama lütfen ona karşı sakın ol Bridgette. Garip bir şekilde ikinizin de gösterdiği gibi, senden gerçekten hoşlanıyor. Seni seviyor bile olabilir ama bunu söylediğinde sarhoştur, bu yüzden emin değilim."

Kalbinin durduğunu duymak mümkünse, onunkinin bir çılgılla durduğunu duydum. "Dedi ki?"

Başımla onayladım. "Birkaç hafta önce. Kulüpten ayrılıyorduk ve sarhoştur ama seni sevebileceğinden ne kadar emin olduğu hakkında bir şeyler söyledi. Yine de muhtemelen bunu sana söylememeliyim."

Gözlerini yere indirdi ve birkaç saniye sessiz kaldı, sonra tekrar bana baktı. "İnsanların sarhoşken söyledikleri çoğu şey, ayıkken söylediklerinden daha doğru ve dürüsttür."

Başımı salladım, bunun gerçek mi yoksa sadece Bridgette gerçeği mi olduğundan emin değilim. Ayağa kalkar ve hızla kapıya yürür, ardından kapıyı açar.

Oh hayır.

Warren'ı öldürmek üzere ve bu kısmen benim hatam. Ayağa kalkıp kapıya koştum, Warren'ın söylediklerini ona söylediğim için suçu yakalamaya hazırlandım. Ancak, oturma odasına ulaştığımda, bacağını onunkinin üzerinden sallıyor, kucagina kayıyor. Warren'ın gözleri fal taşı gibi açılmış ve ona korkuyla bakıyor, bu da bana bunun onun her zamanki hareketlerinden biri olmadığını söylüyor.

Bridgette, Warren'ın yüzünü ellerinin arasına alır ve tereddütle ellerini beline götürür. İcini çekerek gözlerinin içine sert bir şekilde bakıyor. "Böylesine aptal, aptal bir pislige âşık olduğuma inanmıyorum," dedi ona.

Yorumunu kaydederken birkaç saniye ona bakıyor ve sonra elleri başının arkasına doğru uçuyor ve dudaklarını birbirine çarpıyor. Öne doğru kayıyor ve Bridgette'e sarılı olarak duruyor. Ardından, hava almak için ara vermeden onu doğrudan yatak odasına götürür, orada kapı arkalarından kapanır.

Gülümsüyorum, çünkü Bridgette büyük ihtimalle birine pislik demeyi becerebilen ve aynı anda aşkını itiraf edebilen tek kız. Garip bir şekilde, Warren muhtemelen bunu çekici bulan birkaç kişiden biri.

Birbirleri için mükemmeller.

Ridge: Bunu nasıl başardın? Onun buraya gelip onu boğmasını bekliyordum. Onunla iki dakika geçiriyorsun ve o onun üzerine kapanıyor.

Ben: Aslında görüldüğü kadar kötü değil.

Rize: Gerçekten mi?

Ben: Belki öyledir. Ama sanırım onun bu yönüne hayranım. Kendine karşı dürüst.

Ridge gülümsüyor, telefonunu yerine koyuyor ve gözlerini tekrar dizüstü bilgisayarına indiriyor. Artık onunla ilgili farklı bir şey var. Ne olduğunu tam olarak belirleyemiyorum ama gözlerinde görebiliyorum. Perişan görünüyor. Ya da üzgün. Ya da belki sadece yorgun?

Aslında üçünden de biraz gibi görünüyor ve bu onun için canımı acıtıyor. Onunla ilk tanıştığımda, her şeyi bir arada gibi görünüyordu. Şimdi onu daha iyi tanıdığımı göre, durumun böyle olmadığını düşünmeye başladım. Şu anda önümde duran adam sanki hayatı bir karmaşa gibi görünüyor ve ben daha yüzeyi çizmeye başlamadım bile.

Ridge: Hala işte biraz gerideyim ama bu geceye yetişmem lazım. Yeni bir şarkının içinden geçmek istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun.

Ben: Kulağa hoş geliyor. Öğleden sonra çalışma grubum var ama yedide dönerim.

Gönülden gülümser ve odasına gider. İfadelerinin çoğunu anlamaya başladığımı biliyorum. Az önce bana vurduğu kesinlikle gergin bir bakıştı.

çıkıntı

Bu gece gelmediğinde yazmak istemediğini varsaydım ve kendime bununla sorun olmadığını söyledim.

Ancak saat sekizi birkaç dakika geçiyor ve ışığım titredi. İçime pompalanan adrenalin akışını görmezden gelemem. Kendi kendime müzik yazmaya tutkulu olduğum için vücudumun verdiği tepkiyi verdiğini söylüyorum, ama eğer öyleyse neden yalnız yazarken bu kadar heyecanlanmıyorum? Yoksa Brennan'la mı?

Gözlerimi kapattım ve gitarımı yavaşça yanıma koydum ve düzenli bir nefes aldım. Bunu yapalı haftalar oldu. Şarkısını duymama izin verdiği geceden beri iş ilişkimizin dinamiğini tamamen değiştirdi.

Yine de bu onun suçu değil. Benim hatam olup olmadığından bile emin değilim. Bu doğanın suçu, çünkü çekicilik çirkin bir canavar ve onu yenemezsem lanetleneceğim.

Bunu yapabilirim.

Yatak odamın kapısını açtım ve o defteri ve dizüstü bilgisayarıyla içeri girerken kenara çekildim. Kendinden emin bir şekilde yatağa doğru yürür ve üzerine düşer, ardından dizüstü bilgisayarını açar. Tekrar oturup benimkini açıyorum.

Sydney: Bugün derse dikkat edemedim çünkü tek yapmak istediğim şarkı sözü yazmaktı. Yine de yazmama izin vermiyorum çünkü oynadığınızda çok daha iyi oluyor. Bunu özledim. İlk başta seveceğimi düşünmemiştim ve bu beni tedirgin etti ama şarkı sözü yazmayı seviyorum. Sev, sev, sev. Hadi gidelim, hazırım.

Bana gülümsüyor ve baş dönmesiyle avuçlarını şilteye vuruyor.

Başlığa yaslanıp üzerinde çalıştığım yeni bir şarkının açılışını çalmaya başladığımda gülümseyerek karşılık verdim. Henüz bitirmedim ama onun yardımıyla bu gece biraz ilerleme kaydedeceğimizi umuyorum.

Şarkıyı birkaç kez çalıyorum ve bazen beni izliyor, sonra bazen yazıyor. Ellerini kullanarak bana duraklamamı, geri adım atmamı veya bir sonraki koroya geçmemi ya da şarkıyı yeniden başlatmamı söylüyor. Oynarken onu yakından izliyorum ve bu dansı bir saatten fazla sürdürüyoruz. Çok fazla kaşıma yapıyor ve eğlendiğinden emin olmadığım bir sürü surat yapıyor.

Sonunda oturur ve not defterinden kağıdı yırtar, sonra toparlar ve çöp kutusuna atar. Defterini bir tokatla kapatıyor ve başını sallıyor.

Sidney: Üzgünüm, Ridge. Belki sadece yorgunum, ama şu anda tıklamıyor. Bunu yarın gece tekrar deneyebilir miyiz?

Hayal kırıklığımı gizlemek için elimden geleni yaparak başımı salladım. Onu sinirli görmekten hoşlanmıyorum. Dizüstü bilgisayarını ve not defterini alır ve yatak odasına doğru yürümeye başlar. Arkasını dönüp "İyi geceler." dedi.

O kaybolur kaybolmaz yataktan kalkıp çöp kutusunu karıştırıyorum. Onun tomarlanmış kağıdını çıkardım ve yatağıma geri götürdüm ve açtım.

Onu buradan izlemek

Çok uzak

Onu kalbimin kaldırabileceğinden daha yakın istiyorum

onu istiyorum burada ~~istiyorum~~

Belki bir gün ~~bu günlerden biri~~

Rastgele cümleler var, bazıları işaretlenmiş, bazıları değil. Hepsini okudum, onların etrafından dolaşmaya çalıştım.

Senin için ~~koşardım~~, eğer ayakta durabilseydim

Ama bu talebi yapamam

şu an onun olamam

neden beni ~~götüremiyor~~

Sözlerini okumak, mahremiyetine saldırı gibi geliyor. Ama öyle mi? Teknik olarak, bu işte beraberiz, bu yüzden ne yazdığını o yazarken okuyabilmeliyim.

Ama bu şarkıda farklı bir şey var. Farklı çünkü bu şarkı kulağa Hunter'la ilgili gibi gelmiyor.

Bu şarkı biraz benim hakkımda olabilir gibi geldi.

Bunu yapmamalıyım. Şu anda telefonumu açmamalıydım ve kesinlikle onu bu şarkıyı bu gece bitirmeme yardım etmesi için nasıl ikna edeceğimi düşünmemeliydim.

Ben: Kızma ama şarkı sözlerini okuyorum. Sanırım hayal kırıklığının nereden geldiğini biliyorum.

Sydney: Şarkı sözü yazmakta berbat olmamdan ve içimdeki tek şeyin birkaç şarkı olmasından kaynaklanıyor olabilir mi?

Gitarımı alıp yatak odasına gidiyorum. İki dakika önce odamdan ayrıldığından beri hâlâ iyi olduğunu varsayarak kapısını çalıp açıyorum. Yatağına gidip oturuyorum, sonra defterini ve kalemini alıp şarkı sözlerini defterin üstüne yerleştiriyorum. Bir not yazıp ona veriyorum.

Şarkı sözlerini yazdığın grubun tamamen erkek olduğunu unutmamalısın. Erkek olmadığın için erkek bakış açısıyla yazmanın zor olduğunu biliyorum. Bu şarkıyı kendi bakış açınızdan yazmayı bırakıp farklı bir bakış açısıyla hissetmeye çalışırsanız sözler gelebilir. Belki bu şarkıyı bir erkeğin söyleyeceğini bildiğin için zor olmuştur, ama duygular senden geliyor. Sadece çevirin ve ne olduğunu görün.

Notumu okudu, sonra kalemi alıp yatağına geri döndü. Bana baktı ve bir deneyeceğini belirtmek için başını gitarıma doğru salladı. Yataktan fırlayıp yere düştüm, sonra gitarımı dik tuttum ve göğsüme doğru çektim. Yeni bir şarkının akorlarını çalışırken, bazen bu şekilde çalmak bana yardımcı oluyor, böylece titreşimleri daha net hissedebiliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, başımı gitara yaslıyorum ve çalmaya başlıyorum.

Onbirinci Bölüm

Sidney

Aman Tanrım. Yine o şeyi yapıyor. Büyüleyici şey.

Geçmişte onu gitarını böyle çalarken gördüğümde, kendi sesini duyamadığını bilmeden önceydi. Tellere farklı bir açı kazandırmak için bu şekilde çaldığını düşünmüştüm ama şimdi bunu müziği daha iyi hissetmek için yaptığını biliyorum. Neden bilmiyorum ama bunu bilmek onu izlemeyi daha çok sevmeme neden oluyor.

Muhtemelen şarkı sözleri üzerinde çalışmalıydım ama gözlerini açmadan tüm şarkıyı çalmasını izliyorum. Bitirdiğinde hemen defterime baktım çünkü gözlerini açıp bana bakacağını biliyordum. Yazıyormuş gibi yapıyorum ve gitarını doğru yöne çeviriyor, sonra şifoniyerime yaslanıyor ve şarkıyı yeniden çalmaya başlıyor.

Şarkı sözlerine odaklanıyorum ve ne söylediğini düşünüyorum. Ridge haklıydı. Bir erkeğin onları şarkı söyleyeceği gerçeğini düşünmüyordum. Duygularımı kağıda dökmeye odaklandım. Gözlerimi kapatıyorum ve Ridge'in şarkıyı söylediğini hayal etmeye çalışıyorum.

Ona karşı hissettiklerim konusunda dürüst olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum ve bunu sözleri biraz daha ileri götürmek için kullanıyorum. Gözlerimi açıyorum ve şarkının ilk mısrasının üzerini çiziyorum, sonra ilk mısrayı yeniden yazmaya başlıyorum.

~~Onu buradan izlemek~~

Bir şeyi çok uzaklardan görmek

Her gün biraz daha yakınlaş

Onu benim yapmak istediğimi düşünüyorum

Sanırım bu gece yazamamamın asıl nedeni, kağıt üzerinde biten her satırın Ridge hakkında olması ve Ridge'in bunun içini görebileceğini biliyorum. Şarkı sözlerini çöpten çıkardı ve çoktan okudu, bu yüzden bir fikri olmalı. Hala . . . O burada, şarkıyı bitirmemi istiyor. İkinci ayete odaklanıyorum ve onun tavsiyesini aklımda tutmaya çalışıyorum.

~~durabilseydim~~ ~~senin için koşardım~~
~~Ama bu talebi yapamam~~
~~İstedigimi talep edemem~~
~~Çünkü istediğim şey sensin~~

Ridge şarkıyı birkaç kez çalarken eski satırların üzerini çizerek ve onları değiştirerek sayfadaki sözleri gözden geçirmeye devam ediyorum.

~~Onun olabilseydim, beklerdim~~
~~Ve eğer şimdi senin olamazsam~~
~~Ben burada bu yerde bekleyeceğim~~
~~Sen gelene kadar, beni götürene kadar~~
~~Belki birgün~~
~~Belki birgün~~

Sayfa dağınık ve okunması zor hale geldi, bu yüzden onu bir kenara koydum ve her şeyi yeniden yazmak için defterimi açtım. Her şeyi yeni sayfaya aktarırken Ridge birkaç dakika oynamayı bıraktı. Ona baktığımda, yazdıklarımı okumak isteyen sayfayı işaret ediyor. Başım la onayladım.

Yatağa doğru yürüdü ve yanıma oturdu, şu ana kadar yazdıklarımı okumak için bana doğru eğildi.

Sözleri doğrudan görebileceğinin ve Hunter'dan çok onunla ilgili olduğunu bilebileceğinin fazlasıyla farkındayım, bu da damarlarımda paniğe neden oluyor. Defteri kendine yaklaştırıyor ama hala kucağımda. Omzunu benimkine bastırdı ve yüzü o kadar yakındı ki muhtemelen nefesimi yanağında hissedebiliyordu. . . nefes alıyor olsaydım. Gözlerimi onun olduğu yere, kucağımda sayfa boyunca yeniden yazılan şarkı sözlerine düşmeye zorluyorum.

~~söylediklerini görmezden gelmeye çalışıyorum~~
~~bana dönüyorsun~~
~~geri dönüyorum~~

Ridge kalemi alıp son satırı işaretliyor, sonra bana bakacak şekilde başını eğiyor. Kalemi kendine doğrultuyor ve havada bir şeyler değiştirmek istediğini belirten bir yazma hareketi yapıyor.

Başımı salladım, sinirle dolu ve bundan hoşlanmadığından korkuyorum. Üzerini çizdiği sözlerin yanındaki kağıda kalemini bastırıyor. Yazmadan önce birkaç saniye duraklıyor ve yavaşça tekrar bana dönüyor. İfadesi korkuyla dolu ve buna neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Gözleri benimkilerden kayıyor, dikkati tekrar sayfaya dönene kadar yavaşça üzerimde geziniyor. Nefes alıyor ve dikkatlice nefes veriyor, ardından yeni sözleri yazmaya başlıyor. Yakından takip

ederken, kendi içine eklediği yeni sözleri deşifre ederken, şarkının tamamının sözlerini yazmasını izliyorum.

BELKİ BİRGÜN

*Bir şeyi çok uzaklardan görmek
Her gün biraz daha yakınlaş
Onu benim yapmak istediğimi düşünüyorum*

*Ayakta durabilseydim senin için koşardım
Ama istediğimi talep edemem
Çünkü istediğim şey sensin*

Koro:

*Ve eğer şimdi senin olamazsam
Ben burada bu yerde bekleyeceğim
sen gelene kadar
beni alıp götürene kadar
Belki birgün
Belki birgün*

*söylediklerini görmezden gelmeye çalışıyorum
sen bana dön ben uzaklaşırım
Ama Cupid beni iki kez vurmuş olmalı.*

*Yatağında parfümünün kokusunu alıyorum
Senin düşüncelerin kafamı işgal ediyor
Gerçekler yazılır, asla söylenmez*

Koro tekrarı

*Yanlış olduğunu söylüyorsun, ama doğru geliyor
Beni serbest bıraktın, sonra sıkı tutun
Bitmemiş sözler, şarkımız gibi*

*Bu şekilde iyi bir şey gelemez
Çizgiler çizilir, ama sonra kaybolurlar
Onun için eğiliyorum, senin için kırıyorum*

Koro tekrarı

Yazmayı bitirdiğinde, kalemi kağıdın üzerine bırakır. Gözleri tekrar benimkilere döndü ve az önce yazdıklarına cevap vermeme mi bekliyor bilmiyorum ama

yapamam. Sözlerinin arkasında herhangi bir gerçek varmış gibi hissetmeme izin vermemeye çalışıyorum ama birlikte yazdığımız ilk gecedeki sözleri aklımdan geçiyor.

"Onlar senin sözlerin, Sydney. Senden gelen sözler."

O zaman bana şarkı sözlerinin arkasında gerçek olduğunu söylüyordu çünkü onları yazan kişinin içinden bir yerlerden geliyorlar. Sayfaya tekrar bakıyorum.

Onun için eğiliyorum, senin için kırıyorum

Aman Tanrım, yapamam. Bunu ben istemedim. Bunu *istemiyorum* .

Ama çok iyi hissettiriyor. Sözleri iyi hissettiriyor, yakınlığı iyi hissettiriyor, gözlerimi arayan gözleri kalbimin dengesini bozuyor ve hayatım boyunca böyle hissettiren bir şeyin nasıl bu kadar yanlış olabileceğini anlayamıyorum.

Ben kötü birisi değilim.

Ridge kötü biri değil.

Her ikisi de bu kadar iyi niyetli olan iki iyi insan, tüm bu iyiliklerden elde edilen, inanılmaz derecede kötü duygulara nasıl sahip olabilir?

Ridge'in ifadesi daha da endişeli hale geldi ve bakışlarını benden çekip telefonunu aldı.

Rıdvan: İyi misin?

Ha. iyi miyim? Evet. Bu yüzden avuçlarım terliyor, göğsüm inip kalkıyor ve yanımdaki çarşafı yatakta sıkıyorum, bu ellerle ona kendimi asla affetmeyeceğim bir şey yapmamak için.

Başımı salladım, sonra ayağa kalkıp banyoya yürürken onu nazikçe kenara ittim. Kapıyı arkamdan kapattım ve ona yaslandım, gözlerimi kapattım ve haftalardır tekrarladığım mantrayı kafamda sessizce tekrarladım.

Maggie, Maggie, Maggie, Maggie, Maggie.

ıkıntı

Birkaç dakika sonra nihayet yatak odasına geri döner. Bana gülümsedi, yatağı yürüdü ve telefonunu aldı.

Sidney: Üzgünüm. Hasta hissettim.

Ben: İyi misin?

Sidney: Evet. Sanırım sadece suya ihtiyacım vardı. Şarkı sözlerini seviyorum, Ridge. Onlar mükemmel. Onları tekrar gözden geçirmemiz mi gerekiyor yoksa buna gece diyebilir miyiz?

Gerçekten onları tekrar gözden geçirmek isterdim, ama yorgun görünüyor. Ayrıca onları tekrar söylemesini hissetmek için her şeyimi verirdim ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Sözlerin geri kalanını yazarken vicdanımı yeterince dövdüm. Ancak, onun hakkında yazıyor olma ihtimalim beni durdurmuş gibi görünmüyordu, çünkü aklımdaki tek şey aslında *yazıyor olmamdı* . Aylardır şarkı sözü yazamıyorum ve sadece birkaç dakika içinde sanki bir sis kalktı ve kelimeler zahmetsizce akmaya başladı. Zaten çok ileri gittiğimi hissetmeseydim devam ederdim.

Ben: Gece diyelim. Bununla gerçekten mutluyum, Syd.

Gülümsüyor ve gitarımı alıp odama gidiyorum.

Sonraki birkaç dakikayı onun şarkı sözlerini dizüstü bilgisayarındaki müzik programına aktararak ve gitar akorlarını doldurarak geçirdim. Her şeyi girdikten sonra gönder'e bastım, kapattım ve Brennan'a mesaj attım.

Ben: Sana şarkı sözleri olan çok kaba bir taslak gönderdim. Sydney'in bunu duymasını gerçekten istiyorum, bu yüzden bu hafta kaba bir akustik üzerinde çalışmak için zamanın varsa, gönder. Sanırım sonunda yarattığı bir şeyin hayata geçtiğini duyabilmek onun için iyi olacak.

Brennan: Şimdi bakıyorum. Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama bence onun hakkında haklıydın. O gerçekten dünyaya sadece bizim için gönderildi.

Ben: Öyle görünmeye başladı.

Brennan: Bana bir saat ver. Meşgul değilim, o yüzden neler yapabileceğimize bir bakayım.

Bir saat? Bu gece mi gönderiyor? Hemen Sydney'e mesaj attım.

Ben: Uyumamaya çalış. Bir süre sonra sana küçük bir sürprizim olabilir.

Sidney: Şey, . . . Tamam?

• • •

Kaba, Belki Bir Gün " yazan bir ek içeren bir e-posta alıyorum . Telefonumda açtım, mutfak çekmecesinde bir kulaklık buldum ve Sydney'in odasına gittim. Ben kapıyı çaldıktan sonra kapıyı açtı ve beni odasına aldı. Yatağına oturmak için yürüyorum ve yanımdaki şilte üzerindeki yeri işaret ediyorum. Bana soran gözlerle bakıyor ama yatağına doğru yürüyor. Kulaklıkları ona uzatıp yastığını okşadım, böylece uzanıp kulaklarına yerleştirdi. Sanki ona ayrıntılı bir eşek şakası yapacakmışım gibi ihtiyatla beni izlemeye devam ediyor.

Yanına kayıyorum ve dirseğimin üzerinde doğruluyorum, sonra play'e basıyorum. Telefonu aramıza koyup onu izledim.

Birkaç saniye geçti ve başı bana doğru döndü. Dudaklarından bir "Aman Tanrım" geçiyor ve sanki ona dünyayı vermişim gibi bana bakıyor.

Ve oldukça iyi hissettiriyor.

Gülümsüyor ve gözleri yaşlarla dolarken elini ağzına götürüyor. Muhtemelen duygusal tepkisinden utandığı için yüzünü tavana doğru eğiyor. Olmamalı. Görmeyi umduğum şey tam olarak buydu.

O dinlerken onu izlemeye devam ediyorum ve yüzü bir duygu karışımı ifade ediyor. Gülümsüyor, sonra nefes veriyor, sonra gözlerini kapatıyor. Şarkı bittiğinde bana bakıp "Yine" dedi.

Gülümsedim ve telefonumda tekrar oynat tuşuna bastım. Onu izlemeye devam ettim, ama dudakları kıpırdamaya başladığında ve şarkıya eşlik ettiğini fark ettiğim anda, hiç hissetmeyi beklemediğim ani bir duyguyla gülümsemem silindi.

Kıskançlık.

Hayatım boyunca ve sessiz bir dünyada yaşadığım tüm yıllar boyunca, şu anda şarkı söylemesini duymak istediğim kadar bir şey duymak istemedim. Onu fiziksel

olarak acıtacak kadar çok duymak istiyorum. Göğsümün duvarları sanki kalbime yaklaşıyorlarmış gibi hissediyorum ve irkilerek bana dönene kadar elimin göğsüne gittiğini bile fark etmiyorum. Durmasını istemediğim için başımı salladım. Hafifçe başını salladı, ama elimin altındaki kalbinin atışı her saniye artıyor. Avucumda sesinin titreşimini hissedebiliyorum ama elimle derisi arasındaki malzeme onu istediğim gibi hissetmemi engelliyor. Elimi boğazının dibine gelene kadar yukarı kaldırdım ve sonra parmaklarım ve avucum boynuna değene kadar daha da yukarı kaydardım. Göğsümü yan tarafına bastırmak için ona yaklaştım, çünkü onu duymaya yönelik bunaltıcı ihtiyaç tamamen ele geçirildi ve kendime görünmez çizgilerin nerede çizildiğini düşünmek için izin vermiyorum.

Sesinin titreşimi duruyor ve bu şarkının çoğuna ilham veren duygularla bana bakarken yutkunduğunu hissediyorum.

Yanlış olduğunu söyle, ama doğru geliyor.

Nasıl hissettiğimi tarif etmenin başka bir yolu yok. Onun hakkında düşünme ve hissetme şeklimin yanlış olduğunu biliyorum, ama onunla birlikteyken ne kadar *doğru* hissettirdiği konusunda çok mücadele ediyorum.

Artık şarkı söylemiyor. Elim hala boğazına sarılıydı ve yüzü benimkine doğru eğildi. Elimi çenesine değene kadar biraz yukarı kaydardım. Parmağımı kulaklıkların kordonunda gezdirip ondan uzaklaştırdım. Parmaklarımı çenesine götürdüm ve elimi yavaşça boynunun arkasına kaydardım. Avucum başının arkasına o kadar mükemmel uyuyor ki sanki ellerim onu böyle tutmak için yapılmış gibi. Yavaşça onu kendime doğru çekiyorum, o da vücudunu hafifçe benimkine doğru çeviriyor. Göğüslerimiz buluşuyor ve o kadar güçlü bir güç yaratıyor ki, her bir parçam, onun diğer her parçasına karşı bastırılmayı talep ediyor.

Ellerini boynuma doğru uzatıyor ve avuçlarını hafifçe tenime yerleştiriyor, sonra parmaklarını yavaşça yukarı kaldırıp saçlarıma yerleştiriyor. Ona bu kadar yakın olmak, kendi kişisel alanımızı yaratmışız gibi hissettiriyor ve dünyamızın dışından hiçbir şey içeri giremez ve dünyamızın içinden hiçbir şey çıkamaz.

Nefesleri dalgalar halinde dudaklarıma çarpıyor ve onları duyamasam da kalp atışlarının nasıl hissettirdiğini hayal ediyorum. Alnımı onun alnına dayadım ve göğsümün derinliklerinden bir gümbürtünün boğazıma yükseldiğini hissettim. Dudaklarımdan geçerken hissettiğim ses ağzının bir solukta açılmasına neden oluyor ve dudaklarının hafifçe aralanması, çaresizce ihtiyacım olan rahatlamayı aramak için ağzımın hemen onunkiyle birleşmesine neden oluyor.

Rölyef tam olarak dudaklarımız birleştiği anda bulduğum şey. Sanki ona karşı beslediğim her bastırılmış, reddedilmiş duygu birdenbire kafesten kurtuluyor ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez nefes alabiliyorum.

Parmakları saçlarıma taramaya devam ediyor ve tutuşum başının arkasına doğru sıkılaştırarak onu daha da yakınına çekiyor. Dilimin içeri girip kendi dilini

bulmasına izin veriyor. Sıcak ve yumuşak, inlemelerinden gelen titreşimler ağzından çıkıp doğrudan benimkine akmaya başlıyor.

Dudaklarım yumuşak bir şekilde onunkilerin üzerine kapanıyor ve sonra onları ayırıyorum ve her şeyi baştan yapıyoruz, ama daha az tereddüt ve daha fazla çaresizlikle. Elleri şimdi sırtımdan aşağı iniyor ve elim beline kayıyor ve dilim onunkinin inanılmaz şekilde benimkiyle dans etmesini keşfediyor ve sadece bizim ağızlarımızın duyabileceği bir şarkı söylüyor. Bu öpücüğü tırmandırırken gösterdiğimiz çaresizlik ve hız, o an sona ermeden önce ikimizin de birbirimizden mümkün olduğunca fazlasını almaya çalıştığımızı açıkça ortaya koyuyor.

Çünkü ikimiz de bitmesi gerektiğini biliyoruz.

Kalbim ikiye ayrılmaya başladığında beline sıkıca sarıldım, yarısı Maggie ile her zaman olduğu yerde kaldı ve diğer yarısı altımdaki kıza çekildi.

Hayatımda hiçbir şey bu kadar iyi hissettirip de bu kadar acıtacak kadar acıtmamıştı .

Ağzımı onun ağzından ayırdım ve üzerimdeki çaresiz tutuşu beni ona karşı kilitli tutarken ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Kalbimin hangi yarısını kurtarmak istediğimi bulmaya çalışırken, ağızlarımızın yeniden birleşmesine izin vermeyi reddediyorum.

Alnımı onun alnına dayadım ve gözlerimi kapalı tuttum, arka arkaya hızlı bir şekilde nefes alıp verdim. Beni tekrar öpmeye çalışmıyor ama hareketleri nefes almak için yalvarmaktan gözyaşlarına direnmeye dönüşürken göğsünü hissedebiliyorum. Geri çekilip gözlerimi açtım ve ona baktım.

Gözleri sıkıca kapalı, ama gözyaşları düşmeye başlıyor. Yüzünü çevirip eliyle ağzını kapatıyor ve benden uzaklaşmak için yana doğru yuvarlanmaya çalışıyor. Ellerimi kaldırıp ona yaptığım şeye baktım.

Ona asla yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yaptım.

Onu bir Tori yaptım.

Yüzümü buruşturup alnımı başının yanına dayadım ve dudaklarımı kulağına bastırdım. Elini buldum ve komodinin üzerindeki kaleme uzandım. Elini çevirdim ve kalemin ucunu avucuna bastırdım.

Çok üzgünüm.

Avucunu öptüm, sonra yataktan sürünerek geri çekildim. Gözlerini eline bakacak kadar uzun süre açar. Yumruğunu sıkıyor ve elini göğsüne çekiyor, sonra yastığının içinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Gitarımı, telefonumu ve utancımı alıyorum. . . ve onu tamamen yalnız bırakıyorum.

On İkinci Bölüm

Sidney

Yataktan çıkmak istemiyorum. Derse gitmek istemiyorum. Kesinlikle tekrar iş aramaya gitmek istemiyorum. Bu yastığı gözlerimin önünde tutmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum çünkü bu dairedeki her aynayla aramda güzel bir bariyer oluşturuyor.

Aynaya bakmak istemiyorum çünkü bu sefer gerçekte kim olduğumu görmekten korkuyorum. Başkalarının ilişkilerine saygısı ve ahlakı olmayan bir kız.

Dün gece onu öptüğüme inanamıyorum.

öptüğüne inanamıyorum .

Benden uzaklaştığında gözyaşlarına boğulduğuma inanamıyorum ve yüzündeki ifadeyi gördüm. Bu kadar çok pişmanlığı ve hüznü tek bir ifadeye sığdırmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim. O anda benimle olmaktan ne kadar pişman olduğunu görmek, kalbime aldığım en büyük darbelerden biriydi. Hunter'ın bana yaptığından daha çok acıttı. Tori'nin bana yaptığından daha çok acıttı.

Ama yüzündeki pişmanlığı görmek ne kadar canımı acıtsa da, Maggie'ye yaptıklarını düşününce hissettiğim suçluluk ve utançla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. *Maggie'ye yaptıklarını* .

Elini göğsüme koyup bana yaklaştığı anda yataktan uçup onu odadan çıkarmam gerektiğini biliyordum.

Ama yapmadım. *yapamadım* . _

O yaklaştıkça ve birbirimize baktıkça, bedenim ihtiyaçtan daha fazla tükeniyordu. Susadığımda su, acıktığımda yemek gibi temel bir ihtiyaç değildi. Rahatlamak için doyumsuz bir ihtiyaçtı. Uzun zamandır bastırılmış olan istek ve arzudan kurtuluş.

Arzunun ne kadar güçlü olabileceğini hiç fark etmemiştim. Her parçanızı tüketir, duyularınızı bir milyon arttırır. O anda olduğunuzda, görme duyunuzu geliştirir ve tek yapabileceğiniz önünüzdeki kişiye odaklanmak olur. Koku alma duyunuzu geliştirir ve aniden saçlarının yeni yıkandığını ve gömleğinin kurutucudan yeni çıktığını fark edersiniz. Dokunma duyunuzu geliştirir, cildinizi karıncalandırır ve

parmak uçlarınızı karıncalandırır ve size dokunulma isteği *bırakır* . Tat alma duyurunuzu geliştirir ve ağzınız aç ve isteksiz hale gelir ve onu tatmin edebilecek tek şey, aynısını arayan başka bir ağzın rahatlamaıdır.

Ama arzumun en çok geliştirdiği duygu?

İşitme.

Ridge kulaklıkları kulaklarıma yerleştirip müzik çalmaya başlar başlamaz kollarımdaki tüyler kalktı, tenimden titremeler yükseldi ve sanki kalp atışım yavaşça şarkının ritmine uyuyormuş gibi hissettim.

Ridge de bu duyguyu ne kadar çok istese de yaşayamazdı. O anda, diğer tüm duyuları bir araya gelerek en çok istediği tek duyuyu telafi edemedi. Benim beni duymasını istediğim kadar o da beni duymak istiyordu.

Aramızda olanlar biz zayıf olduğumuz için olmadı. Ridge, sırf ben onun önünde ydim ve o öpüşme havasında ydı diye elini çenemden yukarıya ve başımın arkasına götürmedi. Çekici olduğumu düşündüğü ve iyi hissettireceğini bildiği için vücudunu benimkine bastırmadı. Öpüşmeyi sevdiği ve yakalanmayacağını bildiği için dudaklarımı onunkilerle ayırmadı.

Bununla ne kadar savaşmaya çalışsak da, tüm bunlar aramızda oldu çünkü birbirimize olan hislerimiz arzumuzdan çok daha güçlü hale geliyor. Arzuyla savaşmak kolaydır. Özellikle arzunun sahip olduğu tek silah çekicilik olduğu anda.

Kalbe karşı bir savaş kazanmaya çalışırken o kadar kolay değil.

• • •

Bir saatten fazla bir süre önce uyandığımdan beri ev sessizdi. Burada ne kadar çok yalan söylersem ve olanlar hakkında düşünmek için kendime izin veririm, onunla o kadar az yüzleşmek istiyorum. Biliyorum, eğer bunu bitiremezsek, yüzleşme ne kadar uzun süre beklersek o kadar zor olacak.

İsteksizce giyindim ve dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim. Yatak odası sessizdir ve genellikle geceleri geç saatlere kadar sürer ve bu da sabahları geç saatlere kadar sürer, bu yüzden uyumasına izin vermeye karar verdim. Onu oturma odasında bekleyeceğim. Umarım Warren ve Bridgette ya bir yerde bir yatakta birbirleriyle meşguldürler ya da hala uyuyorlardır çünkü bu sabah ikisini de alabilir miyim bilmiyorum.

Kapıyı açıp oturma odasına giriyorum.

duraklıyorum.

Arkanı dön Sidney. Arkanı dön ve odana geri dön.

Ridge barda duruyor. Ancak, beni tamamen hareketsiz kılan Ridge'in görüntüsü değil. Kollarını sardığı kızdır. Sıkıldığı kızdır. Sanki onun için önemli olan, sahip olan ve önemli olacak tek şey omuş gibi, doğrudan baktığı kız. Kendini benimle *belki bir gün aramıza eken kız* .

Warren yatak odasından çıkar ve onları mutfakta birlikte dururken görür. "Merhaba Maggie. Birkaç hafta daha gelmeyeceksin sanıyordum."

Maggie, Warren'ın sesini duyunca arkasını döndü. Ridge'in gözleri Maggie'den bana kaydı. Bedeni gerildi ve ikisi arasına hafif bir mesafe koyarak daha dik bir şekilde ayağa kalktı.

Hâlâ hareketsizim, yoksa kendimle üçü arasına mesafe koyardım.

Gitmek üzereyim, dedi Maggie ve aynı anda işaret ederek Warren'a döndü. Ridge ondan bir adım uzaklaştı, sonra bakışlarını çabucak benden ayırdı ve dikkatini yeniden Maggie'ye odakladı. "Dedem dün hastaneye kaldırıldı. Dün gece geldim." Dönüyor ve Ridge'in dudaklarına hafif bir öpücük konduruyor, sonra ön kapıya yöneliyor. "Ciddi bir şey değil ama yarın serbest bırakana kadar onunla kalacağım."

"Ah, adamım. Bunun için üzgünüm," diyor Warren. "Ama partimin hafta sonu burada olacaksın, değil mi?"

Parti?

Maggie başını salladı ve Ridge'e doğru bir adım geri attı. Kollarını onun boynuna doladı ve o da kollarını onun beline doladı - kalbimin tüm bölümlerini tamamen paramparça eden iki basit hareket.

Ağzını onunkine yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. Ellerini onun yüzüne götürüyor, sonra geri çekilip onu burnunun ucundan öpmek için tekrar eğiliyor.

Ah.

Maggie, burada durduğumu fark etmeden apartmandan çıktı. Ridge kapıyı arkasından kapadı, arkasını döndü ve okunamaz bir ifadeyle bakışlarını benimkilere çevirdi.

"Bugün ne yapıyoruz?" diye sordu Warren, başını Ridge ile benim aramda bir ileri bir geri hareket ettirerek. İkimiz de ona cevap vermek için bakışlarımızı kırmadık. Birkaç saniye sonra Ridge gözleriyle en ufak bir hareket yaparak yatak odasına yöneldi. Warren'a dönüp bir şeyler imzalıyor, ben de odama dönüyorum.

Son üç dakika içinde organlarıma temel, genel bilgi olması gereken bu kadar çok hatırlatma yapmak zorunda kaldığım şaşırtıcı.

Nefes al nefes ver.

Sözleşme, genişlet.

Vur, vur, duraklat. Vur, vur, duraklat.

Nefes al, nefes ver.

Banyoya gidip Ridge'in yatak odasına gidiyorum. Konuşmak istediği belliydi ve hala bununla yüzleşmenin beklemekten daha iyi olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle hiç yüzleşmemekten iyidir.

Banyodaki yolculuk sadece birkaç fit ve birkaç saniyeden uzun sürmemeli, ama ben bir şekilde onu tam beş dakika uzatıyorum. Gergin bir elimi kapı koluna koydum, sonra açıp odasına girdim.

Ben banyonun kapısını kapatırken o da içeri giriyor. Durup birbirimize bakıyoruz. Bu bakışlar sona ermek zorunda çünkü kalbim daha fazlasını kaldıramıyor.

İkimiz de yatağına yürüdük ama oturmadan önce durakladım. Sanırım ciddi bir konuşma yapmak üzereyiz, bu yüzden parmağımı kaldırıp dizüstü bilgisayarımı odamdan çıkarmak için döndüm.

Döndüğümde yatağında dizüstü bilgisayarıyla oturuyordu, ben de oturdum, başlığa yaslandım ve benimkini açtım. Henüz bana mesaj atmadı, bu yüzden önce ona bir şeyler yazıyorum.

Ben: İyi misin?

Gönder'e bastım ve sorumu okuduktan sonra yüzünü bana çevirdi ve biraz şaşırmış göründü. Bilgisayarına döner ve yazmaya başlar.

Rize: Ne anlamda?

Ben: Hepsi sanırım. Aramızda olanlardan sonra Maggie'yi görmenin zor olduğunu biliyorum, bu yüzden iyi olup olmadığını bilmek istedim.

Ridge: Sanırım şu anda biraz kafam karıştı. bana kızmadın mı

Ben: Olmalı mıyım?

Ridge: Dün gece olanları göz önünde bulundurursak, öyle söyleyebilirim.

Ben: Benim sana kızmaya senin bana kızmaya hakkım yok. Üzülmediğimi söylemiyorum, ama sana kızgın olmak bunu aşmamıza nasıl yardımcı olacak?

Mesajımı okudu ve başını arkaya yaslayarak derin bir nefes verdi. Başını kaldırıp bana cevap vermeden önce bir an gözlerini kapadı.

Ridge: Maggie dün gece ben odama döndükten bir saat sonra geldi. İçeri dalıp ona seni öptüğüm için ne kadar pislik olduğumu söyleyeceğine ikna olmuştum. Sonra, daha önce mutfakta, kapının dışında durduğunu gördüğümde kendimi hazırlıyordum.

Ben: Ona asla söylemem Ridge.

Ridge: Bunun için teşekkür ederim. Peki şimdi ne olacak?

Ben: Bilmiyorum.

Ridge: Halının altına süpürüp hiç olmamış gibi davrandığımız şeyi yapamaz mıyız, çünkü bunun bizimle çalışacağını sanmıyorum. Söylemem gereken çok şey var ve şimdi söylemezsem asla söyleyemeyeceğimden korkuyorum.

Ben: Benim de söyleyecek çok şeyim var.

Ridge: Önce sen.

Ben: Hayır, önce sen.

Ridge: Aynı anda gidelim mi? İkimiz de yazmayı bitirdiğimizde birlikte gönder'e basacağız.

Ben: Anlaşma.

Bana ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama ona söylemem gereken şeyleri etkilemesine izin vermiyorum. Ona tam olarak bilmesini istediğim şeyi söylüyorum, sonra durup yazmayı bitirmesini bekliyorum. Sonunda durduğunda birbirimize baktık, başını salladı ve ikimiz de enter'a bastık.

Ben: Sanırım aramızda yaşananlar birçok nedenden dolayı oldu. Açıkça birbirimize ilgi duyuyoruz, birçok ortak noktamız var ve başka herhangi bir durumda, birbirimize iyi geleceğimize dürüstçe inanıyorum. Kendimi seninle görebiliyorum, Ridge. Zekisin, yeteneklisin, komiksin, şefkatlisin, samimisin ve biraz da şeytansın, ki bu hoşuma gidiyor. ;) Ve dün gece—Bunu tarif bile edemem. Birini öperken şimdiye kadar en çok hissettiğim şey bu. Duyguların hepsi iyi olmasa da. Orada da bir sürü suçluluk var.

Yani birlikte olmamız düşüncesi mantıklı olduğu kadar, hiçbir anlamı da yok. Bir ilişkiden benim kadar incinmiş bir şekilde ayrılamam ve birkaç hafta içinde mutluluğu bulmayı bekleyemem. Çok hızlı ve bir şeyler ne kadar doğru hissettirirse düşünsün hala kendi başıma olmak istiyorum.

Kafanın nerede olduğunu bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu mesaja girmekten korkuyorum çünkü aynı sayfada olmamızı istiyorum. Müzik yapmaya, arkadaş olmaya ve Warren'a gülünç şakalar yapmaya devam edebilmemiz için, hissettiğimiz her şeyi geride bırakmaya çalışmak için birlikte çalışmamızı istiyorum. Bunun bitmesine hazır değilim, ama burada olmam çok zorsa veya Maggie ile birlikteyken seni suçlu hissettiriyorsa,

giderim. Sadece kelimeyi söyle, ben gideyim. Şey, sanırım gerçekten kelimeyi SÖYLEYEMİYORSUNUZ. Kelimeyi YAZABİLİRSİNİZ, ben gideceğim. (Pahalıya pahasına yapılan saçma şaka için üzgünüm, ama şu anda çok fazla ciddiyet var.)

Ridge: Öncelikle özür dilerim. Seni o duruma soktuğum için üzgünüm. O an daha güçlü olamadığım için üzgünüm. Sana asla Avcı olmayacağım sözümü bozduğum için özür dilerim. Ama en çok dün gece seni yatağında ağlarken bıraktığım için üzgünüm. Dışarı çıkıp tüm bu durumu çözümsüz bırakmak, yapabileceğim en kötü hareketti.

Geri gelip seninle konuşmak istedim ama sonunda cesaretimi topladığımda Maggie geldi. Geleceğini bilseydim, seni uyarırdım. Dün gece sana yaptıklarımın ve bu sabah bizi birlikte gördüğünde yüzündeki ifadeyi gördükten sonra, bunun yapabileceğim en acı verici şeylerden biri olduğunu biliyordum.

Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama şunu söylemeliyim Sydney. Senin hakkında ne hissedersen hissetsem ya da ne kadar çalışabileceğimizi düşünsem de onu asla ve asla terk etmeyeceğim. Onu seviyorum. Onu tanıdığım andan beri seviyorum ve onu ölene kadar seveceğim.

Ama lütfen bunun senin hakkında hissettiklerimi değiştirmesine izin verme. Birden fazla kişiye karşı dürüst duygular beslemenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim ama ne kadar yanıldığıma beni ikna ettin. Kendime yalan söylemeyeceğim ve seni umursamadığımı söylemeyeceğim ve kesinlikle sana yalan söylemeyeceğim. Umarım nereden geldiğimi anlarsın ve bize bunu aşmamız için bir şans verirsin, çünkü yapabileceğimize inanıyorum. Bu dünyada nasıl arkadaş olunacağını çözebilecek iki kişi varsa o biziz.

Birbirimizin mesajlarını okuyoruz. Kendisini bir kereden fazla okudum. Özellikle beni önemseydiği gerçeği konusunda bu kadar açık sözlü ve dürüst olmasını beklemiyordum. Maggie'yi benim için terk etmeyi düşünmesini bir an bile beklemiyordum. Bütün bunların en kötü sonucu bu olurdu. Onu terk ederse ve biz bundan bir ilişki kurmaya çalışırsak, asla yürümezdi. Tüm ilişki ihanet ve aldatma üzerine kurulacaktı ve bu iki şey asla iyi bir temel oluşturmadı ve asla oluşturmayacak.

Sırt: Vay canına. Bizden etkilendim. İkimiz de çok olgunuz.

Yorumu beni güldürüyor.

Ben: Evet, öyleyiz.

Ridge: Sydney, mesajının benim için ne yaptığını sana anlatamam. Ciddi anlamda. Dün gece senden uzaklaştığım andan beri dokuz gezegenin hepsinin ağırlığının (çünkü evet, Plüton benim için her zaman bir gezegen olacak) göğsümü ezdiğini hissediyorum. Ama benden nefret etmediğini, deli olmadığını ve şeytani bir intikam planı yapmadığını bilmek şu anda çok iyi hissettiriyor. Bunun için teşekkür ederim.

Ben: Bekle. Kötü bir intikam planı yapmadığımı asla söylemedim. ;) Ayrıca, bu kadar açık sözlüken size bir soru sorabilir miyim?

Ridge: Bir soru önerip öneremeyeceğinizle ilgili bir soru başlatma konusunda size ne demiştim?

Ben: Aman Tanrım, seni hiç öptüğüme inanamıyorum. Çok can sıkıcısın!

Çıkıntı. ÇOK KOMİK. Sorunuz nedir?

Ben: endişeliyim. Belli ki birbirimize çekildiğimiz gerçeğiyle ilgili bir sorunumuz var. Bunu nasıl aşacağız? Seninle müzik yazmak istiyorum ama aynı zamanda Maggie'yi pek mutlu etmeyecek olan birkaç anımızın da biz müzik yazarken olduğunu biliyorum. Yaratıcı olduğumda çok çekici olduğumu düşünüyorum ve çekiciliğimi azaltmak için ne yapmam gerektiğini bilmek istiyorum. Eğer bu mümkünse.

Ridge: Egotizme devam edin. Çok çekici değil ve devam ederse, bir hafta sonra sana bakamayacağım bile.

Ben: Anlaşma. Ama SİZE olan çekiciliğim hakkında ne yapmalıyım? Hafızama kazıyabileceğim bazı kişisel kusurları söyle.

Güler.

Ridge: Pazar günleri o kadar geç uyuyorum ki pazartesiye kadar dişlerimi bile fırçalamıyorum.

Ben: Bu bir başlangıç. Birkaç taneye daha ihtiyacım var.

Rıdvan: Bakalım. Bir keresinde Warren ve ben on beş yaşımdayken bir kıza aşık olmuştum. Warren ondan hoşlandığımı bilmiyordu ve bana onun için çıkma teklif edip etmeyeceğimi sordu. Ben yaptım ve o da kabul etti çünkü görünüşe göre o da karşılığında Warren'a aşık olmuş. Ona hayır dediğini söyledim.

Ben: Sırt! Bu korkunç!

Rize: Biliyorum. Şimdi senden bir kusur istiyorum.

Ben: Sekiz yaşımdayken Coney Island'a gittik. Bir dondurma istedim ve ailem bana bir tane almadı çünkü “June Cleaver”ın kirlenmemi istemediği yeni bir gömlek giyiyordum. Bir çöp kutusunun yanında yürüyorduk ve içinde erimiş bir dondurma külahı vardı, bu yüzden ailem döndüğünde onu aldım ve yemeye başladım.

Ridge: Evet, bu oldukça iğrenç. Ama sadece sekiz yaşımdaydın, bu yüzden gerçekten sayılmaz. Daha yeni bir şeye ihtiyacım var. Lise? Kolej?

Ben: Ah! Lisedeyken bir keresinde geceyi pek tanımadığım bir kızın evinde geçirdim. Çıktık. İçinde değildim ve gerçekten iğrençti ama on yedi yaşımdaydım ve meraklıydım.

Ridge: Hayır. Bu bir kusur sayılmaz Sydney. Tanrım, burada benimle çalış.

Ben: Köpek yavrusu nefesinin kokusunu severim.

Sırt: Daha iyi. Kendi osuruklarımı duyamıyorum, bu yüzden bazen diğer insanların onları duyabildiğini unutacağım.

Ben: Aman Tanrım. Evet, bu kesinlikle size farklı bir ışık tutan türden bir şey. Sanırım bir süreliğine iyi olacağım.

Ridge: Senden bir tane daha ve sonra aynı şekilde geri püskürtüleceğimizi düşünüyorum.

Ben: Birkaç gün önce kampüs otobüsünden inerken Tori'nin arabasının gittiğini fark ettim. Fazladan anahtarımı onun dairesine girmek için kullandım çünkü unuttuğum birkaç şeye ihtiyacım vardı. Gitmeden önce, onun bütün içki şişelerini açıp içine tükürdüm.

Rize: Gerçek mi?

Başımı salladım çünkü *evet kelimesini yazmaya çok utanıyorum*.
Güler.

Ridge: Tamam. Bence iyiyiz. Bu gece sekizde benimle burada buluş ve bir şarkının içinden geçip geçemeyeceğimize bakalım. İticiliğimizi birkaç kusurla yenilemek için arada sırada müziğe ara vermemiz gerekirse, bana haber vermen yeterli.

Ben: Anlaşma.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp yataktan aşağı kaymaya başladım ama bileğimi tuttu. Arkamı dönüyorum ve bana ciddi bir ifadeyle bakıyor. Eğilip bir kalem alıyor, sonra elimi alıp yazıyor: *Teşekkür ederim*.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. Elimini bıraktı ve dünyadaki tüm iğrenç detayların kalbimin bu basit harekete tepki vermesini engelleyemediği gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak odama geri döndüm. Göğsüme bakıyorum.

Hey, kalp. Dinliyor musun? Sen ve ben resmen savaştayız.

ıkıntı

Yatak odamdan çıkıp arkasından kapı kapanır kapanmaz gözlerimi kapatıp nefes verdim.

Kızgın olmadığına şükrediyorum. Kinci olmadığına şükrediyorum. Mantıklı olduğu için minnettarım.

Benden daha fazla iradeye sahip olduğu için de müteşekkirim çünkü onun yanındayken hiç bu kadar zayıf hissetmemiştim.

Onüçüncü Bölüm

Sidney

Artık birbirimizden beş fit uzakta çalışmamız dışında, birlikte çalışma şeklimizde pek bir şey değişmedi. “Öpücük”ten bu yana birkaç şarkı tamamladık ve ilk gece biraz garip olsa da kendi tarzımızı bulmuş gibiyiz. Öpücük hakkında konuşmadık, Maggie hakkında konuşmadık ve neden yerde oynadığını ve neden yatakta tek başıma yazdığımı tartışmadık. Bunu tartışmak için bir sebep yok, çünkü ikimiz de hepsinin çok farkındayız.

Birbirimize olan çekiciliğimizi kabul etmemiz gerçeği, onu umduğumuz şekilde ortadan kaldırmış gibi görünmüyor. Benim için odadaki kocaman bir fil gibi. Sanki onunlayken o kadar çok yer kaplıyor ki beni duvara bastırıyor, içimdeki son nefes izlerini de sıkıyor. Kendime daha iyi olacağını söyleyip duruyorum ama öpücüğün üzerinden neredeyse iki hafta geçti ve hiç de kolay olmadı.

Neyse ki, önümüzdeki hafta iki görüşmem var ve işe alınırsam en azından beni evden daha fazla çıkaracak. Warren ve Bridgette hem çalışıyor hem de okula gidiyor, bu yüzden burada pek bulunmuyorlar. Ridge evden çalışıyor, bu yüzden ikimizin de günün büyük bölümünde burada yalnız olduğumuz gerçeği her zaman aklımda.

Yine de günün tüm saatleri içinde en nefret ettiğim saat Ridge'in duşta olduğu saattir. Bu da demek oluyor ki bu saatten gerçekten nefret ediyorum çünkü o şu an bulunduğu yer orası. Benden bir duvar ötede, tamamen çıplak olduğunu bildiğimde düşüncelerimin gittiği yerden nefret ediyorum.

Tanrım, Sidney.

Suyun kapandığını ve duş perdesinin kayarak açıldığını duydum ve bir kez daha onu hayal etmemeye çalışarak gözlerimi sımsıkı kapattım. Bu muhtemelen düşüncelerimi boğmak için biraz müzik açmak için iyi bir zaman olurdu.

Banyo ile yatak odası arasındaki kapı kapanır kapanmaz ön kapı vurulur. Memnuniyetle yataktan atladım ve Ridge'in şu anda odasında giyinmek üzere olduğunu bildiğim gerçeğini kafamdan atmak için oturma odasına yöneldim.

Gözetleme deliğinden bakmaya tenezzül bile etmiyorum ki bu benim açımdan çok kötü bir ihmal. Kapıyı hızla açtığımda Hunter'ı mahcup bir şekilde merdivenlerin başında ayakta dururken buldum. Bana bakıyor, ifadesi özür diler ve gergin. Onu görünce kalbim mideme çarpıyor. Onu en son gördüğümde bu yana haftalar geçti. Nasıl görüldüğünü unutmaya başlamıştım.

Siyah saçları onu son gördüğümde bu yana daha uzundu ve bu bana saç randevularını her zaman benim planladığımı hatırlatıyor. Kendi randevusunu alma zahmetine bile girmemiş olması, onu benim için çok daha acınası kılıyor.

"Tori'ye berberinizin numarasını vereyim mi? Saçların berbat görünüyor."

Tori'nin adının geçmesi yüzünü buruşturur. Ya da belki yüzündeki o pişmanlık dolu ifadeye geri dönmememin nedeni kollarına atlayamamamdı.

"İyi görünüyorsun," diyor sözlerini bir gülümsemeyle kapatarak.

İyiymiş, dedim ona yalan söyleyip söylemediğimden emin olmadan.

Boşta kalan elini çenesine götürüp benden uzaklaşıyor, burada olduğu gerçeğine pişman olmuş gibi görünüyor.

nasıl *burada* ? Nerede yaşadığımı nereden biliyor?

"Beni nerede bulacağını nereden bildin?" diye soruyorum kafamı merakla eğerek.

Avludan Tori'nin dairesine doğru baktıklarında, gözlerinin bir anlığına değiştiğini görüyorum. Aklında neler olup bittiğini fark etmemi istemediği çok açık çünkü bu sadece Tori'yi düzenli olarak ziyaret ettiği gerçeğine ışık tutacaktır.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu, sesi ona her zaman sahip olduğunu bildiğim güvenden yoksundu.

"Seni içeri alır ve bittiğine ikna edersem, bana mesaj atmayı bırakacağına söz verir misin?"

Başını zar zor salladı, ben de kenara çekildim ve oturma odasına girdi. Yemek masasına gidip bir sandalye çektim, kanepede oturmakla rahat etmediğini belli ettim. Gözleri büyük ihtimalle burada benimle kimin yaşadığına dair bilgi aramak için odanın içinde gezinirken masaya doğru yürüyor.

Gözleri kanepenin yanına sıkıştırılmış bir çift Ridge ayakkabısına odaklanırken, koltuğun arkasını kavrayıp yavaşça dışarı çekiyor. Onları fark etmesi hoşuma gitti.

"Artık burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor, sesi gergin ve kontrollü.

"Şimdilik," diyorum, sesim daha da kontrollüydü. Sakinliğimi koruduğum için kendimle gurur duyuyorum çünkü yalan söyleyip onu görmenin incitmeyeceğini söylemeyeceğim. Ona hayatımın iki yılını verdim ve onun için hissettiklerim bir anda yok olamaz. Duyguların kaybolması zaman alır, bu yüzden hala buradalar. Şu anda büyük bir nefretle birbirine karışmış durumdalar. Onu gördüğümde böyle hissetmek kafa karıştırıcı çünkü karşımdaki adamdan hoşlanmayacağımı hiç düşünmemiştim. Bana yaptığı gibi ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim.

"Bunun güvenli olduğunu mu düşünüyorsun? Neredeyse hiç tanımadığın garip bir adamla mı taşıyorsun? Sanki hayatımın herhangi bir bölümünü yargılama hakkına sahipmiş gibi, yerine otururken bana onaylamayan gözlerle bakıyor.

"Sen ve Tori bana fazla seçenek bırakmadınız, değil mi? Doğum günümde kendimi berbat ve evsiz buldum. Bir şey olursa, her şeyi bu kadar iyi idare ettiğim için beni tebrik etmen gerektiğini düşünürdüm. Kesinlikle burada oturup beni yargılayamazsın.

Öksürüyor, sonra masanın üzerine eğiliyor ve gözlerini kapatarak avuçlarını alnına bastırıyor. "Sidney, lütfen. Buraya kavga etmeye ya da bahane bulmaya gelmedim. Buraya sana ne kadar üzgün olduğumu söylemeye geldim."

Ondan duymak istediğim bir şey varsa, o da bir özür. Duymak istediğim *iki şey* varsa , bu bir vedanın ardından gelen bir özür.

"Eh, şimdi buradasın," dedim sessizce. "Al bakalım. Bana ne kadar üzgün olduğunu söyle." Sesim artık kendinden emin değil. Aslında kendimi yumruklamak istiyorum çünkü kulağa gerçekten üzücü ve kalbi kırık geliyor ve bu onun hissettiğimi düşünmesini isteyeceğim son şey.

Üzgünüm Sydney, dedi kelimeleri hızlı ve umutsuzca tükürerek. "Ben çok, çok üzgünüm. Daha iyi olmayacağını biliyorum ama Tori ile benim aramda her zaman farklı şeyler oldu. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz ve bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama sen daha bizimle tanışmadan önce ilişkimiz cinseldi. Ama hepsi bu kadardı. Sadece seksti ve bir kez sen işin içindeydin, ikimiz de yıllardır aramızda olan bir şeye nasıl dur diyeceğimizi çözemedik. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum ama onunla yaşadıklarım seninle yaşadıklarımın tamamen farklıydı. Seni seviyorum. Bana kendimi kanıtlamam için bir şans daha verirsiniz Tori ile bir daha asla konuşmam."

Kalbim, birlikte yattıklarını öğrendiğim anki kadar hızlı atıyordu. Masanın üzerine çıkıp onu döverek öldürmemek için kontrollü nefesler alıyorum. Ben de masaya tırmanıp onu öpmek için yumruklarımı sıkıyorum. Onu asla geri almazdım ama şu an kafam çok karışık çünkü sahip olduklarımızı çok özleyorum. Basit ve güzeldi ve kalbim son birkaç haftadır ağrıdığı gibi asla ağrımadı.

Kafamı en çok karıştıran şey, Hunter'la olmadığım için kalbimin bu kadar ağrıyıyor olması. Ağrıyor çünkü Ridge ile birlikte olamıyorum.

Burada otururken, Hunter'ın onu terk etmesinden çok, Ridge'in hayatıma girmesine üzüldüğümü fark ettim. Bu ne kadar berbat?

Ben cevap veremeden Ridge'in yatak odasının kapısı açıldı ve o dışarı çıktı. O kot pantolon ve başka bir şey yok ve vücudumun onun varlığına tepki verme şeklinden geriliyorum. Ancak Hunter'ın arkasını dönüp Ridge'in böyle görüldüğüne tanık olması hoşuma gidiyor.

Ridge, Hunter'ın karşımda oturduğunu gördüğünde masadan sadece birkaç adım ötede duruyor. Hunter kime baktığımı görmek için dönerken, o Hunter'dan bana bir

bakış attı. Ridge'in yüzündeki endişenin bir anlık öfkeyle birlikte geçtiğini görebiliyorum. Bana dikkatle bakıyor ve şu anda kafasından neler geçtiğini tam olarak biliyorum. O da benim gibi Hunter'ın burada ne yaptığını merak ediyor. Ridge'in iyi olduğumu bilmesini sağlayarak güvence verircesine başımı salladım. Gözlerimi yatak odasına kaydurdum ve sessizce ona Hunter ve benim mahremiyete ihtiyacımız olduğunu söyledim.

Ridge hareket etmiyor. Ona yatak odasına gitmesini söylememden hoşlanmadı. Görünüşe bakılırsa, benimle yalnız Hunter'a pek güvenmiyor. Belki de herhangi bir nedenle geri dönmesine ihtiyacım olursa beni duyamayacağı gerçeğidir. Her ne ise, isteğimden onu tamamen rahatsız ettim. Ne olursa olsun, başını salladı ve odasına doğru döndü, ama önce Hunter'a bir uyarı atışı yaptı.

Hunter tekrar yüzüme baktı ama ifadesi artık özür dileyen değildi.

"Bu da neydi böyle?" diye soruyor, sesi kıskançlıktan damlıyor.

"O Ridge'di," diye kesin bir şekilde yanıtladım. "Sanırım ikiniz zaten tanışmışsınızdır."

"Siz ikiniz misiniz? . . beğenmek . . . "

Ben ona cevap vermeden önce, Ridge dizüstü bilgisayarıyla odaya geri döndü ve doğruca kanepeye yöneldi. Kanepeye çöküyor, dizüstü bilgisayarını açıp ayaklarını önündeki sehpa uzatırken sürekli Hunter'a bakıyor.

Ridge'in beni Hunter ile yalnız bırakmayı reddetmesi beni fazlasıyla memnun ediyor.

"Bu seni ilgilendirmez," dedim, "ama hayır, çıkmıyoruz. Kız arkadaşı var."

Hunter dikkatini bana verdi ve nefesinin altından güldü. Az önce neyi komik bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu beni sinirlendiriyor. Ona dik dik bakarken kollarımı kavuşturdum ve koltuğuma yaslandım.

Hunter öne doğru eğildi ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Lütfen bana bundaki ironiyi gördüğünü söyle, Sydney."

Bu durumda kesinlikle bir ironi göremediğim için başımı salladım.

Anlayışsızlığım onu tekrar güldürdü. "Size Tori ve benim aramda olanların kesinlikle fiziksel olduğunu açıklamaya çalışıyorum. İkimiz için de hiçbir şey ifade etmiyordu ama benim tarafımı anlamaya çalışmayacaksınız bile. Yine de, başka bir kadına âşık olan oda arkadaşının gözünü sikiyorsun ve davranışlarındaki ikiyüzlülüğü görmüyor musun? Burada bulunduğun iki aydır onunla yatmadığını söyleyemezsin. İkinizin yaptığının Tori ve benim yaptığımızdan farklı olmadığını nasıl göremiyorsunuz? Benimkini bağışlamadan kendi eylemlerini haklı çıkaramazsın."

Çenemi yerden uzak tutmaya çalışıyorum. Öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Kendimi bu masanın üzerinden uzanıp onu suçlayan gözlerinin ortasında yumruklamaktan alıkoymaya çalışıyorum ama yumruklamanın her şey olmadığını zor yoldan öğrendim.

Cevap vermeden önce kendime birkaç dakika sakinleşmek için izin veriyorum. Hala bana bakan Ridge'e bakıyorum. Yüzümdeki ifadeden Hunter'ın çizgiyi aştığını biliyor. Ridge'in elleri dizüstü bilgisayarının ekranını kavradı, ona ihtiyacım olursa onu bir kenara itmeye hazırlandı.

Ona ihtiyacım yok. bende bu var

Bakışlarımı Ridge'den çekip Hunter'ın kafasını koparmayı o kadar çok istediğim gözlere odaklanarak Hunter'la barıştım.

"Ridge'in aldatılmayı hak etmeyen harika bir kız arkadaşı var ve neyse ki onun değerini anlayan türden bir adam. Bununla birlikte, onunla yattığım konusunda yanılıyorsun çünkü değilim. Kız arkadaşına ne kadar haksızlık olacağını ikimiz de biliyoruz, bu yüzden cazibemize göre hareket etmiyoruz. Sırf bir kız sakinizi sertleştiriyor diye bu, gidip *onu onun içine sokmanız gerektiği anlamına gelmediğine dikkat etmelisiniz !*"

Ridge dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp ayağa kalkarken ben de kendimi masadan uzaklaştırdım.

"Git Avcı. Sadece git," diyorum, ona bir saniye daha bakamayarak. Ridge'i onun gibi bir şey olarak sabitlediğini düşündüğü basit gerçeği beni kızdırıyor ve gitmesi akıllıca olur.

Ayağa kalkar ve doğruca kapıya gider. Kapıyı açar ve arkasına bile bakmadan gider. Onu geri almak istemediğimi sonunda anladığı için mi yoksa Ridge kışını tekmelemek üzereymiş gibi görüldüğü için mi çıkışının bu kadar basit olduğundan emin değilim.

Hunter'dan bir daha haber alamayacağıma dair içimde iyi bir his var.

Telefonum çaldığında hala kapıya bakıyorum. Cebimden çıkarıp Ridge'e döndüm. Telefonunu tutuyor, endişeyle bana bakıyor.

Ridge: O neden buradaydı?

Ben: Konuşmak istedi.

Ridge: Onun geleceğini biliyor muydun?

Yazısını okuduktan sonra Ridge'e bakıyorum ve ilk defa çenesinin gergin olduğunu ve pek mutlu görünmediğini fark ediyorum. Neredeyse tepkisini biraz kıskanç olarak etiketleyecektim ama bunu kabul etmek istemiyorum.

Ben: Hayır.

Ridge: Onu neden içeri aldın?

Ben: Özür dilediğini duymak istedim.

Rize: Yaptı mı?

Ben evet.

Ridge: Onu bir daha buraya sokma.

Ben: Bunu planlamamıştım. BTW, şu anda biraz pisliksin.

Bana bakıp omuz silkiyor.

Ridge: Burası benim dairem ve onu burada istemiyorum. Onu bir daha içeri alma.

Şu anki tavrından hoşlanmıyorum ve dürüst olmak gerekirse, bundan sadece dairesi olarak bahsetmesi bana pek uymuyor. Bana onun insafına kalmış olduğumu hatırlatmak için hafif bir darbe gibi geliyor. Cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Hatta bana mesaj atmasın diye telefonu koltuğa fırlattım ve odama yöneldim.

Yatak odamın kapısına ulaştığımda duygularım beni yakalıyor. Hunter'ı tekrar görmek ve tüm o incitici duyguların yeniden ortaya çıkması mı yoksa Ridge'in bir pislik olduğu gerçeğinden mi emin değilim. Her neyse, gözlerim dolmaya başladı ve her ikisinin de beni ele geçirmesine izin vermekten nefret ediyorum.

Ridge omzumdan yakalayıp yüzümü ona doğru çevirdi ama gözlerimi arkasındaki duvara diktim. Gözlerinin içine bakmak bile istemiyorum. Telefonumu tekrar elime verdi, az önce yazdığı her şeyi okumamı istedi ama yine de istemiyorum. Telefonu tekrar koltuğa doğru fırlattım ama telefonu durdurdu, sonra tekrar elime almaya çalıştı. Bu sefer alıyorum ama telefon kapanana kadar güç düğmesine basıyorum ve sonra tekrar kanepeye fırlatıyorum. Şimdi gözlerinin içine bakıyorum ve ifadesi kızgın. Sehpaye doğru iki adım attı, çekmecedan bir kalem aldı ve bana döndü. Elim tutuyor, ama hala bana ne söyleyeceğini bilmek istemediğimden onu ondan çekiyorum. Bu gece için yeterince özür diledim. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama kolumdan tutup kapıya bastırıyor, üzerine yazarken onu kuvvetlice tutuyor. Yazmayı bitirdiğinde, kolumu çektim ve kalemini kanepeye atışını izledim, sonra yatak odasına geri döndü. Koluma bakıyorum.

Gerçekten istediğin buysa, bir dahaki sefere içeri al.

Engelim tamamen kırılıyor. Öfkeli sözlerini okumak, gözyaşlarımı tutmak için kalan gücümü tüketiyor. Yatak odamın kapısından hızla geçip banyoya giriyorum. Musluğu açıp ellerime sabun sıktım, sonra ağlarken sözlerini kolumdan silmeye başladım. Yatak odasının kapısı açıldığında başımı kaldırmıyorum bile ama kapıyı arkasından kapatıp yavaşça bana doğru yürürken onu çevre görüşümün dışında görüyorum. Hala kolumdaki mürekkebi siliyorum ve sabun için bana uzandığında gözyaşlarımı geri çekiyorum.

Avucuna biraz dağıttı, sonra parmaklarını bileğime doladı. Dokunuşundaki hassasiyet kırılıyor ve kalbimi yaralıyor. Sabunu, kelimelerin başladığı yerde bileğime doğru gezdiriyor ve ben diğer elimi bırakıp lavabonun kenarını tutarken tenimi köpürtüyor ve sözlerini yıkamasına izin veriyor.

Özür diliyor.

Başparmaklarıyla kelimelere masaj yapıyor, onları suyla ovuşturuyor.

Hâlâ koluma bakıyorum ama bakışlarını doğrudan üzerimde hissedebiliyorum. Artık o yanımda olduğu için almam gereken abartılı nefeslerin farkındayım, bu yüzden cildimde artık mürekkep izi kalmayana kadar onları yavaşlatmaya çalışıyorum.

Bir el havlusu alıp kolumu kurutuyor, sonra beni bırakıyor. Kolumu göğsüme götürüp diğer elimle tutuyorum, şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Sonunda gözlerimi onunkilerle buluşturuyorum ve ilk başta ona neden kızdığımı bile anında unutuyorum.

İfadesi güven verici ve özür diler ve hatta belki biraz da özlem dolu. Dönüp banyodan çıktı ve saniyeler sonra telefonumla geri döndü. Aleti çalıştırıyor ve tezgaha yaslanırken bana veriyor, hâlâ pişmanlıkla bana bakıyor.

Ridge: Üzgünüm. Söylediklerimi kastetmedim. Özrünü kabul etme düşüncesini eğlendirdiğini düşündüm ve bu beni üzdü. Sen ondan daha iyisini hak ediyorsun.

Ben: Haber vermeden geldi. Onu asla geri almam, Ridge. Ondan bir özrün, ihanetten biraz daha çabuk kurtulmama yardımcı olacağını umuyordum.

Ridge: Hiç yardımcı oldu mu?

Ben: Pek değil. O ortaya çıkmadan öncekinden daha fazla kızgın hissediyorum.

Ridge metnimi okurken, ifadesindeki gerginliğin azaldığını fark ettim. Hunter'la olan durumuma verdiği tepki kıskançlıkla sınırlanıyor ve bunun beni iyi hissettirmesinden nefret ediyorum. Ne zaman Ridge ile ilgili bir şey beni iyi hissettirse, hemen ardından suçluluk duygusu gelmesinden nefret ediyorum. Neden ikimiz arasındaki şeyler bu kadar karmaşık olmak zorunda?

Keşke işleri basit tutabilseydik, ama bunun nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ridge: Hadi onun hakkında kızgın bir şarkı yazalım. Bu yardımcı olabilir.

Bana sinsi bir sırtışıla bakıyor ve bu benim içimi döndürüp eritiyor. Sonra o duyguların suçluluk duygusuyla aynı hızla donuyorum.

Bir kez olsun, utançla tüketilmemek güzel olurdu.

Başımınla onaylayıp odasına kadar onu takip ediyorum.

çıkıntı

Yine yerde oturuyorum. Oynamak için en rahat yer değil ama yatakta onun yanında olmaktan çok daha iyi. Ben onun kişisel alanındayken ve o benim alanımdayken asla asıl müziğe odaklanamıyorum gibiyim.

Pratik yapmak için balkonuma oturduğumda çaldığım şarkılardan birini çalmamı istedi, bu yüzden üzerinde çalışıyoruz. Karnının üzerinde yatıyor, not defterine yazıyor. Silme ve yazma, silme ve yazma. Burada yerde oturuyorum, oynamıyorum bile. Şimdiye kadar melodiyi bilmesi için şarkıyı yeterince çaldım, bu yüzden onu izlerken bekliyorum.

Sanki kendi dünyasındaymış gibi şarkı sözlerine bu kadar dikkatle odaklanmasını seviyorum ve ben sadece şanslı bir gözlemciyim. Arada bir yüzünün önüne dökülen saçları kulağının arkasına sıkıştırır. Onu izlemekten en sevdiğim şey sözlerini silmek. Silgi kağıtla her buluştuğunda, üst dudağını alt dişleriyle içeri çeker ve onu çiğner.

Onu izlemek en sevdiğim şey olduğundan nefret ediyorum, çünkü olmamalı. Kafamdaki tüm bu "eğer" leri tetikliyor ve zihnim, hayal etmemesi gereken şeyleri hayal etmeye başlıyor. O yazarken kendimi yatakta onun yanında yatarken hayal etmeye başladım. Ben ondan sadece birkaç santim uzaktayken, yazdığı kelimelere yukarıdan bakarken dudağını sıkıştırdığını hayal ediyorum. Bana baktığını, küçük, masum hareketleriyle bana ne yaptığını fark ettiğini hayal ediyorum. Sırt üstü yuvarlandığını, bu odadan asla çıkmayacak sırlar yaratmam için beni karşıladığını hayal ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, düşünceleri durdurmak için elimden geleni yapmak istiyordum. Sanki onlar üzerinde hareket edecekmişim gibi kendimi suçlu hissettiriyorlar. Birkaç saat önce Hunter'la tekrar bir araya gelme ihtimali olduğunu düşündüğümde hissettiklerime benziyor.

Sinirlenmişim.

Kıskançtım.

Olmamam gerektiğini bildiğim düşünceler ve hisler yaşıyordum ve bu beni çok korkutuyordu. Şimdiye kadar kıskançlıkla ilgili bir sorunum olmadı ve bunun beni dönüştürdüğü kişiden de hoşlanmıyorum. Özellikle de hissettiğim kıskançlığın gerçek bir ilişki içinde olduğum kızla hiçbir ilgisi olmadığına.

Alnıma bir şey çarptığında ürküyorum. Hemen gözlerimi açtım ve Sydney'e baktım. Yatakta, gülüyor, telefonumu gösteriyor. Aldım ve metnini okudum.

Sidney: Uyuyor musun? Biz bitirmedik.

Ben: Hayır. Sadece düşünüyorum.

Daha fazla yer açmak için yatağın üzerinde hareket eder ve yanındaki yeri okşar.

Sydney: Gel burada düşün ki bunları okuyabilesin. Sözlerin çoğu bende yok ama koroya takılıp kaldım. Ne istediğinden emin değilim.

Artık yatakta birlikte yazmadığımızı açıkça tartışmadık. Yine de şarkı sözlerine odaklandı, bu yüzden kendimi toparlamam ve onlara da odaklanmam gerekiyor. Gitarımı bırakıp kendimi yukarı çektim, sonra yatağa yürüdüm ve yanına uzandım. Defteri elinden alıyorum ve şimdiye kadar yazdıklarını okumak için önüme çekiyorum.

Güzel kokuyor.

Lanet etmek.

Bir şekilde duyularımı engellemeye çalışıyorum ama bunun boşa bir çaba olduğunu biliyorum. Bunun yerine, yazdığı kelimelere odaklandım, ona ne kadar zahmetsizce geldiklerinden çabucak etkilendim.

neden tutmuyoruz

Basit tutun

arkadaşlarınla konuşursun

Ve karışmak için burada olacağım

Ama biliyorsun ki ben

olmak istiyorum

hemen yanında

nerede olmam gerektiğini

Ve biliyorsun ki ben

Görebildiğim

Gözlerinin yolu

beni takip ediyor gibisin

Yazdıklarını okuduktan sonra defteri ona geri verdim ve telefonumu aldım. Şarkı sözleri konusunda kafam karıştı çünkü hiç beklediğim gibi değiller. Onları sevdiğimden emin değilim.

Ben: Hunter hakkında kızgın bir şarkı yazdığımızı sanıyordum.

Omuz silkiyor, sonra bana mesaj atmaya başlıyor.

Sidney: Denedim. Hunter konusu artık bana pek ilham vermiyor. Beğenmiyorsanız kullanmak zorunda değilsiniz. Farklı bir şey deneyebilirim.

Mesajına bakıyorum, nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Şarkı sözlerini sevmiyorum ama iyi olmadıkları için değil. Çünkü yazdığı kelimeler bir şekilde aklımı okuyabildiğini düşündürüyor.

Ben: Onları seviyorum.

Gülümseyip "Teşekkür ederim" diyor. Sırt üstü dönüyor ve kendimi bu anın, bu gecenin ve dekolte elbisesinin muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla takdir ettiğini görüyorum. Gözlerim onunkilere döndüğünde, o beni izliyor, açıkçası aklımdan neler geçtiğinin farkında. Gözler yalan söylemez maalesef.

İkimiz de bakışlarımızı ayırmadığımızda boğazımdaki koca yumruyu yutmak zorunda kaldım.

Başını belaya sokma Ridge.

Tanrıya şükür, oturduğunda oturuyor.

Sydney: Koronun nereye gelmesini istediğinden emin değilim. Bu şarkı benim alıştığım şarkılardan biraz daha iyimser. Üç farklı tane yazdım ama hiçbirinin kulağa hoş gelmemesi. Sıkıştım.

Ben: Bir kez daha şarkı söylemeni izlememe izin ver.

Yataktan yuvarlanıp gitarı aldım, sonra yatağa geri götürdüm ama bu sefer kenarda oturdum. Birbirimize dönüyoruz ve o şarkı söylerken ben oynuyorum. Koroya ulaştığımızda, şarkı söylemeyi bırakıp omuz silkiyor, takıldığı yerin burası olduğunu bana bildiriyor. Defterini alıp sözlerini birkaç kez okudum. Fazla belli etmeden ona baktım ve aklıma gelen ilk şeyi yazdım.

Ve itiraf etmeliyim

ilgi alanım

Hareket etme şeklin

sen o elbisenin içindeyken

bana hissettiriyor

olmak istediğim gibi

tek adam

Hiç gördüğün

Yazmayı bıraktım ve tekrar ona baktım, bu korodaki kelimelerin her bir parçasını hissettim. Sanırım ikimiz de yazdığımız kelimelerin birbirimizle ilgisi olduğunu biliyoruz, ama bu bizi hiç durdurmuyor gibi görünüyor. Fazla dürüst sözlerle böyle anlar yaşamaya devam edersek ikimizin *de* başı belaya girecek. Aklıma daha fazla şarkı sözü girmeye başladığında hızla kağıda bakıyorum.

Vay, oh, oh, oh
başım belada, başım belada
Vay, oh, oh, oh
şimdi başım belada

Yazarken tekrar ona bakmayı reddediyorum. Her birlikte olduğumuzda bir şekilde parmak uçlarımdan akıyormuş gibi görünen kelimelere odaklanıyorum. Bana neyin ilham verdiğini veya ne anlama geldiğini sorgulamıyorum.

bunu sorgulamıyorum. . . çünkü belli.

Ama bu sanat. Sanat sadece bir ifadedir. Bir ifade, bazen böyle hissettirdiği kadar, bir eylemle aynı şey değildir. Şarkı sözü yazmak, birine duygularınız hakkında doğrudan bilgi vermekle aynı şey değildir.

Bu mu?

Gözlerimi kağıda dikip dürüstçe keşke hissetmeseydim dediğim kelimeleri yazmaya devam ediyorum.

Yazmayı bitirdiğim an, o kadar çok yoruldum ki, kelimelere verdiği tepkiye tanık olmama izin vermiyorum. Hızla defteri ona geri verdim ve gitarımı çektim ve koroda çalışabilmesi için çalmaya başladım.

Ondördüncü Bölüm

Sidney

Bana bakmıyor. Şarkı sözleri söylemediğimi bile bilmiyor. *Onlara şarkı* söyleyemem . Bu şarkıyı balkonundan defalarca dinlemiştim ama şu ana kadar hiçbir duygu ya da anlam barındırmamıştı.

Bana bakamaması bile şarkıyı çok kişisel hissettiriyor. Sanki bu şarkı bana onun şarkısı olmuş gibi geliyor. Artık kelimeleri okumak istemediğim için defteri ters çevirdim. Bu şarkı asla olmaması gereken bir şey daha, yeni favorim olduğuna emin olsam da.

Ben: Sence Brennan bu sefer kaba bir kesim yapabilir mi? Onu duymak istiyorum.

Mesajı gönderdikten sonra ayağımla onu dürttüm, sonra bana baktığında telefonuna doğru başımla onayladım. Metni okumak için eline alıyor ve başını sallıyor. Yine de bana cevap vermiyor veya benimle göz teması kurmuyor. Gitarının sesinin yokluğunda oda sessizleşirken telefonuma tekrar baktım. Aramıza garip şeylerin girmesinden hoşlanmıyorum, bu yüzden boşluğu doldurmak için küçük bir konuşma yapmaya çalışıyorum. Arkama döndüm ve etrafımızdaki sessizliği kırmak için bir süredir aklımda olan soruyu yazıyorum.

Ben: Neden eskisi gibi balkonunda pratik yapmıyorsun?

Bu soru onunla hemen göz teması kurmamı sağlıyor ama uzun sürmüyor. Gözleri yüzümde, vücudumda ve sonunda telefonuna döndü.

Ridge: Neden yapayım? Artık orada değilsin.

Ve aynen böyle, savunmam düştü ve dürüst cevabıyla iradem cehenneme döndü. Alt dudakımı gergin bir şekilde içeri çekip çiğnedim, sonra yavaşça gözlerimi onunkilere kaldırdım. Bana Hunter gibi sadece kendini önemseyen bir adam olmayı istemiş gibi bakıyor.

Bunu isteyen tek kişi o değil.

şu anda Tori olmak istiyorum o kadar çok acıtıyor ki. Tıpkı onun gibi olmak ve kendime olan saygımı ya da Maggie'yi birkaç dakikalığına umursamamak istiyorum. şarkı sözlerinin yapmak istediği her şeyi yapmasına izin verecek kadar uzun.

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve ağzım kuruyor.

Gözleri göğsüme düştü ve olduğundan daha derine inmeye başladı.

Gözleri bacaklarıma düşüyor ve onları geçmem gerekiyor, çünkü bakışlarının vücuduma girme şekli, giydiğim bu elbisenin içini görebiliyormuş gibi hissettiriyor.

Gözleri sıkıca kapanıyor ve onun üzerinde bıraktığım etkiyi bilmek bana şarkı sözlerinde onun olmasını istediğinden çok daha fazla gerçek olabileceğini hissettiriyor.

Bana gördüğün tek erkek olmak istiyordum gibi hissettiriyor.

Ridge aniden ayağa kalkar ve telefonunu yatağın üzerine bırakır, sonra doğruca banyoya yürür ve kapıyı çarpar. Duş perdesinin kayarak açılmasını ve suyun harekete geçmesini dinliyorum.

Sırt üstü yuvarlanıyorum ve tüm bastırılmış nefeslerimi bırakıyorum. Kızgınım, kafam karışık ve kızgınım. Kendimizi içine soktuğumuz durumdan hoşlanmıyorum ve bir gerçeği biliyorum ki bu konuda bir daha harekete geçmemiş olsak da, bu konuda hiçbir şey masum değil.

Yatağa oturdum, sonra hızla ayağa kalktım. Tamamen üzerime kapanmadan önce odasından çıkmam gerekiyor. Tam yataktan uzaklaşırken Ridge'in telefonu şiltenin üzerinde titredi. Aşağıya bakıyorum.

Maggie: Bugün seni çok özlüyorum. Sydney ile yazmayı bitirdiğinde, görüntülü sohbet edebilir miyiz? Seni görmem gerek. ;)

Yazısına bakıyorum.

Yazısından nefret ediyorum.

Sadece birlikte yazdığımızı bilmesinden nefret ediyorum.

Ona her şeyi söylemesinden nefret ediyorum.

Bu anların bana ve Ridge'e ait olmasını ve başka kimseye ait olmamasını istiyorum.

• • •

Duştan çıkalı iki saat oldu ve yatak odamdan çıkamıyorum. Yine de açlıktan ölüyorum ve gerçekten mutfağa gitmek istiyorum. Sadece onu görmek istemiyorum çünkü işleri bırakma şeklimizden nefret ediyorum. Bu gece neredeyse sınırı aştığımızı bilmemiz hoşuma gitmiyor.

bu gece çizgiyi aşmamız hoşuma gitmiyor . Ne düşündüğümüzü ve hissettiğimizi sözlü olarak ifade etmesek de, şarkı sözlerinde yazmak daha az zararlı değildir.

Kapım çalındı ve Ridge'in büyük olasılıkla göğsümde hızla dans ederek kalbimin bana ihanet etmesine neden olduğunu bilmek. Kapıyı açmak için ayağa kalkma zahmetinde bulunmuyorum çünkü kapıyı çaldıktan hemen sonra dürterek açıyor. Bir kulaklık seti ve cep telefonunu kaldırarak duymamı istediği bir şey olduğunu belirtti. Başımı salladım ve yatağa doğru yürüdü ve onları bana verdi. Oyuna basıyor ama ben yatağa geri dönerken yere oturuyor. Şarkı çalmaya başlıyor ve sonraki üç dakikayı zorlukla nefes alıyorum. Ridge ve ben şarkı boyunca bakışlarımızı bir kez bile kesmedik.

ZOR DURUMDAYIM

neden tutmuyoruz

Basit tutun

arkadaşlarınla konuşursun

Ve karışmak için burada olacağım

Ama biliyorsun ki ben

olmak istiyorum

hemen yanında

nerede olmam gerektiğini

Ve biliyorsun ki ben

Görebildiğim

Gözlerinin yolu

beni takip ediyor gibisin

Ve itiraf etmeliyim

ilgi alanım

Hareket etme şeklin

sen o elbisenin içindeyken

bana hissettiriyor

olmak istediğim gibi

tek adam

Hiç gördüğün

Vay, oh, oh, oh

başım belada, başım belada

Vay, oh, oh, oh

*başım belada, başım belada
Vay, oh, oh, oh
şimdi başım belada*

*seni bazı yerlerde görüyorum
zamandan zamana
sen işine devam et
ve benimkinde tutuyorum*

*Ama biliyorsun ki ben
olmak istiyorum
hemen yanında
nerede olmam gerektiğini*

*Ve biliyorsun ki ben
Görebildiğim
Gözlerinin yolu
beni takip ediyor gibisin*

*Ve itiraf etmeliyim
ilgi alanım
Hareket etme şeklin
sen o elbisenin içindeyken*

*bana hissettiriyor
olmak istediğim gibi
tek adam
Hiç gördüğün*

*Vay, oh, oh, oh
başım belada, başım belada
Vay, oh, oh, oh
başım belada, başım belada
Vay, oh, oh, oh
şimdi başım belada*

ıkıntı

Maggie: Bil bakalım yarın beni kim gorecek?

Ben: Kurt Vonnegut mu?

Maggie: Tekrar tahmin et.

Ben: Anderson Cooper?

Maggie: Hayır, ama yakın.

Ben: Amanda Bynes?

Maggie: Çok rastgelesin. Yarın beni goreceksin ve benimle iki gun geçireceksin ve para biriktirmeye çalıştığımı biliyorum ama sana iki yeni sutyen aldım.

Ben: Travesti eğilimlerimi destekleyen ve cesaretlendiren tek kızı bulduğum için nasıl bu kadar şanslı oldum?

Maggie: Kendime her gun aynı soruyu soruyorum.

Ben: Seni ne zaman goreceğim?

Maggie: Pekala, her şey yine o korkunç T kelimesine bağlı.

Ben: Ah. Evet. Neyse, daha fazla tartışmayacağız. En azından altıya kadar burada olmaya alış. Warren'ın doğum gun partisi yarın gece ve tüm çılgın arkadaşları buraya gelmeden önce seninle vakit geçirmek istiyorum.

Maggie: Hatırlattığın için teşekkürler! Ona ne almalıyım?

Bana ait değil. Sydney ve ben en büyük şakayı yapıyoruz. Herkese hediye yerine hayır kurumlarına bağış yapmalarını söyledik. İnsanlar onun onuruna tüm bağış kartlarını ona vermeye başlayınca çok kızacak.

Maggie: Siz ikiniz kötüsünüz. Bir şey getirmeli miyim? Bir pasta, belki?

Ben: Hayır, anladık. "Hediye yok" şakası için kendimizi kötü hissettik, bu yüzden bunu telafi etmek için ona beş farklı aromalı kek pişirmek üzereyiz.

Maggie: Birinin Alman çikolatası olduğundan emin ol.

Ben: Zaten seni korudum bebeğim. Seni seviyorum.

Maggie: Ben de seni seviyorum.

Mesajlarımızı kapattım ve Sydney'den aldığım okunmamış olanı açtım.

Sydney: Vanilya özünü unuttun, salak. Listedeydi. Madde 5. Şimdi mağazaya geri dönmeniz gerekiyor.

Ben: Belki bir dahaki sefere daha okunaklı yazmalısın ve ben markette 5. maddenin şifresini çözmeye çalışırken mesajlarıma geri dön. .

Güldüm, telefonumu cebime koydum, anahtarlarımı aldım ve mağazaya gittim. Tekrar.

• • •

Üç numaralı pastadayız. Müzikal olarak yetenekli olanların, mutfak becerileri bölümünde ciddi anlamda yetenekten yoksun olduğuna inanmaya başlıyorum. Konu müzik yazmaya gelince Sydney ve ben gerçekten çok iyi çalışıyoruz, ancak birkaç malzemeyi bir araya getirmek söz konusu olduğunda incelik ve bilgi eksikliğimiz biraz acıklı.

Pastaları sıfırdan yapmamızda ısrar etti, oysa ben kutulu karışımları alırdım. Ama biraz eğlenceliydi, bu yüzden şikayet etmiyorum.

Üçüncü pastayı fırına yerleştirir ve zamanlayıcıyı ayarlar. Arkasını dönüp "otuz dakika" dedi ve sonra kendini tezgahın üzerine doğru itti.

Sydney: Küçük kardeşin yarın geliyor mu?

Ben: Deneyecekler. Yarın akşam yedide San Antonio'da bir müzik grubu için açılıyorlar, yani zamanında dolu oldukları sürece, onda burada olmaları gerekir.

Sidney: Bütün grup mu? Bütün grupla tanışabilir miyim?

Ben: Evet. Ve bahse girerim göğüslerine bile imza atarlar.

Sidney: SQUEEEEE!

Ben: Eğer o harfler gerçekten bir ses çıkarıyorsa, duyamadığım için çok ama çok mutluyum.

Güler.

Sydney: Sounds of Cedar grubun adını nasıl buldunuz?

Ne zaman biri grubun adını nasıl bulduğunu sorsa, kulağa hoş geldiğini düşündüğümü söylerim. Ama Sydney'e yalan söyleyemem. Onda, çocukluğumla ilgili, kimseye anlatmadığım hikayeleri benden çeken bir şey var. Maggie bile değil.

Maggie geçmişte neden yüksek sesle konuşmadığımı ve grubun adını nereden bulduğumu sormuştu, ama onu en ufak bir endişeye sevk edebilecek olumsuz hiçbir şeyi gündeme getirmekten hoşlanmam. Kendi hayatında uğraşması gereken yeterince şey var. Buna benim çocukluk sorunlarımı eklemesine gerek yok. Onlar geçmişte kaldılar ve onları gündeme getirmeye gerek yok.

Ancak, Sydney farklı bir hikaye. Beni, hayatı, genel olarak insanları çok merak ediyor. Ona bir şeyler söylemek kolay.

Sidney: Ah-oh. Görünüşe göre kendimi iyi bir hikayeye hazırlamam gerekiyor çünkü buna cevap vermek istemiyor gibisin.

Sırtım onun oturduğu tezgaha değene kadar arkamı döndüm ve ona yaslandım.

Ben: Yürek burkan şeyleri seviyorsun değil mi?

Sidney: Evet. Onu bana ver.

Maggie, Maggie, Maggie.

Sydney'leyken sık sık kendimi Maggie'nin adını tekrarlararken buluyorum. Özellikle Sydney "Bana ver" gibi şeyler söylediğinde.

Son birkaç hafta konuşmamızdan bu yana iyi geçti. Kesinlikle anlarımız oldu, ancak birimiz genellikle bizi tekrar yoluna koymak için kusurlara ve itici kişilik özelliklerine dikkat çekmeye başlar.

Birkaç hafta önce, yazma seansımızın soğuk bir duş almamla sona erdiği zamanlar dışında, iki gece önce muhtemelen benim için en zor zamandı. Şarkı söyleme şekliyle ilgili ne olduğunu bilmiyorum. Sadece onu izliyor olabilirim ve kulağımı göğsüne bastırıldığında ya da elimi boğazına dayadığımda hissettiğim

duygunun aynısını hissediyorum. Gözlerini kapatıyor ve kelimeleri söylemeye başlıyor ve ondan dökülen tutku ve duygular o kadar güçlü ki bazen onu duyamadığımı bile unutuyorum.

Bu gece, sıfırdan bir şarkı yazıyorduk ve onu anlayacak kadar iyi iletişim kuramıyorduk. Onu duymaya ihtiyacım vardı ve ikimiz de isteksiz olsak da, başımı göğsüne bastırarak ve elim boğazına dayayarak sona erdi. Şarkı söylerken rastgele elini saçlarıma götürdü ve parmaklarını etrafta dolaştırdı.

Bütün gece onunla aynı pozisyonda kalabilirdim.

Elinin her dokunuşu bende biraz daha istek uyandırmıyordu yapardım. Sonunda kendimi ondan uzaklaştırmak zorunda kaldım ama sadece yerde olmak ayrılık için yeterli değildi. Onu o kadar çok istiyordum ki; tek düşünebildiğim buydu. Sonunda ondan bana kusurlarından birini söylemesini istedim ve bana bir tane vermek yerine ayağa kalktı ve yatak odamdan çıktı.

Konumumuza bakılırsa, saçına dokunması onun için çok doğal bir şeydi. Bu, bir erkeğin sevgilisini göğsüne bastırırsa ona yapacağı şeydir ve bir kızın erkek arkadaşı ona sarılıysa ona yapacağı şeydir. Ama biz o şeyler değiliz.

Aramızdaki ilişki, yaşadığım her şeyden farklı. Çoğunlukla, birlikte müzik yazmanın doğasına bağlı olarak çok fazla fiziksel yakınlığa sahip olduğumuz ve bazı durumlarda işitme duyumun yerine dokunma duyumu kullanmam gerektiği gerçeğinden dolayı. Yani biz bu durumlardayken, çizgiler bulanıklaşıyor ve tepkiler kasıtsız hale geliyor.

Birbirimize olan çekiciliğimizi aştığımızı kabul edebilsem de, her geçen gün benimkinin büyüdüğünü hissettiğimi inkar edemem. Yine de onun etrafında olmak her zaman zor değil. Sadece çoğu zaman.

Aramızda ne olursa olsun, Maggie'nin onaylamayacağını biliyorum ve onunla olan ilişkiyi doğru yapmaya çalışıyorum. Ancak, uygunsuz ve uygun arasındaki çizginin nerede çekildiğini tam olarak tanımlayamadığım için, bazen doğru tarafta kalmayı zorlaştırıyor.

Şu anda olduğu gibi.

Telefonuma bakıyorum, ona mesaj atmak üzereyim ve o arkama yaslanmış, iki eliyle omuzlarımdaki gerilimi yoğuruyor. Yaptığımız kadar çok yazı ve şimdi yatak yerine yerde oturmam gerçeğiyle, sırtımla ilgili birkaç sorunum oldu. Canının yandığını bildiğinde ovması doğal hale geldi.

Maggie odadayken bunu yapmasına izin verir miydim? Asla. Onu durdurur muyum? Hayır. Yapmalı mıyım? Kesinlikle.

Maggie'yi aldatmak istemediğimi şüphesiz biliyorum. Hiçbir zaman o tip bir adam olmadım ve asla o tip bir adam olmak istemiyorum. Sorun şu ki, Sydney'le birlikteyken Maggie'yi düşünmüyorum. Sydney ile geçirdiğim zamanlar Sydney ile geçiyor ve aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor. Ama Maggie ile geçirdiğim zamanlar Maggie ile geçiyor. Sydney'i düşünmüyorum.

Sanki Maggie ile zamanlar ve Sydney ile zamanlar iki farklı gezegende yaşıyor. Kesişmeyen ve örtüşmeyen zaman dilimlerinde bulunan gezegenler.

Neyse yarına kadar.

Geçmişte hepimiz birlikte vakit geçirdik ama Sydney için hissettiklerim konusunda kendime dürüst olduğumdan beri değil. Ve Maggie'nin başka birine karşı hisler geliştirdiğimi bilmesini istemesem de, bunu söyleyebileceğinden endişeleniyorum.

Kendime yeterince çaba sarf edersem duygularımı kontrol etmeyi öğrenebileceğimi söylüyorum. Ama sonra Sydney bir şey yapacak ya da söyleyecek ya da bana bir bakış atacak ve kalbimin ona ait olan kısmının tam anlamıyla dolduğunu hissedebiliyorum. Ne kadar boşalmak istesem de. Duyguların hayatımızda üzerinde kesinlikle hiçbir kontrolümüz olmayan tek şey olduğundan endişeleniyorum.

On Beşinci Bölüm

Sidney

Ben: Seni bu kadar uzun süren ne? Lanet bir kitap mı yazıyorsun?

Omuzlarını ovuşturmam onu uyutuyor mu bilmiyorum ama tam beş dakikadır telefonuna bakıyor.

Ridge: Üzgünüm. Düşüncede kaybolmak.

Ben: Bunu görebiliyorum. Sedirin Sesleri?

Ridge: Bu biraz uzun bir hikaye. Dizüstü bilgisayarımı alayım.

Telefonumda Facebook mesajlarımızı açıyorum. Geri döndüğünde, benden birkaç metre uzaktaki bir tezgaha yaslandı. Aramıza mesafe koyduğunun farkındayım ve bu beni biraz rahatsız ediyor çünkü biliyorum ki omuzlarını ovmamalıydım. Geçmişte aramızda olanları düşününce bu çok fazla ama sanki ilk başta omuzlarının ağırması benim suçummuş gibi hissediyorum.

Sahada oynamanın ona yaptıklarından pek şikayet etmiyor ama bazen canını yaktığını söyleyebilirim. Özellikle dün gece gibi üç saat aralıksız yazdığımız gecelerden sonra. Yataktayken işlerin daha zor görüldüğü gerçeğine yardımcı olması için yerde oynamaya başlamasını istedim. Gitar çalmasına hâlâ bu kadar aşık olmasaydım, bu o kadar da büyük bir sorun olmayabilirdi.

Ama onun gitar çalmasına hala kesin bir hayranlığım var. Ve *ona* kesinlikle aşık olduğumu söyleyebilirim , ama aşk bunu tanımlamaya bile başlamaz. Onun hakkında ne hissettiğimi tanımlamaya çalışmayacağım bile, çünkü düşüncelerimin oraya gitmesine izin vermeyi reddediyorum. Şimdi ve asla değil.

Ridge: Yerel bir restoranda ilk gerçek konserimizi almadan önce yaklaşık altı aydır hep birlikte eğlenmek için oynuyorduk. Bizi programa alabilmeleri için grubumuzun adını vermemize ihtiyaçları vardı. Bundan önce kendimizi gerçek bir grup olarak görmemiştik, çünkü her şey eğlenceliydi, ama o

gece, belki restoran gibi yerel şeyler için bir isim bulmanın iyi olacağı konusunda anlaştık. Hepimiz sırayla önerilerde bulunduk, ancak hiçbir şey üzerinde anlaşamadık. Bir noktada, Brennan kendimize Ucube Kurbağalar dememizi önerdi. Güldüm. Ona bir punk grubu gibi geldiğini, daha akustik bir sese sahip bir unvana ihtiyacımız olduğunu söyledim. Sinirlendi ve on altı yaşındaki küçük erkek kardeşlerin total sağır şakalarına evet, çünkü müziğin veya başlıkların kulağa nasıl geldiği hakkında yorum yapmama gerçekten izin verilmemesi gerektiğini söyledi.

Her neyse, Warren o zamanlar Brennan'ın kendini beğenmişliğinden hoşlanmamıştı, bu yüzden ismi benim seçmem gerektiğini ve herkesin bu konuda hemfikir olması gerektiğini söyledi. Brennan sinirlendi ve gitti, zaten grupta olmak istemediğini söyledi. Brennan nöbeti geçirdiğini biliyordum. Onlara sık sık sahip olmadı, ama onlara sahip olduğunda anladım. Demek istediğim, çocuğun neredeyse hiç ebeveyni yoktu ve kendini yetiştiriyordu, bu yüzden ara sıra sinir krizi geçirmesine rağmen oldukça olgun olduğunu düşündüm. Çocuklara bir süre düşünmek istediğimi söyledim. Herkes için ama çoğunlukla Brennan için bir anlam ifade edeceğini düşündüğüm isimler bulmaya çalıştım. İlk başta beni müzik dinlemeye iten şeyin ne olduğunu düşündüm.

Brennan yaklaşık iki yaşındaydı ve ben beş yaşındaydım. Annemle babamın sahip olduğu tüm nitelikleri zaten sizinle paylaştım, o yüzden o konuya geri dönmeyeceğim. Ancak tüm bağımlılıklarının yanı sıra parti yapmayı da seviyorlardı. Geceleri bütün arkadaşları gelmeye başlayınca bizi odalarımıza gönderirlerdi. Brennan'ın uyandığında her zaman yatağında giydiği bezlerin aynısını giydiğini fark ettim. Onu hiç kontrol etmediler. Onu asla gece beslemedim, değiştirmedim, hatta nefes alıp almadığını kontrol etmedim. Bu muhtemelen onun bebekliğinden beri olan bir şeydi ama ben okula başlayana kadar pek fark etmemiştim çünkü sanırım çok küçüktüm. Geceleri odalarımızdan çıkmamıza izin verilmiyordu. Odamdan çıkmaktan neden bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum ama eminim daha önce bunun için cezalandırılmışım, yoksa beni rahatsız etmezdi. Odamdan çıkıp Brennan'ı kontrol etmeden önce partiler bitene ve annemle babam yatana kadar beklerdim. Bununla ilgili sorun duyamamamdı, bu yüzden müziğin ne zaman duracağını asla bilemezdim ve yatak odalarına gidip gitmediklerini asla bilemezdim çünkü kapımı açmama izin yoktu. Yakalanma riskini almak yerine kulağımı yere dayayıp müziğin titreşimlerini hissederdim. Her gece

ne kadar süre olduğunu bilmeden orada yatıp müziğin durmasını bekledim. Şarkıları zeminde nasıl hissettiklerine göre tanımaya başladım ve her gece aynı albümleri çaldıkları için hangi şarkıların geleceğini tahmin etmeyi öğrendim. Hatta ritimle birlikte nasıl dokunacağımı öğrenmeye başladım. Sonunda müzik durduktan sonra kulağımı yere dayayıp yatak odalarına gittiklerini belirtmek için annemle babamın ayak seslerini beklerdim. Sahilin temiz olduğunu öğrendiğimde Brennan'ın odasına gider ve onu benimle birlikte yatağa getirirdim. Böylece ağlayarak uyandığında ona yardım edebilirdim. Bu da beni bu hikayenin noktasına, grubun adını nasıl bulduğuma getiriyor. Bedenimin ve kulaklarımın sedir zemine bastırıldığı geceler boyunca akorları ve sesleri ayırt etmeyi öğrendim. Dolayısıyla Sedir Sesleri.

Nefes al, nefes ver.

Vur, vur, duraklat.

Sözleşme, genişlet.

Telefonumu tutarken parmak boğumlarımdaki beyazlığı görene kadar ne kadar gergin olduğumun farkında bile değilim. Beş yaşındaki Ridge'in görüntüsünü kafamdan çıkarmaya çalışırken ikimiz de birkaç dakika hareketsiz kaldık.

Mide bulandırıcı.

Ben: Sanırım bu, titreşimleri nasıl bu kadar iyi ayırt edebileceğinizi açıklıyor. Ve sanırım Brennan ona adını söylediğinde kabul etti çünkü bunu nasıl takdir edemezdi?

Ridge: Brennan bu hikayeyi bilmiyor. Bir kez daha, bunu paylaştığım ilk kişisin.

Gözlerimi onunkilere kaldırıp nefes alıyorum ama hayatım boyunca nasıl nefes vereceğimi hatırlayamıyorum. O bir üç adım ötede, ama sanki gözlerinin düştüğü her bir parçam onun tarafından doğrudan dokunuyormuş gibi hissediyorum. Uzun zamandır ilk defa korku kalbime geri dönüyor. Bu anlardan birinin, hiçbirimizin karşı koyamayacağı bir an olacağı korkusu.

Dizüstü bilgisayarını tezgahın üzerine koyar ve kollarını göğsünde kavuşturur. Gözleri benimkilerle buluşmadan önce bakışları bacaklarıma kaydı ve sonra gözlerini yavaşça tüm vücudumda gezdirdi. Gözleri dar ve odaklanmış. Bana bakış, bende dondurucuya atlayıp içeri emekleme isteği uyandırıyor.

Gözleri ağzıma sabitlendi ve sessizce yutkundu, sonra yanına uzandı ve telefonunu aldı.

Acele et Syd. Ciddi bir kusura ihtiyacım var ve ona şimdi ihtiyacım var.

Zorla gülümsemeye çalıştım, ama içimden bir kusur ona mesaj atmamam için bağıyor. Önümdeki ekranın üzerinde uçarken parmaklarım kendileriyle savaşıyormuş gibi.

Ben: Bazen sana sinirlendiğimde, gözlerini başka yöne çevirene kadar beklerim ve sonra sana kötü şeyler bağıyorum.

Gülüyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Teşekkür ederim," dedi sessizce.

Ağzından ilk defa sözler çıkıyor ve şu anda benden uzaklaşmasaydı, tekrar yapması için ona yalvarırdım.

Kalp 1.

Sidney 0.

• • •

Gece yarısından sonra, ama nihayet beşinci ve son pastaya krema eklemeyi bitiriyoruz. Ben Saran sargısını kek kalıbının etrafına sabitleyip diğer dört tepsinin yanına kaydırırken o tezgahdaki malzemelerin sonunu temizliyor.

Ridge: Sonunda yarın gece azgın alkolik tarafınızla tanışabilecek miyim?

Ben: Bence olabilirsin.

Sırıttı ve mutfağın ışığını kapattı. Televizyonu kapatmak için oturma odasına yürüyorum. Warren ve Bridgette bir saat içinde eve gelecekler, ben de oturma odasındaki lambayı açık bırakıyorum.

Ridge: Senin için garip olacak mı?

Ben: Sarhoş olmak mı? Hayır. Onda oldukça iyiyim.

Ridge: Hayır. Maggie'yi kastediyorum.

Yatak odasının kapısının önünde durduğu yere bakıyorum, telefonuna bakıyor, benimle göz teması kurmadan. Soruyu sorduğu için bile gergin görünüyor.

Ben: Benim için endişelenme Ridge.

Ridge: Elimde değil. Seni garip bir duruma sokmuşum gibi hissediyorum.

Ben: Yapmadın. Yani, beni yanlış anlama, bu kadar çekici olmasaydın yardımı olurdu ama Brennan'ın sana çok benzediğini umuyorum. Bu şekilde, yarın gece Maggie ile yatarken ben de küçük kardeşinle sarhoş, çılgınca eğlenebilirim.

Gönder'e bastım, sonra hemen nefesim kesildi. Ne düşünüyordum ki? Bu komik değildi. Komik *olması gerekiyordu* , ama gece yarısından sonra ve gece yarısından sonra asla komik değilim.

Bok.

Ridge hâlâ telefonunun ekranına bakıyor. Çenesi seğiriyor ve başını hafifçe sallıyor, sonra sanki onu kalbinden vurmuşum gibi bana baktı. Kolunu indirdi ve boşta kalan elini saçlarının arasından geçirdi, sonra odasına yürümek için döndü.

I. Emmek.

Ona doğru koştum ve elimi omzuna koydum ve onu geri dönmesi için çağırdım. Elim silkelemek için omzunu döndürdü ama duraksadı, ihtiyatlı bir ifadeyle bana sadece kısmen döndü. Bana bakmak zorunda kalması için önüne geçtim.

"Şaka yapıyordum," dedim yavaşça ve çok ciddi bir şekilde. "Üzgünüm."

Yüzü hala gergin, sert ve hatta biraz hayal kırıklığına uğramış, ama telefonunu kaldırıp tekrar mesaj atmaya başladı.

Ridge: Sorun da burada yatıyor Sydney. İstediyin kişiyi becerebilmelisin ve benim umurumda değil.

bir nefes çekiyorum. İlk başta beni kızdırıyor ama sonra ifadesinin arkasındaki tüm gerçeği ortaya çıkaran tek kelimeye odaklanıyorum.

Yapmamalı.

"Umurumda değil" demedi. "Umursamamalıyım" dedi.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve yüzü o kadar acıyla dolu ki, yürek parçalıyor.

Böyle hissetmek istemiyor. Onun böyle *hissetmesini* istemiyorum.

Ben ona ne yapıyorum?

İki elini saçlarının arasından geçirdi, tavana baktı ve gözlerini sımsıkı kapattı. Bir süre böyle duruyor, sonra nefes veriyor ve ellerini kalçalarına indirerek gözlerini yere indiriyor.

O kadar suçlu hissediyor ki yüzüme bile bakamıyor.

Göz teması kurmadan kolunu kaldırıp bileğimden tuttu, sonra beni kendine doğru çekti. Beni göğsüne bastırdı, bir kolunu sırtıma doladı ve diğer elini başımın arkasına doğru bükte. Kollarım katlanmış ve aramıza sıkışmışken, yanağı başımın üstüne yaslanıyor. Derin bir iç çekiyor.

Ona bir kusur yazmak için ondan uzaklaşmıyorum çünkü şu anda bir kusura ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. Beni tutma şekli farklı, son birkaç haftadır nefes almak için kendimizi ayırmak zorunda kaldığımız tüm zamanların aksine.

Şimdi beni onun bir parçasıymışım gibi tutuyor - kalbinin yaralı bir uzantısı - ve bu uzantının ne kadar kesilmesi gerektiğini anlıyor.

Birkaç dakika böyle durduk ve kendini bana sarma biçiminde kaybolmaya başladım. Beni tutma şekli, aramızdaki şeylerin nasıl olabileceğine dair bir fikir veriyor. Bu iki küçük kelimeyi kafamın arkasına itmeye çalışıyorum, birlikte olduğumuzda her zaman bir adım öne çıkan iki kelime.

Belki birgün.

Arkamdaki tezgaha çarpan anahtarların sesi dikkatimi çekiyor. Geri çekildim ve Ridge de vücudumun onunkine karşı titrediğini hissederek hissetmez aynısını yaptı. Omzumun üzerinden mutfığa doğru baktı, ben de arkamı döndüm. Warren az önce ön kapıdan içeri girdi. Arkası bize dönük ve ayakkabılarını çıkarıyor.

Warren, "Bunu yalnızca bir kez söyleyeceğim ve dinlemeni istiyorum" diyor. Hâlâ bize dönük değil ama dairede onu duyabilen tek kişi benim, bu yüzden yorumunu bana yönelttiğini biliyorum. "Onu asla terk etmeyecek, Sydney."

Omzunun üzerinden bir kez bile bakmadan yatak odasına gidiyor ve Ridge'i bizi hiç görmediğine inandırıyor. Warren'ın yatak odasının kapısı kapanıyor ve yüzümü Ridge'e dönüyorum. Gözleri hâlâ Warren'ın kapısında. Benimkine döndüklerinde, söyleyebilmeyi dilediğini bildiğim o kadar çok şeyle dolular ki.

Ama yapmıyor. Sadece döner ve odasına girer ve kapıyı arkasından kapatır.

Gözlerimden iki büyük yaş dökülüp utançla yanaklarımdan aşağı inerken tamamen hareketsiz kaldım.

ıkıntı

Brennan: Yağmuru sevmeliyim. Erken geleceğim gibi görünüyor. Yine de yalnız geliyorum. Adamlar başaramıyor.

Ben: Geldiğinde görüşürüz. Oh, ve yarın gitmeden önce Sydney'in odasından tüm pisliklerini çıkardığından emin ol.

Brennan: Orada olacak mı? Sonunda bizim için bu dünyaya getirilen kızla tanışabilecek miyim?

Ben: Evet, burada olacak.

Brennan: Bunu hiç sormadığıma inanamıyorum ama o ateşli mi?

Oh hayır.

Ben: Aklından bile geçirme. Cariyeler listenize eklenemeyecek kadar çok şey yaşadı.

Brennan: Bölgesel miyiz?

Telefonumu yatağa fırlattım ve cevap vermeye tenezzül bile etmedim. Onu onun için çok fazla yasaklarsam, onunla daha çok uğraşmasına neden olur.

Dün gece onu becermekle ilgili şakayı yaptığında, sadece durumun ciddiyetine mizah katmaya çalışıyordu, ama mesajının beni korkuttuğunu hissettirdi.

Biriyle takılmak hakkında mesaj atması gerçeği değildi. Beni korkutan şey, ani tepkimdi. Telefonumu duvara fırlatıp milyonlarca parçaya ayırmak, sonra *onu* duvara fırlatmak ve bir daha asla başka bir erkeği düşünmemesini sağlamak için ona tüm yolları göstermek istedim.

Böyle hissetmekten hoşlanmıyordum. Muhtemelen Brennan'ı cesaretlendirmeliyim. Belki de Sydney başka biriyle çıkmaya başlasaydı, Maggie ile olan ilişkim için daha iyi olurdu.

Vay.

Az önce üzerime çöken kıskançlık dalgası daha çok bir tsunami gibi geldi.

Yatak odamdan çıktım ve herkes buraya gelmeden Sydney'in akşam yemeği için bir şeyler hazırlamasına yardım etmek için mutfığa gittim. Eğilmiş, buzdolabının içindekileri karıştırdığını görünce durakladım. Yine mavi elbiseyi giyiyor.

Warren'ın haklı olmasından nefret ediyorum. Gözlerim yavaşça elbiseden, bronzlaşmış bacaklarından aşağı kaydı ve tekrar yukarı çıktı. Nefes alıyorum ve ondan üstünü değiştirmesini istemeyi düşünüyorum. Bu gece bununla başa çıkabileceğimden emin değilim. Özellikle Maggie buraya geldiğinde.

Sydney doğruldu, buzdolabından uzaklaştı ve tezgaha doğru döndü. Konuştuğunu fark ediyorum ama benimle konuşmuyor. Buzdolabından bir kase çıkarıyor ve ağzı hala hareket ediyor, bu yüzden doğal olarak gözlerim kiminle konuştuğunu görmek için dairenin geri kalanını tarıyor.

İşte o zaman kalbimin her iki yarısı da -bir şekilde hala küçük, görünmez bir lifle birbirine bağlıydı- kopup tamamen ayrılıyor.

Maggie banyo kapısının önünde durmuş bana dikkatle bakıyor. Yüz ifadesini okuyamıyorum çünkü daha önce maruz kaldığım bir ifade değil. Kalbimin ona ait olan yarısı hemen paniklemeye başlıyor.

Masum görün, Ridge. Masum görün. Tek yaptığın ona bakmaktır.

Gülüyorum. "İşte benim kızım," diye işaret ettim ona doğru yürürken. Suçumu bir şekilde gizleyebildiğim gerçeği, onun endişesini hafifletiyor gibi görünüyor. Yanına gittiğimde gülümseyip kollarını boynuma doladı. Kollarımı beline doladım ve iki haftadır ilk kez onu öptüm.

Tanrım, onu özledim. Kendini çok iyi hissediyor. Çok tanıdık.

Güzel kokuyor, tadı güzel, *güzel*. Onu çok özledim. Yanağından, çenesinden ve alnından öpüyorum ve onun burada olması beni çok rahatlatıyor. Son birkaç gündür, onu bir daha gördüğümde bu tepkiyi vermeyeceğimden korkmaya başladım.

"Çok kötü gitmek zorundayım. Uzun sürüş." Yüzünü buruşturup arkasındaki kapıyı işaret etti ve ben de ona hızlı bir öpücük daha verdim. Banyoya girdiğinde, Sydney'in tepkisini ölçmek için yavaşça arkamı döndüm.

Sydney'e karşı Maggie'ye olan hislerim konusunda olabildiğince açık ve dürüst oldum ama onun beni Maggie'yle görmesinin kolay olmadığını biliyorum. Etrafında başka bir yol yok. Sydney'in duygularını esirgemek için Maggie ile olan ilişkimden taviz mi vereceğim? Yoksa Maggie ile olan ilişkiyi korumak için Sydney'in duygularını tehlikeye mi atayım? Maalesef ortası yok. Doğru seçim yok. Hareketlerim, tıpkı kalbim gibi, tam ortadan ikiye bölünüyor.

Onunla yüzleşiyorum ve gözlerimiz kısaca buluşuyor. Dikkatini yeniden önündeki pastaya verir ve mumları yerleştirir. Bitirdiğinde gülümsedi ve bana baktı. İfademdeki endişeyi görünce göğsünü sıvazladı ve eliyle "*tamam*" işareti yaptı.

Bana iyi olduğuna dair güvence veriyor. Neredeyse her gece kendimi ondan ayırmam gerekiyor ve sonra kız arkadaşımı gözünün önünde dövüyorum - ve o *bana güven veriyor* mu?

Bütün bu berbat durumdaki sabrı ve anlayışı beni mutlu etmeli ama tam tersi bir etkiye sahipler. Beni hayal kırıklığına uğratiyorlar çünkü onu daha çok sevmemi sağlıyorlar.

Kaybetmek için kazanamam.

• • •

İşin garibi, Maggie ve Sydney mutfakta birlikte bir kap biber için malzeme hazırlarken eğleniyor gibi görünüyor. Dayanamadım, bu yüzden odama çekildim ve yetişmem gereken çok işim olduğunu iddia ettim. Sydney bu konuda ne kadar iyiye ben o kadar yetenekli değilim. Maggie beni her öptüğünde, kucağıma oturduğunda ya da parmaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde göğsümde gezdirdiğinde bu benim için garipti. Bu, düşününce, biraz tuhaftı. Biz takıldığımızda asla o kadar hassas olmuyor, bu yüzden ya kendini birazcık bölgesel hissediyor ya da o ve Sydney çoktan Pine-Sol'ü vuruyorlar.

Ben laptopu kapatırken Maggie yatak odasına girdi. Yatağın kenarına diz çöküyor, öne doğru eğiliyor ve bana doğru adım adım ilerliyor. Bana çapkın bir gülümsemeyle bakıyor, ben de dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp ona gülümsedim.

Benimle yüz yüze gelinceye kadar vücudumda sürünüyor ve sonra arkama yaslanarak topuklarının üzerinde oturuyor. Tek kaşını kaldırıyor ve başını eğiyor. "Kıçını kontrol ediyordun."

Bok.

O anın gelip geçtiğini umuyordum.

Gülüp ellerimi Maggie'nin sırtına doladım ve ona biraz daha yaklaştım. Bırakıp ellerimi önüne getirip cevap verdim. "Odamdan, yatak odamın kapısını işaret eden bir arka uca doğru yürüdüm. Ben erkeğim. Çocuklar ne yazık ki böyle şeyleri fark ediyor." Ağzını öptüm, sonra geri çekildim.

Gülmüyor. Maggie, "Gerçekten hoş biri," diye işaret ediyor. "Ve hoş. Ve komik. Ve yetenekli. Ve . . ."

Sözlerindeki güvensizlik beni bir pislik gibi hissettiriyor, bu yüzden ellerini tuttum ve hareket ettirdim. "O sen değilsin," diyorum ona. "Hiç kimse asla sen olamaz, Maggie. Durmadan."

Gönülsüzce gülümsüyor ve avuçlarını yüzümün yanlarına yerleştiriyor ve yavaşça boynuma doğru indiriyor. Öne doğru eğiliyor ve ağzını o kadar büyük bir güçle bastırıyor ki, ondan yayılan korkuyu hissedebiliyorum.

Oraya koyduğum korku.

Yüzünü tutuyorum ve sahip olduğum her şeyle onu öpüyorum, endişelerini gidermek için elimden geleni yapıyorum. Bu kızın ihtiyacı olan son şey onu strese sokacak başka bir şey.

Benden ayrıldığında, yüz hatları hala son beş yıldır onun boğulmasına yardımcı olmak için harcadığım tüm olumsuz duygularla dolu.

"Çıkıntı?" Duraksadı, sonra uzun, kontrollü bir nefes verirken gözlerini yere indirdi. Tavrındaki gerginlik kalbimin etrafında dönüyor ve onu sıkıştırıyor. Gözlerini dikkatlice benimkilere getiriyor. "Ona benden bahsettin mi? O biliyor mu?" Gözleri, sorma gereği bile duymaması gereken sorunun cevabını benimkilerde arıyor.

Beni tanımıyor mu bu arada?

"Numara. *Tanrım* , hayır, Maggie. Neden bunu yapayım? Bu her zaman anlatacak senin hikayendi, benim değil. Bunu asla yapmam."

Gözleri yaşlarla doluyor ve gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalışıyor. Kafamı yatak başlığına geri bıraktım. Bu kız hala onun için ne kadar ileri gideceğimi bilmiyor.

Kafamı yatak başlığından kaldırdım ve gözlerinin içine sert bir şekilde baktım. "Dünyanın sonuna kadar Maggie," diye imzalıyorum ona cümlemizi tekrarlayarak.

Hüzünlü bir gülümsemeye zorluyor. "Ve geri."

Onaltıncı Bölüm

Sidney

Biri kıyafetlerimi çıkarıyor. Kıyafetlerimi kim çıkarıyor?

Şortumu dizlerime kadar çeken eli tokatlamaya başladım. Nerede olduğumu, neden burada olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Parti.

Kek.

Çam-Sol.

Elbiseme Pine-Sol dökülüyor.

Değiştirme.

Daha fazla Pine-Sol içmek.

Bir sürü Pine-Sol.

Ridge'in Maggie'yi sevmesini izlemek.

Tanrım, onu çok seviyor. Onu odanın karşısından nasıl izlediğini gördüm. Ona nasıl dokunduğunu gördüm. Onunla iletişim kurma biçiminde.

Alkolün kokusunu hala alabiliyorum. Dilimi dudaklarımın üzerinde kaydırırken hala tadı alabiliyorum.

Dans ettim . . .

Daha çok Pine-Sol içtim. . .

Ey! İçme oyunu. Kendi tek başıma içme oyunumu icat ettim, Ridge'in Maggie'yi ne kadar sevdiğini her gördüğümde, bir şans verdim. Ne yazık ki, bu çok fazla çekim yaptı.

Şortumu kim çıkarıyor?

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama işe yarayıp yaramadığını anlayamıyorum. Açık hissediyorlar, ama kafamın içi hala karanlık.

Aman Tanrım. Sarhoşum ve biri beni soyuyor.

tecavüze uğramak üzereyim!

Şortları ayağımdan çeken ellere tekme atmaya başladım.

"Sidney!" bir kız bağırır. "Durmak!" Gülüyor. Birkaç saniye odaklandım ve sesin Maggie'ye ait olduğunu anladım.

"Maggie?"

Yaklaştı ve yatak yanıma çökerken yumuşak bir el saçlarımı geriye attı. Gözlerimi sımsıkı kapadım, sonra karanlığa alışmaya başlayana kadar birkaç kez sonuna kadar açtım. Ellerini gömleğime koydu ve düğmelerini çözmeye çalıştı.

Neden hala kıyafetlerimi çıkarıyor?

Aman Tanrım! Maggie bana tecavüz etmek istiyor!

Eline bir tokat atıyorum, o da bileğimi tutuyor. "Sidney!" Güler. "kusmuk içindesin. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Kusmak? *İçinde* mi?

Bu büyük baş ağrısını açıklıyor. Fakat . . . neden güldüğümü açıklamıyor. Neden gülüyorum? Hala sarhoş muyum? "Saat kaç?" Ona sorarım.

"Bilmiyorum. Sanırım bu gece. Gece yarısı gibi mi?"

"Bu kadar?"

Başını salladı, sonra benimle gülmeye başladı. "Brennan'a kustun."

Brennan? Brennan'la tanıştım mı?

Gözleri yüzüme odaklanmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Sana bir Sır verebilir miyim?" diyor.

Başımla onayladım. "Tamam, ama muhtemelen hatırlamayacağım çünkü sanırım hala sarhoşum."

Gülümsüyor ve öne doğru eğiliyor. O çok güzel. Maggie gerçekten çok güzel. Bridgette'e dayanamıyorum, dedi sessizce.

Güldüm.

Maggie de tekrar gülmeye başladı ve gömleğimi çıkarmaya çalıştı ama çok gülüyordu ve derin nefesler almak için durmak zorunda kalıyor.

"Sen de sarhoş musun?" Ona sorarım.

Tekrar nefes alıyor, kahkahasını durdurmaya çalışıyor ve sonra nefes veriyor. "Çok sarhoş. Gömleğini çoktan çıkardığımı sanıyordum ama gömleğin tekrar çıkıyor ve kaç tane gömleğin olduğunu bilmiyorum ama"—hâlâ kolumda olan gömleğimin kolunu kaldırıyor ve bana bakıyor. şaşkınlıkla ona - "Aman Tanrım, gerçekten onu çoktan çıkardığımı sandım ve işte *yine burada* ."

Kendimi yatakta kaldırdım, sonra gömleğimi çıkarmasına yardım ettim. "Daha gece yarısıysa neden ben zaten yataktayım?"

Omuz silkiyor. "Az önce ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

O komik. Komodine uzanıyorum ve lambayı açıyorum. Maggie yataktan iner ve kendini yere bırakır. İçini çekerek karnının üzerine dümdüz uzanıyor ve kollarını hareket ettirmeye başlıyor, halıya kardan melekler çiziyor.

Henüz yatmak istemiyorum, dedim ona.

Sırt üstü dönüp bana bakıyor. "O zaman yapma. Ridge'e ayakta kalıp oynamana izin vermesini söyledim çünkü çok eğleniyorduk ama sen Brennan'ın kucağına kustun, o da seni yatağa attı." Oturur. "Hadi biraz daha oynayalım. Daha fazla

pasta istiyorum." Ellerini kaldırıp ayağa kalktı, sonra ellerime uzandı ve beni yataktan kaldırdı.

Kendime bakıyorum. "Ama kıyafetlerimi çıkardın," dedim somurarak.

Sütyenime ve iç çamaşıma bakıyor. "Bu sütyeni nereden aldın? Çok tatlı."

"JCPenney."

"Ey. Ridge önü kilitli olanı sever ama seninki gerçekten çok tatlı. Bir tane istiyorum."

"Bir tane almalısın," diyorum gülümseyerek. "Sütyen ikizi olabiliriz."

Beni kapıya doğru çekiyor. Gidip bakalım Ridge beğenecek mi. Bana bir tane almasını istiyorum."

Gülüyorum. Umarım o bunu beğenir. "Peki."

Maggie odamın kapısını açtı ve beni arkasından oturma odasına çekti. "Çıkıntı!" diye bağıyor. Gülüyorum çünkü neden onun için bağırdığını bilmiyorum. Onu duyamıyor.

Hey, Warren, dedim onu kanepede gördüğümde sırtarak. "Doğum günün kutlu olsun." Bridgette onun yanına oturmuş bana bakıyor. Beni baştan aşağı süzüyor, muhtemelen kışkanıyor çünkü sütyenim gerçekten çok tatlı.

Warren başını sallıyor ve güler. "Bu, bu gece bunu yalnızca ellinci kez söyleyişin, gerçi şimdi pratikte doğum günü takımını giydiğin için biraz daha uygun."

Ridge, Bridgette'in diğer tarafında oturuyor. Warren gibi başını sallıyor. Maggie, sütyenimi beğenip beğenmediğini bilmek istiyor, dedim Ridge'e. Maggie'nin elini çekiyorum, böylece dönüp ona işaret edecek.

Çok güzel bir sütyen, dedi Ridge kaşlarını kaldırarak ona bakarak.

Gülüyorum. Sonra kaşlarımı çattım.

O sadece. . .? Elimi Maggie'nin elinden çekip Ridge'e döndüm. "Az önce konuştu mu?"

Güler. "Sadece bana soru sormadın mı?"

Ona sert bir bakış attım, özellikle Warren bir kahkaha krizine girdiğinde.

Ey.

Benim.

Tanrı.

Sağır değil mi?

Bunca zaman bana yalan mı söyledi? Şaka mı oldu?

Onu hemen boğmak istiyorum. *İkisi* de. Gözlerim yaşardı ve öne atıldığım anda güçlü bir el bileğimi kavradı ve kolumu geri çekti. Dönüp bakıyorum. . . *Çıkıntı?*

Kanepeye dönüp bakıyorum. . . *Çıkıntı?*

Warren şimdi Bridgette'in kucağında iki büklüm oldu, çok gülüyor. Ridge Number 1 şimdi de gülüyor. Ridge Number 2'nin yüzünün güldüğü gibi, tüm yüzü gülmüyor.

Ve saçları Ridge Number 2'nin saçından daha kısa. Ve daha koyu.

2 Numaralı Sırt, kolunu belime dolamış ve beni kaldırıyor.

Şimdi baş aşağıyım.

Midem için iyi *değil*.

Yüzüm onun sırtına dönük ve o beni yatak odama doğru taşırken midem omzunun üzerine çökmüştü. Warren'a bakıyorum ve şimdi fark ettiğim adamın Brennan olduğunu anlıyorum ve sonra gözlerimi sınıksıkı kapatıyorum çünkü sanırım 2 Numaralı Ridge'in her yerine kusmak üzereyim.

Soğuk bir şeye oturuyorum. Bir zemin.

Aklım beni nereye koyduğunu anladığı anda, tuvaleti kavrayana kadar ellerim öne uzanıyor ve sonra birden sanki yeniden İtalyan yemeği yemiş gibi hissediyorum. Tuvalet Pine-Sol ile dolarken saçımı tutuyor.

Keşke gerçekten *Pine* -Sol olsaydı. Temizlemek zorunda kalmazdım.

"Sutyenini sevmiyor musun?" Maggie arkamdan kıkırdarak söylüyor. "Bunun bir arka toka olduğunu biliyorum ama kayışların ne kadar sevimli olduğuna bakın!"

Sutyen askılarımdan birinde bir el hissediyorum. Ridge'in elini çektiğini hissedebiliyorum. Kolu hareket ediyor ve bir şeye imza attığını biliyorum.

Maggie homurdanıyor. "Henüz yatmak istemiyorum."

Başka bir şey imzalar ve sonra içini çeker ve yatak odasına girer.

Bitirdiğimde, Ridge bir bezle yüzümü siliyor. Sırtımın küvetin duvarına düşmesine izin verdim ve ona baktım.

Pek mutlu görünmüyor. Aslında, biraz kızgın görünüyor.

"Bu bir *parti* Ridge," diye mırıldandım ve gözlerimi tekrar kapattım.

Elleri kollarımın altında ve ben yine taşınıyorum. İçine girer. . . *onun* odası? Beni yatağına indirdi ve ben de yuvarlanıp gözlerimi açtım. Maggie yanımdaki yastıktan bana sırtıyor.

"Yay. Bir pijama partisi," diyor mahçup bir gülümsemeyle. Elimi tutuyor ve tutuyor.

"Yoo," diyorum gülümseyerek.

İkimizin de örtüleri çekildi ve gözlerimi kapattım.

çıkıntı

"Kendini bu karmaşaya nasıl bulaştırdın?"

Warren ve ben, yatağımın kenarında durmuş, Maggie ve Sydney'e bakıyoruz. Uyuyorlar. Sydney, Maggie'yi yatağın sol tarafına kaşıkıyor, çünkü yatağın sağ tarafı artık Maggie'nin kusmuğuyla kaplı.

iç çekiyorum. "Bu hayatımın en uzun on iki saati oldu."

Warren başını salladı, sonra sırtıma sertçe vurdu. "Pekala," diye işaret etti, "Keşke kalıp onları sağlığına kavuşturmana yardım edebilseydim, ama yapacak daha iyi bir işim varmış gibi yapıp gitmeyi tercih ederim." Brennan içeri girerken arkasını dönüp odamdan çıktı.

"Ben çıkıyorum," diye işaret ediyor. "Eşyalarımı Sydney'in odasından çıkardım."

Başımı salladım ve gözlerinin Sydney ve Maggie'ye düşmesini izledim.

"Keşke Sydney'i tanımanın eğlenceli olduğunu söyleyebilseydim, ama içimde gerçek Sydney ile tanışmadığıma dair bir his var."

Güldüm. "İnan bana yapmadın. Belki gelecek sefere."

El sallıyor ve yatak odamdan çıkıyor.

Dönüp onlara bakıyorum, kalbimin iki yanında, bir ironi yatağında birbirine sıkıca sarılmış halde.

• • •

Çöp kutusu ve banyo arasında gidip gelirken bütün sabahı onlara yardım ederek geçirdim. Öğle yemeğine kadar Sydney'in kusması yatıştı ve kendi odasına geri döndü. Şimdi öğleden sonra oldu ve ben Maggie sıvılarını kaşıkla besliyorum ve onu ilacı bırakmaya zorluyorum.

"Sadece uyumaya ihtiyacım var," diye işaret etti. "İyi olacağım." Dönüp yorgani çenesine kadar çekiyor.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım, sonra elimi omzuna indirdim ve baş parmağımla daireler çizdim. Şimdi gözleri kapalı ve cenin pozisyonunda kıvrılmış durumda. Şu anda çok kırılgan görünüyor ve keşke kendimi onun etrafına bir koza gibi sarabilseydim ve onu bu dünyanın ona fırlattığı her şeyden koruyabilseydim.

Telefonumun ekranı aydınlandığında komodine baktım. Örtüleri Maggie'nin etrafına daha sıkı sardım ve öne eğilip yanağını öptüm, sonra telefonuma uzandım.

Sydney: Yeterince yapmadığından değil ama lütfen Warren'a pornonun sesini kısmasını söyler misin?

Güldüm ve Warren'a mesaj attım.

Ben: Pornoyu kapat. O kadar gürültülü ki ben bile duyabiliyorum.

Ayağa kalkıp onu kontrol etmek için Sydney'in odasına girdim. Sırt üstü yatıyor, tavana bakıyor. Yatağının kenarına oturdum, yüzüne uzandım ve alnındaki bir tutam saçı geriye attım.

Yüzünü bana doğru eğdi ve gülümsedi, sonra telefonunu aldı. Vücudu o kadar zayıf ki, bana mesaj atmaya çalıştığında telefon elli kilo ağırlığındaymış gibi gösteriyor.

Telefonu elinden alıp kafamı sallayarak sadece dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledim. Telefonu komodinin üzerine koydum ve dikkatimi ona verdim. Baş yastığa karşı rahattır. Saçları dalgalı, omuzlarından aşağı dökülüyor. Ne kadar yumuşak olduğuna hayran kalarak, parmaklarımı güneşte öptüğü saçlarının bir kısmında gezdiriyorum. Yanağı kızarana kadar yüzünü elime doğru eğdi. Baş parmağımla elmacık kemiğini okşadım ve gözlerinin kapanmasını izledim. Onun hakkında yazdığım sözler zihnimde canlanıyor: *Çizgiler çiziliyor ama sonra kayboluyorlar. Onun için eğiliyorum, senin için kırıyorum.*

Bu beni nasıl bir adam yapar? Kendimi başka bir kıza aşık olmaktan alıkoyamazsam, Maggie'yi hak ediyor muyum? Buna cevap vermeyi reddediyorum çünkü Maggie'yi hak etmiyorsam, Sydney'i de hak etmediğimi biliyorum. İkisinden birini, hatta ikisini birden kaybetme düşüncesi, kendimi eğlendiremediğim bir şey. Elimi kaldırdım ve parmak uçlarımla Sydney'in yüzünün kenarını çizdim, parmaklarım dudaklarına ulaşana kadar saç çizgisinde, çenesinden aşağı ve çenesinde gezdirdim. Yavaşça ağzının şeklini takip ediyorum, dudaklarının etrafında her döndüğümde sıcak nefes dalgalarının dudaklarından geçtiğini hissediyorum. Gözlerini açar ve tanıdık acı havuzu arkalarında yüzer.

Bir elini parmaklarıma kaldırıyor. Onları sıkıca ağzına çekiyor ve öpüyor, sonra ellerimizi çekip karnına yerleştiriyor.

Şimdi ellerimize bakıyorum. Düz bir avucunu açıyor ve ben de aynısını yapıyorum ve onları birbirine bastırıyoruz.

İnsan vücudu hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bahse girerim ki, doğrudan avucundan kalbe giden bir sinir vardır.

Parmaklarımız, onları birbirine bağlayana kadar uzanıyor, ellerimiz tamamen birleştğinde hafifçe sıkıyor, birbirine dokunuyor.

İlk defa elini tutuyordum.

Sonsuzluk gibi gelen bir şey için ellerimize bakıyoruz. Her duygu ve her sinir, avuçlarımızda, parmaklarımızda, başparmaklarımızda ortalanır, ara sıra birbirini üzerinde ileri geri hareket eder.

Ellerimiz, tıpkı ikimiz gibi mükemmel bir şekilde birleşir.

Sidney ve ben.

İnanıyorum ki, ruhları kendi ruhlarıyla tamamen uyumlu olan başka insanlarla hayatta karşılaşıyorlar. Bazıları onlara ruh ikizi diyor. Bazıları buna gerçek aşk diyor. Bazı insanlar ruhlarının birden fazla kişiyle uyumlu olduğuna inanıyor ve bunun ne kadar doğru olabileceğini anlamaya başlıyorum. Maggie ile yıllar önce tanıştığım andan beri ruhlarımızın uyumlu olduğunu biliyordum ve öyleler. Bu bir soru bile değil.

Ancak, ruhumun Sydney'inkiyle uyumlu olduğunu da biliyorum, ama aynı zamanda bundan çok daha fazlası. Ruhlarımız sadece uyumlu değil - mükemmel bir şekilde uyumlular. Onun hissettiği her şeyi hissediyorum. Asla söylemek zorunda olmadığı şeyleri anlıyorum. İhtiyacı olan şeyin benim ona verebileceğim şey olduğunu biliyorum ve onun bana vermeyi dilediği şey, ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şey.

Beni anlıyor. Bana saygı duyuyor. Beni şaşırtıyor. Beni tahmin ediyor. Onunla tanıştığım andan beri bir kere bile duyamamamın bir yetersizlik olduğunu hissetmeme neden olmadı.

Sadece ona bakarak bile bana aşık olduğunu anlayabiliyorum. Uzun zaman önce yapılması gereken şeyi yapmam gerektiğinin bir başka kanıtı olarak hizmet ediyor.

İsteksizce öne eğildim, komodine uzandım ve bir kalem aldım. Parmaklarımı onunkinden çekip üzerine yazmak için avucunu *açıyorum: Dışarı çıkmaya ihtiyacım var.*

Onu izlerken okumasın diye parmaklarını avucunun üzerine kapatıyorum ve giderken kalbimin yarısını arkamda bırakarak uzaklaşıyorum.

On Yedinci Bölüm

Sidney

Kapıyı arkasından kapatırken onu izliyorum. Elimi göğsüme bastırdım, yazdıklarını okumaktan korktum.

Gözlerindeki bakışı gördüm.

Acıyı, pişmanlığı, korkuyu gördüm. . . *aşk* . _

Okumadan elimi sıkıca göğsüme bastırdım. Avucuma yazılan her ne kelime olursa olsun, *belki bir gün* için sahip olduğum ne kadar az umudumu yok edeceğini kabul etmeyi reddediyorum .

• • •

Vücudum titredi ve gözlerim açıldı.

Az önce beni ne uyandırdı bilmiyorum ama ölü bir uykunun ortasındaydım. Karanlık. Yatağa oturdum ve elimi alnıma bastırdım, acıdan yüzümü buruşturdum. Artık midem bulanmıyor ama hayatımda hiç bu kadar susamış olmamıştım. Suya ihtiyacım var.

Ayağa kalkıyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, sonra aşağı, çalar saate bakıyorum: 2:45 A. M. _

Tanrıya şükür. Bu akşamdan kalmalıktan kurtulmak için hala yaklaşık üç gün daha uyuyabilirim.

Bilmediğim bir duygu beni sardığında Ridge'in banyosuna doğru yürüyorum. Kapıya ulaşmadan önce duraklıyorum. Neden durakladığımdan emin değilim, ama birden kendimi boşlukta hissediyorum.

Şu anda bu banyoya doğru yürümek garip hissettiriyor. Sanki banyoma doğru yürüyormuşum gibi *gelmiyor* . Son dairemde banyomun nasıl hissettiğinin aksine, bana aitmiş gibi gelmiyor. O banyo *benim banyom gibiydi* . Sanki kısmen bana aitmiş gibi. O daire *benim* dairem gibi geldi. İçindeki tüm mobilyalar *benim mobilyalarım* gibiydi .

Bu yerle ilgili hiçbir şey bana benzemiyor. O ilk gece yanımda getirdiğim iki bavulun içindekiler dışında, buradaki hiçbir şey benimki gibi uzaktan bile hissettirmiyor.

Şifonyer mi? ödünç alındı.

Yatak? ödünç alındı.

Perşembe gecesi televizyonu? ödünç alındı.

Mutfak, oturma odası, tüm yatak odam. Hepsi başka insanlara ait. Kendimden daha iyisini bulana kadar bu hayatı ödünç alıyormuşum gibi hissediyorum. Buraya taşındığım günden beri her şeyi ödünç alıyormuşum gibi hissediyorum.

Kahretsin, erkek arkadaş bile ödünç alıyorum. Ridge benim değil. O asla benim olmayacak. Bunu kabul etmek ne kadar acıtsa da, kalbimle bu sürekli, devam eden savaştan bıktım. Bunu artık alamam. Bu tür bir kendime işkenceyi hak etmiyorum.

Aslında, taşınmam gerektiğini düşünüyorum.

Yaparım.

İyileşmeyi başlatabilecek tek şey taşınmak çünkü artık Ridge'in yanında olamam. Varlığının bana yaptıklarıyla değil.

Duydun mu, kalp? Artık eşitiz.

Sonunda hayatı kendi başıma deneyimlemek üzere olduğumun farkına vardığımda gülümsüyorum. Bir başarı duygusuyla tüketildim. Banyo kapısını açıp ışığı yakıyorum. . . sonra hemen dizlerimin üstüne çök.

Aman Tanrım.

Oh hayır.

Hayır hayır Hayır Hayır Hayır Hayır!

Onu omuzlarından tutup ters çeviriyorum ama tüm vücudu gevşek. Gözleri kafasının içinde yuvarlanmış ve yüzü solgun.

Aman Tanrım! "Çıkıntı!" Üzerine sürünerek yatak odasının kapısına uzanıyorum. Adını o kadar yüksek sesle haykırıyorum ki boğazım yırtılıyormuş gibi hissediyorum. Kapı kolunu birkaç kez çevirmeye çalışıyorum ama elim sürekli kayıyor.

Sarsılmaya başladı, ben de üzerine atlayıp başını kaldırdım, sonra nefes aldığından emin olmak için kulağımı ağzına dayadım. Adını defalarca haykırarak hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Beni duyamadığını biliyorum ama kafasını bırakmaya korkuyorum.

"Maggie!" Ağlarım.

Ne yapıyorum ben? Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bir şeyler yap, Sidney.

Başımı dikkatlice yere indirip etrafında dönüyorum. Kapı kolunu daha sıkı kavradım ve kendimi ayağa kaldırdım. Yatak odasının kapısını açıp yatağa doğru koştum, sonra üzerine atladım ve yattığı yere tırmandım.

"Çıkıntı!" Çılgılık atarak omzunu sallıyorum. Yuvarlanırken savunmada bir dirseğini kaldırıyor, sonra onun üzerinde durduğumu görünce indiriyor.

"Maggie!" Banyoyu işaret ederek histerik bir şekilde bağırdım. Gözleri yatağının üzerindeki boş noktaya kayıyor ve odağı açık banyo kapısına kayıyor. Saniyeler içinde yataktan kalktı ve banyo zemininde dizlerinin üzerinde. Ben daha banyoya bile varamadan, kadının başını kollarına aldı ve onu kucağına çekiyor.

Bana bakmak için başını çeviriyor ve bir şeyler işaret ediyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam ederken başımı salladım. Bana ne söylemeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok. Tekrar imzalıyor ve yatağını işaret ediyor. Yatağı baktım, sonra çaresizce ona baktım. İfadesi saniyesiyle daha da hüsrana uğruyor.

"Ridge, bana ne sorduğunu bilmiyorum!"

Hayal kırıklığıyla yumruğunu banyo dolabına çarptı, sonra bir telefon tutuyormuş gibi elini kulağına götürdü.

Telefonuna ihtiyacı var.

Yatağı koşup onu arıyorum, ellerim çılgınca yatağın, örtülerin, komodinin üzerinde uçuşuyor. Sonunda yastığının altında buldum ve ona geri verdim. Kilidi açmak için şifresini girdi ve sonra bana geri verdi. 911'i çevirip telefonu kulağıma koydum ve yanlarına diz çökerken çalmasını bekledim.

Başını göğsüne dayamaya devam ederken gözleri korkuyla dolu. Beni izliyor, sinirli bir şekilde aramanın bağlanmasını bekliyor. Gözlerini açmasını sağlamaya çalışırken aralıklı olarak dudaklarını saçlarına bastırıyor.

Operatör cevap verir vermez, cevabını bilmediğim bir soru listesi bombardımanına tutuluyorum. Ona adresi veriyorum çünkü bildiğim tek şey bu ve onunla nasıl iletişim kuracağımı bilmediğim daha fazla soru sormaya başladı.

"Herhangi bir şeye alerjisi var mı?" Operatörün sorduğu şeyi tekrarlayarak Ridge'e söylüyorum.

Beni anlamayarak omuz silkip başını salladı.

"Önceden var olan herhangi bir koşulu var mı?"

Ona ne sorduğum hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemek için başını iki yana salladı.

"Diyabet hastası mı?"

Ridge'e soruları tekrar tekrar soruyorum ama beni anlamıyor. Operatör bana sorular yöneltiyor, ben de onları Ridge'e kovuyorum ve ikimiz de dudaklarımız okuyamayacak kadar çılgına döndük. Ağlıyorum. İkimiz de korkuyoruz. İletişim kuramadığımız için ikimiz de hüsrana uğradık.

"Tıbbi bir bilezik takıyor mu?" operatör sorar.

İki bileğini de kaldırıyorum. "Hayır, üzerinde hiçbir şey yok."

Tavana baktım ve hiçbir işe yaramadığımı bilerek gözlerimi kapattım.

"Warren!" Bağııyorum.

Ayağa kalktım ve banyodan çıktım, Warren'ın yatak odasına gidiyorum. Kapısını sallayarak açıyorum. "Warren!" Telefonu elimde tutarken yatağına koşup onu sarstım. "Warren! Yardımına ihtiyacımız var! Bu Maggie!"

Gözleri kocaman açılıyor ve yorganı üzerinden atarak harekete geçiyor. Telefonu ona doğru ittim. "Saat 911 ve Ridge'in bana söylemeye çalıştığı hiçbir şeyi anlayamıyorum!"

Telefonu alır ve kulağına götürür. "CFRD'si var," diye bağırdı aceleyle telefona. "İkinci aşama CF."

CFRD?

Onu banyoya kadar takip ettim ve telefonu kulağından uzakta, avucunun içinde tutarken Ridge'e işaret etmesini izledim. Ridge bir şeyler imzalar ve Warren mutfaka koşar. Buzdolabını açar, ikinci rafın arkasına uzanır ve bir poşet çıkarır. Onunla banyoya koşuyor ve Ridge'in yanında dizlerinin üzerine düşüyor. Telefonun yere düşmesine izin veriyor ve diziyi kenara itiyor.

"Warren, soruları var!" Bağırdım, telefonu neden bir kenara attığı konusunda kafam karıştı.

Onlar gelene kadar ne yapacağımızı biliyoruz Syd, dedi. Çantadan bir şırınga çıkarır ve Ridge'e verir. Ridge kapağı kaldırır ve Maggie'yi midesine enjekte eder.

"Diyabet hastası mı?" diye sordum, Warren ve Ridge sessizce sohbet ederken çaresizce seyrederek. Yok sayıldım ama farklı bir şey beklemiyorum. İkisi için de tanıdık gelen bir bölgedeler ve izlemeye devam edemeyecek kadar kafam karıştı. Arkamı dönüp duvara yaslandım, sonra kendimi sakinleştirmek için gözlerimi sımsıkı kapattım. Birkaç sessiz dakika geçer ve sonra kapıya vurulur.

Ben tepki bile veremeden Warren kapıya doğru koşuyor. Sağlık görevlilerinin içeri girmesine izin verdi ve ben yolumdan çekilip etrafımdaki odadaki herkesin neler olup bittiğini anlamış gibi görünmesini izledim.

Baldırlarım kanepeyle buluşana kadar herkesin yolundan çekilmeye devam ediyorum ve üzerine düşüyorum.

Maggie'yi sedyeye kaldırdılar ve onu ön kapıya doğru itmeye başladılar. Ridge hızla arkalarından yürür. Warren, Ridge'in yatak odasından gelir ve ona bir çift ayakkabı fırlatır. Ridge onları giyer, sonra Warren'a başka bir şey imzalar ve sedyenin arkasından kapıdan dışarı çıkar.

Warren'ın odasına koştuğunu izliyorum. Üzerinde bir gömlek ve ayakkabılar ve elinde beyzbol şapkası ile yeniden ortaya çıkıyor. Bardan anahtarlarını alır ve Ridge'in yatak odasına geri döner. Bir torba Ridge'in eşyalarıyla geri gelir ve ön kapıya yönelir.

"Beklemek!" Bağıriyorum. Warren dönüp bana baktı. "Onun telefonu. Telefonuna ihtiyacı olacak." Banyoya koşuyorum, yerden Ridge'in telefonunu alıp Warren'a geri götürüyorum.

"Seninle geliyorum," dedim ön kapının yanındaki bir ayakkabıya ayağımı sokarak.

"Hayır değilsin."

Diğer ayakkabımı giyerken sesinin sertliği karşısında biraz şok içinde ona baktım. Kapıyı üstüme çekip kapatmaya başladı ve ben de ona bir avucumu vurdum.

"Seninle geliyorum!" Tekrar söylüyorum, bu sefer daha kararlı.

Dönüp bana sert gözlerle bakıyor. "Orada sana ihtiyacı yok, Sydney."

Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama ses tonu beni sinirlendiriyor. Göğsüne bastırıp onunla birlikte dışarı çıkıyorum. " *Geliyorum* ," diyorum kesin bir dille.

Ambulans uzaklaşmaya başladığında merdivenlerden aşağı indim. Ridge elleri başının arkasında kenetlenmiş halde duruyor ve gidişini izliyor. Warren merdivenlerin sonuna kadar gelir ve Ridge onu görür görmez ikisi de Ridge'in arabasına doğru koşarlar. onları takip ediyorum.

Warren sürücü koltuğuna, Ridge de yolcu koltuğuna tırmanıyor. Arka koltuğun kapısını açıp arkamdan çekerek kapattım.

Warren otoparktan çıkıyor ve biz ambulansa yetişene kadar hızlanıyor.

Ridge korkuyor. Bunu, kollarını etrafına sarmasından ve dizini sallamasından, gömleğinin koluyla oynamasından, alt dudağının kenarını çiğnemesinden görebiliyorum.

Maggie'nin nesi var hala hiçbir fikrim yok ve onun iyi olmayabileceğinden korkuyorum. Hâlâ benim işim gibi gelmiyor ve kesinlikle Warren'a neler olduğunu sormak üzere değilim.

Ridge'den sızan sinir, kalbimi onun için acıtıyor. Arka koltuğun kenarına ilerledim ve öne doğru uzandım ve teselli edici bir elimi omzuna koydum. Elini benimkine kaldırıyor ve tutuyor, sonra sıkıca sıkıyor.

Ona yardım etmek istiyorum ama yapamıyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Tek düşünebildiğim ne kadar çaresiz hissettiğim, ne kadar acı çektiği ve Maggie'yi kaybetmesinden ne kadar korktuğum çünkü bunun onu nasıl öldüreceği çok acı verici bir şekilde açık.

Diğer elini hâlâ omzunu tutan benimkine doğru götürüyor. Umutsuzca iki elini benimkilere sıktı, sonra yüzünü omzuna doğru eğdi. Elimin üstünü öpüyor ve tenime bir gözyaşı düştüğünü hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı koltuğunun arkasına bastırıyorum ve ağlıyorum.

• • •

Bekleme odasındayız.

Warren ve ben bekleme odasındayız. Ridge bir saat önce geldiğimizden beri Maggie'yle birlikte ve Warren benimle tek kelime konuşmadı.

Bu yüzden *onunla konuşmuyorum* . Belli ki bir sorunu var ve kendimi savunacak havamda değilim çünkü Warren'a savunmayı bile gerektirecek hiçbir şey yapmadım.

Warren'ın 911 operatörüne ne dediğini merak ederek sandalyemde geriye yaslandım ve telefonumdaki arama tarayıcısını açtım.

kutusuna *CFRD* yazıp enter'a basıyorum. Gözlerim ilk sonuca çekildi: *Kistik fibrozla ilişkili diyabetin yönetimi* .

Bağlantıya tıklıyorum ve farklı diyabet türlerini açıklıyor ama daha fazlasını açıklamıyor. Kistik fibrozu duydum ama Maggie'yi nasıl etkilediğini bilecek kadar bilgim yok. Sayfanın solundaki *kistik fibroz nedir* diyen bir bağlantıya tıklıyorum. Kaç sayfaya tıklasam da her sayfada ağızımdan çıkan aynı sözcükleri yutarken kalbim çarpmaya başlıyor ve gözyaşlarım akıyor.

Akciğerlerin genetik bozukluğu.

Hayati tehlike.

Kısaltılmış yaşam beklentisi.

Bilinen bir tedavisi yok.

Hayatta kalma oranları otuzlu yaşların ortalarına ve üstüne.

Maggie için ağladığım tüm gözyaşları arasında daha fazla okuyamıyorum. Ridge için.

Telefonumun tarayıcısını kapatıyorum ve gözlerim elime kaydı. Ridge'in el yazısındaki okunmamış kelimeleri avucumun içine aldım.

Taşınmana ihtiyacım var.

ıkıntı

Bekleme odasının köşesini döndüğümde hem Warren hem de Sydney ayağa fırladılar.

"O nasıl?" Warren işaretleri.

"Daha iyi. Şimdi uyandı."

Warren başını salladı ve Sydney aramızda bir ileri bir geri baktı.

"Doktor, alkol ve dehidrasyonun muhtemelen ona neden olduğunu söylüyor. . "

İmzalamayı bıraktım çünkü açıklamamı izlerken Warren'ın dudakları sert bir çizgi haline geldi.

Başımı Sydney'e doğru sallayarak, "Onun yerine konuş," diye imzalıyorum.

Warren dönüp Sydney'e baktı, sonra dikkatini yeniden bana verdi. Bu onu ilgilendirmez, dedi sessizce.

Onun sorunu ne?

Maggie için endişeleniyor Warren. Onu ilgilendiriyor. Şimdi, onun için söylediklerimi sözlü olarak ifade et."

Warren başını sallıyor. "O Maggie için burada değil, Ridge. Maggie'nin ne yaptığı umurunda değil. O sadece senin için endişeleniyor."

Öfkemi gömüyorum, sonra yavaşça öne çıkıp tam önünde duruyorum. "Onun için sözlü ol. *Şimdi* ."

Warren iç çeker ama Sydney'e dönmez. Bizim için hem işaret edip hem de sözlü olarak ifade ederken doğrudan bana bakıyor. "Ridge, Maggie'nin iyi olduğunu söylüyor. O uyanık."

Sydney'in tüm vücudu, elleri başının arkasına gittiğinde gevşer ve rahatlama onu yıkar. Ona bir şey söylüyor ve gözlerini kapatıyor, hızlı bir nefes alıyor ve sonra açıyor.

"Sydney, ikinizden birinin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını bilmek istiyor. Daireden."

Sydney'e bakıp başımı salladım. "Kan şekerini izlemek için onu bir gecede tutuyorlar. Bir şeye ihtiyacımız olursa yarın gelirim. Birkaç gün onun evinde kalacağım."

Warren tekrar sözlü olarak konuşuyor ve Sydney başını sallıyor.

"Siz ikiniz geri dönün ve biraz dinlenin."

Warren başını salladı. Sydney öne çıkıp bana sımsıkı sarıldı, sonra geri çekildi.

Warren çıkışa doğru dönmeye başladı ama kolunu tutup tekrar bana bakmasını sağladım. "Ona neden kızgın olduğunu bilmiyorum, Warren, ama lütfen onun için bir pislik olma. Bunu zaten yeterince yaptım."

Başını salladı ve gitmek için döndüler. Sydney omzunun üzerinden geriye bakıyor ve acı bir gülümsemeyle gülümsüyor. Dönüp Maggie'nin odasına doğru yürüdüm.

Yatağının başı şimdi hafifçe kalkık ve bana bakıyor. Kolunda sıvılarını yenileyen bir serum var. Gözleri oda boyunca beni takip ederken başı yavaşça yastığının üzerinde yuvarlandı.

"Üzgünüm," diye imzalıyor.

Ondan herhangi bir özür dilemek ya da buna ihtiyaç duymadan başımı salladım. "Durmak. Kendini kötü hissetme. Her zaman söylediğin gibi, gençsin. Gençler sarhoş olmak, akşamdan kalma olmak ve on iki saat boyunca kusmak gibi çılgınca şeyler yapıyorlar."

Güler. "Evet, ama her zaman söylediğin gibi , muhtemelen hayati tehlike arz eden koşullara sahip gençler değil."

Yatağının yanına geldiğimde gülümsedim, sonra yanına bir sandalye çekip oturdum. "Seninle San Antonio'ya dönüyorum. Seni yalnız bırakmak konusunda daha iyi hissedene kadar birkaç gün kalacağım."

İçini çeker ve başını çevirip tavana bakar. "Ben *iyiyim* . Bu sadece bir insülin sorunuymuştu." Yüzünü bana dönüyor. "Bu her olduğunda bana bebek yapamazsın, Ridge."

Çenem "bebeğim" diye sıkıyor. "Sana bebek yapmıyorum *Maggie* . seni *seviyorum* . ben seninle *ilgileniyorum* Bir fark var."

Gözlerini kapatır ve başını sallır. "Aynı konuşmayı tekrar tekrar yapmaktan çok yoruldum."

Evet. Ben de.

Koltuğumda geriye yaslandım ve ona bakarken kollarımı göğsümde birleştirdim. Yardımı reddetmesi bu noktaya kadar anlaşılabilirdi, ama artık bir genç değil ve neden bizimle işlerin ilerlemesine izin vermediğini anlayamıyorum.

Öne eğilip koluna dokunuyorum, böylece bana bakıp dinlesin. "Bağımsızlığa sahip olmak için bu kadar katı ve kararlı olmayı bırakmalısın. Kendine daha iyi bakmazsan, bu kısa bir gecelik hastanede kalmalar geçmişte kalacak, Maggie. Seninle ilgilenmeme izin ver. Senin için orada olmama izin ver. Sürekli hastayım diye endişeleniyorum. Stajın sana çok fazla stres veriyor, tezinden bahsetmiyorum bile. Neden normal bir hayat yaşamak ve bizim yaşımızdaki diğer insanların yaptığı, üniversiteye gitmek ve kariyer sahibi olmak gibi her şeyi yapmak istediğinizi anlıyorum." Durup ellerimi saçlarımdan geçirdim ve yapmak istediğim noktaya odaklandım. "Birlikte yaşasaydık, senin için çok daha fazlasını yapabilirdim. Her şey ikimiz için de daha kolay olurdu. Ve böyle şeyler olduğunda,

ölene kadar banyoda yerde tek başına kıvranmaman için sana yardım etmek için orada olacağım!”

Nefes al, Ridge.

Tamam, bu sertti. Çok sert.

Boynumu çevirip yere bakıyorum çünkü henüz cevap vermesine hazır değilim. Gözlerimi kapatıp hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyorum. Maggie, diye işaret ettim, yaşlarla ıslanmış gözlerine bakarak. "BENCE . . . aşk . . . sen. Ve bir gün o kadar korkuyorum ki sen hala kollarımdayken hastaneden çıkıp gidemeyeceğim. Ve yardımımı reddetmeye devam etmenize izin vermek benim hatam olacak.”

Alt dudağı titriyor, bu yüzden ağzına sokup ısırıyor. "Önümüzdeki on ya da on beş yıl içinde, Ridge, bu senin gerçeğin *olacak* . Hastaneden bensiz çıkacaksın çünkü kahramanım olmayı ne kadar istesen de kurtulamam . Beni bundan kurtaramazsın. Bu dünyada sahip olduğum birkaç kişiden biri olduğumu ikimiz de biliyoruz, bu yüzden artık kendime bakamayacağım gün gelene kadar, senin yükün olmayı reddediyorum. Bunun bana ne yaptığını biliyor musun? Sana bu kadar baskı yaptığımı bilmek mi? Sırf bağımsızlık istediğim için yalnız yaşıyorum, Ridge. Yalnız yaşamak istiyorum çünkü. . ”

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve onları silmek için duraklıyor. "Yalnız yaşamak istiyorum çünkü sadece aşık olduğun kız olmak istiyorum. . . bunu çıkarabildiğimiz sürece. Senin yükün, sorumluluğun ya da yükümlülüğün olmak istemiyorum. İstedğim tek şey hayatının aşkı olmak. Hepsi *bu* . Lütfen, şimdilik bu kadar yeter. Benim için gerçekten dünyanın sonuna gitmek zorunda kalacağın zaman gelene kadar bu yeterli olsun.”

Göğsümden bir hıçkırık koptu ve öne uzanıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. Yüzünü çaresizce ellerimin arasına aldım ve bacağıma yatağın üzerine kaldırdım. Ben vücudumun geri kalanını onunkinin üzerine çekerken ve onu bu şeytani, lanet olası dünyanın adaletsizliğinden korumak için elimden gelen her şeyi yaparken kollarını bana doladı.

Onsekizinci Bölüm

Sidney

Ridge'in arabasının kapısını kapattım ve Warren'ı merdivenlerden yukarı daireye doğru takip ettim. Hastaneden eve dönerken ikimiz de birbirimize tek kelime etmedik. Çenesindeki sertlik, söylemesi gereken her şeyi söyledi, bu da aşağı yukarı, *Benimle konuşma* . Arabayı pencereden dışarı odaklanarak geçirdim ve sorularım boğazıma takıldı.

Daireye girdik ve ben kapıyı arkamdan kapatırken o anahtarlarını bara attı. Yatak odasına doğru ilerlerken dönüp bana bakmadı bile.

"İyi geceler " diyorum. Biraz alaycı bir tavırla söylemiş olabilirim ama en azından "Siktir git Warren!" diye bağırıyorum. Bu, söylemekten hoşlandığım bir şey.

Duraksadı, sonra yüzünü bana döndü. Onu gergin bir şekilde izliyorum çünkü bana söyleyeceği her şey "iyi geceler" değil. Başını eğip yavaşça sallarken gözleri kısıldı. "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi sonunda, merakla bana bakarak.

"Bir soru önerip öneremeyeceğinizi sorarak bir daha asla bir soruya başlamayacağınıza söz verdiğiniz sürece."

Ridge'in yorumunu kullanmama gülmek istiyorum ama Warren yüzünde bir gülümseme bile yok. Sadece işleri çok daha garip hale getirir. Ayaklarım üzerinde kayıyorum. "Sorunuz nedir, Warren?" diyorum iç çekerek.

Kollarını göğsünde kavuşturup bana doğru yürüyor. Bir adım ötede benimle konuşmak için öne doğru eğilirken gerginliğimi yuttum. "Seni becerecek birine mi ihtiyacın var?"

Nefes al nefes ver.

Genişlet, sözleşme yap.

Vur vur, duraklat. Vur vur, duraklat.

"Ne?" diyorum şaşkın şaşkın. Onu doğru duymadığıma eminim.

Benimle göz hizasına gelene kadar başını birkaç santim indirdi. "Seni becerecek birine mi ihtiyacın var?" diyor, bu sefer daha kesin bir ifadeyle. "Çünkü hepsi

buysa, şimdi seni kanepeye yatıracağım ve seni öyle bir becereceğim ki bir daha Ridge'i düşünmeyeceksin." Bana soğuk ve kalpsiz bakmaya devam ediyor.

Tepki vermeden önce düşün, Sydney.

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim, inanamayarak başımı sallamak oldu. Bunu neden söylesin ki? Bana neden bu kadar saygısızca bir şey söyledi? Bu Warren değil. Önümde duran bu pisliğin kim olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle Warren değil.

Kendime düşünmek için zaman tanımadan önce tepki veririm. Kolumu geri çekiyorum, sonra yumruğum yanağına değdiğinde ömrümdeki ortalama dört yumruk atıyorum.

Bok.

Bu acı.

Ona bakıyorum ve eli yanağını kapatıyor. Gözleri kocaman açıldı ve bana acıdan çok şaşkınlıkla bakıyor. Bir adım geri attı ve ben gözlerimi onunkilere odakladım.

Yumruğumu tutup göğsüme doğru çekiyorum, bir elim daha incinecek diye sinirlendim. Yine de buz almak için mutfağa gitmeden önce bekliyorum. Ona tekrar vurmam gerekebilir.

Son yirmi dört saattir bana karşı bariz öfkesiyle kafam karıştı. Ona söyleyebileceğim ya da yapabileceğim, bana karşı bu kadar nefret duymasına neden olacak her şeyi zihnim hızla karıştırıyor.

İçini çekip başını arkaya atıp ellerini saçlarının arasından geçirdi. Nefret dolu sözleri için hiçbir açıklama yapmıyor ve onları anlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Ona bu kadar sert bir şeyi garanti edecek hiçbir şey yapmadım.

Belki de bu onun sorunudur. Belki de ona -ya da onunla- hiçbir şey yapmamış olmam onu böyle sinirlendiriyor.

"Bu kıskançlık mı?" Soruyorum. "Seni bir insan için bu şeytani, sefil bahane yapan şey bu mu? Çünkü seninle hiç *yatmadım* ?"

İleri bir adım attı ve ben de kanepeye düşene kadar hemen geri çekildim. Eğilip kendini göz hizama getirdi.

"Seni becermek istemiyorum , Sydney. Ve kesinlikle kıskanmıyorum." Kendini kanepeden uzaklaştırır. Benden uzak.

O beni korkutuyor ve valizlerimi toplayıp bu gece gitmek ve bu insanları bir daha asla görmemek istiyorum.

Ellerimde ağlamaya başlıyorum. Derin bir iç çektiğini duydum ve yanımdaki kanepeye çöktü. Ayaklarımı kaldırıp dizlerimi ondan çevirerek kanepenin uzak köşesine kıvrıldım. Birkaç dakika böyle oturduk ve ayağa kalkıp odama koşmak istiyorum ama istemiyorum. İzin istemem gerekiyormuş gibi hissediyorum çünkü artık burada bir odam var mı onu bile bilmiyorum.

"Üzgünüm," dedi sonunda, sessizliği benim ağlamamdan başka bir şeyle bozarak. "Tanrım, üzgünüm. Ben sadece . . . Ne halt ettiğini anlamaya çalışıyorum."

Yüzümü tişörtümle silip ona baktım. Yüzü üzüntü ve kederin karmakarışık bir karışımı ve hissettiği hiçbir şeyi anlamıyorum.

"Benimle sorunun ne, Warren? Sana karşı hiçbir zaman iyi olmadım. Kaltak kız arkadaşına bile iyi davrandım ve inan bana, bu çaba gerektirir."

Başıyla onaylıyor. Biliyorum, dedi bıkkınlıkla. "Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Sen *güzel* bir insansın." Parmaklarını birbirine bağladı ve kollarını uzattı, sonra derin bir iç çekerek geri indirdi. "İyi niyetli olduğunu da biliyorum. Senin çok iyi bir kalbin var. Ve oldukça iyi bir sağa vuruş," dedi sinsi sinsi sırıtarak. "Sanırım bu yüzden çok kızgınım. İyi bir kalbin olduğunu biliyorum, o halde neden hala taşınmadın?" Sözleri, beş dakika önce bana tükürdüğü kaba sözlerden daha çok canımı yaktı.

"Eğer sen ve Ridge bu kadar kötü gitmemi istiyorsanız, neden ikiniz de bana söylemek için bu hafta sonunu beklediniz?"

Sorum Warren'ı hazırlıksız yakalıyor gibi görünüyor, çünkü tekrar başka yöne bakmadan önce gözleri kısa bir süre benimkilere takıldı. Yine de bu soruya cevap vermiyor. Bunun yerine, kendi başına bir tane hazırlamaya başlar. "Ridge sana hiç Maggie ile nasıl tanıştığını anlattı mı?" O sorar.

Başımı sallıyorum, bu konuşmanın gittiği yönden tamamen kafam karıştı.

"On yedi yaşındaydım ve Ridge on sekizine yeni basmıştı" diyor. Koltuğa yaslanıp ellerine baktı.

Ridge'in Maggie ile on dokuz yaşındayken çıkmaya başladığını söylediğini hatırlıyorum ama sustum ve devam etmesine izin verdim.

"Yaklaşık altı haftadır çıkıyorduk ve. . ."

Bu düşünceyi kazıyın. Artık susmak mümkün değil. "Biz?" tereddütle soruyorum. "Sen ve Ridge'deki gibi mi?"

"Hayır, aptal. Ben ve Maggie'de olduğu gibi ."

Şaşkınlığımı saklamaya çalışıyorum ama tepkimi bile görecektir kadar uzun süre yüzüme bakmıyor.

"Maggie önce benim kız arkadaşımdı. Onunla sağır çocuklar için bir bağış toplama etkinliğinde tanıştım. Her ikisi de komitede olan ailemle birlikte oradaydım." Ellerini başının arkasına çeker ve kanepeye yaslanır.

"Onu ilk gördüğümde Ridge benimleydi. İkimiz de onun şimdiye kadar gördüğümüz en güzel şey olduğunu düşündük, ama neyse ki gözlerim onunkinden yaklaşık beş saniye önce ona denk geldi, bu yüzden dıbs'i aradım. Tabii ki, hiçbirimiz onunla gerçekten bir şansımız olmasını beklemiyorduk. Demek onu gördün. O inanılmaz." Bir an duraklıyor, sonra bir bacağına önümüzde duran masaya koyuyor.

"Her neyse, bütün günü onunla flört ederek geçirdim. Yakışıklılığım ve öldürücü vücudumla onu büyülemek."

Gülüyorum ama nezaketen.

"Benimle bir randevuya çıkmayı kabul etti, ben de ona Cuma gecesi onu alacağımı söyledim. Onu dışarı çıkardım, güldürdüm, eve geri götürdüm ve onu öptüm. Harikaydı, bu yüzden ona tekrar çıkma teklif ettim ve o da kabul etti. Onu ikinci bir randevuya çıkardım, sonra üçüncü bir randevuya. Onu sevdim. İyi anlaştık; şakalarımıza güldü. Ayrıca kitabımda önemli puanlar alan Ridge ile iyi anlaştı. Kız ve en iyi arkadaş anlaşmak zorunda, yoksa ikisinden biri acı çekecek. Şans eseri hepimiz çok iyi anlaştık. Dördüncü randevumuzda, bunu resmileştirmek isteyip istemediğini sordum ve o da kabul etti. Sarhoştum çünkü onun şimdiye kadar çıktığım veya çıkacağım en seksi kız olduğunu *biliyordum* . Özellikle de onunla sonuna kadar gitmeden önce, kaçmasına izin veremezdim."

Güler. "Aynı gece Ridge'e bunu söylediğimi hatırlıyorum. Ona bu dünyada devirginize etmem gereken bir kız varsa o da Maggie'ydi dedim. Eğer gereken buysa onunla yüz kez çıkacağımı söyledim. Başını bana çevirdi ve 'Yüz bire ne dersin ?' diye imza attı. Güldüm çünkü Ridge'in ne demek istediğini anlamadım. O zamanlar ondan bu şekilde hoşlandığını anlamamıştım ve ağzından çıkan tüm o küçük taşları gerçekten anlamadım. Yine de yapma. Geriye dönüp tüm duruma ve orada oturup onun hakkında söylediğim serseri şeyleri dinlemek zorunda kalışıma baktığımda, beni ondan daha erken yumruklamamasına şaşırdım."

"Sana yumruk mu attı?" Soruyorum. "Neden? Onu becermekten bahsettiğin için mi?"

Başımı sallıyor ve üzerine bir suçluluk ifadesi çöküyor. "Hayır," diyor sessizce. "Çünkü onu *becerdim* ."

İç çekiyor ama devam ediyor. "Geceyi Ridge ve Brennan'da kalıyorduk. Maggie orada benimle çok zaman geçirdi ve yaklaşık altı haftadır çıkıyorduk. Bakire haftalarında bunun uzun olmadığını biliyorum, ama erkek haftalarında lanet olası bir sonsuzluk. Yatakta birlikte yatıyorduk ve bana sonuna kadar gitmeye hazır olduğunu söyledi ama benimle seks yapmadan önce bana söylemesi gereken bir şey vardı. Bilmeye hakkım olduğunu ve tamamen bilgilendirilmeden bir ilişkiye devam etmenin doğru olmayacağını söyledi. Paniklediğimi, bana bir ahbap ya da onun gibi bir şey olduğunu söylemek üzere olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Bana bakıyor ve tek kaşını kaldırıyor. "Çünkü dürüst olalım, Syd. Dışarıda gerçekten seksi travesti görünümlü adamlar var."

Gülüyor ve tekrar önüne bakıyor. "İşte bana hastalığından bahsetti. Bana istatistiklerden bahsetti. . . çocuk istemediği gerçeği. . . ne kadar zamanının kaldığı gerçeği. Benim için gerçeği ortaya çıkarmak istediğini çünkü onunla uzun süreli bir şey gören kimse için adil olmayacağını söyledi. Kırk, hatta otuz beş yaşına

kadar gelme ihtimalinin az olduğunu söyledi. Bunu anlayan biriyle birlikte olması gerektiğini söyledi. Bunu kabul eden biri."

"Bu sorumluluğu istemedin mi?" ona soruyorum.

Yavaşça başını sallıyor. "Sydney, sorumluluk umurunda değildi. On yedi yaşında bir adamdım, hayatımda gördüğüm en güzel kızla yataktaydım ve benden tek istediği onu sevmeyi kabul etmekte. 'Gelecek' ve 'koca' kelimelerini ve çocuk istemediğini söylediğinde, gözlerimi devirmemek için her şeyimi aldı, çünkü kafamda bunlar bir ömür uzaktaydı. Ondan önce bir milyon kızla birlikte olurdum. O kadar ileriye nasıl düşüneceğimi bilmiyordum, bu yüzden o durumda herhangi bir erkeğin yapacağını düşündüğüm şeyi yaptım. Ona güvence verdim ve hastalığının benim için önemli olmadığını ve onu sevdiğimi söyledim. Sonra onu öptüm, elbiselerini çıkardım ve bekaretini aldım."

Utanır gibi bir tavırla başını öne eğiyor. "Ertesi sabah ayrıldıktan sonra, Ridge'e sonunda bir bakireyi becerebildiğim için böbürleniyordum. Muhtemelen çok fazla ayrıntıya girdi. Daha önce yaptığımız konuşmadan da bahsettim ve ona hastalığını anlattım. Bazen ona acımasızca dürüst davrandım. Ona, durumunun beni biraz korkuttuğunu ve ondan ayrılmadan iki hafta önce vereceğimi söyledim, böylece böyle bir serseri gibi görünmeyeyim. İşte o zaman canımı yaktı."

Gözlerim büyüyor. "Ridge için iyi," diyorum.

Warren başını salladı. "Evet. Görünüşe göre, onu söylediğinden çok daha fazla seviyordu, ama ağzını kapalı tuttu ve onunla çıktığım altı hafta boyunca kendimi kış yapmama izin verdi. Nasıl hissettiğini anlamalıydım ama Ridge benden çok daha özverili. Sahip olduklarımıza ihanet edecek hiçbir şey yapmazdı ama o geceden sonra bana olan saygısını tamamen kaybetti. Ve bu acıttı, Sydney. O benim kardeşim gibidir. En çok baktığım kişiyi hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim."

"Yani Maggie'den ayrıldın ve Ridge onunla çıkmaya mı başladı?"

"Evet ve hayır. O öğleden sonra bunun hakkında uzun bir konuşma yaptık, çünkü Ridge düşüncelerini ve boklarını paylaşmakta çok başarılı. Kardeşlik kuralına uymamız gerektiğine karar verdik ve yeni becerdiğim bir kızla çıkıp çıkmaya başlaması bizim için gerçekten iyi olmazdı. Ama ondan hoşlandı. Ondan çok hoşlandı ve onun için zor olduğunu bilsem de ona çıkma teklif etmeden önce dönemin bitmesini bekledi."

"Dönem?"

Warren başını salladı. "Evet. Bunu nereden bulduğumuzu sormayın, ancak kardeş kodunun geçersiz hale gelmesi için on iki ayın makul bir süre olduğu konusunda anlaşmıştık. Yeterince zamanın geçeceğini düşündük ve bir yıl sonra ona çıkma teklif etmek isterse, bu çok garip olmazdı. O zamana kadar başka insanlarla çıkmış olabilir ve benim yatağımdan doğruca Ridge's'e gitmeyecekti. Bu konuda ne kadar havalı olmaya çalışsam da, bu çok garip olurdu. Bizim için bile."

Maggie onun hakkında ne hissettiğini biliyor muydu? On iki ay boyunca mı?”

Warren başını sallıyor. "Numara. Maggie onun ondan hoşlandığını hiç bilmiyordu. Onu o kadar çok sevdi ki, onu beklettiğim on iki ay boyunca tek bir randevuya çıkmadı. Takvimde tarihi daire içine aldı. Bir kez odasında görmüştüm. Ondan hiç bahsetmedi, onu hiç sormadı. Ama o yılın bittiği gün, onun ön kapısını çalmadıysa lanetleneneceğim. Ve özellikle benimle etkileşime girmesi gerektiğini bilerek, kendine gelmesi biraz zaman aldı. Ama işler sonunda kendi kendine yoluna girdi. Ridge'in ısrarı sayesinde sonunda doğru adamı buldu.”

nefes veriyorum. “Vay,” diyorum. “Adanmışlıktan bahset.”

Başını bana çeviriyor ve gözlerimiz buluşuyor. "Aynen öyle," dedi kararlı bir şekilde, sanki tüm amacını özetlemişim gibi. “Hayatımda hiç o adamdan daha fazla bağlılığı olan başka bir insanla tanışmadım. O, başıma gelen en iyi lanet şey. Maggie'nin başına gelen en iyi şey.”

Ayaklarını kanepeye doğru çekti ve yüzü bana dönüktü. "O kız, Sydney için cehennemden geçti ve geri döndü. Tüm hastane kalır, onunla ilgilenmek için ileri geri araba kullanır, ona dünyayı vaat eder ve karşılığında kendinden çokça vazgeçer. Ve bunu hak ediyor. O tanıdığım en saf, en özverili insanlardan biri ve bu dünyada birbirini hak eden iki insan varsa, o da ikisidir.

"Yani sana nasıl baktığını gördüğümde içim acıyor. Geçen gece partide ikinizin birbirinizi nasıl izlediğini gördüm. Brennan'la her konuştuğunda gözlerindeki kıskançlığı gördüm. Sen ortaya çıkana kadar onun seçimiyle veya Maggie için yaptığı fedakarlıklarla boğuştuğunu hiç görmedim. Sana aşık oluyor Sydney ve bunu bildiğini biliyorum. Ancak kalbini de biliyorum ve Maggie'yi asla terk etmeyecek. Onu seviyor. Bunu ona asla yapmazdı. Senin hakkında hissettikleri yüzünden paramparça olduğunu görmek ve hayatının Maggie ile olduğunu bilmek, neden hala burada olduğunu anlamıyorum. Ona neden bu kadar acı çektirdiğini anlamıyorum. Hâlâ burada olduğun her gün ve onun sana Maggie'ye baktığı gibi baktığını görüyorum, seni lanet olası kapıdan dışarı atmak ve bir daha asla geri gelmemeni söylemek istememe neden oluyor. Ve bunun senin hatan olmadığını biliyorum. Bunu *biliorum* . Kahretsin, bu geceye kadar yaşadıklarının yarısını bile bilmiyordun. Ama şimdi yapıyorsun. Ve seni ne kadar sevsem ve tanıdığım en havalı kahrolası piliçlerden biri olduğunu düşünsem de, yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum. Özellikle de şimdi Maggie hakkındaki gerçeği öğrendiğine göre. Ve bu sert olduysa beni bağışlayın ama Ridge'e olan sevginizin Maggie'nin öldüğü güne kadar sizi idare etmeye yeteceğini kafanıza sokmanızı istemiyorum. Çünkü Maggie ölmüyor, Sydney. Maggie *yaşıyor* . Ridge'in kalbinin senden daha uzun süre dayanabileceğinden çok daha uzun süre buralarda olacak.”

Göğsümden hıçkırıklar yükselirken başım öne doğru yuvarlandı. Warren'ın kolu sırtımda kıvrılıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Şu anda kimin için ağladığımı

bilmiyorum ama kalbim o kadar çok acıyor ki onu göğsümden söküp Ridge'in balkonuna atmak istiyorum çünkü bütün bu karmaşa burada başladı.

çıkıntı

Maggie birkaç saattir uyuyor ama ben daha uyumadım. Onunla hastanedeyken genelde böyle oluyor. Ara sıra beş yıl kaldıktan sonra, hiç uyumamanın birkaç saat yarım yamalak geçirmekten çok daha kolay olduğunu öğrendim.

Dizüstü bilgisayarımı açıp Sidney'e mesajlarımı açtım ve çevrimiçi olup olmadığına bakmak için ona hızlı bir merhaba gönderdim. Ondan taşınmasını istediğim gerçeğini tartışma şansımız olmadı ve iyi olup olmadığını bilmemekten nefret ediyorum. Bu noktada ona mesaj atmanın yanlış olduğunu biliyorum ama bazı şeyleri söylemeden bırakmak daha da yanlış görünüyor.

Mesajıma neredeyse anında cevap veriyor ve tonu şimdiden endişemin bir kısmını gideriyor. Neden her zaman makul olmayan bir şekilde yanıt vereceğini beklediğimi bilmiyorum, çünkü hiçbir zaman olgunluk eksikliği veya durumuma saygı göstermedi.

Sidney: Evet, buradayım. Maggie nasıl?

Ben: O iyi. Bu öğleden sonra taburcu olacak.

Sidney: Bu iyi. Endişelendim.

Ben: Bu arada teşekkür ederim. Dün geceki yardımın için.

Sydney: Pek yardımcı olmadım. Her şeyden çok yoldaymışım gibi hissettim.

Ben: değildin. Onu bulamasaydın ne olabileceğinin hiçbir bilgisi yok.

Bir an cevap vermesini bekliyorum ama vermiyor. Sanırım bu konuşmada ikimizin de tartışılması gerektiğini bildiğimiz şeyleri gündeme getirmesi gereken noktaya geldik. Onunla ilgili tüm bu durumdan kendimi sorumlu hissediyorum, bu yüzden mermiyi ısırtıp oraya bırakıyorum.

Ben: Bir dakikan var mı? Gerçekten sana söylemek istediğim bazı şeyler var.

Sidney: Evet ve aynı şekilde.

Tekrar Maggie'ye bakıyorum ve o hala aynı pozisyonda uyuyor. Sydney'le bu konuşmayı, ne kadar masum olursa olsun, onun huzurunda yapmak beni tedirgin ediyor. Dizüstü bilgisayarımı alıp hastane odasından çıkıp boş koridora doğru yürüdüm. Maggie'nin odasının kapısının yanında yere oturdum ve dizüstü bilgisayarımı yeniden açtım.

Ben: Son birkaç aydır birlikte geçirdiğimiz zaman hakkında takdir ettiğim en önemli şey, açık sözlü ve birbirimizle tutarlı olduğumuz gerçeğidir. Bununla birlikte, neden taşınmana ihtiyacım olduğu konusunda yanlış bir fikirle ayrılmanı istemiyorum. Yanlış bir şey yaptığını düşünmeni istemiyorum.

Sidney: Bir açıklamaya ihtiyacım yok. Hoş geldin demekten fazlasıyla yoruldu ve beni karışıma eklemekten strese girecek kadar çok şey var. Warren bu sabah benim için bir daire buldu ama birkaç gündür müsait değil. O zamana kadar burada kalsam olur mu?

Tabi ki ben. Hareket etmene ihtiyacım var derken, tam anlamıyla bugün demek istemedim. Ben sadece yakında demek istedim. İşler benim için uzaklaşmaya devam etmek için çok zor hale gelmeden önce.

Sidney: Üzgünüm, Ridge. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim.

Birbirimize karşı hissettiklerimizi kastettiğini biliyorum. Ne demek istediğini tam olarak biliyorum çünkü ben de böyle olmasını istemedim. Aslında, olmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım ama bir şekilde kalbim mesajı alamadı. Benim açımdan kasıtlı olmadığını biliyorsam, onun adına kasıtlı olmadığını da biliyorum, bu yüzden özür dileyecek bir şeyi yok.

Ben: Neden özür diliyorsun? Özür dileme. Bu senin hatan değil, Sydney. Kahretsin, benim hatam olduğundan bile emin değilim.

Sydney: Genelde bir şeyler ters gittiğinde, birileri hatalıdır.

Ben: Bizde işler ters gitmedi. Bizim sorunumuz bu. Aramızdaki şeyler çok doğru. Biz mantıklıyız. Seninle ilgili her şey çok doğru geliyor, ama-

Düşüncelerimi toplamak için birkaç dakika duraklıyorum çünkü pişman olacağım bir şey söylemek istemiyorum. Nefes alıyorum, sonra tüm durumumuz hakkında ne hissettiğimi tanımlamanın en iyi yolunu yazıyorum.

Ben: Birbirimizin hayatı için mükemmel olabileceğimize dair aklımda hiç şüphe yok Sydney. Bizim için mükemmel olmayan hayatlarımızdır.

Cevap vermeden birkaç dakika geçer. Yorumlarımla sınırı aştım mı bilmiyorum ama onlara nasıl tepki veriyorsa, gitmesine izin vermeden önce söylemem gerekeni söylemem gerekiyordu. Ondan başka bir mesaj geldiğinde dizüstü bilgisayarımı kapatmaya başlıyorum.

Sydney: Tüm bu deneyimden öğrendiğim bir şey varsa, o da güvenme yeteneğimin ilk başta düşündüğüm gibi Hunter ve Tori tarafından tamamen kırılmadığıdır. Nasıl hissettiğin konusunda her zaman bana karşı açık davrandın. Hiçbir zaman gerçeğin etrafından dolanmadık. Bir şey olursa, rotamızı değiştirmenin bir yolunu bulmak için birlikte çalıştık. Bunun için teşekkür etmek istiyorum. Bana senin gibi adamların gerçekten var olduğunu ve herkesin Avcı olmadığını gösterdiğin için çok teşekkür ederim.

Bir şekilde beni olduğumdan çok daha masum göstermenin bir yolunu buluyor. Onun düşündüğü kadar güçlü değilim.

Ben: Bana teşekkür etme, Sydney. Bana teşekkür etmemelisin, çünkü sana aşık olmamaya çalışmakta sefil bir şekilde başarısız oldum.

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum ve gönder tuşuna bastım. Az önce ona söylediklerimi söylemek içimi onu öptüğüm geceden daha fazla suçlulukla dolduruyor. Kelimeler bazen bir kalp üzerinde bir öpücükten çok daha büyük bir etkiye sahip olabilir.

Sydney: İlk ben başarısız oldum.

Son mesajını okudum ve çok yakında olan vedamızın sonu beni tüm gücüyle etkiledi. Bunu her bir parçamda hissediyorum ve buna verdiğim tepki karşısında şok oldum. Başımı arkamdaki duvara yasladım ve Sydney girmeden önce dünyamı hayal etmeye çalıştım. İyi bir dünyaydı. Tutarlı bir dünya. Ama sonra o geldi ve dünyamı kırılgan, kırılabılır bir kar küresi gibi alt üst etti. Şimdi o gidiyor, sanki kar çökecekmiş gibi geliyor ve tüm dünyam yeniden dimdik, dingin ve tutarlı olacak. Bu beni ne kadar rahatlatır da aslında beni korkutuyor. Onun benim dünyamda olduğu kısa süre boyunca hissettiklerimin hiçbirini bir daha asla hissedemeyecek olmaktan ölümüne korkuyorum.

Bu kadar etki yaratan herkes bir vedayı hak ediyor.

Ayağa kalkıp Maggie'nin hastane odasına geri dönüyorum. Hâlâ uyuyor, ben de onun yatağına gidip alnına hafif bir öpücük konduruyorum ve ona, o serbest

bırakılmadan önce birkaç eşyayı toplamak için daireye gittiğimi açıklayan bir not bırakıyorum.

Sonra gidip kalbimin diğer yarısına düzgün bir veda etmek için ayrılıyorum.

• • •

Sydney'in yatak odasının kapısının önündeyim, çalmaya hazırlanıyorum. Söylenmesi gereken her şeyi ve hatta muhtemelen söylenmemesi gereken birçok şeyi söyledik ama gitmeden önce onu son bir kez göremem. San Antonio'dan döndüğümde gitmiş olacak. Bugünden sonra onunla iletişime geçme planım yok, bu yüzden bunun kesinlikle veda olduğunu bilmek göğsümün duvarlarına baskı yapıyor ve cehennem gibi acıtıyor.

Durumuma bir yabancının bakış açısından bakacak olsaydım, kendime Sydney'in duygularını unutmamı, sadakatimin yalnızca Maggie'ye ait olması gerektiğini söylerdim. Kendime gitmemi ve yaşadığımız onca şeye rağmen Sydney'in bir vedayı hak etmediğini söylerdim.

Hayat gerçekten bu kadar siyah beyaz mı? Basit bir doğru veya yanlış durumumu tanımlayabilir mi? Maggie'ye olan bağlılığımıza rağmen Sydney'in duyguları bu karışımında bir yerde sayılmaz mı? Onu öylece bırakmak doğru görünmüyor. Ama onu öylece bırakmamak *Maggie'ye* haksızlık olur .

Başta kendimi bu karmaşaya nasıl soktuğumu bilmiyorum ama bunu bitirmenin tek yolunun Sydney'le tüm bağlantımı kesmek olduğunu biliyorum. Dün gece elini tuttuğum an, dünyada kalbimin hissettiklerini hissetmesini engelleyebilecek bir kusur olmadığını biliyordum.

Maggie'nin artık tüm kalbimi oluşturmamasından gurur duymuyorum. savaştım. Bunun olmasını istemediğim için çok uğraştım. Artık kavga nihayet sona eriyor, kazanıp kazanmadığımdan bile emin değilim. Hangi tarafı desteklediğimden bile emin değilim, hangi tarafta olduğumdan çok daha fazlası.

Sydney'in kapısına hafifçe vurdum, sonra avuçlarımı kapı çerçevesine yasladım ve aşağı baktım, bir yanım onun kapıyı açmayı reddetmesini umarken, bir yanım da ona ulaşmak için lanet olası kapıyı kırmaktan kendimi alıkoyuyordum.

Saniyeler içinde, son olduğunu bildiğim şey için yüz yüze geldik. Mavi gözleri korku ve şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmıştı ve belki de önünde durduğumu gördüğünde biraz olsun rahatlamıştı. Beni burada görünce nasıl hissedeceğini bilmiyor ama kafa karışıklığı rahatlatıcı. Bu konuda yalnız olmadığımı bilmek güzel, ikimiz de aynı duygu karışımını paylaşıyoruz. Bu işte beraberiz.

Sidney ve ben.

Biz sadece, istenmeyen ama çok önemli bir vedadan korkan, kafası tamamen karışmış iki ruhuz.

19. Bölüm

Sidney

Sakin ol, kalp. Lütfen sakın ol.

Onun burada önümde durmasını istemiyorum. Bana bakmasını, kendi duygularımı yansıtan bir ifade takınmasını istemiyorum. Benim incindiğim gibi onun da incinmesini istemiyorum. Benim onu özleyeceğim gibi onun da beni özlemesini istemiyorum. Benim ona düştüğüm gibi onun da bana düşmesini istemiyorum.

Onun şu anda Maggie ile birlikte olmasını istiyorum. Şu anda Maggie ile birlikte olmak *istemmesini istiyorum* çünkü duygularımızın birbirimizin yansımasından çok tek yönlü bir ayna gibi olduğunu bilmek bunu çok daha kolaylaştıracaktı. Bu onun için bu kadar zor olmasaydı, onu unutmamı, seçimini kabullenmemi kolaylaştıracaktı. Bunun yerine, vedamızın onu beni incittiği kadar incittiğini bilmek kalbimi iki kat daha fazla acıtıyor.

Bu beni *öldürüyor* , çünkü hiçbir şey ve hiç kimse hayatıma onun yapabileceğini bildiğim şekilde sığdıramaz. İstisnai bir yaşam için tek şansımдан isteyerek vazgeçiyormuşum gibi hissediyorum ve karşılığında Ridge'in olmadığı vasat bir versiyonu kabul ediyorum. Babamın sözleri kafamda çınlıyor ve haklı olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. *Sıradan bir hayat, bir ömrü boşa harcamaktır.*

İkimiz de bakışlarımızı kırıp birbirimizle ilgili her şeyi kendimize almamıza izin verene kadar, gözlerimiz birkaç dakika boyunca sessiz kucaklarında kalır.

Gözleri, sanki beni bir anıya emanet ediyormuş gibi dikkatle yüzümde geziniyor. Onun hatırası olmak istediğim son yer.

Her zaman onun yanında olmak için her şeyimi verirdim.

Başımı açık yatak odamın kapısına yasladım ve hala kapı çerçevesini tutan ellerine baktım. Aynı elleri bir daha asla gitar çalarken göremeyeceğim. Bir daha asla benimkini tutamayacak aynı eller. Bana bir daha asla dokunmayacak ve şarkı söylememi dinlemek için beni tutmayacak aynı eller.

Aniden bana uzanan, beni saran, sırtımı öyle sıkı kucaklayan aynı eller, denesem bile ayrılıp ayrılamayacağımı bilmiyorum. Ama ayrılmaya çalışmıyorum. karşılık veriyorum. Aynı çaresizlikle ona sarılıyorum. Yanağı başımın üstüne bastırırken göğsünde teselli buluyorum. Ciğerlerinden geçen her ağır, kontrolsüz nefeste, kendi nefesim ona ayak uydurmaya çalışıyor. Ancak benimkiler, benden kaçan gözyaşları sayesinde çok daha kısa nefes nefese kalıyor.

Üzüntüm beni tüketiyor ve büyük keder gözyaşları dökerken onu içimde tutmaya bile çalışmıyorum. Yaşama şansı bile olmayan bir şeyin ölümü için ağlıyorum.

ölümümüz .

Ridge ve ben birkaç dakika birbirimize kenetlenmiş durumdayız. O kadar çok dakika ki, uygun bir kucaklama olamayacak kadar uzun süredir burada durduğumuz korkusuyla saymamaya çalışıyorum. Görünüşe göre o da bunu fark ediyor çünkü ellerini sırtımdan yukarı ve omuzlarıma kaydırıyor ve sonra benden uzaklaşıyor. Yüzümü tişörtünden kaldırdım ve ona bakmadan önce gözlerimi sildim.

Tekrar göz göze geldiğimizde ellerini omuzlarımdan çekip tereddütle yüzümün iki yanına yerleştirdi. Gözleri birkaç dakika benimkileri inceliyor ve bana bakış şekli kendimden nefret etmemi sağlıyor çünkü onu çok seviyorum.

Bana şu anda önemli olan tek şey benmişim gibi bakmasını seviyorum. Gördüğü tek kişi benim. Tek *gördüğüm o* . Düşüncelerim bir kez daha yazdığı şarkı sözlerinden bazılarına götürüyor.

Bana gördüğün tek erkek olmak istiyormuşum gibi hissettiriyor.

Bakışları ağızla gözlerim arasında titriyor, sanki beni öpmek mi, bana bakmak mı yoksa benimle konuşmak mı istediğine karar veremiyormuş gibi.

"Sidney," diye fısıldıyor.

Nefes alıyorum ve bir elimi göğsüme bastırıyorum. Kalbim onun sesiyle parçalandı.

"Yapmıyorum . . . konuşmak . . . peki," dedi sakın ve emin olmayan bir sesle.

Ah Kalbim. Konuştuğunu duymak neredeyse kabullenemeyecek kadar fazla. Kulağıma gelen her kelime dizlerimin üstüne çökmeme yetiyor ve ne sesinin ne de konuşmasının kalitesi umrumda değil. On beş yıldır ilk kez konuşmak için bu anı seçmiş olması gerçektir.

Söylemesi gerekeni bitirmeden önce duraklıyor ve bu, kalbime ve ciğerlerime geri kalanıma yetişmesi için bir an veriyor. Sesi tam olarak onun kahkahalarını defalarca duyduktan sonra çıkaracağını tahmin ettiğim gibi. Sesi, kahkahasından biraz daha derin ama biraz odak dışında. Sesi bana bir şekilde bir fotoğrafı hatırlatıyor. Sözlerini anlayabiliyorum, ama odakta değiller. Sanki bir resme bakıyormuşum gibi, konu tanınabilir ama odakta değil. . . sözlerine benzer.

Sadece sesine aşık oldum. Odaklanmamış resimle, sözleriyle çiziyor.

İle birlikte . . . o.

Yavaşça nefes alıyor, sonra devam etmeden önce gergin bir şekilde nefes veriyor. "Sana ihtiyacım var . . . Bunu duymak için," dedi başını ellerinin arasına alarak. "BENCE . . . asla olmayacak . . . pişmanım."

Vur, vur, duraklat.

Sözleşme, genişlet.

Nefes al, nefes ver.

Kalbimdeki savaşı resmen kaybettim. Ona bir cevap vermeye bile tenezzül etmiyorum. Tepkim gözyaşlarımda görülebilir. Öne eğiliyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor; sonra ellerini indirdi ve yavaşça benden uzaklaştı. Benden uzaklaşmak için yaptığı her harekette kalbimin parçalandığını hissediyorum. Parçalandığımı neredeyse duyabiliyorum. Neredeyse kalbinin ikiye bölündüğünü, benimkinin hemen yanında yere çarptığını duyabiliyorum.

Gitmesi gerektiğini bildiğim kadarıyla, ona kalması için yalvarmaktan bir nefes uzaktayım. Parçalanmış kalplerimizin hemen yanında dizlerimin üstüne çöküp beni seçmesi için yalvarmak istiyorum. Acıması yanımda, beni seçmese bile beni öpmesi için ona yalvarmak istiyorum.

Ama sonunda kazanan tarafım çenesini kapalı tutan kısım çünkü Maggie'nin onu benden daha çok hak ettiğini biliyorum.

Yatak odamın kapısından dönmeye hazırlanırken bir adım daha geri çekilirken ellerimi iki yanımda tutuyorum. Gözlerimiz hala kilitliydi ama cebimde telefonum sesini duyunca sıçradım ve bakışlarımı hızla onunkinden ayırdım. Telefonunun cebinde titrediğini duyuyorum. İkimizin de telefonlarının aniden kesilmesi benim için sadece cep telefonumu açtığımı görene ve aynı zamanda cebinden çıkardığını görene kadar barizdi. Bir an gözlerimiz buluşuyor ama dış dünyanın kesintiye uğraması ikimizi de içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğine döndürmüş gibi görünüyor. Kalbinin bir başkasına ait olduğu gerçeğine geri dönelim ve bu hala bir veda.

Önce onun metnini okumasını izliyorum. Benimkini okumak için gözlerimi ondan alamıyorum. İfadesi, okuduğu kelimeler ne olursa olsun çabucak işkenceye dönüşüyor ve yavaşça başını sallıyor.

O irkildi.

Bu ana kadar gözlerimin önünde bir kalp kırıldığını hiç görmemiştim. Az önce okuduğu her şey onu tamamen paramparça etti.

Bana bir daha bakmıyor. Hızlı bir hareketle, telefonunu sanki onun bir uzantısıymış gibi sıkıca elinde tutuyor ve doğrudan ön kapıya yönelip kapıyı açıyor. Oturma odasına adım attım, ön kapıya doğru yürürken korkuyla onu izledim. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, arkasından kapıyı bile kapatmadı, umutsuzca olması gereken yere ulaşmak için çılgınca yarışında yarım saniye daha tıraş olmak için korkuluğun kenarından atladi.

Telefonuma bakıyorum ve ekranın kilidini açıyorum. Maggie'nin numarası, gelen son kısa mesaj olarak görünüyor. Açıyorum ve sadece Ridge ve benim alıcı olduğumuzu görüyorum. Dikkatle okudum, ikimize de yazdığı tanıdık kelime dizisini hemen tanıdım.

Maggie: "Maggie dün gece ben odama döndükten bir saat sonra geldi. İçeri dalıp ona seni öptüğüm için ne kadar pislik olduğumu söyleyeceğine ikna olmuşum."

Hemen koltuğa yürüdüm ve oturdum, artık vücut ağırlığımı taşıyamıyordum. Sözleri nefesimi kesti, uzuvlarımdaki gücü emdi ve bıraktığımı düşündüğüm her türlü saygınlığımı elimden aldı.

Ridge'in sözcüklerinin başlangıçta yazıldığı ortamı hatırlamaya çalışıyorum.

Dizüstü bilgisayarı.

Oh hayır. Mesajlarımız.

Maggie mesajlarımızı okuyor. Hayır hayır hayır.

Anlamayacak. Sadece canını yakacak kelimeleri görecektir. Ridge'in bunun için ne kadar mücadele ettiğini göremeyecek.

Maggie'den bir mesaj daha geldi ve onu okumak istemiyorum. Konuşmamızı Maggie'nin gözünden görmek istemiyorum.

Maggie: "Birden fazla kişiye karşı dürüst duygular beslemenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim ama beni ne kadar yanıltığıma ikna ettin."

Telefonumu sessize alıp yanımdaki kanepeye fırlattım, sonra ellerimde ağlamaya başladım.

Bunu ona nasıl yapabildim?

Bana yapılanı ona nasıl yapabilirdim, bunun dünyanın en kötü hissi olduğunu bilerek?

Hayatımda böyle bir utanç duymadım.

Ön kapının hala ardına kadar açık olduğunu fark etmeden önce pişmanlıklarla dolu birkaç dakika geçti. Telefonumu kanepede bırakıp kapatmak için kapıya doğru yürüdüm ama gözlerim doğrudan kompleksimizin önüne çekilen taksiye takıldı. Maggie dışarı çıkıyor, kapıyı kapatırken bana bakıyor. Onu görmeye hiç hazır değilim, bu yüzden dayanma gücümü geri kazanmak için hızla gözden kayboldum. Gidip odamda mı saklansam yoksa burada kalıp Ridge'in masumiyetini mi açıklamaya çalışsam bilemiyorum.

Ama bunu nasıl yapacaktım? Belli ki konuşmaları kendisi okumuş. Öpüştüğümüzü biliyor. Bana karşı hisleri olduğunu kabul ettiğini biliyor. Onu böyle hissetmemek için elinden gelen her şeyi yaptığına ikna etmeye çalışsam da,

aşık olduğu adamın bir başkasına karşı duygularını açıkça itiraf etmesi gerçeğini mazur göstermiyor. Hiçbir şey bunu mazur gösteremez ve bunun bir parçası olduğum için kendimi bok gibi hissediyorum.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında hala kapı açık duruyorum. Bana sert bir ifadeyle bakıyor. Benden başka her şey için burada olduğunu biliyorum, bu yüzden bir adım geri çekilip kapıyı daha geniş açtım. Yanımdan geçerken ayaklarına bakıyor, göz temasına devam edemiyor.

Onu suçlamıyorum. Ben de bana bakamayacaktım. Aslında, onun yerinde olsaydım, şu anda beni yumrukluyor olurum.

Mutfak tezgahına yöneliyor ve Ridge'in dizüstü bilgisayarını hiç incelik göstermeden tezgahın üzerine bırakıyor. Sonra doğruca Ridge'in odasına gider. Bir şeyleri karıştırdığını duydum ve sonunda bir elinde bir çanta, diğerinde araba anahtarlarıyla dışarı çıktı. Ellerim kapıda hala hareketsiz duruyorum. Yine yanımdan geçerken gözlerini yere odaklamaya devam etti, ama bu sefer eliyle hızlı bir hareket yaptı ve bir gözyaşını sildi.

Kapıdan çıkıyor, merdivenlerden iniyor ve tek kelime etmeden doğruca arabasına gidiyor.

Benden nefret ettiğini söylemesini istiyordum. Bana yumruk atmasını, bana bağırmasını ve bana kaltak demesini istiyordum. Bana kızgın olmam için bir sebep vermesini istedim çünkü şu anda kalbim onun için kırılıyor ve onu iyileştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Bunu bir gerçek olarak biliyorum, çünkü yakın zamanda Ridge ve benim onu koyduğumuz aynı durumdaydım.

Onu bir Sydney yaptık.

ıkıntı

Hastaneye yanaştığımda üçüncü ve son mesaj geldi. Bunun son mesaj olduğunu biliyorum, çünkü iki saatten kısa bir süre önce Sydney'le yaptığım konuşmadan alındı. Bu ona en son mesaj attığım şeydi.

Maggie: “Bana teşekkür etme Sydney. Bana teşekkür etmemelisin, çünkü sana aşık olmamaya çalışmakta sefil bir şekilde başarısız oldum.”

Daha fazlasını kaldıramam. Telefonu yolcu koltuğuna atıyorum ve araçtan iniyorum, sonra koşarak hastaneye koşuyorum ve doğruca onun odasına ıkıyorum. Kapıyı iterek açtım ve içeri daldım, beni duyması için onu ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırlandım.

Odasına girdiğimde anında midem bulanıyor.

O gitti.

Avuçlarımı alnıma bastırdım ve boş odada volta atarak her şeyi nasıl geri alabileceğimi bulmaya çalıştım. Her şeyi okudu . Sydney ile dizüstü bilgisayarımda yaptığım her konuşma. Paylaştığım her dürüst duygu, yaptığımız her şaka, listelediğimiz her kusur.

Neden bu kadar *dikkatsizdim* ?

Yirmi dört yıldır bu tür bir nefreti hiç yaşamadan yaşadım. Vicdanı tamamen bunaltan nefret türüdür. Aksi takdirde mazur görülemeyecek eylemleri mazur gösteren nefret türüdür. Bedenin her zerresinde, ruhun her santiminde hissedilebilen nefret türüdür. Bu ana kadar hiç tanımadım. şu an kendimden nefret ettiğim kadar hiçbir şeyden ve hiç kimseden nefret etmedim.

Yirminci Bölüm

Sidney

"Ağlıyor musun?" Bridgette ön kapıdan girerken acımadan sorar. Warren onu yakından takip ediyor ama gözleri benimkilerle buluştuğu an duraksadı.

Kanepede ne kadar hareketsiz oturduğumu bilmiyorum ama henüz gerçekliğin özünsenmesi için yeterince uzun değil. Hala bunun bir rüya olmasını umuyorum. Ya da bir kabus. İşlerin böyle yürümemesi gerekiyordu.

"Sidney?" Warren tereddütle söylüyor. Bir şeylerin ters gittiğini biliyor çünkü eminim şişmiş, kan çanağı gözlerim beni ele veriyor.

Bir cevap oluşturmaya çalışıyorum ama bir tane bulamıyorum. Bunun bir parçası olduğum kadar, hala Ridge ve Maggie'nin durumunun paylaşmam için bana ait olmadığını hissediyorum.

Neyse ki Warren bana sorunun ne olduğunu sormak zorunda değil çünkü Ridge'in varlığından kurtuldum. Ön kapıdan içeri giriyor, hem Bridgette'in hem de Warren'ın dikkatini benden alıyor.

İkisinin arasına girerek doğruca odasına yöneldi. Kapıyı sallıyor ve sanayeler sonra banyodan çıkıyor. Warren'a bakar ve bir şeyler imzalar. Warren omuz silkip karşılık verdi ama konuşmalarını hiç takip edemiyorum.

Ridge tekrar yanıt verdiğinde, Warren doğrudan bana baktı. "Ne demek istiyor?" Warren bana soruyor.

omuz silkiyorum. "Şu an ile son konuştuğumuz zaman arasında işaret dili öğrenemedim, Warren. Ben nereden bileyim?"

Yersiz alaycılığımın nereden geldiğini bilmiyorum ama Warren'ın bunu tahmin etmesi gerektiğini düşünüyorum.

Başını sallıyor. "Maggie nerede, Sidney?" Warren, tezgahta Ridge'in bilgisayarını işaret ediyor. "Bilgisayarının onda olduğunu ve hastaneden çıktıktan sonra buraya gelmesi gerektiğini söyledi."

Cevap vermek için Ridge'e baktım ama konu Maggie'ye gelince onun tepkisini izlerken içimden kıskançlık geçtiği gerçeğini inkar edemem. "Nereye gittiğini

bilmiyorum. Tek yaptığı içeri girmek, bilgisayarınızı yere koymak ve eşyalarını almaktı. Yarım saattir yok."

Warren, Ridge'e söylediğim her şeyi imzalıyor. Bitirdiğinde, Ridge sinirli bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi, sonra bana doğru bir adım attı. Gözleri kızgın ve yaralıdır ve ellerinin güçlü hareketleriyle imzalamaya başlar. Bariz öfkesi beni ürkütüyor, ama içimdeki hayal kırıklığı beni kendi payıma düşen öfkeyle dolduruyor.

Warren, "Onun gitmesine nasıl izin verebileceğini bilmek istiyor" diyor.

Hemen ayağa kalktım ve Ridge'in doğrudan gözünün içine baktım. "Ne yapmamı bekliyordun, Ridge? Onu lanet dolaba mı kilitleyeceksin? Bunun için bana kıyamazsın! Mesajları silemeyen ben değilim, başka birinin okumasını istemem!"

Warren'ın Ridge için imzalamayı bitirmesini beklemiyorum. Yatak odama gidip kapıyı arkamdan çarpıyorum ve sonra yatağıma düşüyorum. Birkaç dakika sonra Ridge'in yatak odasının kapısının da çarparak kapandığını duydum. Sesler bununla da bitmiyor. Hayal kırıklığını yoluna çıkan herhangi bir cansız nesneden çıkarırken, yatak odasının duvarlarına birer birer çarptığını duyuyorum.

Ridge'in yatak odasından gelen sesleri duymuyorum. Kapım açılıyor ve Warren içeri süzülüyor. Yatak odamın kapısını kapattı, sonra sırtını kapıya dayadı. "Ne oldu?" O sorar.

Kafamı diğer yöne çeviriyorum. Ona cevap vermek istemiyorum ve ona bakmak istemiyorum çünkü ona söyleyeceğim her şeyin sadece Ridge ve benim için onu hayal kırıklığına uğratacağını biliyorum. Ridge konusunda hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum.

"İyi misin?" Sesi artık daha yakın. Yatağa yanıma oturdu ve rahatlatıcı elini sırtıma koydu. Onun güven verici teması yüzümü kollarıma gömerken tekrar yıkılmama neden oldu. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum ama hava almaya bile zahmet edecek savaşım kalmadı.

"Ridge'e gönderilen mesajlar hakkında bir şeyler söyledin. Maggie onu üzen bir şey okudu mu?"

Başımı arkaya çevirip ona bakıyorum. "Git Ridge'e sor Warren. Maggie'nin işini sana anlatmak bana düşmez."

Warren dudağını büzdü, düşünürken yavaşça başını salladı. "Yine de orasının senin yerin olduğunu düşünüyorum. değil mi? Her şeyin seninle ilgisi yok mu? Ve Ridge'e soramam. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve açıkçası şu an ondan biraz korkuyorum. Ama Maggie için endişeleniyorum ve yardım etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını anlayabilmem için bana neler olduğunu anlatmana ihtiyacım var."

Warren'ın sorusunu basitleştirilmiş bir yanıtla nasıl yanıtlayabileceğimi merak ederek gözlerimi kapattım. Gözlerimi açıp tekrar ona bakıyorum. "Ona kızma, Warren. Ridge'in yanlış yaptığı tek şey birkaç mesajı silmeyi başaramamak."

Warren başını eğiyor ve şüpheli gözlerini kısıyor. "Ridge'in yanlış yaptığı tek şey buysa, Maggie neden ondan kaçıyor? Okuduğu mesajların yanlış olmadığını mı söylüyorsunuz? İkinizin arasında geçen her şey yanlış değil mi?"

Sesindeki küçümseyici tonu sevmiyorum. Yatağa oturdum ve geri çekildim, cevap verirken ikimiz arasında boşluk bıraktım. "Ridge'in benimle konuşmalarında dürüst olması yanlış yaptığı bir şey değil. Bana karşı hisleri olması da yanlış değil, bu duygularla ne kadar savaştığını tam olarak bildiğinizde. İnsanlar kalp meselelerini kontrol edemezler, Warren. Sadece hareketlerini kontrol edebilirler, Ridge'in yaptığı da tam olarak buydu. On saniyeliğine bir kez kontrolünü kaybetti, ama ondan sonra her seferinde baştan çıkarıcı çirkin başını kaldırdı, diğer yöne yürüdü. Ridge'in yanlış yaptığı tek şey mesajlarını silmemek, çünkü bunu yaparak Maggie'yi koruyamadı. Onu, insanların kime aşık olacaklarını seçemedikleri acı gerçeğinden korumayı başaramadı. Sadece kime aşık kalacaklarını seçebilirler. " Tavana bakıyorum ve gözyaşlarımı geri kırıyorum. " Ona aşık olmayı seçiyordu , Warren. Bunu neden göremiyor? Bu onu, onu öldürmekten çok daha fazla öldürür."

Yatağa geri düşünüyorum ve Warren yanımda sessiz ve hareketsiz duruyor. Birkaç uzun dakika geçti ve sonra ayağa kalktı ve yavaşça yatak odamın kapısına gitti. "Sana bir özür borçluyum," diyor.

"Ne için özür?"

Gözlerini yere indiriyor ve ayaklarını kaydırıyor. "Onun için yeterince iyi olduğunu düşünmemiştim, Sydney." Yavaşça bakışlarını bana çeviriyor. "Sen. Sen ve Maggie, ikiniz de öylesiniz. Ridge ile tanıştığımдан beri onu kıskanmadığım ilk an bu."

Odadan çıkıyor, bir şekilde beni biraz daha iyi ve çok daha kötü hissettirdi.

Ridge'in öfkesinin geri dönmesini dinleyerek yatağında kıpırdamadan yatmaya devam ediyorum, ama gelmiyor. Daire boyunca tamamen sessizdir. Herhangi birimizin duyabileceği tek şey Maggie'nin kalbinin parçalanmaya devam ettiği.

Telefonu sessize aldığımdan beri ilk kez elime alıyorum ve Ridge'den birkaç dakika önce gönderilmiş cevapsız bir mesaj olduğunu görüyorum.

Ridge: Fikrimi değiştirdim. Bugün gitmene ihtiyacım var.

ıkıntı

Evine gittiğimde gerçekten ihtiyacım olacağını umarak birkaç şeyi bir çantaya koydum. Maggie'nin ön kapısından girmeme bile izin verip vermeyeceğı hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda yapabileceğim tek şey iyimser olmak çünkü alternatif kabul edilemez. Nasılsa öyle. Bunun böyle olduğunu kabul etmeyi reddediyorum.

İncindiğini ve şu anda benden nefret ettiğini biliyorum ama benim için ne kadar önemli olduğunu ve Sydney'e olan hislerimin asla kasıtlı olmadığını anlaması gerekiyor.

Yumruklarımı tekrar sıktım ve Sydney'le neden bu konuşmaları yaptığımı merak ettim. Ya da neden silemedim. Maggie'nin onları okuyabilecek durumda olacağını hiç düşünmemiştim. Sanırım bir bakıma kendimi suçlu hissetmiyordum. Sydney'e karşı hissettiklerim olmasını istediğim bir şey değildi, ama duygular oradaydı ve ilk öpücüğümüz çok fazla çaba harcadığından beri onları harekete geçirmeyi reddediyordum. Garip bir şekilde sadist bir şekilde, kendimle bu şekilde savaşılabildiğim için gerçekten gurur duydum.

Ama Maggie için o tarafını göremeyecek ve ben bunu tamamen anlıyorum. Artık Maggie'yi tanıyorum ve bütün mesajları okuduysa, ona aşık olduğum gerçeğinden çok Sydney ile kurduğum bağlantıya üzülüyor. Sydney'e karşı beslediğim hisler, konuşarak kurtulabileceğimden emin olduğum bir şey değil.

Çantamı ve telefonumu alıp laptopu toplamak için mutfaka yöneldim. Tezgaha vardığımda bilgisayardan bir kağıt parçasının çıktığını fark ettim. Ekranayaıştırılmış bir not buldum.

ıkıntı,

Kişisel eşyalarını okumak gibi bir niyetim asla olmadı ama dizüstünü açtığımda hepsi önümdeydi. Hepsini okudum ve keşke hiç görmeseydim. Lütfen gelmeden önce her şeyi işlemem için bana zaman verin. Birkaç gün içinde konuşmaya hazır olduğumda sizinle iletişime geçeceğim.

Maggie

Birkaç gün?

Tanrım, lütfen ciddi olmasına izin verme. Kalbimin buna birkaç gün dayanmasına imkan yok. Onu nasıl hissettirdiğimi bilerek bugünün sonunu atlatabilirim şanslı olacağım.

Çantamı bir süreliğine ihtiyacım olmayacağı için yatak odamın kapısına doğru fırlattım. Yenilgiyle öne eğiliyorum ve dirseklerimi çubuğa dayayarak notu yumruğumda buruşturuyorum. Önümdeki dizüstü bilgisayara bakıyorum.

Boktan bilgisayar.

Neden benim şifrem yoktu ki? Hastaneden çıkarken neden yanıma almadım ki? Neden her şeyi silmedim ki? En başta neden Sydney'e bir şey yazdım ki?

Cansız bir nesneden hiç bu bilgisayardan nefret ettiğim kadar nefret etmedim. Ekranı kapatıp tüm gücümle yumruğumu üstüne indirdim. Keşke sesini duyabilseydim. Yumruğumu her indirdiğimde çıkardığı sesi duymak isterdim. Kalbimin göğsümde ezildiğini hissettiği gibi yumruğumun altında ezildiğini duymak istiyorum.

Ayağa kalktım ve dizüstü bilgisayarı kaldırdım, sonra bara çarptım. Gözümün ucuyla Warren'in yatak odasından çıktığını görüyorum, ama çok fazla gürültü yapıyorsam umurumda olmayacak kadar sinirliyim. Dizüstü bilgisayarı alıp çubuğa defalarca vurmaya devam ediyorum ama bu ona duyduğum nefreti en azından azaltmıyor ve kasasına da yeterince zarar vermiyor. Warren mutfığa doğru yürür ve bir dolaba yönelir. İçeri uzanıyor ve bir şey kapıyor, sonra bana doğru yürüyor. Bilgisayardaki saldırımı durduruyorum ve ona bir çekiç uzattığını görmek için bakıyorum. Memnuniyetle alıyorum, sonra geri çekiliyorum ve çekici tüm gücümle dizüstü bilgisayara indiriyorum. Bu sefer, aslında her vuruşta çatlakların ortaya çıktığını görebiliyorum.

Çok daha iyi.

Tekrar tekrar vurdum ve parçaların her yöne uçuşmasını izledim. Ayrıca parçalanmış bilgisayarımın altındaki çubukta büyük miktarda hasar bırakıyorum, ama umurumda değil. Tezgahlar değiştirilebilir. Bu bilgisayarın Maggie'yi yok ettiği şey değil.

Bilgisayarda yok edilecek fazla bir şey kalmadığında, sonunda çekici çubuğa bırakıyorum. Nefessiz kaldım. Dönüp sırtımı dolaplara dayayarak yere doğru kayıyorum.

Warren etrafımda dolaşıyor ve önümde yere oturuyor, sırtını arkasındaki duvara yaslıyor. "Daha iyi hissetmek?" o imzalar.

başımı sallıyorum. Daha iyi hissetmiyorum, sadece daha kötü hissediyorum. Şimdi bir gerçeği biliyorum ki kızdığım dizüstü bilgisayar değil. Benim. Kendime kızgıyım.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Sorusunu düşünüyorum. Maggie'yi geri almama yardım edebilecek tek şey ona Sydney ile benim aramda hiçbir şey olmadığını kanıtlamak. Bunu ona kanıtlamak için Sydney ile herhangi bir etkileşime girmemem gerekiyor. Yan odada onunla olmak biraz zor.

"Sydney'in taşınmasına yardım edebilir misin?" imzalıyorum. "Bugün?"

Warren isteğim üzerine çenesini indirdi ve bana hayal kırıklığıyla baktı. "Bugün? Dairesi üç gün daha hazır olmayacak. Ayrıca mobilyaya ihtiyacı var ve bu sabah sipariş ettiğimiz şey, taşındığı güne kadar teslim bile edilmiyor."

Cüzdanımı cebimden çıkardım ve kredi kartımı çıkardım. "O zaman onu bir otele götür. Dairesi hazır olana kadar odasının parasını ödeyeceğim. Maggie geri dönerse diye ona ihtiyacım var. O burada olamaz."

Warren kartımı aldı ve birkaç saniye baktıktan sonra gözlerini benimkilere çevirdi. "Bunun senin hatan olduğunu düşünürsek, bu biraz boktan bir hareket. Bugün ondan gitmesini isteyen ben olmamı bekleme. Ona bu kadarını borçlusun."

Kabul etmeliyim ki Warren'ın tepkisi beni şaşırttı. Dün Sydney'den nefret ediyor gibiydi. Bugün onu koruyormuş gibi davranıyor. "Ona bugün gitmesi gerektiğini zaten söyledim. Bana bir iyilik yap ve bu hafta taşınmasını sağla. Ona ihtiyacı olan her şeyi al. Bakkallar, ekstra mobilyalar, her neyse."

Sydney'in odasının kapısı açıldığında ayağa kalkmaya başlıyorum. İki bavulunu da çekerek geriye doğru yürüyor. Warren yanımda ayağa fırladı ve arkasını dönüp gözleri benimkilere kilitlendiğinde dondu.

Gözlerinde yaşları gördüğümde, ona yaptırdığım şeyin suçluluk duygusu içime işliyor. Bunu hak etmiyor. Ona yaşattığım onca şeyi hak edecek hiçbir şey yapmadı. Onu incittiğimi bilmek bana böyle hissettiriyor çünkü tam olarak gitmesine ihtiyacım var çünkü bu kadar umurumda olmamalı.

Ama ben yaparım. Tanrım, onu çok önemsiyorum.

Onunla göz temasını kesip Warren'a döndüm. "Ona yardım ettiğin için teşekkürler," diye imzalıyorum. Sydney'in ön kapıdan çıkışını izlemek istemediğim için odama dönüyorum. Birkaç saat içinde hem onu hem de Maggie'yi kaybetmeyi hayal edemiyorum ama bu gerçekten oluyor.

Yanından geçerken Warren kolumdan tuttu ve beni dönüp ona bakmaya zorladı. "Ona bir hoşçakal bile demeyecek misin?" o imzalar.

"Gitmesini gerçekten istemediğim zaman ona veda edemem." Odama doğru devam ediyorum, o çıkarken arkasından kapanan ön kapının sesini duymadığım için şükrediyorum. Alabilir miydim bilmiyorum.

Telefonumu alıp yatağıma uzanıyorum. Maggie'nin numarasını bulup ona bir mesaj gönderdim.

Ben: Ne kadar zamana ihtiyacın varsa sana vereceğim. Seni tahmin ettiğinden daha çok seviyorum. Sydney'e söylediğim hiçbir şeyi inkar etmeyeceğim çünkü hepsi doğrudu, özellikle de seninle ve seni ne kadar çok sevdiğimle ilgili kısımlar. Biliyorum incindin ve sana ihanet ettiğimi biliyorum ama lütfen. Senin için ne kadar savaştığımı bilmelisin. Lütfen bizi böyle bitirme.

Gönder tuşuna basıp telefonu göğsüme çektim.
Sonra ağlıyorum.

Yirmi Bir Bölüm

Sidney

Warren valizlerimi almak için eğilirken, Bırak şunları alayım, dedi. Onları merdivenlerden aşağı taşıyor, ben de onu takip ediyorum. Arabasına vardığımızda, nereye gittiğimi bile bilmediğimi fark ettim. Bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Ridge bana bugün gitmem gerektiğini söyler söylemez, eşyalarımı topladım ve önümüzdeki üç gün boyunca ne yapacağıma dair bir plan bile yapmadan dışarı çıktım. Yeni dairem hazır değil ama keşke içinde olabilseydim. Şu anda Ridge, Maggie, Warren, Bridgette, Hunter ve Tori'den ve her şeyden ve herkesten olabildiğince uzakta olmak istiyorum.

"Ridge, dairen hazır olana kadar seni bir otele götürmemi istiyor ama gitmek istediğin başka bir yer var mı?"

Warren şimdi sürücü koltuğunda oturuyor ve ben ön yolcu koltuğundayım. Arabasına bindiğimizi bile hatırlamıyorum. Dönüp ona bakıyorum, o sadece bana bakıyor. Araba daha marş bile edilmedi.

Tanrım, çok acınası hissediyorum. Kendimi bir yük gibi hissediyorum.

"Gülünç, değil mi?" Diyorum.

"Ne?"

kendime jest yapıyorum. "Bu." Başımı koltuk başlığına dayadım ve gözlerimi kapattım. "Eve, ailemin yanına dönmeliyim. Açıkçası bunun için uygun değilim."

Warren iç çekiyor. "Ne için kesilmedi? Kolej? Gerçek hayat?"

başımı sallıyorum. "Genel olarak bağımsızlık, gerçekten. Hunter, onunla tek başıma yaşamamın daha iyi olacağını söylediğinde haklıydı. Bunda haklıydı en azından. Üç aydan daha az süredir Ridge'in hayatındayım ve Maggie ile olan tüm ilişkisini başarıyla mahvettim." Pencereden dışarı, boş balkonuna bakıyorum. "Ayrıca benimle olan tüm arkadaşlığını da mahvettim."

Warren arabayı çalıştırıyor, sonra uzanıp elimi sıkıyor. "Bugün gerçekten kötü bir gün Syd. Gerçekten çok kötü bir gün. Bazen hayatta, iyileri bir perspektifte tutabilmek için birkaç kötü güne ihtiyacımız olur." Elimi bırakıp park yerinden geri

çıktı. "Ve anne babanın yanına gitmek zorunda kalmadan bu kadar uzun süre dayandın. Üç gün daha yapabilirsin."

"Bir otele param yetmez, Warren. Birikimimi mobilyalara ve yeni daire için depozitoya harcadım. Sadece beni otobüs terminaline götür. Birkaç günlüğüne ailemle kalacağım." Mermiyi ısırmak ve onları aramak için telefonumu alıyorum ama Warren onu ellerimden çekiyor.

"Öncelikle Ridge ve Maggie'nin başına gelenler için kendini suçlamayı bırakmalısın. Ridge kendi kişisidir ve doğruyu yanlışı bilir. İlişkide o vardı, sen değil. İkincisi, Ridge'in bu otel için ödeme yapmasına izin vermelisin, çünkü haber vermeden ayrılmanı sağlayan o. Adamı ne kadar sevsem de sana çok şey borçlu."

Arabayla uzaklaşırken boş balkonu izliyorum. "Onunla tanıştığım günden beri neden Ridge'in sadakalarını alıyormuşum gibi hissediyorum?" Göğsümde yükselen öfkeyi hissederek balkondan başka yöne bakıyorum ama kime kızgın olduğumu bile bilmiyorum. Aşk, belki? Sanırım aşka kızgıyım.

Warren, "Neden böyle hissettiğini bilmiyorum" diyor, "ama durman gerekiyor. Hiçbirimizden tek bir şey bile istemedin."

Ona katılmaya çalışarak başımı salladım.

Belki Warren haklıdır. Ridge de bu konuda benim kadar suçlu. İlişkide olan o. Bana karşı hisler beslediğini anlar anlamaz benden gitmemi istemeliydi. Ayrıca taşınmam için bana beş dakikadan fazla zaman vermeliydi. Beni önemsemesi gereken birinden çok bir sorumluluk gibi hissettirdi.

"Haklısın Warren. Ve biliyor musun? Ridge ödüyorsa, beni gerçekten güzel bir otele götürmeni istiyorum. Birinde oda servisi ve mini bar Pine-Sol şişeleriyle dolu."

Warren güler. "İşte benim kızım."

çıkıntı

Yetmiş iki saat oldu.

Üç gün.

Maggie'ye söylemem gereken daha fazla şey bulmam için yeterli zaman. Warren'ın Sydney'in sonunda kendi dairesinde olduğunu bana bildirmesi için yeterli zaman. Hangisi olduğunu söylemedi ama muhtemelen en iyisi bu.

Yetmiş iki saat, Sydney'in hayatımda olmasını neredeyse Maggie'yi özlediğim kadar özlediğimi fark etmem için yeterliydi. Ve Maggie ile konuşmadan bir gün daha gitmeyeceğimi bilmek için yeterli zaman. Onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Onu kaybettiğimden beri bu daireyi hızlandırmaktan başka bir şey yapmadım.

İkisini de kaybettiğim andan beri.

Telefonumu alıp ona mesaj atamayacak kadar korkmuş bir şekilde birkaç dakika elimde tuttum. Vereceği tepkiden korkuyorum. Sonunda bir mesaj yazdığımda gözlerimi kapatıp gönder tuşuna basıyorum.

Ben: Konuşmaya hazır mısın?

Telefonuma bakıp cevap vermesini bekliyorum. İyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Ona benim tarafımı söyleyebilmek istiyorum. Muhtemelen en kötüsünü düşünüyor olması beni öldürüyor ve Sydney ve beni öğrendiğinden beri nefes alamıyorum gibi geliyor.

Maggie: Asla hazır olmayacağım ama yapılması gerekiyor. Bütün gece evdeyim.

Onu görmeye ne kadar hazır olsam da ölesiye korkuyorum. Onun kalbinin kırıldığını görmek istemiyorum.

Ben: Bir saate orada olurum.

Eşyalarımı alıp kapıdan dışarı çıkıyorum - kalbimin en çok onarılmaya ihtiyacı olan yarısına geri dönüyorum.

• • •

Onun yerinin anahtarı bende. Üç yıldır evinin anahtarı bende ama bunca zaman zilini çalmak zorunda kalmadım.

Şu anda kapı zilini çalıyorum ve bu doğru gelmiyor. En başta burada olmaması gereken görünmez bir engeli aşmak için izin istiyormuşum gibi geliyor. Kapıdan bir adım uzaklaşıp bekliyorum.

Acı verecek kadar uzun birkaç saniyenin ardından, kapıyı açtı ve beni içeri almak için kenara çekilirken benimle kısa bir göz teması kurdu. Onu yolda giderken, saçları darmadağın, makyajı ağlamaktan gözlerinin altına bulaşmış olarak hayal ettim. spor üç günlük pijama. Sevdği adama olan tüm güvenini kaybetmiş bir kızın tipik kalbi kırık kıyafeti.

Sanırım gerçekte görüldüğü gibi değil, onu hayal ettiğim gibi görünmesini tercih ederim. Tipik kot pantolonunu giymiş ve saçları düzgün bir şekilde geriye çekilmiş. Yüzünde en ufak bir makyaj lekesi ya da gözlerinde yaş yok. Ön kapıyı kapatırken bana hafifçe gülümsedi.

Onu yakından izliyorum çünkü ne yapacağımdan emin değilim. Tabii ki, ilk içgüdüm onu kendime çekip öpmek, ama ilk içgüdüm muhtemelen en iyisi değil. Onun yerine oturma odasına girene kadar bekliyorum. Bana doğru dönmesini ve kollarını bana dolmasını her şeyden çok arzulayarak onu takip ediyorum.

Oturmadan önce yüzünü bana dönüyor ama kollarını bana dolamıyor.

"Peki?" o imzalar. "Bunu nasıl yapabiliriz?" İfadesi tereddütlü ve acılı ama en azından bununla yüzleşiyor. Bunun onun için zor olduğunu biliyorum.

"Kendimiz olmamıza izin yokmuş gibi davranmayı bıraksak nasıl olur?" imzalıyorum. "Bu hayatımın en zor üç günü oldu ve sana dokunmadan bir saniye daha geçiremem."

Kollarım onu sarmadan ve onu kendime doğru çekmeden önce ona cevap vermesine fırsat vermiyorum. O direnmiyor. Kolları beni sıkıca sardı ve yanağımı başının üstüne bastırıldığı anda ağlamaya başladığını hissettim.

İhtiyacım olan Maggie bu. Savunmasız Maggie. Ona yaşattıklarına rağmen beni hala seven Maggie.

Ona sarıldım ve onu kanepeye çektim, şimdi kucağımda onunla otururken onu bana karşı güvende tuttum. İkimiz de konuşmaya nasıl başlayacağımızı bilmeden birbirimize sarılmaya devam ediyoruz. Saçlarına uzun bir öpücük konduruyorum.

Kulağına tüm özürlerimi fısıldayabilmek için neler vermezdim. Ona ne kadar üzgün olduğumu söylerken olabildiğince yakınımda olmasını istiyorum ama bunu yapamam ve aynı anda söylemem gereken her şeyi imzalayamam. Hayattaki bu anlardan nefret ediyorum, diğer birçok insanın kabul ettiği şekilde iletişim kurabilmek için her şeyimi verirdim.

Yavaşça yüzünü kaldırdı ve isteksizce geri çekilmesine izin verdim. Avuçlarını göğsüme bastırıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

"Ona aşık mısın?" o soruyor.

Sorusunu imzalamaz; sadece onu konuşuyor. İmzalamaması gerçeği, sormanın bile onun için çok zor olduğunu düşündürüyor. O kadar zor ki, belki de cevabı gerçekten bilmek istemiyor, bu yüzden sorusunu gerçekten anlamamı istemedi. anladım.

Göğsüme bastırıldığı iki elini tutup kaldırdım ve ona cevap vermek için ellerini bırakmadan önce avuçlarının her birini öptüm.

"Sana aşığım Maggie. "

İfadesi sıkı ve kontrollü. "Sorduğum bu değildi."

Gözlerimdeki mücadeleyi görmesini istemediğim için bakışlarımı ondan kaçırdım. Onları kapatıyorum ve kendime yalan söylemenin bizi olmamız gereken yere geri getirmeyeceğini hatırlatıyorum. Maggie akıllıdır. Ayrıca dürüstlüğü de hak ediyor, ki bu benim ona verdiğim şey değil. Gözlerimi açıp ona bakıyorum. Ona evet ya da hayır diye cevap vermiyorum. Omuz silktim çünkü gerçekten Sydney'e aşık mıyım bilmiyorum. Maggie'ye aşıkken nasıl olabilirim? Kalbin aynı anda birden fazla kişiyi sevmesi mümkün olmamalı.

Gözlerini başka yöne çeviriyor ve kucağımdan kayıyor. Ayağa kalkar ve yavaşça oturma odası boyunca yürür ve geri döner. Düşünüyor, ben de ona biraz zaman veriyorum. Cevabımın onu incittiğini biliyorum ama bir yalanın onu daha çok inciteceğini biliyorum. Sonunda bana dönüyor.

"Bütün geceyi sana gerçekten acımasız sorular sorarak geçirebilirim, Ridge. Bunu yapmak istemiyorum. Bunu düşünmek için çok zamanım oldu ve sana söylemem gereken çok şey var."

"Acımasız sorular size yardımcı olacaksa, bana acımasız sorular sorun. Lütfen. Beş yıldır birlikteyiz ve bunun bizi ayırmasına izin veremem."

Başını sallıyor, sonra karşıdaki kanepeye oturuyor. "Soruları sormama gerek yok çünkü zaten tüm cevapları biliyorum. Şimdi seninle buradan nereye gittiğimiz hakkında konuşmam gerekiyor."

Öne eğiliyorum, bunun nereye gittiğini sevmiyorum. Hiç sevmiyorum. "En azından kendimi açıklamama izin ver. Önce beni dinlemeden başımıza gelecekler hakkında bir karara varamazsınız."

Tekrar başını sallıyor ve kalbim sıkışıyor. "Zaten biliyorum, Ridge. Seni tanıyorum. Kalbini biliyorum. Sydney ile konuşmalarınızı okudum. Bana ne söyleyeceğinizi zaten biliyorum. Beni ne kadar sevdiğini söyleyeceksin. Benim için nasıl bir şey yapardın. Bunun olmasını engellemek için ne kadar uğraşsan da başka bir kıza karşı hisler geliştirdiğin için özür dileyeceksin. Beni bildiğimden çok daha fazla sevdiğini ve benimle olan ilişkinin senin için Sydney'e olan hislerinden çok daha önemli olduğunu söyleyeceksin. Bana bunu telafi etmek için

her şeyi yapacağını ve sana bir şans vermem gerektiğini söyleyeceksin. Muhtemelen bana karşı da acımasızca dürüst olacaksın ve bana Sydney'e karşı hislerin olduğunu ama bunların senin benim hakkımda hissettiklerinle karşılaştıramayacağını söyleyeceksin."

Ayağa kalkıyor ve kanepede yanıma oturmak için hareket ediyor. Gözlerinde yaş izleri var ama artık ağlamıyor. Benimle yüzleşiyor ve tekrar imzalamaya başlıyor.

"Ve biliyor musun, Ridge? Sana inanıyorum. Ve hepsini anlıyorum. Yaparım. Konuşmalarınızı okudum. Sanki ikiniz aranızda gelişen şeyle savaşmaya çalışırken ben oradaydım, her şeyi gözden geçiriyor gibiydim. Kendime hesabına tekrar girmeyi bırakmamı söyleyip duruyorum ama duramıyorum. Bu konuşmaları milyonlarca kez okudum. Her kelimeyi, her cümleyi, her noktalama işaretini deşifre ettim. Konuşmalarınızda bana olan sadakatsizliğinizi kanıtlayan noktayı bulmak istedim. Konuşmalarınızda, bir erkek için hissettiklerinizin tamamen cinsel olduğunu kabul ederek bu aşağılık mazeret haline geldiğiniz anı bulmak istedim. Tanrım, Ridge. O anı bulmayı çok istedim ama bulamadım. Onu öptüğünü biliyorum ama ikiniz bu konuda açık bir tartışma yaptıktan sonra öpücük bile mazur görülebilirdi. Ben senin kız arkadaşımın ve *ben bile bunu mazur göstermeye başladım* .

"Yaptığın şeyin hiçbir şekilde kolayca affedilebilir olduğunu söylemiyorum. Onu öpmek zorunda hissettiğin anda ondan uzaklaşmasını istemeliydin. Kahretsin, ondan etkilenmen için en ufak bir ihtimal olsa bile ondan taşınmasını istememeliydin. Yaptığın şey kelimenin tam anlamıyla yanlış, ama bu kadar berbat olan şey, anladığımı hissediyorum. Belki seni çok iyi tanıdığım içindir ama Sydney'e aşık olduğun çok açık ve öylece oturup kalbini onunla paylaşamam, Ridge. Yapamam."

Hayır hayır Hayır Hayır Hayır. Onu hızla kendime çekiyorum, onun rahatlığının içimde oluşan panik hissini bastırmasını istiyordum.

Kalbi kırık olabilir. Hatta kızabilir veya korkabilir, ama onun olmasına izin vermeyeceğim tek şey sorun değil. Sadece bununla iyi olamaz.

Sanki kucaklamamın onu nasıl hissettiğime ikna etmesi gerekiyormuş gibi onu tutarken gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başladı. Hayır anlamında başımı sallıyorum, bu konuşmayı gitmesinden korktuğum yere götürmemesini sağlamaya çalışıyorum.

Her şeyi yok etmek için dudaklarımı onunkilere bastırdım. Yüzünü avuçlarımla içinde tutuyorum ve çaresizce ondan ayrılmak zorunda kalmadan nasıl hissettiğimi ona göstermeye çalışıyorum.

Dudakları aralandı ve onu öptüm, beş yıldan fazla bir süredir düzenli olarak yaptığım ama asla bu kadar inanç ve korkuyla yapmadığım bir şey.

Ağzında yaş tadı vardı ve kim olduklarından emin değilim çünkü artık ikimiz de ağlıyoruz. Göğsüme bastırıyor, benimle konuşmak istiyor ama konuşmasını istemiyorum. Sydney'e karşı hislerimin ne kadar iyi olduğunu söylemesini izlemek istemiyorum.

İyi değiller. Hiç iyi olmamalılar .

Ayağa kalkıp beni kendinden uzaklaştırdı, sonra gözyaşlarını sildi. Dirseğimi koltuğa dayadım ve titreyen elimle ağzımı kapattım.

"Fazlası var. Sana söylemem gereken daha çok şey var ve bana bunları çıkarma fırsatı vermeni istiyorum, tamam mı?"

Sadece başımı salladım, tek yapmak istediğim ona onu dinlemenin şu anda kalbimin kaldırabileceği en son şey olduğunu söylemekken. Kendini ayarlar ve bacaklarını kanepeye çeker. Kollarını onların etrafına sardı ve yanağını dizine dayayarak benden uzağa baktı. O hareketsiz ve sessiz ve düşünüyor.

Burada oturup beklerken tam bir enkaz oldum.

Ellerini bacaklarının etrafına sardı ve gözlerime bakmak için yavaşça başını kaldırdı. "Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?" o soruyor.

Gözlerinde belli belirsiz bir gülümseme var ve hafızasındaki hoşluk karşısında paniğim biraz olsun hafifliyor. Başımla onayladım.

"Warren'ı fark etmeden önce seni fark ettim. Warren bana yaklaştığında, senin için bana yaklaşıcağını umuyordum. Omzunun üzerinden seninle göz teması kurduğumu hatırlıyorum, çünkü sana gülümsemek istedim, böylece benim seninkini yakaladığım gibi benim de gözüme çarptığını bileceksin. Ama Warren'ın senin için bana yaklaşmadığını fark ettiğimde hayal kırıklığına uğradım. Sende Warren'ın yapmadığı bir şekilde beni çeken bir şey vardı ama sen de bana aynı tepkiyi vermiyor gibiydin. Warren çok tatlıydı, bu yüzden onunla çıkmayı kabul ettim, özellikle o gün benden hoşlanmadığını düşündüğüm için."

Gözlerimi kapatıp bir an onun sözlerine daldım. Bunu hiç bilmiyordum. Bu noktada bunu bilmek *istediğimden* emin değilim . Birkaç sessiz dakikadan sonra isteksizce gözlerimi tekrar açtım ve bitirmesine izin verdim.

"Warren'la çıktığım kısa süre boyunca, sen ve ben, seni her zaman rahatsız eden bu kısa sohbetler ve göz teması anları yapardık ve bunun seni rahatsız ettiğini biliyordum çünkü bana karşı hisler besliyordun. Ama Warren'a olan bağlılığın o kadar güçlüydü ki, oraya gitmene izin vermiyordun. Senin bu huyunu her zaman takdir etmişimdir çünkü ikimizin çok iyi çalışacağını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, içten içe onun arkadaşlığına ihanet edip beni öpmeni falan umuyordum çünkü tek düşündüğüm sendin. Warren için Warren'la birlikte olduğumdan bile emin değilim. Sanırım senin için hep onunlaydım.

"Warren'la ayrıldıktan birkaç hafta sonra seni bir daha göremeyeceğimi düşünmeye başladım çünkü umduğum gibi benim için hiç gelmedin. Bunun düşüncesi beni çok korkuttu, ben de bir gün dairenize geldim. Sen yoktun ama

Brennan vardı. Sanırım neden orada olduğunu biliyordu, bu yüzden bana endişelenmememi, sadece sana zaman vermem gerektiğini söyledi. Bana Warren'la yaptığınız anlaşmayı ve bana karşı gerçekten bir şeyler hissettiğinizi ama henüz onları takip etmek için doğru hissetmediğinizi söyledi. Takvimde daire içine aldığınız tarihi bile gösterdi. Bunun beni nasıl hissettirdiğini asla unutmayacağım ve o andan itibaren sen ön kapıma gelene kadar gün saydım.”

Bir gözyaşını siler. Bir anlığına gözlerimi kapatıyorum ve onu tekrar kendime çekmememe izin vermeyerek saygısını göstermeye çalışıyorum ama bu çok zor. Benim için geldiğini hiç bilmiyordum. Brennan bana hiç söylemedi ve şu anda, sessiz kalmasına ne kadar sinirlendiğimi ve Maggie'ye hissettiklerimi anlattığı için onu ne kadar çok sevdiğimi ona bildirmekle uğraşıyorum.

“Seni beklediğim o yıl boyunca sana aşık oldum. Warren'a olan bağlılığına aşık oldum. Bana olan sadakatine aşık oldum. Senin sabrına ve iradene aşık oldum. Bizimle yanlış bir şeyler başlatmak istememene aşık oldum. Her şeyin olabildiğince doğru olmasını istedin, bu yüzden bütün bir yıl bekledin. İnan bana, Ridge. Ne kadar zor olduğunu biliyorum çünkü ben de seninle birlikte bekliyordum.”

Elimi kaldırıp yanağından akan yaşı sildim, sonra bitirmesine izin verdim.

“Hastalığının bizi etkilemesine izin vermeyeceğime yemin ettim. Bunun sana tamamen aşık olmamı engellemesine izin vermem. Seni uzaklaştırmak için koltuk değneğim olmasına izin vermem. Senin için önemli olmadığı konusunda çok kararlıydın ve sana inanmak için çok çaresizdim. İkimiz de kendimize yalan söylüyorduk. Sanırım hastalığım, benim hakkımda en çok sevdiğiniz şey.”

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu sözler beni herhangi bir kelimedenden daha fazla incitiyor. "Neden böyle bir şey söyledin Maggie?"

"Sana saçma geldiğini biliyorum çünkü öyle görmüyorsun. Sen kimsin. sadıksın. İnsanları bir kusura seviyorsunuz. Ben, Brennan, Warren dahil, etrafınızdaki herkesle ilgilenmek istiyorsunuz. . . Sidney. Sadece sen varsın ve o zamanlar Warren'ın bana nasıl davrandığını görmek, sende atlayıp kahramanım olmak istemene neden oldu. Beni benim için sevmediğini söylemiyorum çünkü sevdiğini biliyorum. Sadece beni yanlış şekilde sevdiğini düşünüyorum."

Avucumu alnımda gezdirip acıyı bastırmaya çalışıyorum. Kafam onun ne kadar inanılmaz derecede yanıldığını dinlemeye bir saniye daha dayanamıyor. "Maggie, dur. Eğer hastalığını beni terk etmek için bir bahane olarak kullanmak üzereysen, onu dinlemem. Yapamam. Sanki bizden vazgeçecekmişsin gibi konuşuyorsun ve bu beni çok korkutuyor. Buraya vazgeçmen için gelmedim. Benimle savaşmana ihtiyacım var. *Bizim için savaşmana ihtiyacım var.*"

Başını iki yana sallıyor, anlaşmazlık içinde yavaşça sallıyor. "Bizim için savaşmamalıyım, Ridge. Sırf hayatta kalmak için hayatımın her lanet gününde savaşırım. Bizimle *eğlenebilmeliyim* , ama yapamam . Etrafımda koruyucu bir

balon oluşturmaya o kadar çok istiyorsun ki, seni üzeceğim ya da kızdıracağım korkusuyla sürekli yaşıyorum. Risk almamı ya da beni bir zerre strese sokacak bir şey yapmamı istemiyorsun. İkimiz de kaderimi bildiğimiz için üniversiteye gitmemdeki noktayı görmüyorsun. Benim bir kariyere sahip olmamdaki amacı görmüyorsun, çünkü ben rahatlarım benimle ilgilenmene izin vermemin daha iyi olacağını düşünüyorsun. İnsanlara adrenalin patlaması yaşatan şeyleri yaşamaya olan özlemimi anlayamazsın. Seyahat etme fikrini aklıma getirdiğimde sinirleniyorsun çünkü bunun sağlığım için güvenli olmadığını düşünüyorsun. Kardeşinle turneye çıkmayı reddediyorsun çünkü hastalandığımda bana bakacak kişi olmak istiyorsun. Benimkinden vazgeçmek zorunda kalmayayım diye hayatınızın büyük bir kısmından vazgeçiyorsunuz ve bazen bu çok boğucu oluyor."

Boğucu?

boğuluyorum ? _

Ayağa kalkıp birkaç dakika odanın içinde volta atarak, onun defalarca bayılttığı havayı ciğerlerime geri çekmeye çalıştım. Cevap verecek kadar sakinleştikten sonra kanepeye dönüp tekrar onunla yüzleşiyorum.

"Seni boğmaya çalışmıyorum Maggie. Sadece seni korumak istiyorum. Diğer çiftler gibi zaman lüksümüz yok. Elimizdekileri mümkün olduğu kadar uzatmak istemem yanlış mı?"

"Hayır, Ridge. Yanlış değil. Senin bu yönünü çok seviyorum ama kendim için *sevmiyorum* . Her zaman cankurtaranım olmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor. Cankurtarana ihtiyacım yok, Ridge. Beni okyanusta cesurca izleyip sonra boğulmamaya cesaret edecek birine ihtiyacım var. Ama okyanusa *yaklaşmama* izin veremezsin . Bunu bana verememen senin suçun değil."

Biliyorum bu sadece bir benzetme ama o bunu sadece mazeret yapmak için kullanıyor.

"İstedığinin bu olduğunu düşünüyorsun," diye imzalıyorum. "Değil. Seninle ömrünü uzatmak için elinden geleni yapacak birine sahip olmaktansa, kalan zamanı riske atmana izin verecek biriyle olmayı tercih ettiğini söyleyemezsin."

Nefes veriyor. Haklı olduğumu kabul ediyor mu yoksa haksız olduğum için mi hüsrana uğruyor anlayamıyorum. Gözlerimin içine dik dik baktı ve öne doğru eğildi, sonra dudaklarını kısaca benimkilere bastırdı. Elimini yüzüne götürdüğümde tekrar geri çekildi.

"Hayatım boyunca her an ölebileceğimi biliyordum. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun Ridge ama kendini benim yerime koymaya çalışmanı istiyorum. Hayatınız boyunca her an öleceğinizi bilseydiniz, zar zor yaşamakta sorun olur muydu? Yoksa yaşayabildiğin kadar zor mu yaşayacaksın? Çünkü zar zor yaşamak için bana ihtiyacın var, Ridge. Bunu yapamam. Öldüğümde, yapmak istediğim her şeyi yaptığımı, görmek istediğim her şeyi gördüğümü ve sevmek istediğim herkesi sevdiğimi bilmeye ihtiyacım var. Artık zar zor yaşayamam ve

benim tarafımda kalıp hayatımda yapmam gereken her şeyi yapmamı izlemek senin doğanda yok.

"Hayatının beş yılını beni hiç kimsenin sevmediği kadar severek geçirdin. Benim aşkım seninkiyle dakika dakika eşleşti. Bundan asla şüphe etmeni istemiyorum. İnsanlar o kadar çok şeyi hafife alırlar ki, seni hafife aldığımı hissetmeni asla istemem. Benim için yaptığın her şey hak ettiğimden çok daha fazlası ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmelisin. Ama birbirimize olan bağlılığımızın bizi bağladığını hissettiğim zamanlar oluyor. İkimizi de gerçekten yaşamaktan alıkoyuyor. Son birkaç gün, kalbini kırmaktan korktuğum için hâlâ seninle olduğumu anlamama yardımcı oldu. Ama bunu yapacak cesareti bulamazsam, korkarım ki seni tutmaya devam edeceğim. Kendimi geri tutuyorum . Seni incitmekten korktuğum için yaşamak istediğim hayatı yaşayamayacağımı ve senin de yaşamak istediğin hayatı yaşayamayacağımı hissediyorum çünkü kalbin kendi iyiliğin için fazla sadık. Bunu kabul etmek beni ne kadar üzse de, sanırım sensiz daha iyi olabilirim. Ayrıca belki bir gün *bensiz* daha iyi olduğunu anlayacağını düşünüyorum ."

Öne eğilip ondan uzaklaşırken dirseklerim dizlerimde buluşuyor. Bana bir kelime daha söylemesini izleyemem. Söylediği her şey sadece kalbimi kırmıyor, aynı zamanda kalbimdeki kalbi de kırıyormuş gibi *geliyor* .

Çok acıtıyor ve çok korkuyorum çünkü bir an için onun haklı olma ihtimali olduğunu düşünmeye başladım.

Belki bana ihtiyacı *yoktur* .

Belki onu geri tutarım .

onun kahramanı değilim , her zaman olmak için çok uğraştım çünkü şu anda onun bir kahramana bile ihtiyacı yokmuş gibi hissediyorum. Neden yapsın? Onun için benim asla olamayacağım kadar güçlü birine sahip. Kendine sahip.

Hayatında ihtiyacı olan kişi olmayabileceğimin farkına varmak beni tüketiyor ve pişmanlığım, suçluluğum ve utancım kendilerini katlayarak, kalan gücümü tamamen yiyip bitiriyor.

Kollarının beni sardığını hissediyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, onu bana karşı hissetmeye ihtiyacım var. Onu çok seviyorum ve şu anda tek istediğim, hiçbir şeyi değiştirmese de bunu bilmesi. Onu kendime çekiyorum ve ikimiz de ağlarken elimizde kalan her şeyle birbirimize sarılarak alnımı alnına bastırdım. Kucağıma kayarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Seni seviyorum" dedi ve dudaklarını benimkilere bastırdı. İçine girmeden onu göğsüme olabildiğince yaklaşıtıyorum, kalbim de tam olarak bunu yapmaya çalışıyor. Kendini göğsünün duvarlarına gömmek istiyor ve asla bırakmak istemiyor.

Yirmi İki Bölüm

Sidney

Kablom gelecek haftaya kadar bağlanmayacak. Gözlerim çok fazla okumaktan ve belki de ağlamaktan ağrıyor. Sonunda kalan öğrenci kredimle bir arabanın peşinatını ödedim, ama bir iş bulana kadar benzini gerçekten karşılayamam. Bir an önce bir iş bulsam iyi olur, çünkü yalnız yaşamının ne kadar harika olduğunu kurguladığımdan oldukça eminim. Yalvarmak zorunda kalsam bile kütüphanedeki işimi geri almaya çalışmak beni cezbediyor. Sadece beni meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var.

Ben. Çılgın. Sıkılmış.

O kadar sıkıldım ki, saymanın bile kesinlikle hiçbir anlamı olmayan rastgele şeyleri sayarak ellerime bakıyorum.

Bir: sürekli aklımdaki insan sayısı. (Sırt .)

İki: Cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanmasını dilediğim insan sayısı. (Avcı ve Tori.)

Üç: yalancı, aldatan piç kurusu erkek arkadaşımın ayrıldığımdan beri geçen ay sayısı.

Dört: Apartmandan taşındığımdan beri Warren'ın beni kontrol etme sayısı.

Beş: Warren'ın son otuz saniyede kapımı çalma sayısı.

Altı: Ridge'i son gördüğümünden beri geçen gün sayısı.

Yedi: kanepemden ön kapıya kadar olan ayak sayısı.

Kapıyı açıyorum ve Warren onu içeri davet etmemi bile beklemiyor. Gülümsüyor ve elinde iki beyaz çantayla yanımdan geçip gidiyor.

"Taco getirdim" diyor. "İşten eve giderken arabayla geçiyordum ve biraz isteyebileceğini düşündüm." Poşetleri mutfak tezgahıma koydu, sonra kanepeye yürüdü ve aşağı indi.

Kapıyı kapatıp karşısına çıkıyorum. "Tacolar için teşekkürler, ama benimle şaka yapmadığını nereden bileceğim? Ne yaptın, eti tütünle mi değiştirdin?"

Warren bana baktı ve sırtıttı, etkilenmişti. "Şimdi, bu dahice bir şaka fikri, Sydney. Sanırım sonunda buna alışabilirsin."

Gülüp yanına oturdum. "Figürler, artık şaka yapacak oda arkadaşım yok."

Gülüyor ve dizimi okşuyor. "Bridgette gece yarısına kadar işten çıkmıyor. Bir film yakalamak ister misin?"

Kafam neredeyse kalbimin mideme battığı kadar hızlı bir şekilde kanepenin arkasına gömüldü. Sadece benim için üzüldüğü için buradaymış gibi hissetmekten nefret ediyorum. Olmak isteyeceğim son şey birinin endişesi.

"Warren, beni her gün kontrol etmek için buraya gelip durmana gerek yok. İyi olmaya çalıştığımı biliyorum ama ben iyiyim." Ağırlığını kanepeye vererek yüzü bana dönük olacak şekilde verdi.

Buraya senin için üzüldüğüm için gelmiyorum, Sydney. Sen benim arkadaşımısın. Dairenin etrafında olmanı özledim. Maggie'nin hastaneye kaldırıldığı gece *sana* tam bir pislikmişsin gibi davrandığım için biraz pişmanlık duyduğum için buraya geliyor olabilirim."

Başımla onayladım. "Evet. O gece tam bir pisliktin."

"Biliyorum." Güler. "Merak etme, Ridge bunu unutmama izin vermedi."

Çıkıntı.

Tanrım, adını duymak bile acıtıyor.

Warren, yüz ifademdeki değişikliği gördüğünde hatasını fark etti. "Bok. Afedersiniz."

Avuçlarımı kanepeye bastırdım ve ayağa kalktım, konuşmamızın tuhaflığından kaçmak istiyordum. Zaten konuşmam gereken bir konu da değil.

"Peki, aç mısın?" Mutfığa giderken soruyorum. "Bu tacoları yapmak için sobanın başında saatler geçirdim, o yüzden bir tane yesen iyi olur."

Warren gülüyor, benimle mutfığa giriyor ve tacolardan birini alıyor. Bir tanesini açıp bara yaslandım ama daha ağzıma bile götürmeden yemek yiyemeyecek kadar midem bulandı. Dürüst olmak gerekirse, taşındığımdan bu yana geçen altı gün içinde çok fazla uyumadım ya da yemek yemedim. Başka birinin bu kadar incinmesinde benim de payım olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Maggie, ona hissettirdiklerimizi hak edecek hiçbir şey yapmadı. İkisi arasında işlerin nasıl geliştiğini bilmemek de çok zor. Bariz sebeplerden dolayı Warren'a bunu sormadım çünkü sonuç ne olursa olsun bir şeyleri değiştirmeyecekti. Ama şimdi sürekli meraktan göğsümde kocaman bir boşluk varmış gibi hissediyorum. Son üç aydır Ridge'in bir kız arkadaşı olmamasını dilediğim kadar, onu affedebileceğini umduğum şeyle kıyaslanamaz bile.

"Düşüncelerin için Penny?"

Tezgaha yaslanmış, düşünmemi izleyen Warren'a bakıyorum. Omuzlarımı silktim ve yenmemiş yemeğimi bir kenara koydum, sonra kendime sarıldım ve doğrudan ona bakarsam ne düşündüğümü anlamasından korkarak ayaklarıma baktım.

Bak, dedi gözlerinin içine bakmamı sağlamak için başını eğerek. "Onu sormadığını biliyorum çünkü hayatına devam etmen için ne kadar ihtiyacın olduğunu sen de benim kadar biliyorsun. Ama soruların varsa cevaplarım, Sydney. Onlara cevap vereceğim çünkü sen benim arkadaşısın ve arkadaşlar böyle yapar."

Aldığım derin nefesle göğsüm kabardı ve daha tam olarak bırakmadan soru ağzımdan döküldü. "O nasıl?"

Warren çenesini sıktı, bu da bana Ridge hakkında soru sorma fırsatı vermemiş olmayı dilediğini düşündürdü. "O iyi. O iyi *olacak*."

Başımı salladım ama anında sormam gereken milyonlarca takip sorusu var.

Onu geri mi aldı?

Beni sordu mu?

Mutlu görünüyor mu?

Sizce şimdi beni pişman mı ediyor?

Her seferinde bir soru almaya karar verdim çünkü bu noktada cevaplarının benim için iyi olacağından bile emin değilim. Gergin bir şekilde yutkundum, sonra ona baktım. "Onu affetti mi?"

Şimdi göz temasını kuramayan Warren. Doğruldu, arkası bana döndü ve avuçlarını tezgaha yasladı. Rahatsızca iç çekerken başı omuzlarının arasında sallanıyor.

"Bunu sana söylemem gerekip gerekmediğinden emin değilim." Bir an duraksadı, sonra bana döndü. "Onu affetti. Bana anlattıklarından Ridge ile aranızdaki durumu anlamış. Bu konuda hiç üzülmeyi söylemiyorum ama onu affetti."

Cevabı beni tamamen öldürüyor. Çılgılığımı bastırmak için elimle ağzıma vurduğum ve sonra Warren'a döndüm. Tepkimle kafam karıştı ve kalbimle kafam karıştı. Onu affettiğini öğrenince hemen içim rahatladı, ama onu affettiğinin farkına varınca, rahatlamam üzüntüyle yok oldu. Nasıl hissedeceğimi bile bilmiyorum. Ridge için rahatladım ve kendim için üzüliyorum.

Warren derin derin içini çekti ve bu şekilde tepki verdiğimi görmesine izin verdiğim için kendimi berbat hissediyorum. sormamalıydım. Lanet olsun, neden sordum?

Bitirmedim Sydney, dedi sessizce.

O söylemek istediklerinin geri kalanını söylerken başımı salladım ve ters yöne bakmaya devam ettim.

"Seninle olanlar için onu affetti, ama seninle olanlar aynı zamanda neden birlikte oldukları konusunda da bir göz açıcıydı. Onu geri almak için yeterince iyi bir sebep bulamadığı ortaya çıktı. Ridge, yaşayacak çok hayatı olduğunu, ancak onu sürekli olarak tutmaya çalışırken onu sonuna kadar yaşayamayacağını söyledi."

İki elimi de yüzüme götürüyorum, şimdi tamamen kalbimle şaşkına dönüyorum. Birkaç saniye önce, onu affettiği için yas tutuyordum ve şimdi o affetmediği için yas tutuyorum.

Sadece üç ay önce, yağmurda dışarıda valizlerimin üzerinde oturuyordum, kalbimin kırılmasının nasıl bir şey olduğunu yaşadığıma inandım.

Tanrım, yanılmışım. Çok yanlış.

Bu kalbi kırık.

Bu.

Şu anda.

Warren'ın kolları beni sarıyor ve beni kendine çekiyor. Beni üzgün görmek istemediğini biliyorum ve öyle görünmemek için gerçekten elimden geleni yapıyorum. Bunun için ağlamak hiçbir şekilde yardımcı olmaz. Son altı gündür bunu yapıyorum yardımcı olmadı.

Warren'dan uzaklaşıyorum ve bir kağıt havlu kopardığım tezgaha doğru yürüyorum. Onu yıkadım ve onunla gözlerimi sildim. Duygulardan nefret ediyorum, dedim gözyaşlarımı geri çekerken.

Warren gülüyor ve başıyla onaylıyor. "Neden hiçbir şeyi olmayan bir kızla olmayı seçtim sanıyorsun?"

Bridgette diss beni güldürüyor. Onu emmek ve kalan gözyaşlarımı silmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum çünkü daha önce kendime söylediğim gibi, Ridge ve Maggie'nin sonucu benim durumum için önemli değil. Aralarındaki durum nasıl olursa olsun, yine de Ridge ve benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Aramızdaki şeyler tamamen karmaşık ve uzay ve zamandan başka hiçbir şey bunu değiştiremez.

"Seninle bir film izleyeceğim," diyorum Warren'a. "Ama porno olmasa iyi olur."

çıkıntı

Warren, "Bana lanet anahtarlarımı ver Ridge," diye işaret ediyor.

Beş dakika içinde üçüncü kez sakince başımı salladım. "Bana nerede yaşadığını söylediğinde sana anahtarları vereceğim."

Bana sert bir bakış atıyor, hala kıpırdamayı reddediyor. Günün büyük bir kısmında anahtarları bende ve o bana ihtiyacım olan bilgiyi vermeden önce onları geri verirsem kahrolayım. Maggie'nin benden ayrılmasının üzerinden sadece üç hafta geçtiğini biliyorum ama Sydney'e yaptığım her şeyin onu nasıl etkilediğini düşünmeden edemedim. İyi olup olmadığını bilmem gerekiyor. Onunla bu kadar uzun süre iletişim kurmadım çünkü sonunda onu gördüğümde ne söyleyeceğimden emin değilim. Tek bildiğim onu görmem gerektiği, yoksa büyük ihtimalle bir daha asla uyuyamayacağım. En son tam bir gece uykusu uyuduğumdan bu yana üç haftadan fazla zaman geçti ve zihnimin sadece güvenceye ihtiyacı var.

Warren masada karşımda oturuyor ve dikkatimi önümdeki bilgisayara verdim. Son birkaç haftamı bilgisayarlarda suçlamak istememe rağmen, hepsinin benim suçum olduğunu biliyordum, bu yüzden onu emdim ve yeni bir tane aldım. Maalesef gelir için hala bir bilgisayara güvenmek zorundayım.

Warren masanın üzerinden uzanıp dizüstü bilgisayarımı çarparak kapattı ve beni ona bakmaya zorladı.

"Bundan iyi bir şey çıkmayacak" diye işaret ediyor. "Sen ve Maggie'nin işleri bitirmesinin üzerinden sadece üç hafta geçti. Sana Sydney'in adresini vermiyorum çünkü onu görmene gerek yok. Şimdi bana anahtarlarımı ver yoksa arabayı alırım."

muzipçe gülümsüyorum. "Anahtarlarımı bulmakta iyi şanslar. Seninkini sakladığım yerdelersin."

Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Neden bu kadar salaksın, Ridge? Sonunda kendi başına, kendine bir hayat kuruyor ve iyi gidiyor ve sen içeri dalıp onu yeniden şaşırtmak mı istiyorsun?"

"İyi olduğunu nereden biliyorsun? Onunla konuşur musun?" Sorumdaki çaresizlik beni şaşırtıyor çünkü bu saniyeye kadar onun iyi olmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

"Evet, onu birkaç kez gördüm. Bridgette ve ben dün onunla öğle yemeği yedik."

Bana bunu söylemediği için biraz sinirlenerek ama onun dairesinde tıklıp kalmadığını öğrenince rahatladım, yıkıldım.

"Beni sordu mu? Maggie ve beni biliyor mu?"

Başını sallıyor. "O bilir. İkinizle işlerin nasıl gittiğini sordu, ben de ona gerçeği söyledim. O zamandan beri hiç açmadı."

İsa Mesih. Gerçeği bildiğini bilmek endişemi gidermeli ama bu sadece onu daha da yoğunlaştırıyor. Maggie'yi bildiği için onunla iletişim eksikliğim hakkında ne düşündüğünü hayal edemiyorum. Onunla hiç iletişim kurmamış olmam, muhtemelen onu suçladığıma inanmasına neden oldu. Öne eğildim ve yalvarırcasına Warren'a baktım.

"Lütfen Warren. Bana nerede yaşadığını söyle."

Başını sallıyor. "Anahtarlarımı ver."

başımı sallıyorum.

Eşleşen inatçılığımıza gözlerini devirdi ve kendini masadan uzaklaştırdı, sonra odasına fırladı.

Mesajlarımı Sydney'e açtım ve ona mesaj atacak cesaretim olmasını dileyerek her gün yaptığım gibi aralarında gezinmeye başladım. Korkarım beni bir mesajla susturması, ön kapısına gelmemden daha kolay olacak, bu yüzden ona mesaj atmadım. Warren'la aynı fikirde olmak istemememe rağmen, onunla iletişim kurmamın iyi bir şey olmayacağını biliyorum. Bir ilişki başlatacak durumda olmadığımızı biliyorum ve onu şahsen görmek onu ne kadar özlediğimi daha da artıracaktır. Ancak ne yapmam gerektiğini bilmek ve ne yapmam gerektiğini bilmek tamamen farklı iki şeydir.

...

Işığım yanıyor. Saniyeler sonra omuzlarım şiddetle sarsılıyor. Sadece Warren'ın varlığından onu tam istediğim yere getirdiğimi bilerek, uyuşukluk içinde gülümsedim. Dönüp ona bakıyorum.

"Ters giden birşey mi var?" imzalıyorum.

"Neredeler?"

"Neler nerede?"

"Prezervatiflerim, Ridge. Prezervatiflerimi hangi cehenneme sakladın?"

Anahtarlarını çalmak işe yaramadıysa, prezervatiflerini çalmanın da işe yarayacağını biliyordum. Bridgette'i yatağında bırakıp odama girmeden önce şort giymeyi düşünmesine sevindim.

"Prezervatiflerini istiyor musun?" imzalıyorum. "Bana nerede yaşadığını söyle."

Warren avuçlarını yüzünde gezdiriyor ve görünüşe bakılırsa inliyor sanırım. "Unut gitsin. Mağazaya gidip yenilerini alacağım."

Odamdan çıkmak için arkasını dönmeden önce, yatağa oturdum. "Dükkâna nasıl gitmeyi düşünüyorsun? Anahtarların bende, unuttun mu?"

Bir saniye duraklıyor ve sonra yeni bir aydınlanmayla karşılaşınca yüzü gevşedi. "Bridgette'in arabasını alacağım."

Anahtarlarını bulmada iyi şanslar . "

Warren birkaç saniye bana sertçe baktı, sonra sonunda omuzlarını düşürdü ve şifoniyerime döndü. Bir kağıt kalem alıp bir şeyler yazıyor, toparlıyor ve bana fırlatıyor. "İşte adresi, pislik. Şimdi bana anahtarlarımı ver."

Kağıdı açıp gerçekten bir adres yazdığından emin olmak için iki kez kontrol ettim. Komodinin arkasına uzanıyorum ve prezervatif kutusunu alıp ona fırlatıyorum.

"Şimdilik bu sana yeter. Bunun gerçekten onun adresi olduğunu onayladıktan sonra anahtarlarınızın nerede olduğunu söyleyeceğim."

Warren kutudan prezervatiflerden birini çıkarıp bana fırlattı.

"Giderken bunu da yanına al, çünkü bu kesinlikle onun adresi." Döndü ve odadan çıktı ve o gider gitmez ben kalkıp giyindim ve ön kapıdan dışarı çıktım.

Saatın kaç olduğunu bile bilmiyorum.

umurumda bile değil.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sidney

Ses tetikleyicileri.

Çok oluyorlar, ama çoğunlukla belirli şarkıları duyduğumda. Özellikle de Hunter ve benim çok sevdiğimiz şarkılar. Özellikle depresif bir dönemde bir şarkı dinlersem, daha sonra yolda duyarsam, o şarkıyla ilgili tüm eski duyguları geri getirir. Eskiden çok sevdiğim ama artık dinlemekten vazgeçtiğim şarkılar var. Bir daha yaşamak istemediğim anıları ve duyguları tetikliyorlar.

Metin tonum bu ses tetikleyicilerinden biri haline geldi.

Yani, Ridge'in metin tonu. Çok belirgin, “Maybe Someday” şarkımızın demosundan bir kesit. Şarkıyı ilk dinledikten sonra ona verdim. Ses tetikleyicisinin olumsuz olduğunu söylemek isterdim ama olduğundan pek emin değilim. Şarkı sırasında onunla yaşadığım öpücük kesinlikle olumsuz suçluluk duygularına yol açtı, ama öpücüğün kendisi hala onu düşünmek bile kalbimi sıcak bir karmaşaya çeviriyor. Ve bunun hakkında çok düşünüyorum. Yapmam gerekenden çok daha fazla.

Aslında, şu anda cep telefonumun hoparlörlerinden bir mesaj aldığımı belirten şarkımızın snippet'ini düşünüyorum.

Ridge'den.

Doğrusu bu sesi bir daha duymayı hiç beklemiyordum.

Yatağında yuvarlandım ve kolumu komodine uzattım, titreyen parmaklarım telefonumu kavradı. Ondandır bir mesaj aldığımı bilmek organlarımı bir kez daha alt üst etti ve nasıl düzgün çalışacaklarını unuttular. Telefonu göğsüme çektim ve sözlerini okuyamayacak kadar gergin bir şekilde gözlerimi kapattım.

Vur, vur, duraklat.

Sözleşme, genişlet.

Nefes al, nefes ver.

Gözlerimi yavaşça açıp telefonu kaldırdım, ardından ekranın kilidini açtım.

Nehir: Evde misin?

evde miyim?

Evde olmam neden umurunda olsun ki? Nerede yaşadığımı bile bilmiyor. Ayrıca, üç hafta önce bana taşınmamı söylediğinde kalbinin sadakatinin nerede olduğunu açıkça belirtti.

Ama ben *evdeyim* ve daha iyi karar vermeme rağmen, onun evde olduğumu bilmesini istiyorum. Adresimle cevap vermek ve ona evde olup olmadığını kendisinin öğrenmesini söylemek için cazip geliyorum.

Bunun yerine, daha güvenli bir şeyle giderim. Daha az anlatan bir şey.

Ben evet.

Yorganı çekip yatağın kenarına oturdum, gözlerimi kırpmaya bile korkarak telefonuma baktım.

Ridge: Kapıyı açmıyorsun. Yanlış dairede miyim?

Aman Tanrım.

Umarım yanlış dairededir . Ya da belki *doğru* dairede olduğunu umuyorum. Tam olarak söyleyemem çünkü burada olduğu için mutluyum ama burada olduğu için kızgınım.

Bu çelişkili duygular yorucudur.

Ayağa kalkıyorum ve yatak odamdan çıkıp doğruca ön kapıma koşuyorum. Gözetleme deliğinden bakıyorum ve o kesinlikle ön kapımda.

Ben: Kapımın önündesin, yani evet. Doğru daire.

Gönder'e bastıktan sonra tekrar gözetleme deliğinden bakıyorum ve avucunu kapıya dayamış, telefonuna bakıyor. Yüzündeki acılı ifadeyi görmek ve bunun kalbinin verdiği savaştan kaynaklandığını bilmek, bende kapıyı açıp kollarımı ona dolama isteği uyandırıyor. Aceleci kararlar vermeden önce kendime düşünmek için zaman tanımak için gözlerimi kapatıp alnımı kapıya dayadım. Kalbim ona doğru çekiliyor ve şu anda bu kapıyı açmaktan daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum.

Ancak, kapıyı açmanın ikimize de bir faydası olmayacağını da biliyorum. Maggie'den birkaç hafta önce ayrıldı, yani benim için buradaysa, dönüp gidebilir. Kalbinin başka biri için kırıldığını bildiğimde aramızda hiçbir şey yürümez. Şu anda bana verebileceğinden fazlasını hak ediyorum. Bu yıl birinin kalbimi bu şekilde mahvetmesine izin veremeyecek kadar çok şey yaşadım.

O burada olmamalı.

Ridge: Girebilir miyim?

Sırtım kapıya dayanana kadar dönüyorum. Telefonu göğsüme bastırdım ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Sözlerini okumak istemiyorum. Yüzünü görmek istemiyorum. Onunla ilgili her şey neyin önemli olduğunu, benim için neyin iyi olduğunu gözden kaçırmama neden oluyor. Şu anda hayatım için en iyisi o değil, özellikle de kendi hayatında neler yaşadığını düşünürsek ve bu kapıdan uzaklaşmalı ve onu içeri almamalıyım.

Ama içimdeki her şey onu içeri almak istiyor.

"Lütfen, Sidney."

Sözcükler kapının diğer tarafından neredeyse duyulmaz bir fısıltı gibiydi ama kesinlikle onları duydum. Her bir parçam onları duydu. Sesindeki çaresizlik, konuştuğu basit gerçekle birleşince beni tamamen öldürüyor. Yüzümü yavaşça kapıya doğru çevirirken bu sefer kalbimin benim yerime karar vermesine izin verdim. Kilidi çevirip mandalı gevşetiyorum, sonra kapıyı açıyorum.

Onu tekrar önümde dururken görmenin nasıl bir his olduğunu *korkunç tabirini kullanmadan tarif edemem*.

Bana hissettirdiği her şey kesinlikle ürkütücü. Kalbimin onun tarafından tutulmak istemesi korkunç. Dizlerimin beni nasıl tutacağını unutmuş gibi görünmesi ürkütücü. Ağzımın onun tarafından sahiplenilme şekli korkunç.

Ondan uzaklaşıp oturma odasına doğru yürüyerek varlığının bana yaptıklarını gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

Tepkimi ondan neden saklamaya çalışıyorum bilmiyorum ama insanlar böyle yapmıyor mu? Gerçekten hissettiğimiz her şeyi, muhtemelen gerçek duygularımızı en çok bilmesi gereken kişilerden saklamak için çok uğraşıyoruz. İnsanlar, hayata doğal tepkiler vermek bir şekilde yanlışmış gibi, duygularını şişirmeye çalışırlar.

Bu andaki doğal tepkim, burada olmasının sebebi ne olursa olsun, ona dönüp sarılmak. Kollarım onun etrafında olmak istiyor, yüzüm göğsüne bastırılmak istiyor, sırtım onun tarafından kucaklanmak istiyor - yine de burada dikilip ondan ihtiyacım olan son şeymiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Neden? Niye?

Sakinleştirici bir nefes aldım, ardından ön kapıyı arkasından kapattığını duyduğumda arkamı döndüm. Gözlerimi onunla buluşmak için kaldırıyorum ve o birkaç metre önümde durmuş beni izliyor. Yaptığım şeyi tam olarak yaptığını ifadesindeki gerginlikten anlayabiliyorum. Hissettiği her şeyi uğruna saklıyor. . . ne?

Gurur?

Korku?

Ridge ile olan ilişkimde her zaman hayran olduğum tek şey, birbirimize karşı çok dürüst ve gerçek olmamız. Her zaman tam olarak ne düşündüğümü söyleyebildim, o da öyle. Yaptığımız bu değişimi sevmiyorum.

Ona gülümsemeye çalışıyorum ama şu anda gülümsememin işe yarayıp yaramadığından emin değilim. Onunla konuşuyorum ve dudaklarımı okuyabilmesi için net bir şekilde telaffuz ediyorum. "Bir kusura ihtiyacın olduğu için mi buradasın?"

Aynı anda hem gülüyor hem de nefes veriyor, kızgın olmadığım için rahatladı.

kızgın değilim . Ona hiç kızmadım. Beni tanıdığı süre boyunca verdiği kararlar, ona karşı verebileceğim kararlar değil. Ona karşı tuttuğum tek şey, beni öptüğü ve yaşayacağım diğer tüm öpücükler için beni mahvettiği geceydi.

Kanepeye oturdum ve ona baktım. "İyi misin?" Soruyorum.

O iç çekiyor ve ben hızla başka yöne bakıyorum. Şu anda onunla aynı odada olmak yeterince zor ama onunla göz teması kurmak daha da zor. Oturma odasına yürüyüşünü tamamladı ve yanımdaki kanepeye oturdu.

Daha fazla mobilya almayı tartıştım, ancak karşılayabileceğim tek şey bir kanepeydi. O zaman bir aşk koltuğu. Yine de mobilya eksikliğime üzüldüğümünden emin değilim, çünkü bacağı bacağıma ediyor ve basit temas, ısının bir akıntı gibi içimde yuvarlanmasına neden oluyor. Birbirlerini fırçaladıklarında dizlerimize baktım ve yatmadan hemen önce üzerime attığım tişörtü giydiğimi fark ettim. Sanırım dairemin kapısında olduğunu söylediği için o kadar şok oldum ki nasıl görüldüğümle ilgilenmedim. Üstümde dizlerime düşen büyük boy pamuklu bir tişörtten başka bir şey yok ve saçlarım büyük ihtimalle mahvolmuş.

Kot pantolon ve gri Sounds of Cedar tişörtü giyiyor. Kendimi yetersiz hissediyorum derdim ama aslında o gelmeden önce, yani yatmadan önce yaptığım şeye uygun giyinmişim.

Ridge: İyi miyim bilmiyorum. İyi misin?

Bir an ona soru sorduğumu bile unuttum.

omuz silkiyorum. İyi olacağımdan eminim ama ona iyi olduğumu söyleyip yalan söylemeyeceğim. Bence hiçbirimizin her şeyin nasıl olduğu konusunda gerçekten iyi olamayacağı açık. Ridge'i kaybetmek benim için iyi değil ve Ridge de Maggie'yi kaybetme konusunda iyi değil.

Ben: Maggie için üzgünüm. Ben kötü hissediyorum. Yine de kendine gelecek. Beş yıl bir yanlış anlaşılardan vazgeçmek için çok fazla.

Gönder'e bastım ve sonunda ona baktım. Metni okudu, sonra bana baktı. İfadesindeki konsantrasyon, nefesimin ciğerlerimde sıkışmasına neden oluyor.

Ridge: Yanlış anlaşılma değildi, Sydney. Biraz fazla iyi anladı.

Metni birkaç kez okudum, genişletmesini diledim. Ne bir yanlış anlaşılma değildi? Ayrılımlarının nedeni? Bana olan hisleri? Ona ne demek istediğini sormak yerine cevabını en çok istediğim soruya geçiyorum.

Ben: Neden buradasın?

Cevap vermeden önce çenesini ileri geri çalıştırıyor.

Ridge: Gitmemi ister misin?

Ona bakıp yavaşça başımı hayır anlamında salladım. Sonra durup evet anlamında başımı salladım. Sonra tekrar durdum ve sadece omuz silktim. Sevgiyle gülümsüyor, kafa karışıklığımı tamamen anlıyor.

Ben: Sanırım seni burada isteyip istemediğim neden burada olduğuna bağlı. Maggie'yi geri kazanmana yardım etmem için bana ihtiyacın olduğu için mi buradasın? Beni özlediğin için mi buradasın? Bir çeşit arkadaşlık kurmaya çalışmak için mi buradasın?

Ridge: Yukarıdakilerin hiçbirine cevap vermesem yanılıyor muyum? Neden burada olduğumu bilmiyorum. Bir yanımda seni o kadar çok özleyip ki canımı acıtıyor, bir yanımda ise seninle hiç tanışmamış olmayı diliyor. Sanırım bugün canımın yandığı günlerden biri, bu yüzden Warren'ın anahtarlarını çaldım ve bana adresinizi vermesi için onu zorladım. Bunu düşünmedim ya da herhangi bir konuşma ile gelmedim. Ben sadece kalbimin yapmamı istediği şeyi yaptım, o da seni görmektir.

Vahşice dürüst cevabı kalbimi eritiyor ve aynı zamanda beni kızdırıyor.

Ben: Ya yarın? Ya yarın benimle hiç tanışmamış olmayı dilediğin günlerden biriye? O zaman ne yapmalıyım?

Bakışlarındaki yoğunluk sinir bozucu. Belki de bunun kızgın bir tepki olup olmadığını ölçmeye çalışıyordur. Olup olmadığından emin değilim. Neden burada olduğunu bile bilmediği gerçeği hakkında ne hissettiğimden emin değilim.

Mesajıma cevap vermiyor ve bu bir şeyi kanıtlıyor: Kendisiyle benim yaşadığım aynı iç çatışmayı yaşıyor.

Benimle olmak istiyor ama olmuyor.

Beni sevmek istiyor ama sevip sevmemesi gerektiğini bilmiyor.

Beni görmek istiyor ama görmemesi gerektiğini biliyor.

Beni öpmek istiyor ama bu beni ilk öptüğünde ve çekip gitmek zorunda kaldığında olduğu kadar acıtacaktı. Birden ona bakarken kendimi rahatsız hissettim. Bu kanepede birbirimize çok yakınız ama vücudum yeterince yakın olmadığımızı bana açıkça gösteriyor. Şu anda olmasını istediği şey, olmayan şeyler.

Ridge başını çevirip birkaç dakikalığına dairemi yavaşça taradıktan sonra dikkatini tekrar telefonuna verdi.

Ridge: Yerini beğendim. İyi mahalle. Güvenli görünüyor.

Mesajına ve yapmaya çalıştığı sıradan sohbete neredeyse güleceğim, çünkü artık sıradan bir sohbet için bir yerde olmadığımızı biliyorum. Bu noktada arkadaş olamayız. Biz de bize karşı bu kadar birlikte olamayız. Sıradan bir sohbetin şu anda aramızda yeri yok, ancak kendimi farklı bir şekilde cevaplamaya ikna edemiyorum.

Ben: Burayı seviyorum. Ben taşınana kadar bana otel konusunda yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Ridge: Yapabileceğim en az şey buydu. Kesinlikle en azından yapabildim.

Ben: İlk maaşımı alır almaz sana geri ödeyeceğim. Kampüs kütüphanesindeki işimi geri aldım, yani sadece bir hafta daha olmalı.

Ridge: Sidney, dur. Teklif etmeni bile istemiyorum.

Cevap olarak ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Bütün bu durum garip ve rahatsız edici çünkü ikimiz de yapmaya ve söylemeye cesaretimiz olmasını istediğimiz her şeyin etrafında dans ediyoruz.

Telefonu yüz üstü koltuğa bıraktım. Bir molaya ihtiyacım olduğunu bilmesini istiyorum. Biz biz olmamamızdan hoşlanmıyorum.

İpucunu aldı ve telefonunu yanındaki kol dayanağına koydu, sonra başını kanepenin arkasına yaslarken derin derin içini çekti. Sessizlik, dünyayı bir kez olsun onun bakış açısıyla deneyimleyebilmeyi dilememe neden oluyor. Yine de kendimi onun yerine koymam neredeyse imkansız. İşitme avantajına sahip insanlar çok fazla şeyi hafife alırlar ve ben bunu şimdi anladığım ölçüde hiç anlamadım. Aramızda hiçbir şey konuşulmuyor, yine de derin bir iç çekişinden kendine kızdığımı anlıyorum. Nefeslerinin keskin bir şekilde içeri çekilmesinden ne kadar geri kaldığını anlıyorum.

Sanırım sessiz bir dünyadaki uzmanlığı ona insanları okuma yeteneği veriyor, sadece farklı şekillerde. Nefeslerimin seslerine odaklanmak yerine göğsümün inip

kalkmasına odaklanıyor. Sessizce iç çekmeleri dinlemek yerine, büyük ihtimalle gözlerimi, ellerimi, duruşumu izliyor. Belki de bu yüzden yüzü şimdi benim yüzüme dönüktür çünkü beni görmek ve kafamdan neler geçtiğini hissetmek istiyor.

Sanki beni çok iyi okuyormuş gibi hissediyorum. Beni izleme şekli, her yüz ifadesini ve her nefesi kontrol etmeye çalışmamı sağlıyor. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladım, baktığını bilerek nerede olduğumu anlamaya çalıştım.

Keşke ona dönüp söyleyebilseydim. Onu ne kadar özlediğimi söylemek istiyorum. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum. Ona ne kadar kötü hissettiğimi söylemek istiyorum çünkü onun hayatına girmeden önce her şey onun için mükemmel görünüyordu. Ona, ikimiz de pişman olsak da, öpüşerek geçirdiğimiz o dakikanın, hayatım boyunca dünyalar için değişmeyeceğim bir dakika olduğunu söylemek istiyorum.

Böyle anlarda beni duymadığına şükrediyorum , yoksa o kadar çok şey konuşulur ki pişman olacağım.

Bunun yerine, söylenmemiş o kadar çok şey var ki, keşke söyleme cesaretim olsaydı .

Ridge'in ağırlığı kanepede değişti ve gözlerim doğal olarak meraktan açıldı. Kanepenin koluna yaslanmış, bir şeye uzanıyor. Arkasını döndüğünde elinde bir kalem tutuyor. Hafifçe gülümsedi, sonra kolumu tuttu. Bedenini benimkine doğru çeviriyor ve kalemi açık avucuma bastırıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve yavaşça yüzüne bakıyorum ama yazarken elime bakıyor. Dudaklarında hafif bir gülümsemenin parladığını gördüğüme yemin edebilirim. Bitirdiğinde, avucumu ağzına götürdü ve mürekkebi kurutmak için hafifçe üfledi. Dudakları nemli ve surat asacak şekilde büzülmüş ve kutsal cehennem, bu daire gerçekten çok ısındı. Elimi indirdi ve ben ona baktım.

Sadece eline dokunmak istedim.

usulca gülüyorum. Çoğunlukla, geçmişte bana yazdıklarına kıyasla sözleri çok masum ve tatlı olduğu için. On dakikadır onunla bu kanepede oturuyorum, bana dokunmasını diledim ve sonra gidip aynı şeyi düşündüğünü itiraf etti. Çok çocukça, sanki biz ergeniz. Bana dokunmasının beni bu kadar memnun etmesinden neredeyse utanıyorum ama daha önce hiç bu kadar çok istediğim bir şey hatırlamıyorum.

Henüz elimi bırakmadı ve ben hala yazılarına gülümseyerek bakıyorum. Başparmağımı elinin arkasında gezdiriyorum ve o sessizce nefesini veriyor. O küçücük hareketle ona verdiğim izin, görünmez bir engeli aşmış gibi görünüyor, çünkü hemen elini benimkinin üzerine kaydırıyor ve avuçlarımızı birbirine bastırıyor, sonra parmaklarımızı birbirine kenetliyor. Elinin sıcaklığı, tüm vücudumu kaplayan sıcaklığın yanına bile yaklaşıyor.

Tanrım, onunla el ele tutuşmak bile bu kadar yoğun hissettiriyorsa onunla olan her şeyin nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum.

Şimdi ikimiz de ellerimizi izliyoruz, bağlantının her bir parçasının avuçlarımızda titreştiğini hissediyoruz. Baş parmağımı okşadı ve ellerimizi ters çevirdi, sonra kalemi alıp bileğime bastırdı. Kalemi yavaşça bileğimden yukarı doğru hareket ettiriyor, ön koluma kadar düz bir çizgi çiziyor. Ben onu durdurmuyorum. Ben sadece onu izliyorum. Dirseğimin kıvrımına gelince yeniden yazmaya başlıyor. Her kelimesini yazarken okuyorum.

Sana burada dokunmak için de bir bahane.

Elimi bırakmadan kolumu kaldırdı ve öne eğilip koluma hafifçe üflerken gözlerini benimkilere odakladı. Dudaklarını hafifçe sözlerine bastırır ve göz temasını kesmeden onları öper. Dudakları kolumla buluştuğunda, ağzı tenimi kapatmadan önce dilinin yumuşak bir hareketinin kolumu bir an için kızdırdığını hissettim.

Bu sadece beni sıızlatmış olabilir.

Evet. Kesinlikle sadece mırıldandım.

Tanrım, bunu duymamasına çok sevindim.

Dudaklarını kolumdan çekip tepkimi ölçmek için beni izlemeye devam etti. Gözleri karanlık ve delici ve benim üzerimde odaklanmış durumdalar. Dudaklarımda, gözlerimde, boynumda, saçımda, göğsümde. Beni yeterince hızlı kabul edemiyor.

Kaldığı yerden başlayarak kalemi tekrar tenime bastırıyor. Kalemi yavaşça kolumdan yukarı kaldırıyor, bütün zaman boyunca dikkatle izliyor. Tişörtümün koluna ulaştığında, omzum ortaya çıkana kadar dikkatlice yukarı itiyor. Kalemle küçük bir işaret yaptı, sonra yavaşça üzerime eğildi. Dudaklarının tenimle birleştiğini hissedince başım koltuğa düştü. Nefesi omzuma yakın ve sıcak. Her tarafımı çizdiği gerçeğini düşünmüyorum bile. Bu daha sonra yıkanabilir. Şu anda, kaleminin mürekkebi bitene kadar devam etmesini istiyorum.

Geri çekilip elimi bıraktı ve kalemi diğer eline geçirdi. Kolumu omzumun üzerinden geri çekiyor, sonra parmaklarını tişörtümün yakasının içine sokup köprücük kemiğimin daha fazlasını ortaya çıkarmak için çekiştiriyor. Kalem ucunu omzuma dayadı ve ihtiyatla ilerleyip boynuma doğru ilerlerken bana baktı. İfadesi gergin ve şu anda tam olarak ne istediğini ve bu kalemle nereye gitmeyi planladığını bilmeme rağmen temkinli ilerlediğini söyleyebilirim. Gözleri onun için açıkça belirttiğinde bunu sözlü olarak ifade etmesi gerekmez.

Kalemi yavaşça boynuma doğru hareket ettiriyor. Doğal olarak başımı yana yatırdım ve bunu yapar yapmaz dişlerinin arasından sessizce bir hava tıslaması duydum. Kulağımın hemen altında duruyor. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve o eğildiğinde kalbimin patlamamasını umuyorum çünkü kesinlikle patlayabilirmiş gibi geliyor. Dudakları nazikçe tenime bastırdı ve yemin ederim ki oda alt üst oldu.

Ya da belki bu sadece benim kalbimdi.

Bir elim kolunu yukarı kaydırды ve başının arkasını kavradı, bu noktadan uzaklaşmasını istemiyordu. Dili boynumda bir kez daha belirdi ama çaresizliğimin onu durdurmasına izin vermiyor. Kaldırıp tekrar bana bakıyor. Beni ne kadar deli ettiğini bildiği için gözleri gülümsüyor.

Kalemi kulağımın altındaki noktadan yuvarladı, boynumdan aşağı ve boğazımdaki çukura doğru yuvarladı. Az önce işaretlediği yeri öpmeden önce belimden tuttu ve beni kaldırıp kucağına kaydırды.

Kollarını kavradım ve beni kendisine doğru çektiği anda havayı içime çektim. Tişörtüm kalçalarımın yukarı doğru kayıyor ve altına iç çamaşırı dışında hiçbir şey giymemiş olmam, kendimi kurtulması çok zor olacak bir şeye kaptırdığının garantisi.

Bir elini uyluğumdan yukarıya, kalçamın üzerinden ve ta yukarıya ve saçlarıma doğru kaydırırken gözleri boğazımın dibine indi. Başının arkasını kavradı, sonra boynumu ağzına dayadı. Bu öpücük daha sert ve diğerleri gibi hiç temkinli değil. Ellerimi saçlarına kaydırдыm ve ağzını boynuma bastırдыm.

Dudakları çenemle buluşana kadar öpücüklerini boynuma kadar indirdi. Bedenlerimiz birbirine sıkıca kenetlendi ve bir eli belimi buldu ve beni ona karşı aynı hızda tutuyor.

hareket edemiyorum. Kelimenin tam anlamıyla nefes nefese kalıyorum, güçlü Sydney'in hangi cehenneme gittiğini merak ediyorum. Bunun olmaması gerektiğini bilen Sydney nerede?

Onu sonra ararım. Kalemiyle işini bitirdikten sonra.

Dudakları ağzıma yaklaştığında geri çekildi. Bedenlerimiz, onun ağzı benim üzerimde olmadan olabildiğince yakın. Elini belimden çekip kalemi boğazıma geri getirdi. Ucu tenime dokunduğunda, hangi yöne gideceğini tahmin ederek yutkundum.

Kuzey veya güney, kuzey veya güney. gerçekten umurumda değil.

Yukarı doğru kaymaya başlar ama sonra durur. Kalemi boynumdan çekip sallıyor, sonra tekrar boynuma dokunuyor. Kalemle yukarı doğru bir hareket daha yapıyor ama yine duruyor. Biraz geri çekildi ve mürekkebinin bittiğini varsaydığım kaleme kaşlarını çattı. Bana baktı ve kalemi omzuma attı. Arkamda yere düştüğünü duyuyorum.

Gözleri dudaklarıma kayıyor, kalemin son durağı olacağını tahmin ediyorum. İkimiz de derin derin nefes alıyoruz, bundan sonra ne olacağını tam olarak biliyoruz. İlk öpücüğümüzün bizi ne kadar etkilediğini bilerek ikinci kez yaşamak üzere olduğumuz şey.

Sanırım o da şu anda benim kadar korkmuş durumda.

Tüm ağırlığımı ona veriyorum çünkü hiç bu kadar zayıf olmamıştım. Düşünemiyorum, hareket edemiyorum, nefes alamıyorum. Ben sadece . . . *ihitiyaç* .

İki elini yanaklarıma götürüp doğrudan gözlerime baktı.

Çağrınız, diye fısıldıyor.

Tanrım, o ses.

Ona bakıyorum, hoşuma gidip gitmediğinden emin değilim, sadece kontrolü elime verdi. Bunun benim kararım olmasını istiyor.

İşler gitmemesi gereken yere gittiğinde, suçlayacak başka birinin olması çok daha kolay. Kendimizi sadece bittiğinde pişman olacağımız bir duruma sokmamamız gerektiğini biliyorum. Buna burada bir son verebilirdim. Aramızdaki işler daha da karmaşılaştığında değil, şimdi gitmesini isteyerek bunu kolaylaştırabilirdim. Kucağından kayabilir ve ona burada olmaması gerektiğini söyleyebilirdim çünkü Maggie'ye olanlar için kendini affedecek zamanı bile olmadı. Ona gitmesini ve kalbinin kimi istediği konusunda kafası karışana kadar geri gelmemesini söyleyebilirim.

O gün gelirse.

Yapabileceğim ve yapmam gereken ve yapmam gereken çok şey var ama hiçbirini yapmak *istediğim şey değil*.

Baskı beni kırmak için olabilecek en kötü zamanı seçer. Olabilecek en *kötü* zaman.

Gözyaşımın akmaya başladığını hissettiğimde gözlerimi sımsıkı kapadım. Yanağımdan aşağı süzülüyor, yavaşça çeneme doğru düşüyor. Bir gözyaşının şimdiye kadar yaptığı kesinlikle en yavaş iniş. Gözlerimi açıyorum ve Ridge onu izliyor. Islak izi gözleriyle takip ediyor ve geçen her saniye çenesinin daha da gerginleştğini görebiliyorum. Uzanıp silmek istiyorum ama yapmak istediğim son şey onu ondan saklamak. Gözyaşlarım şu anda nasıl hissettiğim hakkında bir metinde söylemek istediğimden çok daha fazlasını söylüyor.

Belki de bunun beni incittiğini bilmesine ihtiyacım var.

Belki ben de ona zarar vermesini istiyorum.

Gözyaşı sonunda kıvrılıp çenemin altında kaybolduğunda, gözlerini benimkilere çevirdi. Onlarda gördüklerime şaşıyorum.

Kendi gözyaşları.

Canım yandığı için canının yandığını bilmek onu öpmek istememe neden olmamalı ama kesinlikle oluyor. Beni önemseydiği için burada. Beni özlediği için burada. O burada çünkü bizim ilk öpücüğümüzde hissettiklerimizi tekrar hissetmesi gerekiyor, tıpkı benim gibi. Ağzı benimkini terk edip gittiği andan beri o hissi geri istedim.

Ellerimi omuzlarından çekip başının arkasını tuttum, sonra ona doğru eğildim, ağzımı onununkine o kadar yaklaştırdım ki dudaklarımız birbirine değdi.

O sırtır. "İyi çağrı," diye fısıldıyor.

Ağızlarımız arasındaki boşluğu kapatıyor ve diğer her şey uçup gidiyor. Suçluluk, endişeler, bu öpücük bittikten sonra olacaklarla ilgili endişe. Ağzı

benimkini talep ettiği anda her Őey eriyip gidiyor. Diliyle nazikçe dudaklarımı ayırdı ve sıcaklığını ağzımda hissettiğimde kalbimden ve kafamdan gećen tđm kaos ortadan kalktı.

Onunki gibi öpücükler bir uyarı etiketi ile gelmeli. Kalp için iyi olamazlar. Bir elini uyluğumun üst kısmında gezdiriyor, ardından tişörtümün altına sokuyor. Eli sırtımda kayıyor ve beni sımsıkı tutuyor, sonra kalçalarını kaldırıyor ve aynı zamanda beni kendine daha çok çekiyor.

Ey.

Benim.

İyilik.

Bedenlerimizle yarattığı her ritmik hareketle daha da zayıflıyorum. Tutunabileceđim her yerini buluyorum ćünkü düşüyormuş gibi hissediyorum. Hafifçe ağzına doğru inerken gömleğini ve saçını tutuyorum. Sesin boğazımdan ćıktıđını hissettiğinde, hızla ağzımdan ćekildi ve gözlerini sımsıkı kapatıp derin derin nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında boğazıma bakıyor.

Elini gömleđimin altından ćekti, sonra yavaşća boynuma getirdi.

Ah canım, tatlı Tanrım.

Parmaklarını boynuma doladı, ağzıma bakarken avucunu nazikçe boğazımın dibine bastırdı. Bana ne yaptığını hissetmek istediği düşüncesi başımı döndürüyor ve tđm oda dönüyor. Bir Şekilde, sakın bir arzudan neredeyse dünyevi bir ihtiyaca dönüştüklerini görecektedir kadar uzun süre gözlerine bakabiliyorum.

Diđer eli hala başımın arkasında kavisliyken, ağzımı ağzıyla kapatarak daha acil bir Őekilde beni kendine ćekti. Dili tekrar benimkini bulduğu anda, ona yetiŐebileceđinden çok daha fazla inilti verdim.

Bu tam olarak ondan istediğim Şeydi. Gelip beni ne kadar özlediğini söylemesini istedim. Beni önemsemiğini, beni istediğini bilmeye ihtiyacım vardı. Ağzını tekrar dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım vardı, böylece ilk öpücüğüünün bana hissettirdiklerinin bunca zaman sadece kafamda olmadığını bilebildim.

Őimdi elimde olduğuna göre, bunun için yeterince güçlü olduğumdan emin değilim. Biliyorum ki bu iş biter bitmez ön kapıdan ćıkarsa kalbim yeniden ölecek. Ona ne kadar çok açılırsam, ona o kadar çok ihtiyacım var. Ona ihtiyacım olduğunu kendime ne kadar çok itiraf edersem, ona hala tam olarak sahip olmadığımı bilmek o kadar acı veriyor.

Hala doğru nedenlerle burada olduğuna ikna olmadım. Dođru nedenlerle burada olsa bile , *yine de yanlış zamanlama*. Hala kafamda dolaŐan tđm sorulardan bahsetmiyorum bile. Onları uzaklaştırmaya ćalıŐıyorum ve kısa bir süre için işe yarıyor. Elleri yanağımı okşadığında ya da dudakları benimkilerin üzerine kapandığında, kaçamayacakmıŐım gibi görünen o soruları unutuyorum. Ama sonra nefesini tutmak için duracak ve gözlerimin içine bakacak ve tđm bu sorular o kadar

ağırlaşacak ki daha fazla gözyaşı dökmeye zorlayana kadar tekrar kafamın önüne gelecek. kaçmak ister.

Belirsizlik hakim olmaya başladığında kollarını sıkıyorum. Başımı sallayıp onu itmeye çalışıyorum. Ağzımdan çekildi ve şüphemin arttığını gördü ve aramızdaki bu anı analiz etmememi sağlamak için başını salladı. Yanağımı okşarken, beni kendine doğru çekerken ve tekrar öpmeye çalışırken gözleri yalvarıyordu ama kollarından çıkmakta zorlanıyordum.

"Ridge, hayır," diyorum. "Yapamam."

Eli bileğimi kavradığında hala başımı sallıyorum. Kucağından kaydım ve parmakları benden uzaklaşana kadar yürümeye devam ettim.

Doğruca mutfak lavabosuna gidip ellerime sabun dağıttım, sonra kolumdaki mürekkebi temizlemeye başladım. Bir çekmeceye uzanıp bir bez çıkardım, sonra ıslatıp boynuma bastırdım. Aramızda geçenleri hatırlamaya çalışırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Hatırlatıcılar onu üstesinden gelmeyi çok daha zorlaştıracak.

Ridge arkamdan gelip ellerini omuzlarıma koydu. Onunla yüzleşmem için beni döndürüyor. Ağladığımı görünce gözleri özürle doluyor ve elimdeki paçavrayı çekiyor. Saçımı omzumdan çekti ve cildimi nazikçe ovarak mürekkebi temizliyor. Beni ağlattığı için inanılmaz derecede suçlu görünüyor ama bu onun suçu değil. Bu asla onun suçu değil. Bu kimsenin suçu değil. İkimizin de suçu.

Mürekkebi silmeyi bitirdiğinde, arkamdaki paçavrayı tezgahın üzerine fırlattı, sonra beni göğsüne doğru çekti. Etrafımı saran rahatlık bunu daha da zorlaştırıyor. Bunu her zaman istiyorum. *Onu her zaman* istiyorum . Aramızdaki bu küçük mükemmellik parçacıklarının sürekli gerçekliğimiz olmasını istiyorum, ama bu şu anda olamaz. Daha önceki yorumunu, beni özlediği ve benimle hiç tanışmamış olmasını dilediği zamanlar olduğunu söylediğinde çok iyi anlıyorum, çünkü şu anda, gitarını ilk duyduğumda balkonuma hiç adım atmamayı diliyorum.

Bana nasıl hissettirdiğini hiç yaşamamış olsaydım, o gittikten sonra onu özlemezdim.

Gözlerimi silip ondan uzaklaşıyorum. Tartışmamız gereken çok şey var, bu yüzden kanepeye gidip telefonlarımızı alıp onunkini ona getirdim. Yazarken diğer tezgaha yaslanmak için ondan uzaklaşıyorum ama kolumdan tutup beni geri çekiyor. Bara yaslandı ve sırtımı göğsüne dayadı, sonra kollarını arkadan bana doladı. Başımın yan tarafını öptü, sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

Burada kal, dedi, ona karşı baskı altında kalmamı isteyerek.

Biri tarafından sadece birkaç dakika tutulmanın , onun tarafından *tutulmamanın nasıl bir his olduğunu sonsuza kadar değiştirebilmesi çığınca*. Sana olan hakimiyetini bıraktığı an, aniden bir parçan eksikmiş gibi geliyor. Sanırım o da hissediyor, bu yüzden beni yanında istiyor.

Maggie için de böyle mi hissediyor?

Bunun gibi sorular aklımdan çıkmıyor. Bunun gibi sorular, sonunda onu kaybettiği için, durumunun sonucundan mutlu olabileceğine inanmamı engelliyor. Ben kimsenin ikinci tercihi olmak istemiyorum.

Kafamı omzuna yasladım ve gözlerimi sımsıkı kapattım, aklımın tekrar oraya gitmesine izin vermemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Yine de, bir kapanış duygusu bulmak istersem oraya gitmem gerektiğini biliyorum.

Ridge: Keşke aklını okuyabilseydim.

Ben: İnan bana, keşke sen de yapabilsen.

Sessizce güldü ve beni kollarının arasına aldı. Başka bir metin yazarken yanağını başıma bastırdı.

Ridge: Her zaman aklımızdan geçenleri söyleyebildik. Hala benimlesin, biliyorsun. Söylemen gereken her şeyi söyleyebilirsin, Sydney. Bizim hakkımızda her zaman en çok sevdiğim şey buydu.

Neden söylediği, yazdığı ve yazdığı tüm sözler kalbimi delmek zorunda?

Derin bir nefes alıyorum, sonra dikkatlice nefes veriyorum. Gözlerimi açıp telefonuma baktım, cevabını gerçekten istemediğim tek soruyu sormaya korkarak. Yine de soruyorum çünkü cevabı bilmek *istememem* de cevabı bilmem *gerekiyor* .

Ben: Şimdi sana mesaj atsa ve yanlış seçim yaptığını söylese, gider miydin? Hiç düşünmeden ön kapımdan çıkar mısın?

Göğsünün hızlı yükselişi ve düşüşü aniden durduğunda başım duruyor.

Artık nefeslerini duyamıyorum.

Etrafımdaki tutuşu hafifçe gevşedi.

Kalbim parçalanıyor.

Ondan bir cevap okumama gerek yok. *Duymama* bile gerek yok . Onu her yerinde hissedebiliyorum.

Cevabının farklı olmasını beklemiyormuşum gibi. Onunla beş yıl geçirdi. Onu sevdiği çok açık. Asla aksini söylemedi.

Sadece yanıldığını umuyordum.

Hemen ondan ayrıldım ve hızla yatak odama doğru yürüdüm. O gidene kadar kendimi içeri kilitlemek istiyorum. Bunun bana ne yaptığını görmesini istemiyorum. Onu Maggie'yi sevdiği gibi sevdiğimi görmesini istemiyorum.

Yatak odama ulaşıyorum ve kapıyı açıyorum. Aceleyle içeri girip kapıyı arkamdan kapatmaya başladım ama kapıyı iterek açtı. Yatak odama giriyor ve yüzümü ona çevirmem için bana dönüyor.

Gözleri benimkileri arıyor, çaresizce söylemek istediği her neyse ona ulaşmaya çalışıyor. Ağzını konuşacakmış gibi açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Kollarımı bıraktı, sonra arkasını döndü ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. Boynunun arkasını kavradı, sonra sinirli bir inilti ile yatak odamın kapısını tekmeledi. Kolunu kapıya dayadı ve alnını kapıya dayadı. Yerimde durup kendi içindeki savaşa girişmesini izlemekten başka bir şey yapmıyorum. Verdiğim savaşın aynısı.

Telefonunu kaldırıp mesajıma cevap verirken aynı pozisyonda kaldı.

Ridge: Bu adil bir soru değil.

Ben: Evet, bu gece buraya gelerek beni gerçekten adil bir duruma sokmadın.

Sırtı yatak odamın kapısına yaslanana kadar dönüyor. Hüsrana uğramış iki elini alnına götürüyor, sonra bacağını dizinden kaldırıyor ve arkasındaki kapıyı tekmeliyor. Onun gerçekten istediği kişiyle mücadele ettiğini görmek, benim katlanmak istediğimden daha fazla acı. Şu anda bana verebileceğinden fazlasını hak ediyorum ve onun çatışması kalbimi parçalıyor. Başımınla sikişmek. Onunla her şey çok fazla.

Ben: Gitmeni istiyorum. Artık senin etrafında olamam. Onun yerinde olmamı istemen beni korkutuyor.

Ben ona bakmaya devam ederken, o başını öne eğdi ve birkaç dakika yere baktı. Şu anda Maggie ile olmayı tercih ettiğini inkar etmiyor. Bahaneler üretmiyor ya da beni ondan daha çok sevebileceğini söylemiyor.

O tamamen sessiz. . . çünkü haklı olduğumu biliyor.

Ben: Gitmene ihtiyacım var. Lütfen. Ve eğer beni gerçekten önemsiyorsan, geri dönmeyeceksin.

Yavaşça dönüyor ve bana bakıyor. Gözleri benimkilere kilitlendi ve içlerinde şu andan daha fazla duygunun parladığını hiç görmedim.

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde.

Bana doğru yürümeye başladı ve ben ondan uzaklaşmaya başladım. Yalvarırcasına başını sallıyor. Bacaklarım yatağımla buluştuğunda bana ulaştı ve sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Başımı sallayıp göğsüne bastırıyorum. Benden uzaklaştı ve yüzünü buruşturdu, benimle iletişim kuramamasından daha da sinirli görünüyordu. Gözleri odayı, beni yanıldığıma ikna etmesine yardımcı olacak her şeyi arıyor, ama hiçbir şeyin

durumumuza yardımcı olamayacağını biliyorum. Onun da bunun farkına varması gerekiyor.

Yatağıma baktı, sonra bana döndü. Elimden tutup beni yatağın kenarına doğru çekiyor. Ellerini omuzlarıma koydu ve ben oturana kadar beni aşağı itti. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden direnmiyorum.

Henüz.

Sırtımı yatağa yaslayana kadar beni indirmeye devam ediyor. Ayağa kalkıp tişörtünü çıkardı. Daha o daha kafasına bile geçirmeden, ben zaten yataktan yuvarlanmaya çalışıyorum. Seksin durumumuzu düzelteceğini düşünüyorsa sandığım kadar zeki değil.

"Hayır," diyor kaçmaya çalıştığımı görünce tekrar.

Sesindeki saf inanç donup kalmama neden oldu ve tekrar yatağıma döndüm. Yatağa diz çöküyor, bir yastık alıyor ve başımın yanına koyuyor. Yanıma uzanıyor ve tüm vücudum onun yakınından geriliyor. Telefonunu alır.

Ridge: Beni dinle Sydney.

Daha sonra ne yazacağını umarak metne bakıyorum. Bana bir takip mesajı bile göndermediğini fark ettiğimde ona baktım. Başını sallayıp telefonumu elimden aldı ve sonra yanına fırlattı. Elimi tutuyor ve kalbinin üzerine koyuyor.

"İşte," diyor elimi okşayarak. "Beni buradan dinleyin."

Benden ne yapmamı istediğini anladığımda göğsüm sıkışıyor. Beni kendisine çekiyor ve ben de isteyerek buna izin veriyorum. Altımda kendini ayarlarken ve rahat etmeme yardım ederken başımı nazikçe kalbine indirdi.

Kalbinin ritmini bularak göğsüne yaslandım.

Vur, vur, duraklat.

Vur, vur, duraklat.

Vur, vur, duraklat.

Kesinlikle çok güzel.

Kulağa hoş geliyor.

Umursama şekli güzel.

Sevdiği yol güzeldir.

Dudaklarını başımın üstüne bastırıyor.

gözlerimi kapatıyorum. . . ve ağlıyorum.

çıkıntı

Onu o kadar uzun süre kendime karşı tutuyorum ki, uyanık olduğundan bile emin değilim. Hâlâ ona söylemek istediğim çok şey var ama kıpırdamak istemiyorum. Birbirimize bu şekilde sarıldığımızda hissettiklerini seviyorum. Korkarım hareket edersem tekrar aklı başına gelecek ve benden gitmemi isteyecek.

Maggie'den ayrılalı henüz üç hafta oldu. Sydney, Maggie'yi geri alıp alamayacağımı sorduğunda cevap vermedim, çünkü cevabıma inanmayacağını biliyordum.

Maggie'yi seviyorum ama açıkçası Maggie ve benim artık birbirimiz için en iyisi olduğumuzu düşünmüyorum. Tam olarak nerede yanlış yaptığımızı biliyorum. İlişkimizin başlangıcı neredeyse kurgulanacak kadar romantikti. On dokuz yaşındaydık. Birbirimizi çok az tanıyorduk. Bütün bir yıl boyunca beklediğimiz yol, yalnızca yanlış umutlar ve idealize edilmiş aşk dışında hiçbir şeye dayanmayan duygular oluşturdu.

Maggie ve ben nihayet birlikte olabildiğimizde, bence biz, gerçek bize değil, kendimiz fikrine daha çok âşıktık. Elbette onu sevdim. Onu hala seviyorum. Ama Sydney'le tanışana kadar, Maggie'ye olan aşkımın ne kadar içine dalıp onu kurtarma arzudan doğduğunu bilmiyordum.

Maggie haklıydı. Son beş yıldır onu koruyan kahraman olmaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapmadım. Sorun? Kahramanların korunmaya ihtiyacı yoktur.

Sydney beni daha önce olay yerine koyduğunda ona hayır demek istedim, Maggie'yi geri almayacağımı. Maggie olmasını dilediğim için çok korktuğunu söylediğinde, ona sarılmak ve onunlayken başka bir yerde olmayı asla, bir kez bile dilemediğimi kanıtlamak istedim. Ona tek pişmanlığım hangisi için daha iyi olduğumu daha erken fark edememek olduğunu söylemek istedim. Hangi kızla daha mantıklıydım. Hangi kızı idealize edilmiş bir anlamda değil, gerçekçi, doğal bir şekilde sevmeye başladım.

Anlamamasından korktuğum için bir şey demedim. Maggie'yi defalarca onun yerine seçtim ve Sydney'in kafasına şüphe sokmuş olmam benim hatam. Maggie ve ben her ikisinin de bittiğini kabul ettiğimiz için çizdiği senaryonun asla gerçekleşmeyeceğini bilsem de, Maggie'yi geri almayacağımdan *pek emin değilim*. Ancak kararım, Maggie ile daha fazla birlikte olmak istediğim için

olmayacaktı. Maggie'yi daha çok sevdiğim için bile olmazdı. Ama anlamak *benim* için zorken Sydney'i buna nasıl ikna edebilirim?

doğru seçim olduğunu kalbimde bilirken, ikinci tercihim gibi hissetmesini istemiyorum . Tek *seçenek* .

Kolumu ona sarıyorum ve telefonumu alıyorum. Başını kaldırıyor ve çenesini göğsüme dayayarak bana bakıyor. Telefonunu ona geri veriyorum, telefonu alıyor, sonra benden uzaklaşıyor ve kulağını tekrar kalbime bastırıyor.

Ben: Neden beni dinlemene ihtiyacım olduğunu bilmek istiyor musun?

Mesajla cevap vermiyor. Sadece başını evet anlamında salladı, göğsüme bastırdı. Bir eli yavaşça belimden koluma doğru iniyor. Ellerini tenimde hissetmek, asla bir anı olmak istemediğim bir şey. Sol elimi başının arkasına indirdim ve saçlarını okşadım.

Ben: Biraz uzun bir açıklama. Yazabileceğim bir defterin var mı?

Başını sallıyor ve üzerimden kayıyor. Komodine uzanıyor ve bir defter ve bir kalem çıkarıyor. Kendimi onun başlığına karşı yeniden ayarlıyorum. Defteri bana uzatıyor ama bana yaklaşmadı. Bileğinden tutup bacaklarımı ayırdım, sonra yazarken bana doğru uzanmasını işaret ettim. Sürünerek bana doğru geldi ve kollarını belime doladı, kulağını tekrar kalbime bastırdı. Kollarımı ona doladım ve defteri dizime dayadım, yanağımı başının üstüne yasladım.

Keşke iletişim kurmamızın daha kolay bir yolu olsaydı, böylece ona söyleyeceğim her şey anında olabilirdi. Keşke gözlerinin içine bakıp ona tam olarak nasıl hissettiğimi ve aklımdan geçenleri söyleyebilseydim ama yapamıyorum ve bundan bizim adımıza nefret ediyorum. Bunun yerine, kalbimi kağıda koyuyorum. Ben düşüncelerimi toplamak ve onun için hepsini alt etmek için neredeyse on beş dakika harcarken, o hala göğsümde duruyor. Bitirdiğimde defteri ona uzatıyorum. Sırtını göğsüme bastırana kadar kendini yeniden ayarlıyor. Kollarımı ona doladım ve o mektubu okurken onu tuttum.

Sidney

Az önce yazdığım sözlerden ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok, ama kağıdı bana uzatır vermez, gözlerim tarayabildiği kadar hızlı bir şekilde her cümleyi emmeye başlıyorum. İletişim kurma şeklimizde bir engelin olması, ondan aldığım her kelimeyi, ne şekilde olursa olsun, mümkün olduğunca çabuk tüketme ihtiyacı hissettiğim bir şey haline getiriyor.

Kendi kalp atışlarımın aslında diğer insanlarınkinden daha fazla farkında mıyım bilmiyorum ama öyle olduğuma inanma eğilimindeyim. Etrafımdaki dünyayı duyamıyor olmam, içindeki dünyaya daha fazla odaklanmama neden oluyor. Brennan bana kendi kalp atışının farkında olduğu tek zamanın, sessiz olduğu ve hareketsiz olduğu zaman olduğunu söyledi. Benim için durum böyle değil, çünkü benim dünyamda her zaman sessizdir. Kalp atışlarımın her zaman farkındayım. Hep. Onun kalıbını biliyorum. Ritmini biliyorum. Onu neyin hızlandırıp yavaşlattığını biliyorum ve hatta bunu ne zaman bekleyeceğimi bile biliyorum. Bazen beynimin buna fırsat bulamadan kalbimin tepki verdiğini hissediyorum. Kalbimin tepkileri her zaman tahmin edebileceğim bir şey olmuştur. . . birkaç ay öncesine kadar.

Balkona çıktığın ilk gece, değişikliği fark ettiğim ilk geceydi. İnceydi, ama oradaydı. Sadece ekstra küçük bir atlama. Seninle bir ilgisi olduğunu düşünmek istemediğim için sildim. Kalbimin Maggie'ye ne kadar sadık olduğunu sevdim ve ona olan bağlılığımın değişmesini istemedim.

Ama sonra, seni ilk defa bir şarkıma eşlik ederken gördüm, yine oldu. Sadece o zaman, daha belirgindi. Dudaklarının hareket ettiğini her gördüğümde biraz daha hızlanırdı. Kalbimin daha önce attığını hissetmediğim yerlerde atmaya başlayacaktı. Seni şarkı söylerken gördüğüm ilk gece, çalmayı bitirmek için ayağa kalkıp içeri girmek zorunda kaldım çünkü kalbime hissettirdiklerini beğenmedim. İlk defa, üzerinde kesinlikle hiçbir kontrolüm yokmuş gibi hissettim ve bu beni çok kötü hissettirdi.

Yatak odamdan ilk çıktığımda seni dairemde yağmurdan sıırılsıklam dururken buldum - Tanrım, kalplerin böyle atabileceğini bilmiyordum. Kalbimi avucumun içi gibi biliyordum ve hiçbir şey senin verdiğin gibi tepki vermemişti. Battaniyeleri olabildiğince çabuk senin için kanepeye koydum, sana banyoyu işaret ettim ve

hemen yatak odama geri döndüm. Seni ilk defa bu kadar yakından gördükten sonra kendimi sakinleştirmek için duştayken yapmam gerekenleri ayrıntılarıyla anlatacağım.

Sana verdiğim fiziksel tepki beni endişelendirmedi. Fiziksel tepkiler normal ve o noktada kalbim hala Maggie'ye aitti. Kalp atışlarım Maggie içindi. Hep öyleydiler, ama seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok istemeden içeri sızmaya ve o kalp atışlarından bazılarını çalmaya başladın. Olmaması için elimden gelen her şeyi yaptım. Bir süre kalbimden daha güçlü olduğuma kendimi inandırdım, bu yüzden kalmana izin verdim. Sana karşı hissettiklerimin çekicilikten başka bir şey olmadığını düşündüm ve eğer seni fantezilerime yeterince dahil edersem, gerçekte bu yeterli olur. Ancak, kısa sürede senin hakkında hayal kurma şeklimin, erkeklerin normalde hoşlandıkları kızlar hakkında hayal kurma şekli olmadığını fark ettim. Etrafta kimse yokken senden öpücük çaldığımı hayal etmemiştim. Kendimi gecenin bir yarısı senin yatağına girip, ikimizin de yapmamı istediğimiz şeyleri sana yaparken hayal etmemiştim. Bunun yerine, kollarımda uyuyakalsan nasıl hissedeceğini hayal ediyordum. Sabahları yanında uyanmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyordum. Gülümsemelerini, kahkahalarını ve hatta ağladığında seni teselli edebilmenin ne kadar iyi hissettireceğini hayal ediyordum.

O kulaklıkları kulağına taktığım ve birlikte yarattığımız şarkıyı söylemeni izlediğim gece, içine düştüğüm bela ortaya çıktı. Bu sözlerin dudaklarından geçişini izlemek ve onları duyamayacağımı bilmek ve o anda kalbimin bizim için ne kadar acıdığını hissetmek, olan bitenin kontrol edebileceğimden çok daha fazla olduğunu biliyordum. Gücüm, sana karşı olan zayıflığıma baskın çıktı. Dudaklarım seninkilere değdiği an, kalbim tamamen ikiye bölündü. O andan itibaren yarısı sana aitti. Kalbimin her atışı senin içindi.

O gece senden gitmeni istemem gerektiğini biliyordum ama bunu yapmaya cesaret edemedim. Sana veda etme düşüncesi çok canımı yaktı. Senden ertesi gün taşınmanı istemeyi planlamıştım, ama her şeyi konuştuktan sonra, durumumuzun üstesinden gelme kolaylığı, bana bunu görmezden gelmek için daha fazla bahane verdi. İkimizin de kavga ettiğini bilmek, sana kaybettiğim kalbimi Maggie'ye geri verebileceğim konusunda bana umut verdi.

Warren'ın partisinin hafta sonu, çok geç olduğunu fark ettiğim zamandı. Partinin bütün gecesini seni izlememeye çalışarak geçirdim. Belli etmemeye çalışmak. Dikkatimi olması gereken yerde Maggie'ye odaklamaya çalışıyorum. Ancak dünyadaki onca çaba ve inkar beni ertesi gün olanlardan kurtaramazdı. Odana girip yatağın yanına oturduğumda, bunu hissettim.

Bana kalbinin bir parçasını verdiğini hissettim.

Ve Sydney, ben istedim. Kalbini hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim. Uzanıp elini elimde tuttuğum an, olan oldu. Kalbim seçimini yaptı ve seni seçti.

Maggie ile olan ilişkim harikaydı ve onunla yaşadıklarına asla saygısızlık etmek istemem. Onunla tanıştığım andan beri onu sevdiğimi ve onu ölünceye kadar seveceğimi söylediğimde dürüst davrandım. Onu her zaman sevdim, onu seviyorum ve her zaman seveceğim. O, hayatın ona sunduklarından çok daha fazlasını hak eden inanılmaz bir insan ve bunu düşündüğümde bugün bile beni sinirlendiriyor. Bu seçeneğim olsaydı, kaderimi onunla bir saniyede değiştirirdim. Ne yazık ki, hayat böyle çalışmıyor. Kader öyle çalışmıyor. Bu yüzden, Maggie ile olan ilişkimde asla bulamayacağım şeyi sende bulduğumu bildikten sonra bile, yine de yeterli değildi. Sana ne kadar değer verirsem vereyim ya da sana olan hislerim ne kadar derine inmiş olursa olsun, Maggie'yi terk etmem için asla yeterli olmayacaktı. Kaderini değiştiremezsem, en azından ona verebileceğim en iyi hayatı verecektim. Kendi yönlerimden fedakarlık etmek anlamına gelse bile, bunu hiç duraksamadan yapardım ve asla pişman olmazdım. Bir saniye bile değil.

Ancak üç hafta öncesine kadar ona verebileceğim en iyi hayatın bensiz bir hayat olduğunun farkında değildim. Ona önerebileceğimin tam tersine ihtiyacı vardı ve şimdi bunu biliyorum. Bunu artık biliyor. Ve kabul ediyoruz.

Yani onu senin yerine seçip seçmediğimi sorduğunda, sana net bir cevap veremeyeceğim bir durum sunuyorsun. Çünkü evet, bu noktada benden istese muhtemelen senden uzaklaştırdım. Sadakatimin çoğu hala ona ait. Ama kime daha çok ihtiyacım olduğunu soruyorsan? Kiminle daha çok olmak istiyorum? Kalbim kimi daha çok istiyor? Kalbim buna benim için uzun zaman önce karar verdi, Sydney.

Son sözü okuduğumda defteri göğsüme bastırıp ağlıyorum. Sırtıma gelene kadar beni üzerinden kaydırdı ve üzerimde süzülerek gözlerimi onunkilerle buluşmam için yönlendirdi.

"Sensin," diyor yüksek sesle. "Kalbim . . . seni istiyor."

Sözlerini duyduğumda göğsümden bir hıçkırık kopuyor. Hemen omuzlarından tutup kendimi yukarı kaldırdım ve dudaklarımı doğrudan kalbinin üzerindeki bölgeye bastırdım. Onu defalarca öpüyorum, bu işte yalnız olmadığımı dair bana güvence verdiği için sessizce teşekkür ediyorum.

Başımı yastığa geri koyduğumda, yanıma uzanıyor, sonra beni kendine doğru çekiyor. Eliyle yanağıma dokundu ve beni öpmek için yavaşça eğildi. Ağzı benimkini o kadar dikkatli okşuyor ki sanki kalbimi elinde tutuyormuş ve onu düşürmekten korkuyormuş gibi hissediyorum.

Kalbimi korumak için elinden gelen her şeyi yapacağına ne kadar inansam da, onu vermekten hala çok korkuyorum. Tuttuğu tek kalbin bu olduğunu bilene kadar ona vermek istemiyorum.

• • •

Gözlerimi açmıyorum çünkü ayrıldığını duyduğumu bilmesini istemiyorum. Beni öptüğünü hissettim. Kolunu altımdan çektiğini hissettim. Gömleğini başının üzerine çektiğini duydum. Kalem aradığını duydum. Bana bir mektup yazdığını duydum ve onu yanımdaki yastığa koyduğunu duydum.

Başımın yanındaki şilteye bastırırken elini hissediyorum. Geri çekilmeden ve yatak odamın kapısından çıkmadan önce dudakları alnımla buluşuyor. Ön kapının kapandığını duyduğumda yan döndüm ve güneş ışığını engellemek için yorganı başıma çektim. Bugün çalışmak zorunda olmasaydım, tam burada bu pozisyonda kalır ve kuru ağlardım.

Mektubunu bulmak için elimi yatağın üzerinde gezdiriyorum. Bulduğumda, yorganın altına alıp okuyorum.

Sidney,

Birkaç ay önce, her şeyi anladığımızı sanıyorduk. Sonsuza kadar birlikte olacağımı düşündüğüm bir kızla birlikteydin ve sen de seni ondan çok daha fazla hak ettiğini düşündüğün bir adamla birlikteydin.

Şimdi bize bak.

Birbirini sevmekte özgür olmayı her şeyden çok istemek ama kötü zamanlama ve sadık kalpler tarafından lanetlenmek. İkimiz de nerede olmak istediğimizi biliyoruz; sadece oraya nasıl gideceğimizi bilmiyoruz. Ya da oraya ne zaman varmalıyız. Keşke her şey ben on dokuz yaşındayken görüldüğü kadar kolay olsaydı. Bir takvim alır ve bir tarih seçerdik ve ben ön kapına gelip seni sevmeye başlayana kadar bir geri sayım başlatırdık.

Ancak öğrendim ki, kalbe ne zaman, kimi ve nasıl seveceği söylenmez. Kalp canı ne isterse onu yapar. Kontrol edebileceğimiz tek şey, hayatımızı ve aklımıza kalplerimizi yakalama şansı verip vermediğimizdir.

Her şeyden çok istediğinin bu olduğunu biliyorum. Yakalama zamanı.

Her ne kadar burada kalıp aramızda bunun başlamasına izin versem de senden daha çok istediğim bir şey var. Sonunda benimle olmanı istiyorum ve başlangıcımızı aceleyle getirmeye çalışırsam bunun olmayacağını biliyorum. Dün gece beni içeri almakta neden tereddüt ettiğini tam olarak biliyorum: henüz hazır değilsin. Belki ben de değilim. Her zaman kendine zaman ayırmak istediğini söyledin ve ben Maggie'yle biten ilişkiye zar zor saygı gösterirken seninle bir ilişkiye başlamak istediğim son şey.

Benim için ne zaman hazır olursun bilmiyorum. Önümüzdeki ay veya gelecek yıl olabilir. Ne zaman olursa olsun, bu işi yapabileceğimizden kesinlikle şüphem olmadığını bilin. Yapabileceğimizi biliyorum. Bu dünyada birbirini sevmenin bir yolunu bulabilecek iki insan varsa o da biziz.

çıkıntı

Not: Gecenin çoğunu seni uyurken izleyerek geçirdim, bu yüzden listeden kontrol etmem gereken bir fantezi var. Ayrıca Brennan için bir talihsizlik olan tüm şarkının sözlerini de yazdım. Gitarım yoktu, bu yüzden onu bu sabah saat beşte kaba bir kesim yapmaya zorladım, böylece sana bırakabildim.

Bir gün, biz ayrıken senin için yazmayı planladığım diğer şarkılarla birlikte senin için çalacağım. O zamana kadar sabırla bekleyeceğim.

Ne zaman dersin.

Mektubu katlayıp göğsüme doğru çekiyorum. Gideceğini bilmek ne kadar acıtsa da, ona izin vermem gerektiğini de biliyorum. Bunun için sordum. Buna ihtiyacımız var. Buna *ihtiyacım var* . Kendimi, aklımdan geçen tüm şüpheler olmadan sonunda birlikte olabileceğimizi bildiğim bir noktaya getirmeliyim. O haklı. Aklımın kalbime yetişmesi gerekiyor.

Elimin tersini gözlerimin üzerinde gezdiriyorum, sonra mesajlarımı açıyorum.

Ben: Gelebilir misin? Yardıma ihtiyacım var.

Warren: Bunun dün gece Ridge'e adresinizi vermemle bir ilgisi varsa, özür dilerim. Beni zorla çıkardı.

Ben: Bunun bununla alakası yok. Senden büyük bir iyilik isteyeceğim.

Warren: Bu gece işten çıktığımda orada ol. Prezervatif getirmeli miyim?

Ben: Komik adam.

Warren'ın mesajını kapattım ve Ridge'in az önce bana gönderdiği şarkıyı açtım. Kulaklığımı almak için çekmeceme uzanıyorum, sonra yastığıma yaslanıp play'e basıyorum.

O SİZSİNİZ _

Bebeğim, şimdiye kadar yaptığın her şey

Bu güneşin altında

Artık önemli bile değil

Ah, bundan eminim

çünkü beni aldın

Olmak istediğim yerler

Ve sen bana göster

Yapabileceğim her şey

Görmek istemek

sen, biliyorsun bu

sen olduğunu biliyorsun

her gün seni düşünüyorum

Söyleyecek daha iyi bir Şey düşünmeye çalışıyorum

belki selam nasılsın

Sadece hiçbir Şey yapacak değil

Çünkü beni aldın

Olmak istediğim yerler

Ve sen bana göster

Yapabileceğim her Şey

Görmek istemek

sen, biliyorsun bu

sen olduğunu biliyorsun

Yirmi Dördüncü Bölüm

çıkıntı

Ben: Mart ayı programınıza bakıyorum. 18'inde, özgürsün.

Brennan: Neden 18'inde meşgul olacağımı hissediyorum?

Ben: Bir gösteri planlıyorum ve yardımına ihtiyacım var. Yerel olarak yapacağız.

Brennan: Ne tür bir gösteri? Tam grup mu?

Ben: Hayır, sadece sen ve ben. Belki Warren bizim için imzalarsa.

Brennan: Neden bunun Sydney ile bir ilgisi varmış gibi hissediyorum?

Ben: Neden ne hissettiğin umurumda değilmiş gibi hissediyorum?

Brennan: Top onun sahasında Ridge. O hazır olana kadar işleri kendi haline bırakmalısın. Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum ve bunu mahvetmeni istemiyorum.

Ben: 18 Mart'a daha üç ay var. O tarihe kadar kararını vermediyse, tek yaptığım onu biraz itmek. Ve ne zaman ilişki tavsiyesi vermeye başladın? Birinde olmayalı ne kadar zaman oldu? Bekle. Bu asla olmazdı.

Brennan: Sana yardım etmeyi kabul edersem STFU yapar mısın? ne yapmama ihtiyacın var?

Ben: Şimdi ve sonra arasında yeni şarkılara geçmem için bana biraz zaman ayırın.

Brennan: Yazar blokajını aşan biri mi var?

Ben: Evet, bir keresinde biri bana kalp ağrısının lirik ilham için iyi olduğunu söylemişti. Maalesef haklıydı.

Brennan: Kulağa akıllı bir adama benziyor.

Brennan'a yazdığım mesajları kapatıp Warren'a açtım.

Ben: 18 Mart. Yerel bir mekana ihtiyacım var. Küçük bir tane. O zaman Sydney'i o gece seninle birlikte oraya götürmeni istiyorum.

Warren: Bunu senin organize ettiğini bilmesi gerekiyor mu?

Ben: Hayır. Ona yalan söyle.

Warren: Sorun değil. Yalan söylemekte iyiyim.

Telefonumu bıraktım, gitarımı aldım ve balkonuma çıktım. Onu son görüşümden bu yana neredeyse bir ay geçti. Hiçbirimiz diğerine mesaj atmadık. Warren'ın hâlâ onunla iletişimde olduğunu biliyorum ama bana bir şey söylemeyi reddediyor, ben de sormayı bıraktım. Onu ne kadar özlesem de ve bunun bizimle başlamasına izin vermesi için ne kadar yalvarsam da, zamanın ikimiz için de şu anda daha iyi olduğunu biliyorum. Birlikte olmayı ne kadar çok istesek de, bir şeye çok erken başlama düşüncesinde hâlâ çok fazla suçluluk duygusu vardı. İkimizin de iyi bir yerde olmasını beklemek kesinlikle olması gereken şey.

Ancak, zaten oradaymışım gibi hissediyorum. Belki benim için daha kolay çünkü Maggie ve ben nerede durduğumuzu ve kalbimin nerede durduğunu biliyorum ama Sydney'in o güvencesi yok. Eğer zaman ona bu güvenceyi verecekse, ben de ona zaman vereceğim. Sadece çok fazla değil. 18 Mart'a sadece üç ay kaldı. Umarım o zamana kadar hazır olur çünkü kendimi ondan daha uzun süre uzak tutabileceğimden emin değilim.

Sandalyemi balkonun kenarına çekip kollarımı parmaklığın üzerinde kavuşturdum, sonra eski balkonuna baktım. Ne zaman buraya gelip onun boş sandalyesini görsem, bu her şeyi daha da zorlaştırıyor. Ama dairemde artık bana onu hatırlatan hiçbir şey bulamıyorum. Taşındığında hiçbir şey bırakmadı ve buradayken gerçekten hiçbir şeyi olmadı. Dışarda bu balkonda olmak, onu hissetmeye en yakın olduğum an, çok uzakta olduğumuz için.

Sandalyemde geriye yaslandım, bir kalem aldım ve aklımda ondan başka hiçbir şey olmadan başka bir şarkının sözlerini yazmaya başladım.

*Saçlarımda dolaşan serin hava
Böyle geceler adil görünmüyor*

*Sen ve ben çok uzakta olmamız için
Yıldızların hepsi bir melodi gibi parlıyor
Sanki senin ve benim için oynuyorlar
Ama seslerini sadece ben duyabiliyorum.*

Gitarımı alıyorum ve ilk birkaç akor üzerinde çalışıyorum. Bu şarkıların onu hazır olduğumuza ikna etmeye yetmesini istiyorum, bu yüzden her şey mükemmel olmalı. Sadece bunun gerçekleşmesi için Warren'a çok fazla güvendiğim için gerginim. Umarım bu durumda Sydney konusunda, kira çeklerinden daha güvenilirdir.

Yirmi Beşinci Bölüm

Sidney

"Gitmiyorum."

Evet, öylesin, dedi Warren, bacaklarımı sehpadan tekmeleyerek. "Aklımdan sıkıldım. Bridgette bütün hafta sonu çalışıyor ve Ridge Tanrı bilir kim bilir ne yapıyor?"

Kalbim boğazımda düğümlenmiş halde hemen ona baktım.

Güler. "Bu dikkatini çekti." Uzanıp ellerimi tuttu ve beni kanepeden kaldırdı. "Şaka yapıyorum. Ridge evde çalışıyor, tıpkı senin gibi olmaya çalıştığın gibi küçük bir bok gibi. Şimdi git güzelleş ve bu gece benimle çık, yoksa seninle kanepede oturup porno izlemeye zorlarım."

Ellerimi onun elinden çekip mutfığa doğru yürüyorum. Bir dolabı açıyorum, sonra bir bardak alıyorum. "Bu gece dışarı çıkmak istemiyorum, Warren. Bütün gün dersim vardı ve bu benim kütüphanedeki tek boş gecem. Eminim seninle gidecek başka birini bulabilirsin." Buzdolabından bir kap meyve suyu alıp bardağımı dolduruyorum. Tezgaha yaslanıp oturma odamda Warren'ın surat asmasını izlerken bir yudum aldım. Somurttuğunda çok sevimli oluyor, bu yüzden ona her zaman zorluk çıkarıyorum.

Dinle Syd, dedi mutfığa doğru yürürken. Bir bar taburesi alıp dışarı çekiyor, sonra oturuyor. "Senin için bir şeyler ayarlamak üzereyim, tamam mı?"

gözlerimi deviriyorum. "Seni durdurabileceğimden şüpheliyim, o yüzden devam et."

Avuçlarını önündeki tezgaha yaslıyor ve öne doğru eğiliyor. "İğrençsin."

Güldüm. "Bu kadar? Benim için düzenlemen gereken şey bu muydu?"

Başını sallıyor. "İğrençsin. Ridge de öyle. Ona adresini verdiğim gecedan beri ikiniz de berbatsınız. Tek yaptığı çalışmak ya da müzik yazmak. Artık bana şaka bile yapmıyor. Ne zaman buraya gelsem, sadece çalışmaya odaklanıyorsun. Hiç dışarı çıkmak istemiyorsun. Artık seks hikayelerimi asla duymak istemiyorsun.

"Düzeltilme," dedim sözünü keserek. "Senin seks hikayelerini asla duymak istemedim. Bu yeni bir şey değil."

"Her neyse," diyor başını sallayarak. "Demek istediğim, ikiniz mutsuzsunuz. Zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum, falan filan ama bu, hayatını çözerken eğlenceden vazgeçmen gerektiği anlamına gelmez. gidip eğlenmek istiyorum Artık kimse benimle eğlenmek istemiyor ve hepsi senin suçun çünkü Ridge'le senin yaşadığın ızdırabı durdurabilecek tek kişi sensin. Yani evet. İğrençsin. Emersin, emersin, emersin. Ve eğer bu kadar çok emmeyi bırakmak istiyorsan, git giyin de dışarı çıkalım ve birkaç saat birlikte emmeyelim."

Bununla nasıl tartışacağımı bilmiyorum. berbatım. Emiyorum, emiyorum, emiyorum. Sadece Warren bunu gerçekten mantıklı olacak kadar basit ve anlaşılır bir şekilde ifade edebilirdi. Son birkaç aydır perişan olduğumu biliyorum ve Ridge'in de perişan olduğunu bilmek yardımcı olmuyor. Sefil çünkü oturup onunla iletişim kurmamı engelleyen her neyse onu aşmamı bekliyor.

Bana mektubunda söylediği son şey *Ne zaman olduğunu söyle oldu.*

O mektubu okuduğum andan beri ne zaman söylemeye çalışıyorum ama çok korkuyorum. Hiç kimse veya hiçbir şey hakkında onun hakkında hissettiğim gibi hissetmedim ve çalışmamamızın düşüncesi beni bu küçük kelimeyi söylemekten alıkoymaya yetiyor. Sanki ne kadar uzun süre beklersek ve iyileşmek için ne kadar çok zamanımız olursa, *belki bir gün elimizde olma şansımız o kadar artar gibi hissediyorum*.

Maggie'den ayrıldığından emin olduğum anı bekliyorum. Bana tamamen bağlı kalmaya hazır olduğundan emin olduğum anı beklemeye devam ediyorum. Kalbimle birine tekrar güvenmeme izin verdiğim için suçluluk duygusuyla tüketilmeyeceğimden emin olduğum anı bekliyorum.

O noktaya ne zaman geleceğimi bilmiyorum ve ilerleyemememin Ridge'i geride tuttuğunu bilmek acı veriyor.

Şimdi, dedi Warren, beni mutfaktan dışarı iterek. "Giyinmek."

...

Beni buna ikna etmesine izin verdiğime inanamıyorum. Makyajımı son kez kontrol edip çantamı aldım. Beni görür görmez başını sallıyor. Yutkunuyorum ve ellerimi havaya fırlatıyorum.

"Şimdi ne var?" iç çekiyorum. "Uygun giyinmemiş miyim?"

"Harika görünüyorsun ama mavi elbiseyi giymeni istiyorum."

"O elbiseyi yaktım, unuttun mu?" Diyorum.

Beni yatak odama doğru iterek, "Sen ne yaptın," dedi. "Geçen hafta uğradığımda onu giyiordun. Giy şunu da çıkalım."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Bu elbiseyi ne kadar sevdiğini biliyorum ve bu gece seninle dışarıdayken giymek biraz fazla ürkütücü, Warren."

Gözlerini kısıyor. "Dinle, Syd. Kaba olmak istemem ama son birkaç aydır ortalıkta dolaşıp durmak biraz kilo almama neden oldu. O kot pantolonun içinde kışın kocaman görünüyor. Mavi elbise bunu biraz gizleyebilir, o yüzden git giy, yoksa seninle dışarı çıkamayacak kadar utanmış olabilirim."

Birden ona tekrar tokat atmak geldi içimden ama tuhaf bir espri anlayışı olduğunu biliyorum. Bu elbiseyi giymemi istemesinin tamamen farklı bir nedeni olabileceğini de biliyorum ve bunun Ridge ile bir ilgisi olduğunu düşünmemeye çalışıyorum ama içinde bulunduğum hemen hemen her durum bir şekilde beni düşündürüyor. Ridge hakkında. Yeni bir şey değil. Ama Warren ayağını ağzına çok sokan bir adam ve ben bir kızım, bu yüzden alaycı sözlerinin gerçeklik payı olup olmadığını hala merak ediyorum. Hayatımda kalan boş Sırtı yemekle değiştiriyorum . Karnıma bakıp okşadım, sonra tekrar Warren'a baktım. "Sen bir pisliksin."

Başını sallıyor. "Biliyorum."

Yüzündeki masum gülümseme, şakasının arkasındaki her türlü kabalığı anında affetmemi sağlıyor. Mavi elbiseyi giydim ama bu gece onu çok engelliyorum. Sarsmak.

• • •

"Vay. Bu . . . farklı," dedim çevreme bakarak. Warren'ın genellikle gitmeyi sevdiği kulüplere hiç benzemiyor. Bu çok daha küçük, hatta fazla dans pisti bile yok. Bir duvar boyunca boş bir sahne var ama bu gece sahne alan kimse yok. Müzik kutusu çalışıyor ve birkaç kişi masalara dağılmış, kendi aralarında sessizce konuşuyor. Warren odanın ortasına doğru bir masa seçiyor.

"Ucuz bir flörtsün," diyorum. "Bana yemek bile vermedin."

Güler. "Eve giderken sana hamburger alırım."

Warren telefonunu çıkardı ve birine mesaj atmaya başladı, ben de bir süre etrafa bakındım. Biraz rahat. Warren'ın beni buraya getirmesi de biraz garip. Ama kötü bir niyeti olmadığını düşünüyorum çünkü benimle ilgilenmiyor bile.

Dikkati telefonunda ve kapıya bakıp duruyor. Bu gece neden dışarı çıkmak istediğini anlamıyorum ve özellikle neden burayı seçtiğini anlamıyorum.

"Aslında berbat olan sensin," diyorum. "Beni görmezden gelmeyi bırak."

Bana bakmadan cevap veriyor. "Konuşmuyorsun, teknik olarak seni görmezden gelmiyorum."

şimdi merak ettim. Kendinde değil, bu kadar dikkati dağılmış. "Senin neyin var, Warren?"

Soruyu sorar sormaz başını telefonundan kaldırıyor ve omzumun üzerinden gülümsüyor, sonra ayağa kalkıyor. "Geç kaldın," diyor arkamdaki birine. Bridgette'in bize doğru geldiğini görüyorum.

Siktir git Warren, dedi ona küçük bir gülümsemeyle. Kollarını onun etrafına sarar ve birkaç rahatsız edici saniye boyunca öpüşürler. İkisinin de nefes alamadığına ikna olduğumda uzanıp koluna dokundum. Bridgette'den uzaklaşıyor, ona göz kırpmıyor ve onun için sandalyesini kaydırıyor.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diyor Bridgette'e. Bana işaret ediyor. "Hiçbir yere gitme."

Bunu bir emirmiş gibi söylüyor ve bu gece gerçekten kaba davrandığı için beni daha da sinirlendiriyor. Masadan ayrıldığında Bridgette'e döndüm ve ona baktım. "Warren bütün hafta sonu çalıştığını söyledi," dedim.

Omuz silkiyor. "Evet, muhtemelen sana bunu bu gece için planladığı ayrıntılı plan yüzünden söylemiştir. Bunu öğrendiğinde gitmemen için beni buraya getirdi. Oh, ve sana bunların hiçbirini söylememem gerekiyor, o yüzden geri gelirse aptal oyna."

Kalp atışım hızlanıyor. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Başını sallıyor ve kolunu havaya kaldırarak bir garsonu çağırıyor. "Keşke şaka yapıyor olsaydım. Burada olmak için vardiya değiştirmek zorunda kaldım ve şimdi yarın iki kez çalışmam gerekiyor."

Warren'ın beni her şeye ikna etmesine izin verdiğim için pişmanlık duyarak başımı ellerimin arasına alıyorum. Tam çıkmak için çantama uzandığımda boş sahneye çıkıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Ne yapıyor o?" Midem düğüm düğüm. Ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yok ama her ne ise, iyi olamaz.

Mikrofona dokunuyor, ardından yüksekliğini ayarlıyor. "Bu gece gelen herkese teşekkür etmek istiyorum. Herhangi biriniz bu özel etkinlik için burada değilsiniz, çünkü bu bir sürpriz, ama yine de size teşekkür etme ihtiyacı hissediyorum."

Mikrofonu bir kez daha ayarlıyor, sonra kalabalığın içinde masamızı buluyor ve el sallıyor. "Senden özür dilemek istiyorum Syd, çünkü sana yalan söylediğim için gerçekten kötü hissediyorum. Kilo almamışsın ve kışın o kot pantolonun içinde harika görünüyordu ama gerçekten o elbiseyi bu gece giymen gerekiyordu. Ayrıca fena değilsin. Bu konuda da yalan söyledim."

Kalabalıktan birkaç kişi gülüyor, ama ben sadece inleyip yüzümü ellerimin arasına gömüp sahnede parmaklarımın arasından ona baktım.

"Tamam, devam edelim, olur mu? Bu gece sizin için birkaç yeni şarkımız var. Ne yazık ki, tüm grup burada olamazdı, çünkü"—sahnenin küçük genişliğine soluna, sonra sağına bakar—"pekala, hepsinin sığabileceğini sanmıyorum. Bu yüzden size Sounds of Cedar grubunun küçük bir bölümünü sunmak istiyorum."

Kalbim yere düşüyor. Kalabalık alkışlamaya başladığında gözlerimi kapatıyorum.

Lütfen Ridge olsun.

Lütfen Ridge olmasın.

Tanrım, bu karışıklık ne zaman ortadan kalkacak?

Sahnede kargaşa duyabiliyorum ve gözlerimi açmaya çok korkuyorum. Onu orada otururken görmeyi o kadar çok istiyorum ki canımı acıtıyor.

Warren mikrofona, Hey, Syd, dedi. Yavaş, sakinleştirici bir nefes alıyorum, sonra gözlerimi açıp tereddütle ona bakıyorum. "Birkaç ay önce, iyi günleri bir perspektifte tutabilmek için bazen gerçekten kötü günlerimiz olması gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

Sanırım kafa sallıyorum. Artık bedenimi gerçekten hissedemiyorum.

"Pekala, bu güzel günlerden biri. Bu gerçekten güzel günlerden biri." Elini havaya kaldırıp masamı işaret etti. "Biri şu kıza onu gevşetmeye yardımcı olacak bir iğne yaptırın."

Mikrofonu yanındaki tabureye taşıyor ve gözlerim boş sandalyelere takılıyor. Biri önümde masaya bir el ateş ediyor ve ben anında onu alıp yere indiriyorum. Bardağı tekrar masaya bıraktım ve tam zamanında sahneye çıktıklarını görmek için yukarı baktım. Brennan birinci ve Ridge hemen arkasında, elinde bir gitar var.

Aman Tanrım. İnanılmaz görünüyor. Onu ilk defa sahnede görüyorum. Gitarını balkonumda duyduğum ilk andan beri onun performansını izlemek istiyordum ve işte buradayım, fantezimin gerçeğe dönüşmesini izlemek üzereyim.

Onu son gördüğümde nasılsa öyle görünüyor, sadece. . . inanılmaz. Sanırım o zamanlar da inanılmaz görünüyordu. Onun benim olmadığını bildiğim halde itiraf etme hakkımı kendimde hissetmiyordum. Artık iyi hissetmeliyim çünkü lanet olsun. O güzel. Kendini büyük bir güvenle taşıyor ve nedenini kesinlikle anlayabiliyorum. Kolları sanki sadece gitar taşımak için yapılmış gibi görünüyor. Ona o kadar doğal bir şekilde şekil veriyor ki, sanki onun bir uzantısıymış gibi. Geçmişte olduğu gibi gözlerini bulandıran bir suçluluk gölgesi yok. Sanki olacaklar için heyecanlıymış gibi gülümsüyor. Gizemli gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor ve yüzü tüm odayı aydınlatıyor. En azından bana öyle geliyor. Koltuğuna doğru ilerlerken birkaç kez seyircilere baktı ama beni hemen fark etmedi.

Ortakdaki tabureye oturdu ve Brennan onun soluna, Warren ise sağına oturdu. Warren'a işaret ediyor ve Warren beni işaret ediyor. Ridge seyircilere baktı ve beni buldu. Ellerim ağzıma kenetlendi ve dirseklerim masaya yaslandı. Gülümsüyor ve beni başıyla onaylıyor ve kalbim yere çarpıyor. Ona gülümseyemiyorum, el sallayamıyorum ya da başımı sallayamıyorum. Hareket edemeyecek kadar gerginim.

Brennan öne eğiliyor ve mikrofona konuşuyor. "Birkaç yeni şarkımız var—"

Ridge mikrofonu kendisinden uzaklaştırıp ona doğru eğildiğinde sesi kesiliyor. Sidney, dedi Ridge mikrofona, seninle yazdığım bu şarkılardan bazıları. Bu şarkılardan bazıları senin için yazdım ."

Şimdi konuşma biçiminde küçük bir fark duyabiliyorum. Bir kerede bu kadar çok şey söylediğini hiç duymamıştım. Ayrıca geçmişte benimle konuştuğu birkaç seferden biraz daha net ifade ediyor gibi görünüyor, sanki fotoğraftaki konu biraz daha odaklanmış gibi. Üzerinde çalıştığı açık ve yüksek sesle konuşmaya devam ettiğini bilmek, daha bir şarkı bile duymadan gözlerimin dolmasına neden oluyor.

“Eğer bu kelimeyi söylemeye hazır değilseniz, sorun değil” diyor. “Bana ihtiyacın olduğu sürece bekleyeceğim. Umarım bu geceki bu kesintiye aldurmazsın.” Mikrofonu uzaklaştırdı, sonra gitarına baktı. Brennan mikrofona eğiliyor ve bana bakıyor.

“Şu anda ne dediğimi duyamıyor, bu yüzden bu fırsatı sana Ridge'in boktan olduğunu söylemek için kullanacağım. Artık beklemek istemiyor. Havadan çok kelimeyi söylemeni istiyor. Bu yüzden lütfen, kutsal olan her şey adına bu gece söz söyle.”

Gözümden akan yaşı silerken gülüyorum.

Ridge, “Trouble”ın açılış akorlarını çalıyor ve sonunda Warren'ın neden bana bu elbiseyi giydirdiğini anlıyorum. Brennan öne eğilip şarkı söylemeye başladı ve Warren şarkının her kelimesini işaret ederken, Ridge gitarını tıngırdatan parmaklara odaklanırken ben tamamen hareketsiz kaldım. Üçünü bir arada izlemek, birkaç kelime ve gitardan yaratabilecekleri güzelliği görmek büyüleyici.

ıkıntı

Şarkı bittiğinde ona baktım.

Ağlıyor, ama bu gözyaşlarına bir gülümseme eşlik ediyor ve bu tam olarak gitarımdan baktığımda görmeyi umduğum şeydi. Ona veda öpücüğü verdiğimden beri onu ilk kez görmek üzerimde düşündüğümünden çok daha büyük bir etki yarattı. Elimden geldiğince ne yapmak için burada olduğumu hatırlamaya çalışıyorum ama tek yapmak istediğim gitarımı bir kenara atmak, ona doğru koşmak ve onu deli gibi öpmek.

Bunun yerine, yazmama yardım ettiği başka bir şarkıyı çalarken gözlerimi onunkilere diktim. Açılış akorlarına “Maybe Someday” ile başlıyorum. Benim oynamamı izlerken gülümsüyor ve elini göğsüne bastırıyor.

Böyle zamanlarda gerçekten şükrediyorum, duyamıyorum. Hiçbir şey tarafından dikkatimin dağılmaması, ondan başka hiçbir şeye odaklanmama izin veriyor. Son dizeye kadar şarkı sözlerine eşlik eden dudaklarını izlerken müziğin göğsümde titrediğini hissedebiliyorum.

Birlikte yazdığımız birkaç şarkı daha çalmayı planlıyordum ama onu görmek fikrimi değiştirdi. Onun için yazdığım yeni şarkılara geçmek istiyorum çünkü kesinlikle onlara verdiği tepkiyi görmem gerekiyor. Warren ve Brennan'ın değişime ayak uydurmakta hiçbir sorun yaşamayacaklarını bilerek bunlardan birine başladım. Bunun daha önce hiç duymadığı bir şarkı olduğunu fark ettiğinde gözleri parladı ve sandalyesinde öne doğru eğilerek dikkatle üçümüze odaklandı.

Sidney

İngiliz alfabesinde sadece yirmi altı harf vardır. Yirmi altı harfle ancak bu kadar çok şey yapabileceğinizi düşünürdünüz. Kelimeleri oluşturmak için karıştırılıp bir araya getirildiğinde bu harflerin size hissettirebileceği pek çok yol olduğunu düşünürdünüz.

Ancak, bu yirmi altı harfin bir insanı hissettirmesinin sonsuz yolu vardır ve bu şarkı bunun canlı kanıtıdır. Bir araya dizilmiş birkaç basit kelimenin bir insanı nasıl değiştirebileceğini asla anlayamayacağım, ama bu şarkı, bu sözler beni tamamen değiştiriyor. *Belki bir gün* benim hakkım oldu gibi hissediyorum .

SENİ TUTMAK

*Saçlarımda dolaşan serin hava
Böyle geceler adil görünmüyor
Sen ve ben çok uzakta olmamız için*

*Yıldızların hepsi bir melodi gibi parlıyor
Sanki senin ve benim için oynuyorlar
Ama sadece ben onların sesini duyabiliyorum*

*Belki onlara sorarsam senin için oynarlar
Birinde dilek dilemeyi denerim, belki iki tane denerim
Yapacak pek bir şey yok gibi görünüyor*

*sana tutunmak istiyorum
Tıpkı bu anılar gibi geri alamam
sana tutunmak istiyorum
Sensiz burada yapmak biraz zor
Tutmak istiyorum
sana tutunmak istiyorum*

*Ön koltuk boş ve biliyorum
Sadece ben olduğumda gidiyor gibiyim
Hiç istemediğim yerlere*

*Burada bir ışık olmana ihtiyacım var
Gökyüzündeki yıldız gecemi aydınlatıyor
Bazen görmek için karanlığa ihtiyacım var*

*Hadi, hadi, benim için aç
Sadece biraz ışık ve görebileceğim
Yanımdan uçmayacağına kuyruklu yıldız gibi söz ver*

*sana tutunmak istiyorum
Tıpkı bu anılar gibi geri alamam
sana tutunmak istiyorum*

*Sensiz burada yapmak biraz zor
Tutmak istiyorum
sana tutunmak istiyorum*

ıkıntı

Şarkıyı bitiriyorum ve bir başkasını çalmaya başlamadan önce kendime ona bakmak için zaman vermiyorum. Korkarım ona bakarsam, beni bu sahnede tutan tüm irademi kaybedeceğim. Ona gitmeyi çok istiyorum ama sıradaki şarkıyı duymanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ayrıca son seçimi yapan kişi olmak da istemiyorum. Benimle olmaya hazırsa, ondan neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Hazır değilse kararına saygı duyacağım.

Ancak, bu şarkının sonunda birlikte olabileceğimizi bildiğim hayata başlamaya hazır değilse, hiç hazır olur mu bilmiyorum.

Gitarın tellerini çalıştırırken gözlerimi parmaklarımda tutuyorum. Brennan'a bakıyorum ve mikrofona doğru eğiliyor, sesi aynı anda başlıyor. Warren'a bakıyorum ve kelimeleri imzalamaya başlıyor.

Yavaşça kalabalığı taradım ve onu tekrar buldum.

Gözlerimiz kilitleniyor.

uzağı bakmam.

Sidney

"Vay canına," diye fısıldıyor Bridgette. Gözleri tıpkı benimki gibi sahneye yapıştırılmış. Tıpkı odadaki diğer bir çift göz gibi. Üçü müthiş bir ekip oluşturuyor, ancak bu sözlerin Ridge'in sözleri olduğunu ve özellikle benim için yazdığını bilmek beni bunalmaktan daha fazla hissettiriyor. Ondan uzağa bakamıyorum. Şarkının tüm uzunluğu boyunca zar zor hareket ettim. zar zor nefes alıyorum.

BAŞLASIN

*Zaman hızlı geçti
Zaman gidene kadar hızlı geçti
doğru olduğunu düşünüyorsun
Yanlış olana kadar doğru olduğunu düşünüyorsun*

*Bunca zamandan sonra bile
hala seni istiyorum
Tüm aklım sonra bile
beni geç*

*Yani olmaz mı
başlamasına izin vermeyecek misin
Yani olmaz mı
başlamasına izin vermeyecek misin*

*sen onu uzak tut
Kalbini elinde tutuyorsun
kapatırım
Elimden geldiğince hızlı kapatırım*

*Bunca zamandan sonra bile
hala seni istiyorum
Tüm aklım sonra bile
beni geç*

burada senin kapıda duruyorum

*Sen gelip beni içeri alıncaya kadar
senin sonun olmak istiyorum
Ama başlamasına izin vermelisin*

*Yani olmaz mı
başlamasına izin vermeyecek misin
Yani olmaz mı
sadece ne zaman olduğunu söylemeyecek misin*

çıkıntı

Bakışlarımız birbirinden hiç ayrılmaz. Şarkı boyunca, onun odak noktası sadece benim ve benimki de onunkiydi. Şarkı bittiğinde, hareket etmiyorum. Aklının ve hayatının kalbine yetişmesini bekliyorum ve umarım en kısa zamanda olur. Bu akşam. Şu anda.

Gözlerindeki yaşları siliyor, sonra ellerini kaldırıyor. Sol işaret parmağını kaldırıyor, sağ işaret parmağını sola yaklaştırıyor ve etrafında daire çiziyor ve sonra parmaklarının uçları birbirine değiyor.

hareket edemiyorum.

Sadece benim için imzaladı.

Sadece "ne zaman" dedi.

İşaretini görmek hiç beklemediğim bir şeydi. Ondan yapmasını asla istemeyeceğim bir şeydi. Ayrı kaldığımız süre boyunca benimle nasıl iletişim kuracağını öğrenmek, birinin benim için yaptığı en harika şey.

Başımı sallıyorum, bu kızın isteyerek benim olduğunu, mükemmel, güzel ve iyi olduğunu ve kahretsin, onu çok sevdiğimi aklımdan çıkaramıyorum.

Gülümsüyor ama ben hala şoktan donmuş durumdayım.

Cevabıma güldü ve kelimeyi birkaç kez tekrar imzaladı. "Ne zaman, ne zaman, ne zaman."

Brennan omzumu itti ve ona baktım. Güler. Başını Sydney'e doğru sallayarak, "Git," diye işaret etti. "Git kızını al."

Gitarımı hemen yere bırakıp hızla sahneden iniyorum. Ona doğru geldiğimi görür görmez masasından uzaklaştı. Sadece birkaç metre ötede ama ona yeterince hızlı ulaşamıyorum. Üzerindeki elbiseyi giydim ve daha sonra Warren'a teşekkür etmeyi aklıma not ettim. Onunla bir ilgisi olduğunu hissediyorum.

Sonunda ona ulaştığımda yaşlarla dolu gözlerine baktım. Bana gülümsüyor ve onunla tanıştığım andan beri ilk kez birbirimize en ufak bir suçluluk, endişe, pişmanlık ya da utanç duymadan bakıyoruz.

Kollarını boynuma doladı, ben de onu kendime çekip yüzümü saçlarına gömdüm. Kafasını sıkıca bana yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Bırakmaktan korkar gibi birbirimize tutunuyoruz.

Ağladığını hissedebiliyorum, bu yüzden aramıza gözlerine bakabilmem için yeterince boşluk bıraktım. Başını kaldırıyor ve gözyaşlarının hiç bu kadar güzel göründüğünü görmemiştim.

"İmzalamışsın," dedim yüksek sesle.

O gülümser. "Sen konuştun. Çok fazla."

"Bunda pek iyi değilim," diye itiraf ediyorum. Sözlerimi anlamamanın zor olduğunu biliyorum ve konuşurken hala rahatsız hissediyorum ama sesimi duyduğunda gözlerini görmeyi seviyorum. Elimden gelen her kelimeyi tam burada ve şimdi konuşmak istememi sağlıyor.

"Ben de iyi değilim" diyor. Benden uzaklaştı ve imzalamak için ellerini kaldırdı. "Warren bana yardım ediyor. Sadece iki yüz kelime biliyorum ama öğreniyorum."

Onu son görüşümden bu yana birkaç ay geçti ve hâlâ benimle olmak istediğine inanmaya çalışırken, şüphelerim vardı. İlişkimize başlamadan önce bekleme kararımızı sorgulamaya başlamıştım. Hiç beklemediğim şey, o ayları benimle nasıl iletişim kuracağını öğrenerek geçirmesiydi, öyle ki kendi ailemin bile öğrenmeye yeterince aldırmadığı bir şekilde.

"Sana tamamen aşık oldum," diyorum ona. Hâlâ masada oturan Bridgette'e bakıyorum. "Gördün mü Bridgette? Ona aşık olduğumu gördün mü?"

Bridgette gözlerini devirdi ve Sydney'in güldüğünü hissettim. Ona dönüp bakıyorum. "Yaptım. Yirmi saniye önce olduğu gibi. Sana tamamen aşık oldum."

Gülümsüyor ve sonraki kelimelerini onu anlayabilmem için yavaşça söylüyor. "İlk ben düştüm."

Son söz dudaklarından geçtiğinde ağzımla yakaladım. Bu dudaklardan uzaklaştığım andan beri, onları tekrar tadacağım anı düşünmekten başka bir şey yapmadım. Beni sıkıca kendine çekiyor ve onu sertçe öpüyorum, sonra nazikçe, sonra hızlı ve yavaş ve aradaki her şekilde. Onu öpebileceğim her şekilde öpüyorum çünkü onu sevebileceğim her şekilde sevmeyi planlıyorum. Geçmişte duygularımıza boyun eğmeyi reddettiğimiz her seferinde, bu öpücüğü tamamen fedakarlıklara değer kılıyor. Bu öpücük tüm gözyaşlarına, tüm kalp ağrılarına, tüm acılara, tüm mücadelelere, tüm beklemelelere değer.

O her şeye değer.

O daha değerli.

Sidney

Öpüşmeler arasında bir şekilde daireme ulaşıyoruz. Kapıyı açmama izin verecek kadar uzun bir süre beni serbest bıraktı, ama kilidi açar açmaz sabrını kaybediyor. Kapıyı açıp beni içeri ittiğinde gülüyorum. Kapıyı kapatıp kilitledi ve tekrar bana döndü. Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz.

"Merhaba," diyor basitçe.

Güldüm. "Merhaba."

Gözleri benimkilere dönmeden önce gergin bir şekilde odanın etrafına bakındı. "Bu yeterince iyi mi?" O sorar.

Kafamı iki yana salladım çünkü sorusunu gerçekten anlamadım. "Ne yeterince iyi mi?"

O sırttır. "Bu gecelik bu kadar konuşmanın yeterli olduğunu umuyordum."

Ey.

Sorusunu şimdi anladım.

Yavaşça başımı salladım ve o gülümsedi, sonra öne çıktı ve beni öptü. Hafifçe eğildi ve beni belimden kaldırdı, bacaklarımı etrafına sardı. Kollarını sırtıma doladı ve beni yatak odama doğru yürümeye başladı.

Bunun filmlerde olduğunu defalarca gördüm ve kitaplarda okudum, daha önce bir erkek tarafından hiç alınmadım ve taşınmadım. Sanırım ona aşığım. Ridge tarafından bir yatak odasına taşınmak, muhtemelen her şey arasında en sevdiğim şey.

Ta ki yatak odamın kapısını arkasından kapatana kadar. Belki de Ridge'in kapıları tekmelemesi yeni favorimdir.

Beni nazıkçe yatağa indirdi ve artık beni taşımadığı için üzgün olsam da, kendimi onun altında bulduğum için biraz daha mutluyum. Yaptığı her hareket bir öncekinden daha iyi ve daha seksi. Üzerimde gezinirken bir an duraklıyor ve gözleri elbisemin eteklerinde bir duraklamaya gelene kadar tüm vücudumda şehvetli bir şekilde geziniyor. Aşağıya uzandı ve onu yukarı itti ve ben de onu başımın üzerinden çekmesine yetecek kadar kendimi yataktan kaldırdım.

Bana baktığında derin bir nefes alıyor ve onunla tamamen çıplak bir ben arasına giren tek şeyin çok ince bir külot tabakası olduğunu görüyor. Üzerime doğru eğilmeye başladı ama göğsüne bastırıp başımı salladım, sıranın kendisine geldiğini haber vermek için gömleğini çekiştirdim. Sırttı ve hızla gömleğini başına geçirdi,

sonra tekrar bana doğru eğildi. Onu bir kez daha ittim ve o isteksizce kendini kaldırdı ve bana eğlenmiş bir kızgınlıkla baktı. Kotunu işaret ettim ve o yataktan uzaklaştı ve iki hızlı hareketle kıyafetlerinin geri kalanı yatak odamın zemininde bir yerdeydi. Nereye fırlattığını tam olarak yakalayamıyorum çünkü gözlerim biraz meşgul.

Yine üzerime çıktı ve bu sefer onu durdurmuyorum. Bacaklarımı beline, kollarımı sırtına dolayarak ve ağzını benimkilere doğru yönlendirerek onu selamlıyorum.

O kadar mükemmel bir şekilde bir araya geliyoruz ki, sanki sadece bu amaç için yaratılmışız gibi. Kolumu başımın üstüne getirip şilteye bastırırken sol eli benimkine tam oturuyor. Sanki bu amaç için yapılmış gibi tüm ağzımı satmaya devam ederken dili benimkiyle mükemmel bir şekilde kaynaştı. Sağ eli, parmaklarını tenime sokarken ve ağırlığını mükemmel bir şekilde bana karşı verirken, uyluğumun dış kısmına kusursuz bir şekilde uyuyor.

Ağzı, çenemi tadacak kadar uzun süre benimkinden ayrıldı. . . boynum. . . benim omzum.

Onun tarafından tüketilmek hayattaki amacıma nasıl açıklık getirebilir bilmiyorum ama kesinlikle öyle hissettiriyor. Benimle, onunla ve hayatla ilgili her şey böyle birlikte olduğumuzda çok daha anlamlı oluyor. O beni daha güzel hissettiriyor. Daha önemli. Daha çok sevilen. Daha fazlası gerekli. Her şeyi daha fazla hissediyorum ve geçen her saniye, onun her bir parçasını isteyerek daha da açgözlü oluyorum.

Göğsüne bastırdım, ona imza atabilmem için aramızda bir boşluk olması gerekiyordu. Ne yaptığımı anlayınca ellerime baktı. Umarım doğru anlamışımdır, çünkü onu son gördüğümünden beri bu cümleyi imzalamaya en az bin kez çalıştım.

"Bunu yapmadan önce söylemem gereken bir şey var."

Birkaç santim geri çekilip ellerimi izleyerek bekliyor.

"Seni seviyorum" yazısını imzalıyorum.

Kaşları ayrılıyor ve gözlerini bir rahatlama kaplıyor. Ağzını ellerime indirdi ve onları defalarca öptü, sonra hızla uzaklaştı ve bacaklarımı belinin çevresinden çözdü. Tam da durmamız gerektiğine dair saçma bir fikre vardığından korkmaya başladığımda, kendini yanıma indirdi ama bana doğru eğildi ve kulağını göğsüme bastırdı.

"Bunu söylediğini hissetmek istiyorum."

Dudaklarımı saçlarına bastırdım, sonra onu hafifçe bana karşı sabitledim. "Seni seviyorum Ridge," diye fısıldadım.

Tutuşu belimin etrafını sıkılaştırdı, bu yüzden birkaç kez tekrarlamaya devam ettim.

Başını iki elimle göğsüme bastırdım. Belimi kavradı ve elini karnımın üzerinde gezdirerek dokunuşunun altında kaslarımın kasılmasına neden oldu. Elini karnımın

üzerinde duyuşal daireler çizerek okşamaya devam ediyor. Kelimeleri tekrarlamayı bırakıp elinin nereye gittiğine odaklandım ama aniden durdu.

"Bunu söylediğini hissetmiyorum" diyor.

"Seni seviyorum," diye hızlıca tekrarladım. Kelimeler dudaklarımdan çıkınca parmakları tekrar hareket etmeye başladı. Ben sustuğum anda parmakları durdu.

Hangi oyunu oynadığını anlamam uzun sürmüyor. Gülümseyip tekrar söylüyorum.

"Seni seviyorum."

Parmakları külotumun üst kenarından içeri girdi ve sesim yeniden kısıldı. Eli bu kadar yakinken konuşmak benim için gerçekten zor. Bir şey yapmak gerçekten çok zor. Konuştuğumu hissetmeyince parmakları külotumun içinde duruyor. Elinin hareket etmeye devam etmesini istiyorum, bu yüzden bir şekilde kelimeleri soludum.

"Seni seviyorum."

Eli daha da içeri kayar ve durur. Gözlerimi kapatıp tekrar söylüyorum. Yavaşça.

"BENCE . . . aşk . . . sen."

Sonra eliyle yaptığı şey, kelimeleri anında tekrar etmeme neden oluyor.

Ve yeniden.

Ve yeniden.

Ve yeniden.

Ve tekrar ve tekrar, ta ki külotum yerde bir yerde olana kadar ve kelimeleri o kadar çok kez ve o kadar hızlı söyledim ki şimdi neredeyse çığlık atacağım. Elinin uzmanlığıyla, muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım en iyi dinleyici olduğunu kanıtlamaya devam ediyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, bocalayan ve sık nefesler arasında son bir kez. Kelimeleri tekrar söyleyemeyecek kadar güçsüzüm ve ellerim kafasından ayrılıp bir gümbürtüyle şilteye çarptı.

Başını göğsümden kaldırıyor ve yüzü benimkine çok yakın olana kadar yukarı doğru kayıyor, burunlarımız birbirine değiyor. "Ben de seni seviyorum." dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Gülümsüyorum ama o benden uzaklaşıp beni yatakta yalnız bıraktığında gülümsemem soldu. Ona ulaşmak için çok yorgunum ve tükendim. Ancak yatağına bıraktığı hızla geri döner. Bir prezervatif paketini yırtarak açtı ve gözlerini benimkilere odakladı, bir kez bile uzağı bakmadı.

Sanki onun dünyasında önemli olan tek şey benmişim gibi bana bakışı, o anın yepyeni bir his vermesini sağlıyor. Zevk dalgaları tarafından değil, ham duyu dalgaları tarafından tamamen tüketildim. Birini bu kadar *hissedebileceğimi* bilmiyordum . Birine bu kadar *ihtiyacım* olabileceğini bilmiyordum . Bu tür bir bağlantıyı biriyle paylaşabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ridge bir elini kaldırdı ve şakağındaki bir gözyaşını sildi, sonra başını eğdi ve beni nazikçe ve yumuşak bir şekilde öptü, benden daha fazla gözyaşı döktü. Mükemmel an için mükemmel bir öpücük. Ne hissettiğimi hissettiğini biliyorum çünkü gözyaşlarım onu hiç korkutmuyor. Bunların pişmanlık ya da üzüntü gözyaşları olmadığını biliyor. Onlar sadece gözyaşı. Hiç hayal etmediğim duygusal bir andan kaynaklanan duygusal gözyaşları bu kadar inanılmaz olabilir.

Sabırla iznimi bekliyor, ben de usulca başımı salladım ve ihtiyacı olan tek onay bu. Yanağını benimkine indirdi ve yavaş yavaş kendini bana karşı yumuşatmaya başladı. Gözlerimi kapatıp rahatlamaya odaklandım ama tüm vücudum fazlasıyla gergindi.

Şimdiye kadar sadece bir erkekle seks yaptım ve o benim için Ridge'in yaptığının yarısı kadar bir şey ifade etmedi. Bu deneyimi istediğim kadar Ridge ile paylaşma düşüncesi beni o kadar gerginleştiriyor ki rahatsızlığımı fiziksel olarak gizleyemiyorum.

Endişemi hissedebiliyor, bu yüzden duraklıyor ve kendini benim üstümde hareketsiz bırakıyor. Zaten benimle uyum içinde olmasını seviyorum. Bana bakıyor, koyu kahverengi gözleri benimkileri arıyor. İki elimi de alıp başımın üzerine çekti, sonra parmaklarımızı birbirine bağlayıp şilteye bastırdı. Kulağıma eğiliyor. "Durmamı ister misin?"

Hayır anlamında kafamı hızlıca salladım.

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "O zaman rahatlamalısın, Syd."

Alt dudağımı ısırdım ve başımı salladım, yüksek sesle "Syd" demesine bayıldım. Burnunu çene hattımda gezdiriyor, sonra dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor. Her dokunuş içimden ısı dalgaları gönderiyor, ama bu endişemi hafifletmiyor. Bu anla ilgili her şey o kadar mükemmel ki, korkarım her şeyi mahvetmek için bir şeyler yapabilirim. Daha iyisi olamaz, bu yüzden geriye sadece tek bir yön kalır.

"Gergin misin?" O sorar. Sesi ağzımda gezindi ve dilimi alt dudağımın üzerinden kaydurdum, denersen sözlerini tadabileceğime ikna oldum.

Başımı salladım ve gözleri gülümsemesiyle yumuşadı.

"Ben de," diye fısıldıyor. Ellerimi daha sıkı sıkı ve sonra başını çıplak göğsüme yasladı. Her gergin nefeste vücudunun ritminin yükselip alçaldığını hissedebiliyorum. Tüm vücudu içini çeker ve her kas birer birer gevşemeye başlar. Elleri hareketsiz ve vücudumu keşfedmiyor, şarkı söylememi dinlemiyor ya da ona onu sevdiğimi söyletmiyor.

Hala, çünkü *beni dinliyor*.

Kalbimin atışını dinliyor.

Gözlerini gözlerime kilitlerken, kafası hızlı bir hareketle göğsümden kalktı. Her ne idrak etmiş olursa olsun, bakışlarının heyecanla benimkileri delip geçmesine neden oldu.

"Kulaklığın var mı?" diyor.

Kulak tıkacı mı?

Karışıklığın ifademde görülebildiğini biliyorum. Yine de başımı salladım ve komodini işaret ettim. Üzerime eğiliyor, çekmeceyi açıyor ve içinde bir şeyler hissediyor. Onları bulunca tekrar yanıma indiriyor, sonra onları avucumun içine koyuyor. Onları kulaklarıma koymamı işaret ediyor.

"Neden?"

Gülümseyip beni öptü, sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Seni sevdiğimi duymanı istiyorum."

Kulak tıkaçlarına baktım, sonra soru sorarcasına ona döndüm. "Bunları giyiyorsam seni nasıl duyabilirim?"

Başımı sallıyor, sonra ellerini kulaklarıma koyuyor. "Burada değil," diyor. Bir elini göğsüme doğru hareket ettiriyor. "Beni buradan duymanı istiyorum."

İhtiyacım olan tüm açıklama bu. Kulak tıkaçlarını çabucak taktım, sonra başımı yastığa koydum. Etrafımdaki tüm gürültü yavaş yavaş kayboluyor. Aldığım tüm seslerin artık kafamın içinden geçmeyene kadar farkında değildim. Artık saatin tik taklarını duymuyorum. Artık pencerenin dışındaki olağan aktiviteyi duymuyorum. Altımızda hareket eden çarşafı, başımın altındaki yastığı ya da ağırlığını verdiğinde yatağı duyamıyorum.

Hiçbir şey duymuyorum.

Elimi tuttu ve avucumu açtı, sonra elimi çevirip kalbimin üzerine koydu. Avucum kalbime değdiğinde yüzüme uzandı ve eliyle gözlerimi kapatarak gözlerimi kapattı. Artık hiçbir yerime dokunmayana kadar kendini benden uzaklaştırıyor.

Hareketsizleşiyor ve artık yanımda hareket ettiğini hissetmiyorum.

O sessiz.

Karanlık.

Kesinlikle hiçbir şey duymuyorum. Bunun onun hayal ettiği gibi gittiğinden emin değilim.

Tam bir sessizlikten başka bir şey duymuyorum. Ridge'in hayatının her anında duyduklarını duyuyorum. Bildiğim tek şey kendi kalp atışım ve başka bir şey değil. Hiçbir şey.

Beklemek.

Benim kalp ritmim.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. Benden birkaç santim ötede yatakta gülümsüyor. Duyduğumu biliyor. Hafifçe gülümsedi, sonra elimi kalbimden çekip göğsüne koydu. Gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor. Onu nasıl hak ettiğimi, hatta onu hak edip etmediğimi bilmiyorum ama kesin olarak bildiğim bir şey var. O bunun bir parçası olduğu sürece, asla sıradan bir hayat yaşamayacağım. Ridge ile olan hayatım olağanüstü olacak.

Üzerimde yuvarlandı ve yanağını benimkine indirdi, birkaç uzun saniye boyunca tamamen hareketsiz kaldı.

Nefeslerini duyamıyorum ama boynuma düşerken onları hissediyorum.

Hareketlerini duyamıyorum ama bana karşı en yumuşak, en ince hareketlerini yapmaya başladığında onu hissediyorum.

Ellerimiz hala aramızda kilitli, bu yüzden avucumda davul çalan kalbinin atışına odaklandım.

Vur, vur, duraklat.

Vur, vur, duraklat.

Vur, vur, duraklat.

O bana karşı en ince hareketlerini yapmaya devam ederken, tüm vücudumun onun altında gevşediğini hissedebiliyorum. Kalçalarını iki saniye benimkilere bastırıyor, sonra rahatlıyor ve hareketi tekrarlamadan önce kısa bir saniye geri çekiyor. Bu hareketi birkaç kez tekrarlıyor ve bana karşı her ritmik hareketle ona olan ihtiyacımın arttığını hissedebiliyorum.

Arzum ne kadar artarsa, o kadar sabırsız oluyorum. Ağzını benimkilerde hissetmek istiyorum. Ellerini her tarafımda hissetmek istiyorum. İçimdeki baskıyı hissetmek ve beni tamamen onun yaptığını hissetmek istiyorum.

Ondan ne istediğimi ne kadar çok düşünürsem, ağırlığının bana karşı olan incelikli değişimlerine o kadar duyarlı oluyorum. Ne kadar duyarlı olursam, kalplerimiz avuçlarımıza o kadar hızlı çarpar.

Vur, vur, duraklat.

Vur, dur.

Beatbeat duraklaması.

Beatbeat duraklaması.

Kalplerimiz ne kadar hızlı çarparsa, ritmi o kadar hızlı olur, kalp hareketimin her vuruşunu hareket için eşleştirir.

nefesim kesiliyor.

Kalbimin sesiyle hareket ediyor.

Boştaki kolumu boynuna sardım ve kalp atışlarına odaklandım, anında kalplerimizin mükemmel bir uyum içinde olduğunu fark ettim. Bacaklarımı beline doladım ve kendimi ona doğru kaldırdım, kalbimin daha da hızlı atmasını istiyordum. Dudaklarını ağzıma değene kadar yanağımda gezdirdi ama beni öpmedi. Etrafımdaki sessizlik, tenime düşen nefesinin şeklinin daha da farkında olmamı sağlıyor. Avucumu göğsüne dayadım ve nefesini ağzıma takarken nefesinin tatlılığını tatmadan saniyeler önce hızlı hava girişini hissettim.

Nefes al, nefes ver.

Nefes al, nefes ver.

Nefes al, nefes ver.

Dili ağzımın içine girip ucumu nazikçe okşadığında ritmik nefesi hızlandı.

Eğer duyabilseydim, eminim ki kendi iniltilerimi duyardım. O etraftayken alışkanlık haline geliyor.

Elimi başının arkasına götürdüm, onu daha çok tatmaya ihtiyacım vardı. Onu o kadar ani bir aciliyetle kendime çekiyorum ki ağzıma doğru iniyor. İnlemesini duymadan hissetmek, muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en şehvetli şeydi. İçimden geçerken sesi, duymaktan daha fazlasını yapıyor.

Ridge elini kalbimden çekti ve kollarını başımın iki yanındaki şilteye bastırdı. Beni kollarıyla sardı ve elimi göğsünden çektim, onu tüm gücümle tutmam gerekiyordu. Ne kadar az kaldı bende.

Daha da geri çekildiğini hissediyorum ve sonra tereddüt etmeden içime itiyor, beni talep ediyor, içimi dolduruyor.

BENCE . . .

Yapamamak . . .

Kalbim.

İsa. Sadece kalbimi susturdu çünkü artık hissedemiyorum. Hissettiğim tek şey onun bana karşı hareket etmesi. . . Benden uzak . . . İçimde . . . bana. Tamamen onun tarafından tüketildim.

Gözlerimi kapalı tutuyorum ve hiçbir şey duymadan onu dinliyorum, onu sessizce deneyimliyorum, onun beni deneyimlediği gibi. Bizi ayırt etmek imkansız olana kadar teninin pürüzsüzlüğüne, nefesinin verdiği hisse ve inlemelerimizin tadına dair her güzel şeyi içime çekiyorum.

Birbirimizi sessizce keşfetmeye devam ediyoruz, bu noktaya kadar sadece hayal edebildiğimiz tüm parçalarımızı buluyoruz.

Vücudum tekrar gerilmeye başladığında, bu sefer gergin olduğumdan değil. Ellerimin altındaki kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum ve onunla birlikte düşmeye hazır bir şekilde omuzlarını kavradım. Yanağını sıkıca benimkine bastırdı ve iniltilerin boğazımdan kaçtığını hissettiğimde aynı anda iki son, uzun hamle yaparak boynuma karşı inlediğini hissettim.

Serbest kalmasıyla titremeye başlıyor ama bir şekilde elini tekrar aramızda çekiyor ve kalbime bastırıyor. Bana karşı titriyor ve bir kez daha kalbimin ritmine göre kendini yavaşlatmaya başlarken kendi titremelerimi kontrol altına almak için elimden geleni yapıyorum.

Hareketleri o kadar yumuşak ve incelikli hale geliyor ki, ağladığım tüm gözyaşları arasında onları zar zor hissedebiliyorum. Neden ağladığımı bile bilmiyorum çünkü bu şimdiye kadar üzerime gelen en tarif edilemez duygu.

Belki de bu yüzden ağlıyorum.

Ridge üzerimde gevşeyip ağzını tekrar benimkine getiriyor. Beni çok yumuşak bir şekilde öpüyor ve o kadar uzun süre gözyaşlarım diniyor ki, yerini yalnızca kalplerimizin ritmi eşliğinde tam bir sessizlik alıyor.

çıkıntı

Banyo kapısını kapatıp yatakta ona döndüm. Pencerelerden sızan ay ışığı yüzünü aydınlatıyor. Kendimi yanına alçaltırken dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kolumu omuzlarının altına kaydurdım, sonra başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım.

Onun sesini seviyorum.

onu seviyorum . Onunla ilgili her şey. Beni hiç yargılamamış olmasını seviyorum. Beni anlamasını seviyorum. Kalbine koyduğum her şeye rağmen, o zaman onu ne kadar mahvetseler de kararlarımı desteklemekten başka bir şey yapmamasını seviyorum. Onun dürüstlüğünü seviyorum. Bencilliğini seviyorum. Hepsinden önemlisi, onunla ilgili tüm bu şeyleri seven kişinin ben olmamı seviyorum.

"Seni seviyorum," dediğini hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve cümleyi tekrar tekrar söylemeye devam ederken dinliyorum. Kulağımı doğrudan kalbinin üzerine gelene kadar ayarlıyorum, onunla ilgili her şeyin tadını çıkarıyorum. Kokusu, dokunuşu, sesi, aşkı.

Bir anda hiç bu kadar çok hissetmemiştim.

Daha fazlasını hissetmeye hiç ihtiyacım olmadı .

Başımı kaldırıp tekrar gözlerinin içine bakıyorum.

O artık benim bir parçam.

Ben onun bir parçasıyım.

Onu burnundan, ağzından ve çenesinden hafifçe öptüm, sonra kulağımı tekrar kalbine bastırdım. Hayatımda ilk kez, kesinlikle her şeyi duyuyorum.

